

Dưỡng Quỷ

Contents

Dưỡng Quỷ	2
1. Chương 1: Thảm Thành Đã Chết	2
2. Chương 2: Vào Lâm Nhà	6
3. Chương 3: Ly Hôn	9
4. Chương 4: Ảnh Chụp	13
5. Chương 5: Thảm Thanh Điền	16
6. Chương 6: Xâm Phạm	20
7. Chương 7: Cảnh Sát Tối Chơi	24
8. Chương 8: Ác Mộng Đêm Khuya	27
9. Chương 9: Mưu Sát	31
10. Chương 10: Xác Chết Dưới Tầng Hầm	34
11. Chương 11: Tra Án	38
12. Chương 12: Xác Chết Biến Mất	41
13. Chương 13: Ngủ Cùng Xác Chết	45
14. Chương 14: Thảm Thanh Mất Tích	48
15. Chương 15: Ác Mộng Tái Diễn	52
16. Chương 16: Thiên Sư Tróc Quỷ	55
17. Chương 17: Đọc Tâm Thuật	59
18. Chương 18: Hoang Phế Quỷ Lâu	63
19. Chương 19: Tỷ Muội	67
20. Chương 20: Tự Sát	71
21. Chương 21: Xxxxx	76
22. Chương 22: Chuyện Ở Chung	80
23. Chương 23: Ta Không Điền	83
24. Chương 24	87
25. Chương 25	91
26. Chương 26	94
27. Chương 27	98
28. Chương 28	101
29. Chương 29	104
30. Chương 30	108
31. Chương 31	111
32. Chương 32	115
33. Chương 33	119
34. Chương 34	123
35. Chương 35	127
36. Chương 36	132
37. Chương 37	136
38. Chương 38	140
39. Chương 39	144
40. Chương 40	147
41. Chương 41	150

42. Chương 42	153
43. Chương 43	157
44. Chương 44	160
45. Chương 45	163
46. Chương 46	166
47. Chương 47	170
48. Chương 48	172
49. Chương 49	176
50. Chương 50	179
51. Chương 51	182
52. Chương 52	186
53. Chương 53	190
54. Chương 54	193
55. Chương 55	197
56. Chương 56	200
57. Chương 57	203
58. Chương 58	207
59. Chương 59	210
60. Chương 60	213
61. Chương 61	216
62. Chương 62	220

Dương Quỷ

Giới thiệu

Thẩm thành chết vì bị tai nạn giao thông sau khi chết biến thành quỷ để quay về trả thù, Trải qua n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-quy>

1. Chương 1: Thẩm Thành Đã Chết

Thẩm Hạ Đông đứng trước mộ bia, vô pháp hoàn hồn lại, trên bia mộ là hình một thiếu niên mặt không đổi sắc, ánh mắt âm u trống rỗng, không biết đang nhìn về hướng nào.

Thẩm Hạ Đông mấp máy môi, lại không thể phát ra âm thanh. Tất cả mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, thậm chí khiến hắn hoài nghi đây chỉ là một hồi ác mộng.

Trước đó không lâu, còn thấy Thẩm Thành đứng dưới nhà, ngày ấy Thẩm Hạ Đông bận chuyện công ty, chỉ có thể kêu thuê tử hiện tại xuống tiếp hắn, bản thân cũng không để ý nhiều liền chạy đến công ty.

Thẩm Thành là con hắn, là đứa con trai độc nhất, Thẩm Thành còn có thêm một cô con gái.

Thẩm Thành là con của hắn cùng một tình nhân, cũng do tuổi trẻ bồng bột nông nổi, nhưng khi đó Thẩm Hạ Đông là kẻ đã có vợ, muốn dùng tiền để cắt đứt quan hệ với người đàn bà kia, ai ngờ người đàn bà kia cũng thật có cốt khí, không thèm lấy một đồng của Thẩm Hạ Đông, cứ như vậy nuôi một đứa nhỏ, không tiếp nhận bất kì phụ cấp gì của hắn suốt mười hai năm, thẳng đến năm Thẩm Thành mười hai tuổi, người đàn bà kia bệnh nặng qua đời, trước khi chết nàng không tiếc mất hết mặt mũi van cầu Thẩm Hạ Đông, xin hắn hảo hảo chiếu cố Thẩm Thành.

Thẩm Hạ Đông cũng không phải là kẻ vô lương tâm, qua nhiều năm như vậy, kỳ trong lòng hắn cũng rất áy náy, cho nên lập tức đáp ứng.

Khi trở về, hắn đem chân tướng sự việc nói hết cho thê tử, vợ của Thẩm Hạ Đông cũng thật cường thế, lúc ấy còn náo loạn vài ngày với hắn, làm Thẩm Hạ Đông bầm dập không ít. Về cơ bản, thành tựu hiện giờ của Thẩm Hạ Đông toàn do bên nhà vợ cho hắn, bình thường tất cả mọi việc đều bị Trần Lệ định đoạt.

Khi đó nháo thì nháo, nhưng Trần Lệ cũng không phải là kẻ không hiểu chuyện. Miễn cưỡng cho phép Thẩm Hạ Đông mang đứa bé kia về nhà nuôi. Vì thế, Thẩm Hạ Đông đi rước đứa con về, trong lòng nghĩ, mang về cũng tốt, Thẩm Thành năm nay cũng chỉ mới mười tuổi, không chừng có thêm cái ca lại càng vui vẻ.

Thời điểm hắn tìm được Thẩm Thành, mười hai tuổi Thẩm Thành, nói không lớn cũng không lớn, không nhỏ cũng không nhỏ, hé ra khuôn mặt trẻ con lại không mang bất kì biểu cảm nào. Chỉ ôm di ảnh của mẹ núp trong góc phòng âm u, lúc thấy Thẩm Hạ Đông tới, chỉ giương mắt liếc hắn một cái. Nhưng cái nhìn kia lại làm Thẩm Hạ Đông sợ đến mức run rẩy, có chỗ nào giống ánh mắt của một đứa trẻ, chứa đầy âm trầm tử khí.

Thẩm Thành lớn lên sở hữu khuôn mặt trái xoan khéo léo, đôi mắt thật to, làn da thủy nhuận trắng nõn. Bộ dáng rất đáng yêu. Thẩm Hạ Đông nhìn hắn cảm thấy rất tội lỗi, đi qua vươn tay với Thẩm Thành “Thẩm Thành, cùng ba ba về nhà nào.”

Thẩm Thành xoay đầu lại, đôi mắt không chuyển nhìn chằm chằm Thẩm Hạ Đông, âm trầm phát ra một câu “BIẾN!”

Ngày đó, Thẩm Hạ Đông yên lặng ngồi bên người Thẩm Thành, chờ đến khi hắn có thể tiếp nhận chính mình, lại dẫn về nhà.

Nhưng lần này chờ, lại đợi tới khi Thẩm Thành lớn lên, rồi chờ đợi đến lúc Thẩm Thành chết, cũng không thể làm cho Thẩm Thành tha thứ cho hắn, tiếp nhận hắn.

Thẩm Thành cũng không sống với vợ chồng Thẩm Hạ Đông, mà ở trong căn phòng mà mẹ hắn để lại, Thẩm Hạ Đông mượn bảo mẫu đến chăm sóc hắn, lâu lâu lại chạy qua thăm hắn.

Phụ tử hai người cũng chưa từng nói chuyện với nhau, bình thường đều là Thẩm Hạ Đông phân phó bảo mẫu hảo hảo chiếu cố hắn, sau đó đứng trên ban công, ở căn phòng đối diện, lẳng lặng nhìn vào phòng Thẩm Thành một hồi, mới bước đi.

Cứ như vậy, Trần Lệ cũng dần thấy áy náy. Nghĩ đến để một đứa nhỏ choai choai sống một mình cũng không tốt, cũng từng cùng Thẩm Hạ Đông đi đón hắn, nhưng cuối cùng Thẩm Thành vẫn không chịu theo Thẩm Hạ Đông về.

Cuộc sống như thế vẫn tiếp tục duy trì cho đến năm Thẩm Thành mười chín tuổi, cuối cùng chấm dứt.

Thẩm Thành bị xe tông chết, tử trạng rất thảm, có người nói tài xế là cố ý cán hắn, lúc đầu chỉ định nhẹ, Thẩm Thành bị ngã, nhưng cũng không gây thương tích gì. Bất quá, ngay sau đó, chiếc xe lại hướng đến Thẩm Thành, trực tiếp cán qua người hắn.

Đương nhiên đó cũng là nghe người ta nói, tài xế lái xe đã tự thú, cảnh sát điều tra lại không ra manh mối. Chỉ có thể qua loa kết án.

Thẩm Hạ Đông còn nhớ rất rõ, lần cuối cùng hắn gặp Thẩm Thành là mười một giờ trưa, mà thời gian tử vong của Thẩm Thành lại là mười giờ năm phút sáng, bệnh viện sau một hồi cấp cứu không có hiệu quả tuyên bố tử vong, như vậy Thẩm Thành không có khả năng tới tìm mình lúc mười một giờ.

Vậy đó là linh hồn Thẩm Thành đến gặp mình.

Trong lòng Thắm Hạ Đông suy nghĩ như vậy. Hấn lớn lên ở nông thôn,rất tin vào chuyện ma quỷ.

Hấn vẫn nhớ như in khi mình đến bệnh viện nhìn mặt Thắm Thành,khuôn mặt thường ngày âm trầm giờ đây không còn bất luận cái gì huyết sắc hay sinh khí, trên trán có một lỗ hồng lớn,là do bị xe cán,thời điểm Thắm Hạ Đông nắm lấy tay hấn,hàn khí từ lòng bàn tay truyền vào khiến tâm Thắm Hạ Đông lạnh buốt.

Đó cũng là lần đầu tiên Thắm Hạ Đông vì Thắm Thành mà khóc “Thực xin lỗi,ba ba thực xin lỗi con.”

Câu “ thật xin lỗi” này, hấn đã muốn nói thật lâu,nếu như sớm nói ra không phải sẽ tốt hơn sao ? Nếu lúc trước,Thắm Hạ Đông có nam nhân dũng khí ,thì từ một khắc khi Thắm Thành xuất thế, hấn phải hoàn thành trách nhiệm của một người cha,mang Thắm Thành về bên cạnh mình. Làm vậy, liệu có xảy ra bi kịch như bây giờ không ?

Tang lễ của Thắm Thành rất lạnh lùng đơn giản,thậm chí ngay cả tiếng khóc cũng chẳng có, nói đến dù sao người chết cũng chỉ là con tư sinh (con riêng),còn muốn người ta phải làm thế nào ?

Lễ tang ngày đó, Trần Lệ dẫn theo con gái Thắm Thanh tới,Trần Lệ cũng chỉ cảm thấy Thắm Thành đứa nhỏ này đáng thương,lại chẳng rụng được một giọt nước mắt.

Thắm Thanh có chút không kiên nhẫn đứng trước quan tài Thắm Thành,nhỏ giọng lầm bầm “Chết hay không chết có khác gì nhau đâu,còn sống cũng như vậy...”

Thật ra, từ sâu trong đáy lòng, nàng cực kỳ bài xích tên ca ca ngoài giá thú này,luôn cảm thấy hấn làm nhà mình mất hết mặt mũi,hơn nữa tên ca ca này cũng không dễ tiếp xúc,khi còn sống luôn cho mình nhiệt mặt thiếp lãnh mông.

Lời này không may lọt vào tai Thắm Hạ Đông,hấn lập tức nghiêm thanh tàn khốc quát “Người đang nói cái gì ?!”

Thắm Thanh hoảng sợ,từ lúc chào đời tới giờ đây vẫn là lần đầu tiên vị phụ thân thoát nhìn luôn chịu uất ức trong nhà nổi điên lên mắng nàng,nước mắt lập tức rơi xuống.

Trần Lệ có chút mất hứng,mày nhíu chặt lại “Thắm Hạ Đông người, gan lớn rồi a! Người rống con gái làm gì ? Loại nghiệt chủng này là ai tạo nhĩ ?!”

Sau khi Thắm Thành chết, Thắm Hạ Đông cùng Trần Lệ đại sảo một trận,là vì Thắm Hạ Đông muốn đặt di ảnh của Thắm Thành ở trong phòng ngủ của mình.

Người nói ảnh của người chết lại để trong phòng ngủ , ai nhìn không phát hoảng , Thắm Hạ Đông nói,hấn đã không còn cơ hội bù đắp cho Thắm Thành,nên giờ không muốn Thắm Thành trở thành cô linh quả hồn như mẹ hấn mà thôi.

Cuối cùng hai vợ chồng quyết định phân phòng , ảnh chụp của Thắm Thành được đặt trong phòng Thắm Hạ Đông. Kỳ thật, Thắm Hạ Đông cũng có chút sợ hãi,nhưng trừ bỏ làm như vậy,hấn lại không biết nên làm gì nữa. Trước khi chết, Thắm Thành sống trong cô độc,hấn không muốn sau khi chết, Thắm Thành cũng chỉ có một người.

Thắm Thành phải trải qua cuộc sống như vậy,tất cả đều vì mình mà tạo thành.

__”Con sẽ trách ba ba đi ? Trách ba ba vô năng,trách ba ba để con uất ức, ba ba không bảo vệ con tốt,không làm tròn nhiệm vụ của một người cha. Chưa bao giờ khắc khắc ở bên cạnh con,không cho con lớn lên trong một gia đình bình thường như bao đứa trẻ khác. Thắm Thành, con nói, con có hận ba ba không ? Rất hận ba ba đúng không ? Cho nên con mới dùng loại phương thức này để báo thù ba ba ?” Thắm Hạ Đông con người đồ ngẫu vuốt ve người trong ảnh chụp, trên mặt lộ ra nụ cười chặt vật đến cực điểm.

__”Thật xin lỗi, Thắm Thành!” Thắm Hạ Đông che hai mắt,lương tâm hấn cắn rứt,hấn không còn dám nhìn vào ảnh mặt Thắm Thành. Mặc cho có thể đem dù chỉ một nửa lòng tưởng niệm của Thắm Hạ Đông dành đến với Thắm Thành, thì còn có lợi ích gì ?

__”Thắm Thành...” Yết hầu Thắm Hạ Đông như bị ai đó bóp nặn, trờ bả phát ra tiếng nện ngào nức nỏ, thì không còn nói nên lời. Hấn nợ Thắm Thành nhiều lắm, thật sự là nhiều lắm, cả đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, vẫn không thể trả hết được.

__”Người cũng chỉ có điểm ấy tiền đồ, Thắm Hạ Đông, con mẹ nó, hồi Thắm Thành còn sống sao không thấy người giả bộ nhân nghĩa như vậy a ?! Làm như người chịu uất ức lắm ! Nếu ba ba ta không có lòng tốt, cố gắng đè bặt người, người còn có thành tựu như ngày hôm nay sao ?! A ! Thật khó lường a, bây giờ cũng dám bả sắc mặt cho ta xem ? Hả ?” Trần Lệ âm trầm đập mạnh bát đũa lên bàn, đôi đũa ngả sắp xuống lẩn tới chân nam nhân vừa mới bước vào không lâu.

Thắm Hạ Đông không như ngày thường tươi cười lấy lòng nàng, lẳng lặng nhìn thoáng qua chiếc đũa dưới chân, đột nhiên cảm thấy trái tim đã mệt mỏi đến mức không còn cách nào duy trì nhịp đập. Hấn đã chịu đựng Trần Lệ rất nhiều năm, từ khi lấy nàng vào cửa đã bắt đầu nhằn, uất ức hơn nửa đời người, ngay cả bản thân hấn cũng cảm thấy mệt mỏi.

Buổi tối, Thắm Hạ Đông gõ cửa phòng Trần Lệ, Trần Lệ mở cửa, mặt không đổi sắc nhìn hấn “Thế nào ? Có việc gì sao ? Đờng bày vẻ mặt đau khổ trước mặt lão nương .”

__”Chúng ta nói chuyện đi.” Thắm Hạ Đông trầm mặt một hồi, mở miệng nói

__”Nói chuyện ? Có chuyện gì để nói ?” Trần Lệ khoanh tay đứng trước cửa, khóe miệng gợi lên nụ cười chế giễu nhìn Thắm Hạ Đông.

Thắm Hạ Đông nhìn nàng, Trần Lệ lớn lên thật xinh đẹp, cho dù gần bốn mươi vẫn còn đẹp đẽ như cũ, lớn lên xinh đẹp không nói, gia cảnh lại hảo. Người nam nhân nào lại không động tâm ? Thắm Hạ Đông có thể là ngoại lệ sao ? Nhưng thích hơn cũng chỉ vì tiền của Trần Lệ, đây là sự thật. Nhưng từ sau khi kết hôn, hấn mới cảm giác được áp lực rất lớn, tính tình của Trần Lệ khiến hấn chịu không nổi, nhiều năm qua hấn đều bị Trần lệ áp chế.

__”Chúng ta ly hôn đi!” Thắm Hạ Đông mở miệng, thanh âm có chút mệt mỏi cùng kiên định.

Trần Lệ không kịp phản ứng, đợi lúc nàng nghe rõ Thắm Hạ Đông nói gì, đầu tiên là trợn to mắt không thể tin tưởng Thắm Hạ Đông, sau đó châm chọc khiêu khích nói “Ly hôn ? Thắm Hạ Đông, nhiều năm như vậy người ăn của ta, dùng của ta, ba ta cho người quản lý cả công ty lớn như vậy, hiện tại người nói muốn ly hôn với ta ? Thắm Hạ Đông, lương tâm người bị chó ăn mất sao?”

Nói xong, Trần Lệ cười lạnh “ Thắm Hạ Đông, ta cho người biết. Người không còn lối thoát!”

Thắm Hạ Đông rũ mắt xuống “ Ta không muốn gì hết, ta trả tất cả lại cho người, nhà cửa, công ty, toàn bộ tài sản. Chúng ta ly hôn đi!”

Trần Lệ ngăn người, nửa ngày mới mở miệng “Đi ra ngoài!”

Thắm Hạ Đông mím môi, không hề động, Trần Lệ biến sắc, đá Thắm Hạ Đông một cước, ngón tay chỉ ra ngoài, rống to “THẮM HẠ ĐÔNG! CỨT ĐI!”

Thắm Hạ Đông cuối đầu, xoay người về phòng mình, trong phòng một mảnh tối đen, tựa hồ có cái gì từ lúc Thắm Hạ Đông bước vào, bắt đầu nhìn chằm chằm hấn.

Thắm Hạ Đông cũng không vội bật đèn, ngồi xuống giường, sau đó châm một điếu thuốc trờ lên.

Màu đỏ hỏa diễm lập lòe trong bóng tối, Thắm Hạ Đông nhìn với di ảnh đặt đối diện mình, cười khổ “Con xem, thật uất ức, một thằng đàn ông sống như ba...”

Nói xong lại cảm thấy buồn cười, bây giờ còn có thể hỏi hận sao..

Thắm Hạ Đông thở dài, dập tắt tàn thuốc, xoay người bật đèn ngủ ở đầu giường.

Nhưng khi hấn quay người đi, lại thấy rợn tóc gáy, dưới chân lạnh như băng, vô pháp nhúc nhích. Nhất thời, trong lòng Thắm Hạ Đông chợt lạnh, hấn chậm rãi quay đầu lại, trong bóng tối tựa hồ có thứ gì đó đang di

động đến gần mình,lập tức tim như muốn nhảy ra ngoài,nuốt một ngụm nước bọt hần dùng sức đưa tay bật đèn,đoàng một tiếng,cả phòng bỗng sáng lên,cỗ lãnh ý trên người đã biết mất không thấy.

Thẩm Hạ Đông cố lấy dũng khí quay đầu lại,khắp phòng cái gì cũng không có, trong ảnh chụp, Thẩm Thành vẫn giống như trước,nhưng tầm mắt kia,hình như đang nhìn chăm chăm vào chính mình...

2. Chương 2: Vào Lâm Nhà

Thẩm Hạ Đông chớp chớp mắt,ngĩ mình xuất hiện ảo giác

Nhưng rồi hần mơ hồ nhớ ra điều gì,ngày mai là ngày đầu nhập thất,Thẩm Thành sẽ trở về sao...? Thẩm Hạ Đông vừa nghĩ như vậy, trong tay liền xuất mồ hôi lạnh..

__”Thẩm Thành...Ngày mai, ngày mai... con sẽ về gặp ba ba đúng không ? Thẩm Hạ Đông có chút sợ hãi rồi lại áy náy, kiên trì nói ra những lời này nhưng vừa nói lại không dám nhìn đi ảnh của Thẩm Thành.

Đêm nay, hần ngủ cũng không an ổn,luôn cảm thấy lạnh, dù lấy chăn bọc kín cả người, vẫn không hiểu gió lạnh từ đâu,trong đầu mờ mịt, ý thức mơ hồ,muốn giãy dựa ngồi dậy nhưng hai mắt vẫn khép chặt,thân thể cũng không thể cử động .

Buổi tối,Thẩm Thanh thức dậy đi toilet, vừa đi trên hành lang nàng vừa nhu nhu hai mắt, mờ mờ thấy đèn nhà vệ sinh vẫn còn sáng.

Nhìn chính mình trong gương,ánh mắt có chút sưng đỏ,Thẩm Thành một bên rửa tay một bên nhìn vào gương , trong đầu hơi mơ màng. Đột nhiên nàng vung tay đập vào mặt mình,lực đạo rất lớn, trên hai má lập tức hần sâu hai dấu tay. Thẩm Thanh cứ như vậy lẳng lẳng nhìn mình trong gương,cho là mình vẫn chưa tỉnh ngủ.

Vội vàng cúi đầu rửa mặt,cho là mình nằm mơ. Nhưng khi nàng ngẩng đầu lên,đôi mắt lập tức trừng lớn “A!AAAA!!.....!!!!”

Ngày hôm sau, Thẩm Thanh sốt rất cao,mơ mơ màng màng lắm nhảm “Có quỷ...có quỷ...”

Thẩm Hạ Đông cũng không biết chuyện gì đã xảy ra,chỉ thấy Thẩm Thanh đứa nhỏ này bị kinh hách như gặp phải thứ gì đó rất đáng sợ. Nhưng thật ra Trần Lệ cũng không đem chuyện này để vào lòng,cho là đứa nhỏ này nóng đến hồ đồ. Bất quá,Thẩm Hạ Đông không cho là như vậy,trong lòng luôn cảm thấy là lạ,nhớ tới đêm qua,cũng hiểu có chuyện không thích hợp.

Giữa trưa, Thẩm Hạ Đông đi viếng mộ Thẩm Thành,chăm chú nhìn Thẩm Thành hồi lâu,Thẩm Hạ Đông mới mở miệng “Thẩm Thành,có phải con đã trở về...”

Một trận gió nhẹ thổi qua,cuốn đi đóa hoa đặt trước mộ Thẩm Thành,đóa hoa màu trắng theo gió ngã nhào xuống bên chân Thẩm Hạ Đông. Ảnh chụp trắng đen, ánh mắt thiếu niên vĩnh viễn vẫn luôn như vậy,không có tiêu cự,không có bi hoan, giống như đã giấu đi tất cả hy vọng ,căn nuốt tất cả ánh sáng của thế giới, như một loại quỷ dị bệnh trạng,người có tâm hồn không trọn vẹn.

Thẩm Hạ Đông nhất thời cảm thấy yết hầu bị khấp trụ,không thở nổi. Gương mặt ngẹn đến mức đỏ bừng,hai mắt bị bắt nhìn thẳng vào Thẩm Thành ảnh chụp, ánh mắt không có bất luận cảm xúc gì kia cũng nhìn chăm chăm vào hần. Thẩm Hạ Đông nhìn người trong ảnh ,ngũ quan bắt đầu vạn vạo biến hóa,hình thành tử trạng Thẩm Thành lúc chết.

Trên trán xuất hiện lỗ thủng, lông mi dính đầy máu,miệng ngậm chặt tỏa ra tử khí âm trầm. Dưỡng khí trong ngực Thẩm Hạ Đông bắt đầu xói mòn,trợn tròn hai mắt sợ hãi nhìn tấm ảnh,trong cổ họng giãy dựa thều thào hai chữ “Thẩm...Thành...”

Ngay lúc Thẩm Hạ Đông sắp ngã đi vì thiếu đường khí,cổ đột nhiên được buông lỏng, cả người hắn liền đổ sập về phía trước.

Đại lượng tươi mới không khí tràn vào trong mũi trong miệng hắn,Thẩm Hạ Đông quỳ rạp trên mặt đất chặt vật hô hấp.

Chờ khi hắn ngẩng đầu lên,bộ dạng Thẩm Thành đã khôi phục như bình thường, nào còn thấy nửa phần dữ tợn.

—”Thẩm Thành...Thẩm Thành...” Thẩm Hạ Đông không ngừng thì thào tên hắn,ngực giống như bị cái gì đó đè ép, dần dần cảm thấy đau đớn “Thực xin lỗi...Thực xin lỗi...ba ba thực xin lỗi con...” Thẩm Hạ Đông không biết mình đang làm nhầm điều gì, bắt đầu nói năng lộn xộn,trong ánh chụp, ánh mắt Thẩm Thành vẫn nhìn hắn không chớp mắt,Thẩm Hạ Đông đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

”Nghe những người ở hiện trường nói,chiếc xe kia cố ý đụng hắn đến hai lần...”

Hai lần...

Trong nháy mắt, Thẩm Hạ Đông như hiểu ra điều gì,Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu nhìn Thẩm Thành, ”Thẩm Thành...Con nói cho ba ba nghe, là ai ? Là ai giết con?”

Trả lời hắn chỉ có tiếng gió.. thổi vù vù..

Sau đó, Thẩm Hạ Đông lập tức bắt tay vào điều tra, đầu tiên là tìm kiếm băng ghi hình về sự cố giao thông ngày đó,lúc chiếc ô tô trắng kia đụng phải Thẩm Thành,liền lùi xe lại một bước,ngay sau đó lại rẽ ga tời, hướng Thẩm Thành đang té trên mặt đất, nghiền qua.

Thẩm Hạ Đông quyết định tìm tên tài xế lái xe đang bị giam trong ngục. Nếu Thẩm Thành bị người nào đó cố ý mưu sát..thì vì cái gì đây ? Thẩm Thành ngày thường chỉ thích đọc lai đọc vãng,làm sao có thể kết hạ cừu gia đâu ?

Thời điểm Thẩm Hạ Đông đi đến ngục giam thì nghe được một tin tức,tên tài xế tông chếtThẩm Thành ,cũng đã chết bốn ngày sau đó, chết ở trong ngục,nghe nói là cần lưỡi tự sát,trước khi chết hình như còn nổi điên, hung hăng đập đầu mình vào tường, đến khi cảnh ngục chạy tới,thì tên kia đã cắn đứt đầu lưỡi ,không còn hơi thở.

Khi Thẩm Hạ Đông nghe được tin này, liền ngẩn người,đầu óc trống rỗng. Trong lòng mơ hồ có một tiếng nói mâu thuẫn vang vọng,hắn không muốn âm thanh kia kia truyền vào lỗ tai của mình.

Người này thật sự tự sát sao ?

Tiếng nói kia hỏi hắn như vậy...

Thẩm Thành làm sao lại gây thù chuốc oán với kẻ kia ? Tài xế lái xe này cùng lắm chỉ là một trung niên nam nhân làm công ăn lương bình thường mà thôi,kết quả điều tra để ở trước mặt, hắn căn bản chưa từng xuất hiện trong cuộc sống của Thẩm Thành.

Vậy tại sao hắn muốn sát hại Thẩm Thành ? Thẩm Hạ Đông có chút khó hiểu,hay là...do người sai khiến..?

Thẩm Hạ Đông lấy được tư liệu cá nhân của tên tài xế kia từ cục cảnh sát,nhìn tới nhìn lui không dưới mười lần,nhưng không tìm thấy bất kì điểm bất thường nào.

Chỉ duy nhất một vấn đề không bình thường là, gia cảnh của trung niên nam nhân kia không tốt,thậm có chút bần cùng,làm sao có thể mua được một chiếc xe tốt như vậy ? Hơn nữa chiếc xe đó còn mới tinh, vừa mua không lâu.

Thẩm Hạ Đông đứng trong gió lạnh nhìn tờ giấy trên tay,nhú nhú mày.

Khi về đến nhà, nhìn cửa khóa chặt, Thẩm Hạ Đông lấy chìa khóa ra mở cửa,trong nhà không bật đèn,một người cũng không có. Thẩm Hạ Đông cởi áo khoác đặt tư liệu lên bàn,bôn ba cả ngày,một hột cơm cũng chưa ăn,lúc này đói đến mức tay chân run lấy bầy.

Thẩm Hạ Đông đi vào phòng bếp tìm thấy chút đồ ăn còn sót lại,để vào lò vi sóng hâm nóng,trộn với cơm nguội,ngồi xuống bắt đầu ăn lang thôn hồ yết. Có thể nhồi đầy bụng là tốt rồi.

Cơm nước xong xuôi, Thẩm Hạ Đông liền lên lầu, Trần Lệ cùng con gái đều vắng nhà, có lẽ là do cãi vã với mình, giận dữ về nhà mẹ đẻ đi.

Đẩy cửa ra, Thẩm Hạ Đông đứng bên ngoài một lát, sau đó mới bật đèn, bước vào.

Hắn bắt đầu có chút hối hận về việc đặt di ảnh của Thẩm Thành trong phòng ngủ của mình, mỗi buổi tối đều ngủ không an ổn, luôn gặp ác mộng. Thẩm Thành nhớ hôm nay là ngày đầu thất...

Trong lòng dần do suy nghĩ, Thẩm Hạ Đông vẫn quyết định tạm thời đem ảnh chụp của Thẩm Thành để ở phòng khách một đêm.

Nhìn qua cũng biết tối nay Trần Lệ cùng con gái sẽ không về nhà, tạm thời đặt di ảnh của Thẩm Thành ở phòng khách một đêm vậy.

Thẩm Hạ Đông vươn tay lấy ảnh chụp xuống, lúc chạm vào khung ảnh, tay không khỏi run lên, Thẩm Hạ Đông cố trấn định nói “Con ráng chịu khó một đêm, ngày mai ba ba mang con về phòng.”

Ôm ảnh chụp của Thẩm Thành xuống lầu, Thẩm Hạ Đông treo khung ảnh giữa phòng khách. Đứng yên nhìn một hồi, sau đó xoay người vào toilet, lấy khăn mặt vôi vàng lau đi bụi bặm bám vào tấm kính trên khung ảnh.

Hắn đối với Thẩm Thành trừ bỏ áy náy vẫn là áy náy, nhưng lại không có cách nào bồi thường, đối với Thẩm Thành, Thẩm Hạ Đông hoàn toàn không biết gì về con của mình.

Mỗi lần nhìn Thẩm Thành, trong lòng hắn vẫn luôn cảm thấy một trận buồn đau, đặc biệt là khi nhìn vào ánh mắt Thẩm Thành, sâu thẳm bất tận, như có thứ gì đó chậm chạp len lỏi vào trái tim hắn, bắt đầu chỉ hơi xót một chút, cuối cùng nứt ra vỡ tan nát, theo mỗi nhịp đập, tim lại đau nhói một lần.

Thẩm Hạ Đông cố ý cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Thẩm Thành trong ảnh, ban ngày một màn kia vẫn còn làm hắn kinh hồn táng đảm. Lúc hắn lên lầu, luôn cảm thấy có ánh mắt nhìn chằm chằm phía sau mình, khiến lưng Thẩm Hạ Đông đều ướt đẫm mồ hôi.

Nhưng chuyện Thẩm Hạ Đông lo lắng lại không phát sinh, buổi tối hôm đó trong nhà thật tĩnh lặng, không có bất cứ dị thường nào.

Ngày hôm sau, Thẩm Hạ Đông từ công ty về nhà. Về đến nhà, vừa mở cửa liền nhìn thấy ảnh của Thẩm Thành treo giữa phòng khách, ánh mắt nhìn thẳng về mình. Lập tức trong lòng tràn đầy cảm giác áp bách, Thẩm Hạ Đông suy nghĩ một hồi, mới nhớ tới, ngày hôm qua hắn đem ảnh chụp của Thẩm Thành ra phòng khách, nhưng vẫn chưa đặt lại vào phòng.

Thẩm Hạ Đông thay đôi dép lê đi tới, vừa định đưa tay cầm khung ảnh, chuông di động liền vang lên. Thẩm Hạ Đông đành phải cúi đầu nghe điện thoại, trên di động hiện lên tên của Trần Lệ. Thẩm Hạ Đông nói “Ừ!”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lạnh như băng của Trần Lệ “A, người a Thẩm Hạ Đông, là người thật sao? Hôm qua không về nhà, hôm nay định không về luôn phải không? Tiểu Thanh ngã bệnh, người cũng không về nhà thăm một chút.”

— “Cái gì?” Thẩm Hạ Đông nghi ngờ, hỏi “Sao ta lại không về nhà? Ta luôn luôn ở nhà a...”

— “Đủ rồi! Thẩm Hạ Đông! Bây giờ người về nhà, chúng ta nói chuyện rõ ràng.” Trần Lệ vừa dứt lời lập tức treo máy, Thẩm Hạ Đông nhìn di động cảm thấy mặt danh kỳ diệu, nghĩ thầm, không phải mình đang ở nhà sao?

Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu, thỉnh linh đối mặt với Thẩm Thành, trái tim sợ tới mức như muốn ngừng đập, hồi lâu mới nhẹ nhàng thở ra.

Đây không phải chỉ là hình của Thẩm Thành sao? Thẩm Hạ Đông vươn tay, gỡ khung ảnh xuống. Xoay người trở về phòng, nhưng khi vừa quay đầu lại, phát hiện tất cả đều biến đổi.

Quen thuộc vật dụng, quen thuộc bài trí. Nhưng lại không phải nhà của mình cùng Trần Lệ!

Rõ ràng lúc vào căn bản không phải cái dạng này. Thẩm Hạ Đông chợt lạnh cả người,này...đây là căn hộ Thẩm Thành từng ở

“Loảng xoảng “ Thẩm Hạ Đông đông cứng cả người,nhẹ buông tay, ảnh chụp liền vỡ trên mặt đất. Đại não một trận vùng huyễn,trong lòng nhất thời tràn ngập sợ hãi. Nhớ tới lời nói của Trần Lệ,chẳng lẽ từ hôm qua tới giờ hần luôn ở trong này sao ?

Thẩm Hạ Đông cúi đầu nhìn Thẩm Thành trong ảnh,ánh mắt kia vẫn luôn nhìn chăm chăm mình như trước, chân mình đang mang dép lê của Thẩm Thành. Thẩm Hạ Đông hoảng hốt, vội vàng nhấc chân đá chiếc dép ra,liều mạng chạy về phía trước,chạy đến đại môn,lại phát hiện cửa như thế nào cũng mở không được. Thẩm Hạ Đông cùng đường, bất chấp tất cả,lui về sau một bước, hung hăng tông cửa,ý đồ phá cửa thoát ra.

Càng khẩn trương lại càng bối rối, hai tay hai chân Thẩm Hạ Đông bắt đầu run lên. Đột nhiên sau cổ chợt lạnh,một bàn tay vươn tới chạm vào gáy hần,túm lấy cổ áo Thẩm Hạ Đông, kéo ngược hần trở lại...

“THẨM THÀNH! THẨM THÀNH! “ Thẩm Hạ Đông cũng không biết hần muốn làm gì, chỉ liên tục hô tên Thẩm Thành,trong lòng hần mơ hồ đoán được, người đứng sau lưng mình là ai...

Khó hiểu sợ hãi, hai mắt Thẩm Hạ Đông đảo ngầu,thanh âm đều mang theo cầu xin.

Khi đôi tay kia đột nhiên buông ra,Thẩm Hạ Đông được giải phóng lập tức liều mạng xông ra,toàn bộ thân thể lui về mép cửa. Bỗng nháy mắt, tất cả đèn trong phòng đều tắt, Thẩm Hạ Đông chỉ có thể lờ mờ thấy một thân ảnh đứng trước mặt mình vẫn không nhúc nhích. Trong lỗ tai có thể nghe được tiếng “ tí tách” “ tí tách”..

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi tanh tưởi,một cỗ sềnh sệch chất lỏng chảy tới những ngón tay đang chống đỡ trên mặt đất của hần. Loại cảm giác áp bách khiến người ta hít thở không thông này làm cho toàn bộ thân thể Thẩm Hạ Đông trở nên đông cứng,tinh thần dần dần lâm vào kiệt quệ...

3. Chương 3: Ly Hôn

Thời điểm Thẩm Hạ Đông tỉnh lại đã thấy mình nằm trước cửa căn hộ của Thẩm Thành,trong đầu chỉ nhớ rõ cuối cùng một màn ,Thẩm Thành khuôn mặt nhuộm đỏ máu tươi.

Hần hoang mang rối loạn từ mặt đất đứng lên,phát hiện trên người dính đầy vết máu,chất lỏng sềnh sệch mạng theo mùi rỉ sắt tràn ngập cả chớp mũi, ghê tởm làm hần thiếu chút nữa ói ra.

Là máu của ai ? Thẩm Hạ Đông giật giật ngón tay,sắc mặt càng ngày càng trắng,hần không biết trong khoảng thời gian mình hôn mê đã xảy ra chuyện gì..

Như vậy một màn kia là thật...Vậy máu này là của Thẩm Thành sao ? Thẩm Hạ Đông mở to hai mắt nhìn cánh cửa trước mặt.

Đại môn đóng chặt,hần ra sức đập cửa,”Thẩm Thành! Thẩm Thành! Là con phải không ? Là con phải không !”

Không thể nói rõ, hần là sợ hãi hay còn có cái gì,Thẩm Hạ Đông cũng không biết tại sao mình lại muốn nhìn thấy Thẩm Thành đến như vậy,Thẩm Thành cũng không có ác ý với mình đúng không ? Là hần dẫn mình đến đây sao ? Có lẽ cả đời Thẩm Thành đều không thể tha thứ cho mình đi ? Là như vậy chăng ?

Cửa bị đập đến mức lung lay sắp đổ, nhưng vẫn không mở ra.

Thẩm Hạ Đông vô lực dựa vào cửa,nhìn chăm chăm hai bàn tay dính đầy máu của mình, ban ngày ban mặt nếu mình cứ như vậy ra ngoài có lẽ sẽ làm nhiều người hoảng sợ đi ? Không tưởng mình là kẻ giết người cũng bị bệnh tâm thần. Nhưng nói là giết người thì chắc đáng tin hơn.

Thẩm Thành tựa lưng vào cửa, đỡ cái trán xoa xoa hai mắt có chút chua xót, trên người không hiểu trường đau.

Hắn biết dưới lầu có một toilet, trước khi ra ngoài hắn nên thay đi quần áo trên người, đem mình tẩy rửa sạch sẽ.

Trần Lệ nhìn chằm chằm điện thoại, dù biết nhưng vẫn nhịn không được, bấm số Thẩm Hạ Đông.

Điện thoại vang lên thật lâu nhưng không có người tiếp, Trần Lệ hậm hực kiên trì gọi vài lần, đến lần thứ năm rốt cuộc có người nghe.

Lúc này, trong nhà Thẩm Thành, điện thoại của Thẩm Hạ Đông vang lên không ngừng, lại chậm chạp không ai đón.

Qua một lúc lâu, màn hình di động đột nhiên sáng lên “Đô” một tiếng, tự động nhận cuộc gọi.

— “Thẩm Hạ Đông! Bây giờ người ở đâu? Ta có chuyện muốn nói với người, yêu cầu hôm trước của người ta sẽ suy nghĩ lại.”

Giọng nói Trần Lệ lạnh băng không chút pháp phồng, khóe miệng thủy chung đều lộ nụ cười trào phúng, nàng cũng chịu hết nổi nam nhân này rồi, nếu không phải vì con gái, không cần chờ kẻ bất lực kia đòi ly hôn trước, nàng đã đuổi hắn ra ngoài từ lâu rồi.

— “Thẩm Hạ Đông, ta đang nói chuyện với người.” Bên kia chậm chạp không có động tĩnh, Trần Lệ bắt đầu cau mày. Có điều nghĩ đến, nam nhân kia đang khiếp sợ vì lời nàng nói, ngậm ngùi nói không nên lời, làm cho tâm tình Trần Lệ không khỏi tốt lên một chút.

Nàng đã nói, hắn làm sao có gan mà đòi ly hôn với nàng. Cũng không nhìn lại bản thân mình là thứ gì, có thể lấy được mình là phúc đức ba đời nhà hắn.

Tưởng tượng như vậy, Trần Lệ cười lạnh một tiếng “Tên bất lực” liền treo điện thoại.

Vừa tắt máy, thỉnh linh sau lưng vang lên một câu “Mụ mụ...” khiến Trần Lệ hoảng hồn.

Trần Lệ quay đầu bắt gặp gương mặt phóng đại của Thẩm Thanh, “Thẩm Thanh! Con làm cái gì đi không ra tiếng, mẹ sắp bị con hù chết!”

— “Mụ mụ... mẹ với ba ba ly hôn sao?” Thẩm Thanh vẫn chưa hết sốt, người có chút vô lực, đôi mắt nóng đến đỏ bừng, thanh âm khàn khàn.

Nàng nhìn Trần Lệ, Trần Lệ nhíu nhíu mày, không nói gì.

Quả thật, vừa rồi Trần Lệ nghĩ như vậy, nhưng hiện tại lại không xác định.

Nếu ly hôn với Thẩm Hạ Đông, vậy Thẩm Thanh sẽ không có cha. Người bị thương tổn lớn nhất sẽ là Thẩm Thanh.

Nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Thanh như muốn khóc lên, Trần Lệ cũng không nói được gì, đành sờ sờ Thẩm Thanh đầu, nói “Đoán mò cái gì, mụ mụ đi gọt táo cho con.”

Nhìn Trần Lệ đi vào nhà bếp, Thẩm Thanh đưa tay lau nước mắt.

Dù sao nàng cũng chỉ là một đứa trẻ, bình thường đều bị vợ chồng Thẩm Hạ Đông sủng đến cực kỳ kiêu căng, đối với Thẩm Hạ Đông cũng chẳng tôn trọng, chỉ biết khóc lóc om sòm cố ý gây sự. Nhưng vừa nghe Thẩm Hạ Đông và Trần Lệ ly hôn, Thẩm Thanh liền cảm thấy sợ hãi.

— “Phanh!” Tiếng động đột ngột vang lên trong phòng khách, làm Thẩm Thanh đang đắm chìm trong thương tâm hoảng sợ, từ đêm xảy ra chuyện kỳ quái trong toilet, nàng bắt đầu miễn cưỡng với tất cả mọi thứ, luôn luôn nghi thần nghi quỷ.

Nhìn khắp phòng một lần, không có cái gì suất toái (rơi xuống + hư hỏng), nhìn đến điện thoại trước mặt vẫn còn sáng đèn, Thẩm Thanh cúi đầu đi đến, nhặt lấy điện thoại, phát hiện cuộc trò chuyện vẫn đang tiếp tục.

Nghĩ đến Thẩm Hạ Đông còn đang giữ máy, liền hô một tiếng “Ba ba..”

Đầu dây bên kia không truyền đến bất luận âm thanh nào, nước mắt Thẩm Thanh lại rơi xuống “Ba ba ...không cần làm mụ mụ tức giận, không cần cùng mụ mụ ly hôn...Ồ...”

Nói ra lời cuối cùng, Thẩm Thanh không nhịn được nức nở thành tiếng

Bên kia vọng lại rất nhỏ tiếng vật thể di động , một lát sau, từ trong điện thoại truyền đến thanh âm “Con đi!”

Giọng nói kia như từ địa ngục thâm uyên truyền đến, âm lãnh không phát ra một tia độ ấm, còn mang theo lãnh liệt hận ý, ngữ khí cực kỳ ác độc.

Thẩm Thanh sợ hãi ném điện thoại xuống ,cả người hoảng hốt lui về ghế sa lon, khóc hét lớn “Mụ mụ! Mụ mụ!”

Nghe được tiếng Thẩm Thanh kêu gào, Trần Lệ từ phòng bếp đi ra, lo lắng hỏi “Tiểu Thanh ? Chuyện gì vậy!”

__”A! Có quý!” Thẩm Thanh nhảy xuống sô pha chạy đến bên người Trần Lệ, rối loạn chỉ vào điện thoại khóc sướt mướt nói “Trong điện thoại có quý! Điện thoại !Điện thoại!”

Thấy đứa con sợ tới mức trắng bệch cả mặt, Trần Lệ đi qua nhìn, tất cả đều bình thường, liền đem điện thoại để ở chỗ cũ “Không có chuyện gì hết a.”

__”Mụ mụ...còn đang nói chuyện điện thoại phải không ?” Thẩm Thanh hỏi, Trần Lệ lắc đầu “Không có.”

__”Điện thoại vẫn chưa tắt! Không phải ba ba! Không phải tiếng của ba ba! Không phải ba ba !” Thẩm Thanh đã sợ tới mức nói năng lộn xộn, Trần Lệ thấy con gái như vậy cũng hoảng hốt theo “Tiểu Thanh ? Tiểu Thanh ?”

Đang lúc nàng muốn hỏi đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, tiếng mở khóa từ cửa vang lên, Thẩm Hạ Đông từ ngoài bước vào.

Nhìn thấy bộ dạng kích động của Thẩm Thanh liền hỏi “Tiểu Thanh, làm sao vậy ?”

Là tiếng nói của Thẩm Hạ Đông, Thẩm Thanh nhảy xuống, ôm lấy Thẩm Hạ Đông, , khóc hô “Ba ba! Ba ba !” Thẩm Hạ Đông cũng không biết Thẩm Thanh xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cố gắng trấn an nàng.

Đợi cho Thẩm Thanh bình tĩnh lại, Thẩm Hạ Đông mới hỏi Thẩm Thanh “Lúc nãy xảy ra chuyện gì ?”

__”Điện thoại...” đột nhiên thân hình Thẩm Thanh chấn động, chỉ vào điện thoại trên bàn trà. Thẩm Hạ Đông nghi hoặc hỏi “Điện thoại như thế nào ?”

__”Ba Ba , di động của ba đâu ?” Thẩm Thanh tìm kiếm di động của Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông đứng lên đem tất cả túi tiền lật ra một lần, cũng không thấy bóng dáng điện thoại, liền nói “Có lẽ là trong lúc vội vã , làm mất rồi.”

Thẩm Thanh lập tức thả lỏng, cảm thấy thần kinh mình nhạy cảm quá mức, lại nghi thần nghi quỷ.

Thẩm Hạ Đông còn muốn hỏi Thẩm Thanh rốt cuộc là bị gì, lại gặp Trần Lệ ho nhẹ một tiếng. Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu nhìn lại , thấy ánh mắt Thẩm Thanh ý bảo hãy vào nhà nói chuyện , liền theo đi vào.

__”Thẩm Hạ Đông.” Trần Lệ mở miệng trước, nàng khoanh tay ngồi trên giường nhìn Thẩm Hạ Đông đang đứng một bên “ Lời của người ta đã suy nghĩ, ly hôn đi.”

__”A?” Thẩm Thanh không kịp phản ứng, mới đầu cảm thấy thái độ Trần Lệ cường ngạnh, khẳng định sẽ không ly hôn với mình. Hiện tại Trần lệ đột nhiên nói như vậy, đầu óc nhất thời còn chưa chuyển đến.

Hơn nữa, hai ngày nay phát sinh đủ chuyện, cả người Thẩm Hạ Đông mệt mỏi đại ra, đôi mắt vô thần nhìn Trần Lệ.

Trần Lệ nguyên bản tính toán hảo hảo nói chuyện, vừa thấy phản ứng của Thẩm Hạ Đông, không khỏi nhúu mày, tâm sinh chán ghét “Cái nhà này là của ta, công ty vốn thuộc về ta, bây giờ ta lấy lại hết, con gái cũng

là của ta. Ta sẽ không chia cho người một đồng nào. Người dám ly hôn không ? Thẩm Hạ Đông?” Nói xong liền khinh thường nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông há miệng thở dốc, không nói ra lời “Thẩm Hạ Đông, người còn dám ly hôn không ?” Trần Lệ hỏi, châm một điếu thuốc, trều lên một hơi.

__Tiểu Thành...nó ...

__”Con gái là của ta, cùng người không có bất cứ quan hệ nào. Người cũng chẳng cho Tiểu Thanh được cái gì?!” Trần Lệ đánh gãy lời hắn.

Thẩm Hạ Đông không biết mình như thế nào ký giấy ly hôn, rõ ràng người đòi ly hôn là mình, cuối cùng kẻ chặt vật nhất lại là chính bản thân mình.

Rơi vào cảnh tinh thân ra hộ (trắng tay, không nhà), Thẩm Hạ Đông giống như cái xác không hồn lang thang trên đường lớn.

Thời điểm rời đi ngôi nhà kia, hắn còn nhìn thấy con gái khóc gọi “ Ba! Ba!” , hiện tại cái gì cũng mất, cái gì cũng tiêu thất, tứ cố vô thân.

Thẩm Hạ Đông đứng thẳng cổ áo, cả người nép vào bên trong áo khoác, miệng nhả ra dày đặc khói trắng, huân đến ánh mắt có chút cay cay.

Bắt đầu từ lúc Thẩm Thành chết đi, toàn bộ thế giới của hắn đều bị rối loạn.

Thẩm Thành còn sống, cuộc đời hắn không được bình yên. Thẩm Thành chết đi, hắn trở về như xưa, tỷ như hiện tại.

Nhưng hắn lại cảm thấy thoải mái, không phải sao ? Thẩm Hạ Đông nghĩ vậy, trái tim vốn bị buộc chặt rồi cuộc thả lỏng một chút, không hề ép mình đến mức không thở nổi. Hắn móc toàn bộ những thứ trong túi ra, vật hữu dụng duy nhất là mấy trăm đồng kia kia, không biết có thể cầm cự được bao lâu, không nơi ở, không việc làm, bây giờ hắn là cái chân chính phế vật.

Những ngày sống chung với Trần Lệ, về tinh thần mặc dù cảm thấy cuộc sống không theo ý mình nhưng về vật chất, hắn đã quen sống xa hoa , chưa khi nào phải sống kham khổ như vậy. Toàn bộ yết hầu Thẩm Hạ Đông đều tràn ngập mùi thuốc lá, thân thể lạnh run lên.

Liên tục ba ngày, Thẩm Hạ Đông rốt cuộc không thể cầm cự nổi, một đồng tiền cũng không có, muốn hắn trong khoảng thời gian ngắn tìm được việc làm là chuyện hoàn toàn không có khả năng, ai chịu thuê một kẻ già cỗi như hắn.

Tiết trời lạnh giá khiến tay chân Thẩm Hạ Đông đông cứng, cả người đều thoát lực, hình như là phát sốt.

Hiện tại, hắn thậm chí nghĩ tìm một chỗ nghỉ lưng, hảo hảo ngủ một giấc. Hai chân như nhũn ra chậm chạp đi qua vài con phố, Thẩm Hạ Đông bất tri bất giác đi đến căn hộ mà Thẩm Thành từng ở, chân phải bước lên một bước, lại rụt trở lại.

Đang do dự xem có nên vào hay không, nhớ tới chuyện đã phát sinh mấy hôm trước khiến trong lòng hắn có chút sợ hãi.

Một trận gió lạnh thổi qua, toàn bộ thân thể Thẩm Hạ Đông run lên, ngày càng buồn ngủ.

Cảm thấy mình sắp không chống đỡ nổi nữa, hắn khẽ cắn môi đi về phía trước.

Đến trước cửa, hắn lại nghĩ, không chừng cửa vẫn khóa, chính mình đành ngủ bên ngoài một đêm.

Trong lòng cười khổ, Thẩm Hạ Đông không ôm hy vọng đưa tay ấn cửa. Ngoài ý muốn, cửa bị Thẩm Hạ Đông đẩy ra, trong phòng có chút âm u, Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu liền nhìn thấy ảnh của Thẩm Thành, ánh mắt kia đang nhìn chăm chăm vào hắn, tựa hồ đã sớm biết hắn sẽ tìm đến, đang chờ đợi thời khắc Thẩm Hạ Đông mở cửa ra.

Thẩm Hạ Đông lạnh lẽo cả người, nhưng bất chấp tất cả, bây giờ hắn vừa lạnh vừa đói lại càng muốn ngủ, hiện tại thậm chí nghĩ đánh một giấc thật ngon. Cái gì cũng không quan.

Đi đến sô pha, hai chân Thẩm Hạ Đông đã mềm nhũn, an tâm nằm lên, cả người lui thành một đoàn, tìm một vị trí thoải mái liền ngủ mất. Hẳn thật sự đã mệt muốn chết rồi.

Mặc kệ là thân thể vẫn là tinh thần....

Gió lạnh thổi bay một góc màn, thản nhiên dưới ánh trắng có thể nhìn thấy, nam nhân đang ngủ say trên salon, bên người không tiếng động bao phủ một bóng đen.

4. Chương 4: Ảnh Chụp

__”Mụ mụ ?” nửa đêm, Thẩm Thanh bừng tỉnh trong ác mộng, kinh hồn táng đả, vội vàng đứng lên đi qua phòng bên tìm Trần Lệ.

Bên trong một mảnh tối đen, Thẩm Thanh loáng thoáng nghe thấy tiếng rên rỉ đứt quãng phát ra từ trong phòng.

Nàng mở đèn lên, Trần Lệ trùm kín chăn, nhìn không thấy người.

Thẩm Thanh từng bước từng bước đến gần, nức nở nói “Mụ mụ ?”

Đến bên giường, Thẩm Thanh kéo chăn ra, đập vào mắt là khuôn mặt trắng bệch vật vã mồ hôi! Trên giường, Trần Lệ lấy tay siết chặt cổ mình, cái lưỡi thè dài, tròng mắt lờ ra, gân xanh nổi lên, tựa hồ đến giây tiếp theo sẽ nổ tung.

__”AAAA.....!!!!” Thẩm Thanh kinh hãi, phát ra một tiếng thét bén nhọn chói tai.

Thẩm Hạ Đông không biết mình đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại đầu óc có chút mơ hồ.

Hắn ngồi trên ghế salon nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây, lúc nhìn đến ảnh của Thẩm Thành trong phòng khách, trong lòng “lộp bộp” trầm xuống.

Hắn khẩn trương muốn tìm ánh mặt trời, hong khô thân thể sắp ẩm ướt tới mức meo của mình.

Thẩm Hạ Đông đi đến cửa sổ, kéo màn ra, tia nắng chói chang soi rọi vào từng góc ngách trên người hắn, Thẩm Hạ Đông đứng bên cửa sổ, nhìn thái dương trên đỉnh đầu, cảm thấy hơi choáng váng, hắn nhắm mắt xoa xoa trán.

__”Bá!” một tiếng, bức màn tự động đóng lại, Thẩm Hạ Đông hoảng sợ, thân mình thiếu chút nữa ngã xuống. Trong phòng lại âm u như cũ, Thẩm Hạ Đông mím môi nhìn Thẩm Thành trong ảnh, à, chắc là không thích ánh mặt trời ...

Chân trần đứng ở phòng khách một hồi, ánh mắt Thẩm Hạ Đông chuyển qua căn phòng mà mụ mụ Thẩm Thành từng ở, chân vô thức đi đến.

Lúc đẩy cửa ra, Thẩm Hạ Đông nghĩ, chắc là bài trí bên trong vẫn được giữ nguyên như lúc người phụ nữ kia còn sống nhỉ ?

Nhưng lúc hắn mở mắt nhìn, lại phát hiện, trong phòng hoàn toàn không có vật gì cả, trống tuếch.

Một căn phòng trống rỗng, không có bất cứ món đồ gia dụng nào hết. Thẩm Hạ Đông bước vào, rất nhiều tro bụi lên vào mũi, chui tới cổ họng. Như là thật lâu chưa có người đến, vẫn để trống không nhiều năm qua.

Phòng trống không có gì hay để nhìn, Thẩm Hạ Đông xoay người đi ra, cuối cùng còn đóng cửa lại.

Lúc ra ngoài, thấy căn phòng đối diện, Thẩm Hạ Đông ngừng lại một chút. Ánh mắt nhìn về phía phòng khách, sau đó vẫn quyết định đi vào.

Trong phòng giống như đã hàng năm trời không có ánh mặt trời,vừa đi vào liền cảm thấy một cổ lạnh ý bao quanh cả người.

Thẩm Hạ Đông mở đèn. Bài trí đơn giản,một cái giường , một bàn học,một cái ghế dựa, một tủ quần áo,một bức màn khép chặt.

Chăn đệm đều rất sạch sẽ,trong tủ đồ là quần áo thường ngày của Thẩm Thành,chỉ có hai màu đen trắng, trên bàn học để vài cuốn sách,Thẩm Hạ Đông lấy tay chùi,cũng không dính bụi. Như là được người quét dọn thường xuyên.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạ Đông có thể tới gần, dụng tâm đánh giá phòng của Thẩm Thành như vậy.

Trước khi Thẩm Thành phi thường chán ghét mình,Thẩm Hạ Đông hầu như rất ít nhìn thấy hắn,cũng hiếm khi có cơ hội bước vào phòng hắn.

Nghĩ như vậy,Thẩm Thành hình như luôn chỉ có một mình,một người ở trong căn phòng âm u này.

Thẩm Thành sẽ làm gì ? Lúc đó Thẩm Thành suy nghĩ cái gì ? Có hận một người phụ thân không chịu trách nhiệm như hắn không ?

Thẩm Hạ Đông đột nhiên cảm thấy đau lòng,áy náy trào lên yết hầu,ngăn chặn thanh âm,đôi mắt phấp phồng.

Thuận thế ngồi xuống ghế,lưng tựa vào thành ghế,xuyên thấu qua bức màn có thể nhìn thấy một chút thế giới bên ngoài, một cái ngã tư đường nho nhỏ.

Thẩm Thành thường ngồi đây ngắm người một mình sao ? Mỗi lần đều nhìn thật lâu đi ?Thẩm Hạ Đông hít một hơi,đứng lên, xoay người định rời khỏi phòng.

Thình lình, trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày trắng. Trong này trừ mình ra còn có ai sao ? Thẩm Hạ Đông theo bản năng muốn ngẩng đầu,nhưng đầu giống như bị cái gì đó cố định,làm sao cũng không thể nâng lên.

Một đôi tay lạnh như băng sờ sờ cái gáy của hắn, đột ngột kích thích khiến cả người Thẩm Hạ Đông nổi cả da gà.

Bàn tay lạnh lẽo kia từng chút từng chút di chuyển đến mặt hắn,cằm, mũi...

Thẩm Hạ Đông cảm giác như mình sắp hít thở không thông,hắn có thể nhìn thấy những đường gân máu trên làn da tái nhợt kia,một đôi tay nhẵn nhụi đến mức hoàn toàn không có lỗ chân lông.

Sau đó bao trùm đôi mắt mình...

Thẩm Hạ Đông chỉ thấy một mảnh hắc ám , yết hầu cao thấp giật giật,lại không thể phát ra âm thanh

Bàn tay kia dắt hắn đi về phía trước,theo mỗi bước chân,Thẩm Hạ Đông cảm giác chân mình dần mềm nhũn ra,ngần ngừ vài bước,đối với Thẩm Hạ Đông lại giống như dài cả thế kỉ.

Bàn tay kia cuối cùng buông hắn ra,thân thể Thẩm Hạ Đông căng cứng,hai tròng mắt chuyển động một hồi,thời điểm mở mắt phát hiện mình đang đứng trong một căn phòng trống, trên vách tường gắn đầy ảnh chụp,người trên ảnh là Thẩm Hạ Đông. Là từ nhiều năm trước. Thẩm Hạ Đông còn nhớ rõ những bộ quần áo của mình theo từng năm khác nhau.

Người chụp ảnh hình như đứng cách mình rất xa ,phần lớn đều chụp từ phía sau ,cùng lắm là mặt nghiêng,bối cảnh hầu như chỉ ở một con hẻm nhỏ.

Từ góc độ chụp ảnh có thể thấy...

Thẩm Hạ Đông sau lưng chợt lạnh...

Là ai chụp chúng ? Trong đầu Thẩm Hạ Đông chợt hiện lên khung cửa sổ trong phòng Thẩm Thành. Bóng dáng một người,một thân ảnh lặng yên đứng trước cửa sổ.

Thẩm Thành sao ? Thẩm Thành tại sao lại chụp mình ? Thẩm Hạ Đông sợ tới mức cả thân thể đều run bần bật.

Mặc cho ai đối mặt với chuyện đều sẽ cảm thấy kinh hoàng không thôi,một người vẫn luôn lẳng lặng theo dõi sau lưng mình nhiều năm như vậy,người có thể không run sợ sao ?

Nhưng mà Thẩm Thành tại sao lại làm như vậy ?

Thẩm Hạ Đông xoay người bỏ chạy,hắn không dám nghĩ nhiều,mở cửa phòng ra,Thẩm Hạ Đông như một cơn gió lao thẳng ra khỏi phòng,không dám quay đầu lại...

Đại môn phía sau không tiếng động khép lại.

Thẩm Hạ Đông chạy trốn đến con hẻm nhỏ,chạy đến một nơi cảm thấy quen mắt,hắn vô thức ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy cửa sổ phòng Thẩm Thành cách đó không xa,bức màn khe hở.

Giống như có đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình,Thẩm Hạ Đông vội cúi đầu,liều mạng chạy về phía trước.

Ngồi trên chiếc ghế dài bên đường, Thẩm Hạ Đông hai mắt tan rã nhìn con đường trước mặt. Đầy đặn cả một buổi sáng,lúc này bụng đã đói cồn cào nhưng lại không muốn động đây, hắn không còn chút khí lực nào.

Toàn thân đều bị thoát lực. Chỉ ngán ngủ vài ngày hắn đã mất hết tất cả.

__”Này, lão Trần,người còn nhớ vụ tai nạn giao thông xảy ra mấy ngày trước không ? Chính là một thanh niên bị xe đâm chết. Nghe nói thanh niên kia là phần tử buôn lậu thuốc phiện.” Trong cục cảnh sát, có một nam nhân vừa lật hồ sơ trên tay, vừa nói chuyện với trung niên nam tử cũng đang làm việc.

Người gọi “ lão Trần “ kia gật gật đầu “Àn, chuyện này ta có nghe nói,người liên quan đều chết hết, còn gì để điều tra đâu.”

__”Ai! Đầu năm nay,vì cái gì có nhiều người lựa chọn con đường tăn hậu tuyệt lộ vậy chứ, buôn lậu thuốc phiện kiếm được nhiều tiền đến thế sao ? Xem, đi, kết cuộc không phải đều thê thảm như nhau.” người cảnh sát trẻ tuổi hơn thở dài, lắc đầu.

Lão Trần quay đầu nhìn hắn, tiểu tử mới tới này chẳng có thứ gì tốt, chỉ được cái nói nhiều. Người bắt hắn trong nửa giờ không được nói chuyện sẽ khiến hắn nghẹn chết.

__”Không phải ta nói người a, Tiểu Đặng, đừng lấy người chết ra tán chuyện ,bằng không người sẽ gặp chuyện không hay ho đó.” Lão Trần hắc hắc cười với hắn , sau đó tiếp tục công tác của mình.

__”Xí, lão Trần người quá mê tín rồi.” Tiểu Đặng lắc đầu,lấy ra một cuộn băng ghi hình.

Đây chính là băng ghi hình quay lại sự cố giao thông mấy ngày hôm trước. Trong màn hình bắt đầu xuất hiện nạn nhân tên Thẩm Thành kia,lúc ấy hắn đang đứng giữa đường,mà đối diện là một chiếc xe màu trắng đang đi đến, thấy hắn cũng không dừng xe lại mà tông thẳng vào thanh niên kêu Thẩm Thành kia. Một chút, sau đó lại một chút.

__”Ai, lão Trần. Người không thấy có chỗ nào là lạ sao ? “ Tiểu Đặng bĩu môi nhìn lão Trần,sau đó chỉ lên màn hình, quay lại cho lão Trần xem “Thời điểm tài xế chạy tới đã là đèn đỏ,khi đó tài xế cũng không say rượu,làm sao có thể đụng vào người chứ ? Hơn nữa người xem.” Tiểu Đặng thả chậm hình ảnh,” Lúc hắn vừa tông vào người ta , không những không dừng xe hay kinh hách chạy trốn, ngược lại còn lùi về sau,cán qua. Người xem bộ dáng tên tài xế lúc đó này.

Phóng to màn ảnh,mặc dù hơi mờ,nhưng vẫn có thể nhận ra lúc tên tài xế đâm người lần thứ nhất, còn rướn cổ dò xét phía trước một chút “Chuyện này sao ta luôn cảm thấy có điểm không thích hợp nhĩ...”Tiểu Đặng nhăn mặt.

Lão Trần xem hết đoạn băng,lại nghe Tiểu Đặng nói thế,trước kia không cho là có vấn đề,bây giờ nghĩ lại, cũng thấy có chút kỳ quái. Nhìn nhìn xung quanh,thấy không ai chú ý,lão Trần đề thấp thanh âm, vỗ vỗ vai hắn “Ta nói, người đừng thắc mắc chuyện này nữa. Đừng cố gắng truy tì, hung thủ làm gì ,người tông và người bị tông đều chết hết rồi,còn có cái gì để điều tra nữa nha.”

Nghe lão Trần nói, Tiểu Đặng liền khó chịu, há mồm phản bác “Vậy cũng không thể để người ta hàm oan mà chết a...” nhưng lời này còn chưa nói xong, đã bị lão Trần bịt miệng.

Chỉ thấy vẻ mặt lão Trần thần bí bí nhìn xung quanh, kéo hẳn ra ngoài nói “Người có biết tên tài xế kia chết như thế nào không?”

—”Sao lại không biết a, kết quả kiểm tra đều có, tự sát đó. Khăng định là bị lương tâm cắn rứt nên mới làm như vậy. Lúc trước, ta cũng gặp không ít những vụ án như vậy.” Tiểu Đặng nói.

—”Ai, không gạt người. Người này a... là bị quỷ chính tử đó...” lão Trần khẽ giọng, trong thanh âm pha vài phần cổ quái nói.

Tiểu Đặng lại bật cười “Ta nói lão Trần, người lớn như vậy rồi, còn tin mấy thứ nhảm nhí đó ư? Trên đời này làm gì có quỷ, mấy thứ kia là do người ta thêm thắt lên thôi.”

Thấy Tiểu Đặng không tin, lão Trần cũng nóng nảy “Vậy người nghĩ, một người nửa đêm tự nhiên bóp cổ mình sau đó cắn đứt lưỡi là tự sát sao? Cái này không phải cõi quỷ thú lắm(?) , làm chuyện thừa sao !!!!?”

—”Được rồi! Được rồi, lão Trần, người cứ tiếp tục nghi thần nghi quỷ đi.” Tiểu Đặng phát phát tay liền đi vào, chỉ để mình lão Trần nghen đỏ cả mặt trừng mắt nhìn thẳng nhai con. Nghen thật lâu mới nghen ra một câu “Người là thằng nhai con! Không nghe người lớn nói, sẽ chịu thiệt cho coi!”

Thờ điểm Thẩm Thanh tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trên giường, nàng nhớ tới cơn ác mộng vừa rồi, lại nhìn ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, mới thả lỏng một hơi.

Thẩm Thanh qua phòng Trần Lệ, gõ cửa, không ai đáp lại. Thẩm Thanh mở cửa đi vào, thấy chăn đệm được trải sạch sẽ gọn gàng trên giường, có vẻ như mụ mụ đã rời đi từ sớm.

Nhìn nhìn đồng hồ trên bàn, thời gian là hơn mười một giờ, chắc mụ mụ đã đi mua thức ăn.

Thẩm Thanh dụi dụi đôi mắt, đi đến bên bàn, thấy máy tính còn đang mở. Định đóng lại trang web, chơi game một lát.

Nhưng khi vừa tắt, trên màn hình lộ ra một khuôn mặt đầy máu!

Thẩm Thanh hai đồng tử mãnh liệt co rút, thân thể run lên “Đoàng!!!” một tiếng, khuỷu tay vô tình đẩy rớt quyển sách trên bàn.

Qua một lúc lâu mới lấy lại bình tĩnh, trên máy tính chỉ là bìa một bộ phim kinh dị mà hai mẹ con từng xem mà thôi, Thẩm Thanh thầm nghĩ mụ mụ có sở thích thật ác liệt.

Nhưng mà trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi, nên liền khép máy tính lại.

Xoay người nhặt cuốn sách dưới chân, lúc lấy cuốn sách lên đột nhiên một tấm ảnh rơi ra từ trong sách.

Thẩm Thanh cầm lên nhìn, trong hình là một nữ nhân.

5. Chương 5: Thẩm Thanh Điên

—”Con đang làm cái gì?” sau lưng thình lình vang lên thanh âm, Thẩm Thanh sợ tới mức hét ầm lên

Đến khi thấy rõ người tới, nàng oán trách nói “Mẹ! Mẹ làm gì mà đi không ra tiếng như thế a !!”

Trần Lệ âm trầm, đoạt lấy tấm ảnh từ tay Thẩm Thanh, quát “Đi ra ngoài!”

Nàng chưa từng bị Trần Lệ đối xử như vậy, Thẩm Thanh hoảng sợ, cúi đầu ra ngoài.

Lúc đi ra, trong đầu luôn tổng cảm thấy hình như nàng đã từng gặp qua người trong ảnh.

Nhưng chờ đến thời điểm nàng muốn tìm hiểu thì đã không còn cơ hội...

Thẩm Thanh đi rồi, Trần Lệ đứng bên bàn nhìn tấm hình trong tay mình

Trên ảnh chụp là một nữ nhân có khuôn mặt rất thu hút, làn da trắng nõn, đôi mắt hẹp dài xinh đẹp, khóe miệng luôn nở nụ cười nồng hậu. Tươi cười như vậy phối hợp với ngũ quan tinh xảo không những không mang cảm giác hương diễm phiến tình, mà là sạch sẽ, giống như một nụ hoa trắng thuần khiết.

Trần Lệ cup mắt, không thấy rõ cảm xúc, nhưng tay lại cố gắng siết chặt tấm ảnh, đến mức ngay cả năm ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Một người có khuôn mặt nhợt nhạt đứng ngoài cửa sổ, trên trán xuất hiện một lỗ hồng, máu tươi từ cái lỗ không ngừng cuộn cuộn trào ra, dính ướt cả mí mắt, hai con mắt đỏ ngầu lên. Vẫn không cử động, ác độc nhìn chăm chăm vào mình.

Nửa đêm, Thẩm Thanh bị ác mộng làm tỉnh, nhìn ra cửa sổ liền bắt gặp một “người” như vậy, nàng điên cuồng hét lên, từ trên giường ngã xuống đất.

Đầu gối hung hăng đập xuống mặt đất, tróc da đau xót, nhất thời mất đi tri giác.

Nàng chống khuỷu tay xuống sàn, liều mạng lết ra cửa. Ngay khi ngón tay vừa chạm đến cửa, dưới chân chợt lạnh, đột nhiên toàn thân mãnh liệt bị kéo lê trở về.

“BUÔNG! BUÔNG!” Thẩm Thanh rống cổ họng hét to, đầu tóc rối tung, đôi mắt vây kín tơ máu, môi đã không còn một tia huyết sắc.

Một giọt chất lỏng sền sệt lạnh như băng rơi xuống chân nàng, Thẩm Thanh quay cuồng, thê lương gào thét. Chỉ chốc lát, không biết vì cái gì, bàn tay kia bỗng dưng buông nàng ra.

Thẩm Thanh loạng choạng thân thể, vội vàng đi đến cửa, cửa đang mở, nàng vừa đi vừa kêu la “MỤ MỤ! MỤ MỤ! MAU TỚI CỨU CON!!!!!!”

Tiếng gào thét sợ hãi vang vọng bên tai mình, một lần lại một lần. Nhưng trong nhà lại giống như không ai nghe thấy tiếng kêu cứu tuyệt vọng của Thẩm Thanh.

Ngay khi nàng đi tới cửa, nguyên bản bên ngoài không có bóng người đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đen.

Trong nháy mắt, hai đồng tử Thẩm Thanh co rút lại, giống như người bị nghẹn cứng ở thanh quản, há miệng thật lớn nhưng chỉ có thể mơ hồ phát ra những tiếng “A...a...a...” rất nhỏ.

Người kia nằm trước mặt nàng, nghiêng người nhìn về phía nàng, thân hình vạm vỡ, trên tấm thảm trắng lan tràn một bãi đỏ tươi. Hơn phân nửa gương mặt trắng bệch kia nhuộm đầy máu, hai con mắt nhắm chặt.

Đây là bộ dáng lúc Thẩm Thành bị xe cán chết...

Thẩm Thanh hoảng sợ, thân thể đông cứng, cứ như vậy mất hồn nhìn chăm chăm Thẩm Thành.

Đột nhiên! Đôi mắt vẫn đang nhắm chặt thình lình mở ra, hai con ngươi đỏ ngầu nhìn không chớp mắt Thẩm Thanh.

Trần Lệ bị tiếng va đập vang vọng từ phòng bên làm giật mình tỉnh giấc, nàng phủ thêm áo khoác đi qua phòng Thẩm Thanh.

Trong phòng liên tiếp phát ra tiếng va đập “BANG BANG PHANH”, vẫn không đình chỉ.

Trần Lệ đập đập cửa, “Tiểu Thanh! Hơn nửa đêm rồi, con còn làm gì thế? Sao lại ồn ào quá vậy?”

Bên trong không ai đáp lại, nhưng tiếng va chạm vẫn cứ dồn dập.

Trần Lệ thấy con không thèm trả lời mình, trong lòng có chút khó chịu “Tiểu Thanh! Con rốt cuộc đang cái làm gì? Mở cửa ra cho mẹ, con có nghe thấy không????”

“Bang Bang Phanhh!!!!” đáp lại nàng là tiếng tông cửa liên hồi . Trần Lệ bắt đầu bực bội,cầm tức xoay người lấy chìa khóa dự phòng từ trong ngăn kéo, mở cửa. Thời điểm tiếng cửa “ ca sát “ một tiếng mở ra,về mặt Trần Lệ nghiêm túc phần nộ chuẩn bị giáo huấn Thẩm Thanh.

__”A!!!!!!” nhưng ngay khi cửa vừa mở ,lại không khỏi thét lên một tiếng cao vút chói tai.

Thẩm Thanh phủ trên người áo ngủ màu trắng,đầu tóc rối tung,hai tay chống lấy cửa

Thấy Trần Lệ vào,nàng ngừng động tác,ngẩng đầu, dại ra nhìn Trần Lệ.

Trên trán bị va đập mạnh, xuất hiện một lỗ thủng,từ bên trong chảy ra thứ chất lỏng đỏ tươi tỏa ra mùi rỉ sắt,một giọt chảy xuống, rơi ở cổ, tóc dính bệt vào da thịt ,trây trét giọt máu thành một mảng hỗn độn, gương con mắt dính máu trắng ngoắc ngoắc nhìn Trần Lệ. Miệng nàng cứng ngắt giật giật,theo yết hầu phát ra tiếng nức nở khó hiểu.

Thời điểm Thẩm Thanh được đưa đến bệnh viện , người đã rơi vào trạng thái hôn mê, bác sĩ nói là do mất máu quá nhiều.

Đối với hành động dị thường của Thẩm Thanh,trong lòng Trần Lệ rất bất an,đôi mắt phấp phồng,nàng chỉ có duy nhất một đứa con gái,sao lại không đau lòng được chứ .

Bác sĩ nghe Trần Lệ kể lại chuyện đã xảy ra,cau mày nói “ Theo bước đầu phán đoán,ta cho rằng bệnh nhân nhất định đã bị chuyện gì kích thích quá độ dẫn đến hành vi kịch liệt như vậy.”

__”Kích thích ?” Trần Lệ khó hiểu nói

__”Ân, người có phát hiện con gái mình gần đây có gì khác thường không ?

__”Khác thường...” Trần Lệ suy nghĩ một hồi,sau đó lắc đầu “Con gái ta gần đây không có hành động nào bất thường,chỉ là mấy hôm trước bị bệnh,nhưng đã khỏe rồi. Trừ bỏ vài ngày nay hay nghi thần nghi quỷ,luôn luôn nói có quỷ , chắc là nhát gan thôi. Còn lại tất cả đều bình thường.”

Bác sĩ trầm tư một hồi “Về sau nên tận lực ở cùng nàng,có lẽ do trong thời kỳ trưởng thành, thích làm chuyện kích thích mạo hiểm,coi quá nhiều phim kinh dị,nên tâm lý không được ổn định. Trong khoảng thời gian này , người nên ở bên cạnh chăm sóc nàng,dần dần sẽ khá hơn. Như thế này, ta sẽ làm xét nghiệm kiểm tra não bộ của nàng,lại để ở bệnh viện quan sát vài ngày.”

Trần Lệ rất tin lời bác sĩ,trong lúc nhất thời cũng không tìm ra nguyên nhân. Chỉ có thể dựa theo chẩn đoán bác sĩ mà bác sĩ đưa ra, mấy ngày nay luôn ở bệnh viện,không một phút nào rời đi Thẩm Thanh.

Thẩm Hạ Đông tìm được một công việc ở phụ cận,làm tạp vụ cho một công ty,khiêng vác hàng hóa. Kiên trì ngủ bên ngoài vài ngày ,rốt cuộc vẫn không thể chịu nổi, nhưng lại không dám quay về nhà Thẩm Thành.

Vài ngày sau, Thẩm Hạ Đông nhận được điện thoại của Thẩm Thanh, đầu dây bên kia Thẩm Thanh khóc sướt mướt nói “Ba ba ! Ba ba! Mụ mụ chết rồi! Mụ mu chết rồi!”

Thời điểm Thẩm Hạ Đông nhận được điện thoại rất sững sốt,sắc mặt lập tức trắng bệch. Dù sao cũng là vợ chồng nhiều năm như vậy,nói không có tình cảm là giả.

Nghe được tin này Thẩm Hạ Đông như bị sét đánh ngang tai, bỏ lại thùng hàng trên tay vội vã chạy tới nhà Trần Lệ.

Lúc đến , cửa đã bị khóa,Thẩm Hạ Đông cũng không có chìa khóa,chỉ có thể sốt ruột đập cửa. Nhưng chậm chạp vẫn không ai đáp lại,Thẩm Hạ Đông lấy điện thoại gọi cho Thẩm Thanh,đối phương lại không chịu nghe máy.

May mắn,hàng xóm gần đó nhìn thấy,hảo tâm nhắc nhở “Con gái của người đêm qua nhập viện rồi.”

Thẩm Hạ Đông cũng không kịp nghĩ nhiều,chỉ hỏi hàng xóm địa chỉ bệnh viện liền chạy đi.

Vào tới bệnh viện hỏi phòng bệnh Thẩm Thanh đang nằm,lại vội vàng chạy đi tìm.

Dọc đường đi, hắn đều tự hỏi “Trần Lệ xảy ra chuyện gì ? Con gái bị bệnh gì vậy ? Con gái nằm viện, Trần Lệ lại chạy đi đâu ? Tất cả việc này đều phải chờ đến khi gặp Thẩm Thanh mới biết được.

Lúc mở cửa phòng , giường bệnh bên trong trống rỗng, không có một bóng người.

Thẩm Hạ Đông nóng nảy, lập tức xoay người ra ngoài. Vừa tới cửa lại gặp Trần Lệ, Thẩm Hạ Đông hoảng sợ, nhớ tới lời Thẩm Thanh nói trong điện thoại, hiện tại hắn không biết người trước mặt này là nhân hay là quỷ, thần kinh hắn đã quá suy sụp, không thể chịu đựng nổi chuyện điên rồ nào nữa.

Trần Lệ nhìn thấy hắn sửng sốt, lập tức hơi cúi đầu, tách khỏi Thẩm Thanh, nắm lấy bàn tay đang cố gắng xé băng gạc ra còn không ngừng vận vẹo thân thể , đẩy nàng nào “Tiểu Thanh. Ngoan , nghe lời mẹ , lên giường đi. Nếu không vết thương sẽ không lành sẽ không được về nhà.”

Thanh âm khàn khàn mang theo vẻ mệt mỏi nhưng lại ôn nhu dị thường, hai mắt Trần Lệ sưng đỏ không chịu nổi , đau lòng nhìn Thẩm Thanh .

—”Tiểu Thanh? Tiểu Thanh là sao vậy ?” Thẩm Hạ Đông hỏi.

Nghe tiếng Thẩm Hạ Đông, Thẩm Thanh đột nhiên ngẩng đầu, hốc mắt tràn đầy lệ, miệng mơ hồ lẩm nhảm “Đã chết...đã chết...máu...máu...ô ô...”

Thẩm Thanh lác lác đầu, trong mắt tất cả đều là sợ hãi.

Trong lòng Thẩm Hạ Đông “lộp bộp” một tiếng, ***g ngực tức không thở nổi.

Thẩm Thanh bị Trần Lệ mạnh tay ấn xuống giường, y tá tiếng đến tiêm cho nàng một mũi an thần, nàng mới chịu an phận.

Ngồi trên dây ghế trong hành lang bệnh viện, Trần Lệ nhìn Thẩm Hạ Đông, bây giờ nàng đã không thể tiếp tục mặt lạnh với hắn “Cho ta một liều thuốc.” Nàng vươn tay, Thẩm Thanh liền lấy một gói thuốc lá ra, nhìn thấy hiệu thuốc lá , hai mắt Trần Lệ tối sầm rồi lại nặn ra một nụ cười khổ , thấp giọng nói “Thẩm Hạ Đông, người quả thật rất tàn tạ , không có ta liền thành ra thế này.”

—”Ta...”Thẩm Hạ Đông há miệng thở dốc, trong mắt lảng tránh, đối với sự châm biếm của Trần lệ , hắn có chút quẫn bách gờ tay, nhưng sau đó lại run rẩy rút tay vào túi áo. Cả người chặt vật như cuộc đời rơi vào vực thẳm không đáy.

—Ta nhận được điện thoại của Tiểu Thanh, con nói...

—”Tiểu Thanh điên rồi” , thấy Thẩm Hạ Đông ngáp ngừng, Trần Lệ liền tiếp lời. Ngắn ngủi vài từ, lập tức làm cho Thẩm Hạ Đông ngẩn người, tâm như rơi xuống vực sâu vạn trượng, cứ tiếp tục rơi, mãi không nghe thấy tiếng vang.

—”Ta cũng không biết tại sao lại như vậy...” Trần Lệ trừu một hơi thật mạnh, sau đó lấy hai tay che mặt gục đầu xuống. Người đàn bà luôn luôn tỏ ra cường hãn này , giờ đây lại lộ ra một mặt yếu đuối mà Thẩm Hạ Đông chưa từng nhìn thấy.

Thẩm Hạ Đông ngơ ngác nhìn Trần Lệ, nửa ngày vẫn không thể theo câu nói kia phục hồi tinh thần.

Nhìn người đang an tĩnh nằm trên giường bệnh, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, rơi vào gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc của Thẩm Thanh. Trong lòng Thẩm Hạ Đông chua xót, vết hằn ghen ngào không nói nên lời.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ vòng băng gạc màu trắng quấn quanh trán Thẩm Thanh.

Từ nhỏ đến lớn, Thẩm Thanh đều được Thẩm Hạ Đông cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay, khi còn bé sợ nàng vấp ngã, nên lúc nào cũng khắc khắc đi bên cạnh nàng, đều lớn như vậy, số lần nàng bị thương chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hiện tại lại thành ra thế này.

Thẩm Hạ Đông nhẹ nhàng vén sợi tóc trên mặt Thẩm Thanh “Con rất đau đúng không ? Là ba ba không tốt,ba ba không thể bảo vệ được con...”

__”Tất cả đều là lỗi của ba ba...” cái mũi Thẩm Hạ Đông đỏ bừng,cầm tay Thẩm Thanh,không ngừng lặp đi lặp lại những lời đó. Trong đêm tối có vẻ phá lệ bi thương...

Cửa phòng đột nhiên không tiếng động khẽ hé ra...

Một bóng đen lặng lẽ đứng ở góc cửa,yên lặng chăm chú nhìn người đàn ông cùng thiếu nữ đang nằm trên giường.

Về mặt nam nhân kia tràn đầy sủng nịnh, miệng lại không ngừng tự trách...

Tại sao lúc nào cũng chỉ chú ý tới sự tồn tại của ả ?

Ánh mắt sủng nịnh như vậy vì cái gì luôn dành cho một mình ả chứ ?

Lòng người là như vậy sao ?

Tim của hần bị chó ăn sao ?

Tại sao lại có thể như vậy ?????

6. Chương 6: Xâm Phạm

Thẩm Hạ Đông muốn hút một điếu thuốc,vậy đành phải vào WC

Đêm khuya, hành lang bệnh viện thật tĩnh lặng,chỉ vang lên tiếng bước chân của mình.

Đi một đoạn thật dài, Thẩm Hạ Đông vào WC, bên trong không một bóng người.

Hần tựa vào tường hút thuốc,điếu thuốc lá trên tay có chút run rẩy.

Ngay cả hần cũng không biết vì cái gì..

Dập tắt tàn thuốc,Thẩm Hạ Đông rửa mặt,nhìn đôi mắt vây kín tơ máu của mình trong gương,mới nhận ra bản thân mình cũng không tốt hơn Trần Lệ là bao nhiêu.

Thẩm Hạ Đông năm nay ba mươi chín,làn da vẫn còn rất nhẵn nhụi,làm hần trông có vẻ trẻ hơn rất nhiều so với độ tuổi của mình.

Nhưng nếu người nhìn kỹ,sẽ phát hiện trên khóe mắt của hần đã xuất hiện những nếp nhăn tinh tế thật dài.

Hai bên khóe miệng đã hơi chảy xuống,thường ngày hần rất ít cười,dưới lớp da mặt này chôn giấu nhiều năm tháng ẩn nhẫn cùng những áp lực không thể giải tỏa.

Hai tay Thẩm Hạ Đông hứng nước, một vốc lại một vốc phác lên mặt,mới làm hần cảm thấy dễ chịu hơn.

Lúc ngẩng đầu lên,trong gương có một bóng người đứng phía sau,Thẩm Hạ Đông nhìn kỹ một hồi,lại chỉ nhìn thấy nửa thân dưới của người kia.

Chờ đến khi hần định lau mặt,đột nhiên đèn trong WC mờ dần,cuối cùng “Đoàng” một tiếng, tối đen.

Trong lúc nhất thời, Thẩm Hạ Đông không kịp thích ứng với bóng tối,hần lấy bật lửa từ trong túi áo, bật lên.

WC đột nhiên sáng lên một chút,Thẩm Hạ Đông chuyển tâm nhìn bật lửa, cố gắng làm cho lửa cháy to hơn.

Đôi lúc hần đã thích ứng, giơng mắt nhìn thoáng qua tấm gương trước mặt,rõ ràng nhìn thấy một gương mặt trắng bệch đứng ngay sau lưng mình!

Thẩm Hạ Đông run lên,làm rơi mất chiếc bật lửa.

Đó là mặt của Thẩm Thành, không hề có vết máu, hệt như bộ dáng mà Thẩm Hạ Đông đã từng gặp biết bao nhiêu lần, không một biểu cảm, vẫn cứ âm trầm nhìn chằm chằm hần như trước.

Thẩm Hạ Đông luống cuống, cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo, quên đi sợ hãi.

Sợ cái gì ? Đây là con mình! Làm gì phải sợ!

Nhưng thân thể Thẩm Hạ Đông lại đông cứng, vô pháp cử động, bởi vì hần cảm giác được cổ lãnh khí phun trên gáy mình, một đôi tay không hề mang theo độ ấm chạm vào sau tai hần từ từ di chuyển lên mặt.

Thẩm Hạ Đông sợ hãi, miệng run run hô “Thẩm..Thẩm Thành...”

Nghe được thanh âm của Thẩm Hạ Đông, đôi tay kia cứng đờ.

Từ sau nhẹ nhàng ấn bả vai Thẩm Hạ Đông, bắt buộc Thẩm Hạ Đông xoay người lại, đôi bàn tay lạnh lẽo nắm lấy cổ hần, áo lông bị cởi ra, ngay sau đó là từng cú áo trên sơm.

Trong WC tối đen, chỉ vang lên tiếng từng cái từng cái nút thắt bị tháo .

Không khí bắt đầu loãng ra, Thẩm Hạ Đông phì phò thở dốc, hai chân run lẩy bẩy. Đến khi đôi tay kia dừng lại trên ngực, chạm vào vị trí của trái tim, Thẩm Hạ Đông mới nghe được tiếng tim mình đập “phù phù” “phù phù”, nặng nề vang lên.

Thẩm Hạ Đông cố lấy hết dũng khí, nắm lấy bàn tay kia, nghẹn ngào cầu xin “Thẩm Thành...Thẩm Thành...ba ba sai rồi, ba ba thực xin lỗi con...Con, con, con đừng tới tìm ba nữa...”

Hần rất sợ hãi, từ lúc bàn tay kia chạm vào trái tim, Thẩm Hạ Đông đã nghĩ đứa con muốn moi tim mình ra...

Nhận thấy bàn tay mình nắm có chút cứng ngắt, hai mắt Thẩm Hạ Đông dần dần ẩm ướt, gắt gao siết chặt bàn tay kia.

Hần rất sợ Thẩm Thành sẽ làm chuyện tàn nhẫn đối với mình. Trong đầu đã bắt đầu tưởng tượng đến các loại hình ảnh máu me ghê rợn, nghĩ như vậy nước mắt Thẩm Hạ Đông nhịn không được trào ra.

— “Thẩm Thành! Van con! Van cầu con...” Thẩm Hạ Đông bắt đầu nói năng lộn xộn, ngẩng đầu lên cố gắng nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối. Hần không hiểu tại sao Thẩm Thành lại theo ám mình, luôn tìm tới mình. Nếu có trách hần nhẫn tâm, không chịu trách nhiệm, vậy thì sao không tự nói với hần ? Thẩm Thành có thể đánh có thể mắng hần, nhưng đừng “ nhẹ nhàng “ tra tấn hần từng chút từng chút một như vậy. Thẩm Hạ Đông cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Bàn tay kia cũng không có ý rút ra. Thẩm Hạ Đông chỉ mơ hồ thấy được một bóng người đứng trước mặt mình, đầu hơi cúi thấp, nhìn bàn tay đang bị Thẩm Hạ Đông nắm chặt.

Bóng đen kia nhìn hồi lâu, không phát ra bất cứ âm thanh nào..

Đối với Thẩm Hạ Đông mà nói, sự im lặng bất thường này như một hồi dài dòng tra tấn, hần không thể đoán được tiếp theo Thẩm Thành sẽ làm gì.

Đột nhiên, trên mặt cảm thấy lạnh lẽo, từng đợt lãnh khí đâm thẳng vào làn da, toàn bộ nhiệt độ trong cơ thể Thẩm Hạ Đông nhanh chóng tụt xuống khiến hần càng run rẩy mãnh liệt hơn “Thẩm Thành, Thẩm Thành”

Cái tay kia nhẹ nhàng lướt qua mi mắt dưới, ôn nhu chạm vào da mặt Thẩm Hạ Đông, lau đi những giọt nước mắt trên mặt hần.

Sau đó dùng tay bao trùm lấy mắt Thẩm Hạ Đông. Trong nháy mắt, máu trong thân thể Thẩm Hạ Đông đông lại, như lâm vào vực sâu.

Thẩm Hạ Đông không còn nắm bàn tay hần, người đối diện tựa hồ có chút bất mãn, cầm lấy tay Thẩm Hạ Đông. Hần mở tay Thẩm Hạ Đông ra, chậm rãi vuốt ve từng ngón tay tinh tế, thẳng đến ngón út cuối cùng, sau đó mới chịu buông tha.

Mà lúc này Thẩm Hạ Đông đã sợ tới mức không còn cảm giác.

Đôi tay kia triển lên lưng Thẩm Hạ Đông, mỗi một tác da trên người bị Thẩm Thành chạm qua đều nổi cả da gà, dần dần làn tràn đến lòng bàn chân

Trong lòng một mảnh tuyệt vọng...

Đôi tay kia chậm rãi cởi bỏ thắt lưng trên người hắn, quần Thẩm Hạ Đông dễ dàng rơi xuống, nội khổ bên trong cũng bị kéo ra.

Thẩm Hạ Đông không biết Thẩm Thành muốn làm cái gì, trong yết hầu lại không thể phát ra âm thanh, thân thể tê cứng không thể động đậy nửa phần, chỉ có thể phó mặc cho số phận tùy ý chủ nhân đôi tay kia bài bố.

Đến khi quần lót hoàn toàn bị cởi xuống, Thẩm Hạ Đông mới chợt nhận ra điều gì đó.

Đôi tay kia đột nhiên đổi phương hướng, di chuyển về phía sau, sờ vào nhũ tiêm của hắn.

Hai cánh lông bị bài khai, một vật cứng chen vào bên trong. Đầu óc Thẩm Hạ Đông nháy mắt bị nổ tan tành! Không thể tin được, hoảng sợ trợn to hai con mắt!

Vật cứng cố gắng chen vào chỗ ấy của mình, Thẩm Hạ Đông chỉ cảm thấy đau đớn tràn lan từ nơi đáng xấu hổ kia truyền tới. Từ lúc vật kia vừa chui vào, nước mắt Thẩm Hạ Đông liền rơi xuống. Không còn có gì có thể khiến hắn khó chịu hơn lúc này, trong ngực dâng lên một cỗ không hiểu bị ai, Thẩm Hạ Đông chỉ muốn chết đi.

Hắn thế nhưng bị chính con trai ruột của mình... xâm phạm...

“Không cần tra tấn ta như vậy!!... Người giết ta đi!!...” nước mắt Thẩm Hạ Đông cuộn cuộn chảy xuống, nghe Thẩm Hạ Đông nói, phía sau vật kia cũng không tiếp tục, mà rút ra khỏi thân thể Thẩm Hạ Đông.

“Bên trong có người sao ?? Khóa cửa làm gì vậy ?? Ta muốn đi toilet a!!” tiếng đập cửa từ bên ngoài vang lên, Thẩm Thành vẫn không có ý buông tha Thẩm Hạ Đông.

Đôi tay kia chậm rãi mặc lại quần áo cho Thẩm Hạ Đông, cái gì đó mềm mại dán vào sau tai hắn, phát ra âm thanh không rõ hàm ý.

Cả người Thẩm Hạ Đông đều mềm nhũn, còn đang đắm chìm trong cơn ác mộng không thể thoát khỏi.

BANG!!BANG!!

“Này! Có ai không ??? Có người bên trong không ??? Ta muốn xả a, nếu có người thì mau mở cửa đi!!!” bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa.

WC đột nhiên sáng lên, phía sau khí tức khiến người ta hít thở không thông cũng biến mất vô tung.

Thẩm Hạ Đông quay đầu nhìn lại đã không còn thấy bóng người, trong gương trừ bỏ trông mắt hơi phiếm hồng, cũng không có gì khác thường.

Thẩm Hạ Đông dần dần mở cửa WC, tiểu tử ngoài cửa đã gấp đến độ thượng thohan hạ khiêu, thấy cửa mở liền đẩy Thẩm Hạ Đông ra, miệng còn nhắc nhở “Người là ai a, một người mà chiếm toàn bộ WC”

Thẩm Hạ Đông giống như không nghe thấy, trong đầu một mảnh hỗn loạn, mơ mơ màng màng.

Lúc sắp đi xuống cầu thang cũng không để ý, vừa định bước đi, lại bị một bàn tay nắm lại. Thẩm Hạ Đông run lên, phần xạ có điều kiện định hất bàn tay kia ra, hoảng sợ quay đầu lại, ngửi khí van xin “Thẩm Thành, không cần.”

Lại nhìn thấy một gương mặt xa lạ.

Người này chính là tiểu tử đã gặp trong WC, hắn cau mày chống một chân, túm Thẩm Hạ Đông sang một bên “Này! Người đang làm cái gì ? Thiếu chút nữa là đã té xuống người có biết không ???”

Nhìn thấy trên mặt nam nhân lộ ra thần sắc hoảng sợ, người nọ cảm thấy kì quái, tay quơ quơ trước mặt Thẩm Hạ Đông “Này, người chắc không bị dọa đến choáng váng chứ ?”

Thẩm Hạ Đông hoàn hồn, lắc đầu chạy đi, thân ảnh biến mất trong góc hành lang. Tiểu tử kia chỉ có thể than thở “Thật là một quái nhân!”

Hôm sau, lúc Trần Lệ đến bệnh viện , bắt gặp vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt Thẩm Hạ Đông, trong mắt xuất hiện cảm xúc khác thường , vội vàng lấp đi.

Cầm cặp ***g (cà men) trong tay, đi tới, để trước mắt Thẩm Hạ Đông, mặt không biểu cảm nói “ Lúc đi tiện đường mua, còn nóng.”

Thẩm Hạ Đông nâng lên đôi mắt có chút đau xót, tiếp nhận, nói một tiếng “ Cảm ơn.”

Trần Lệ không nói gì, đi đến bên giường Thẩm Thanh, thay Thẩm Thanh đắp chăn.

Nguyên bản đang ngủ, Thẩm Thanh đột nhiên mở mắt, hai tay gắt gao nắm lấy bả vai Trần Lệ , giọng nói khàn khàn , quát “Ta phải về nhà!! Ta phải về nhà!!”

Trần Lệ bất ngờ bị dọa mất hồn, vẫn chưa kịp phản ứng. Bên cạnh, Thẩm Hạ Đông vội vàng bỏ cặp ***g xuống, đứng dậy tách Thẩm Thanh đang gắt gao giữ lấy Trần Lệ ra “Tiểu Thanh , Tiểu Thanh, con thả tay ra,. Tiểu Thanh! Nghe lời! “

Nhưng Thẩm Thanh không hề để ý tới hấn, vẫn gắt gao nắm lấy Trần Lệ như trước “Ta phải về nhà! Ta phải về nhà! Ta phải về nhà! Ta phải về nhà..ta phải...”

Cổ họng như bị phá rách, điên cuồng kêu la cuối cùng dần dần không còn thanh âm , nhưng miệng vẫn tiếp tục cử động, gân xanh trên cổ cũng bạo khởi (nổi lên) , liều mạng giữ chặt Trần Lệ.

Bả vai Trần Lệ bị siết đau, nhìn bộ dạng Thẩm Thanh trong lòng đau đớn không thôi, chỉ phải nói

_ Hảo ..

Giữa trưa, ông ngoại Thẩm Thanh đến thăm nàng, nhìn thấy Thẩm Thanh trở thành như vậy cũng nhin không được mà đỏ cả đôi mắt.

Lúc trước không lâu, Trần Lệ nói với Thẩm Hạ Đông, nàng còn chưa nói chuyện mình cùng Thẩm Hạ Đông ly hôn cho người nhà biết, cho nên trước mắt người nhà , bọn họ phải giả làm vợ chồng như bình thường.

Phụ thân Trần Lệ đã sáu mươi tuổi, thật không chịu nổi đã kích lớn như vậy nữa.

Thương lượng với Trần Lệ một chút, Thẩm Hạ Đông đành dọn về nhà Trần Lệ, một bên có thể chăm sóc Thẩm Thanh.

Trước phải qua mặt được phụ thân Trần Lệ, đợi cho Thẩm Thanh hồi phục , lại dọn đi cũng không muộn.

Sau khi chuẩn bị tốt tất cả, Trần Lệ gọi tài xế đến đón, ông ngoại Thẩm Thanh cũng muốn ở lại nhà Trần Lệ vào hôm, nói là về chơi với cháu gái.

_Tiểu Đặng, chân ngươi hết chưa ? Nhanh như vậy đã xuất viện ??”

_”Có gì nghiêm trọng đâu, chỉ là gãy xương thôi mà , sắp lành rồi. Về nhà ăn ngủ vài ngày là không thành vấn đề.” Tiểu Đặng chống nạng đi tới.

Lão Trần cười cười “Thân thể tiểu tử ngươi đúng là hồi phục rất nhanh.”

Tiểu Đặng hắc hắc cười cười hai tiếng

Một lát sau không thấy lão Trần nói gì, hai mắt nhìn ra cửa sổ ngăn người

Tiểu Trần đi qua hỏi “Nhìn gì vậy ?”

_”Người kia hình như đã từng gặp ở đâu rồi...” lão Trần cau mày suy nghĩ một hồi, mới bình tĩnh đại ngộ, chỉ vào đám người đang lưu chuyển dưới lầu “Người xem, người mặc áo lông đỏ. Hấn chính là phụ thân của nạn nhân bị đâm chết trong sự cố giao thông hôm trước.”

Tiểu Đặng nhìn theo hướng lão Trần chỉ, một nam nhân mặc áo lông cùng một nữ nhân nâng một nữ hài.

_A! Đó không phải là người đàn ông ta đã gặp tối hôm qua sao !?

7. Chương 7: Cảnh Sát Tới Chơi

Dọc trên đường đi, Thẩm Thanh đều im lặng một cách thần kỳ, hai mắt luôn nhìn chăm chăm ngoài cửa xe, Thẩm Hạ Đông thử nói chuyện với nàng “Thẩm Thanh ? Chúng ta về nhà! Cao hứng không ?”

Thẩm Thanh không hề đáp lại

__”Đã tới trường xin nghỉ phép cho Tiểu Thanh chưa ? Để nàng ở nhà hảo hảo tính dưỡng.”

Trần Lệ liếc nhìn Thẩm Hạ Đông một cái, chỉ “Àn” một tiếng

Thẩm Hạ Đông cũng không biết nên nói gì nữa, phương thức ở chung như bây giờ thật làm hắn cảm thấy không được tự nhiên .

Chờ cho đầu óc yên tĩnh lại, hắn mới nhận ra chỗ kia hình như có chút đau đớn, kí ức tối hôm qua lại cuộn cuộn tràn về. Thẩm Hạ Đông nhăn mặt , môi trở nên trắng bệch.

Một bên Trần Lệ lè mắt xem Thẩm Hạ Đông, sau đó quay đầu đi nhìn Thẩm Thanh, lại thấy ánh mắt Thẩm Thanh thẳng ngoắc ngoắc chống lại mình, không khỏi nhủu mày nhăn mặt, móng tay vô thức đâm sâu vào lòng bàn tay, hắn lên dấu vết.

Về đến nhà, Trần Lệ mang Thẩm Thanh về phòng nghỉ ngơi, ông ngoại Thẩm Thanh vốn định ở lại mấy ngày, nhưng vừa tới nơi liền nhận được điện thoại, phải xuất ngoại một chuyến.

Bước vào phòng Thẩm Thanh, Trần Đông đứng bên giường nhìn cháu gái. Lúc này Thẩm Thanh đang mở hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, thấy Trần Đông đến cũng không thèm xoay đầu lại.

__”Tiểu Thanh.” Trần Đông gọi một tiếng “ Con còn nhớ ông ngoại không ? Con xem, ông là ông ngoại của con, ông đến thăm con.”

Thẩm Thanh mím môi nhìn trần nhà không chớp mắt, sau đó yét hàu giật giật, không biết muốn nói gì.

Trần Đông đến gần một chút, ngồi xuống ghế để nghe rõ lời Thẩm Thanh nói.

Nhưng tiếng Thẩm Thanh quá nhỏ, Trần Đông chỉ nghe được thanh âm như tiếng thở dốc.

Đột nhiên Thẩm Thanh xoay đầu lại, nhìn Trần Đông, miệng hơi mấp máy

Trần Đông cúi đầu, hỏi “Thẩm Thanh, con muốn nói gì ?”

__Đi chết đi... Lão già kia!

Một giọng nói khàn khàn thật thấp truyền vào lỗ tai Trần Đông

Trần Đông trong lòng đại động, không thể tin được ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn Thẩm Thanh nhìn hắn cười một cách quỷ dị .

Giọng nói kia tuyệt đối không phải của Thẩm Thanh, hắn biết thanh âm này là của ai, là giọng nói của một nữ nhân. Hắn thập phần quen thuộc! Giọng nói kia không lúc nào không tra tấn hắn, nhắc nhở hắn, bản thân đã từng làm những gì, đã phạm phải tội nghiệt sâu nặng đến mức nào.

Trần Đông lão đảo lui về sau một bước, sau đó chạy trốn chết trong tiếng cười ghê rợn của Thẩm Thanh cùng nghi vấn của Thẩm Hạ Đông và Trần Lệ.

__Hiện tại ngươi đang làm gì ?

__”Ồ, ở một công ty làm khuôn vác...” Thẩm Hạ Đông đột nhiên bị hỏi có chút hoảng sợ, lúc nghe rõ vấn đề trên mặt lộ vẻ khấn trương căng thẳng.

Trần Lệ hí mắt nhìn Thẩm Hạ Đông, sau đó thấp giọng cười nói “Thẩm Hạ Đông, sao ngươi lại nhu nhược như vậy chứ ?” Thẩm Hạ Đông không nói lời nào, hai tay đặt trên đùi hơi run rẩy.

__Trong khoảng thời gian này, người nên chiếu cố Thẩm Thanh, trước hết quay về công ty của ta đi, tạm thời làm việc ở đó. Coi như.. là thù lao người đã vất vả chăm sóc Thẩm Thanh...”

__”Nó cũng là con gái của ta!” Thẩm Hạ Đông cao giọng, ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Trần Lệ lại hạ giọng nói “Ta chỉ muốn nói, Tiểu Thanh cũng là con gái của ta, ta hẳn là nên chiếu cố nàng...Không cần người cho ta cái gì hết, ta có công việc của mình...”

__”Làm một cái khuôn vác mặc hạn sao, một chết một sống. Tùy người!” Trần Lệ tà tà liếc Thẩm Hạ Đông, sau đó đi vào phòng Thẩm Thanh, Thẩm Hạ Đông ngồi trên ghế salon, cái mũi ê ẩm, cũng không biết tại sao lại cảm thấy lạnh. Lòng bàn chân đều đông cứng.

__”Tiểu Thanh, con đói bụng chưa ? Ba ba nấu cơm cho con nha. Con muốn ăn gì nào ?” Thẩm Hạ Đông vắt khăn, xoa xoa mặt cho Thẩm Thanh, Thẩm Thanh im lặng nhìn Thẩm Hạ Đông không nói lời nào.

Thẩm Hạ Đông rất kiên nhẫn, trên mặt thủy chung mang theo ý cười. Lau mặt cho Thẩm Thanh xong lại lau tay cho nàng. Vắt khăn một lần lại một lần, sau đó tiếp tục chà lau cho Thẩm Thanh

__”Mặt trời lên, chúng ta ra ngoài phơi nắng đi, được không , Thẩm Thanh ?” Thẩm Hạ Đông nhìn Thẩm Thanh, mỉm cười nói

Tựa hồ ở trước mặt Thẩm Hạ Đông , Thẩm Thanh dị thường nhu thuận. Có thể nói, là từ khi theo bệnh viện trở về, tình trạng của Thẩm Thanh bắt đầu chuyển biến tốt hơn, không còn phản ứng kịch liệt như trước, cũng không còn điên điên khùng khùng vừa khóc vừa nháo. Thẩm Hạ Đông nghĩ , có lẽ Thẩm Thanh đang dần dần hồi phục..

Nhưng mà sau vài lần gọi bác sĩ đến kiểm tra, bác sĩ lại nói không có bất cứ dị thường nào, rõ ràng vấn đề rất đơn giản lại phức tạp hóa nó lên, cuối cùng cũng chỉ là hàm ý “Thần trí không rõ, não bộ có vấn đề, hảo hảo ở nhà tĩnh dưỡng.”

Còn có “ bằng không nên thứ tới khoa tâm thần kiểm tra một chút.” Bác sĩ nào cũng nói như vậy

Lúc ấy , Thẩm Hạ Đông rất tức giận “Con gái của ta không bị bệnh tâm thần! Vì cái gì lại phải đến chỗ đó!”

Bác sĩ ngăn người, hơi xấu hổ, sau đó không đề cập đến nữa, chỉ hướng dẫn Thẩm Hạ Đông cách chăm sóc Thẩm Thanh liền rời đi.

Đẩy xe lăn của Thẩm Thanh vào hậu viện phơi nắng, Thẩm Hạ Đông giúp nàng đi qua đi lại

__Tiểu Thanh, con muốn đi học không ? Đến trường có thể gặp đồng học, lão sư. Vậy con sẽ mau khỏe lại, được không ?

Thẩm Thanh tựa lưng vào ghế, ánh mắt dại ra nhìn nơi xa xăm, không nói lời nào.

__”Tiểu Thanh...” Thẩm Hạ Đông đột nhiên không nói, hẳn ngồi xổm xuống trước mặt Thẩm Thanh, nhìn thẳng vào mắt nàng “Con nói cho ba ba biết, tại sao con lại thành ra thế này ?”

Thẩm Thanh làm sao trả lời hẳn, chỉ lẳng lặng nhìn Thẩm Hạ Đông

Đến khi Thẩm Hạ Đông định không tiếp tục truy vấn, Thẩm Thanh đột nhiên ngẩng đầu nhìn sau lưng hẳn.

__”Tiểu Thanh ? Tiểu Thanh ?” Thẩm Hạ Đông thử quơ quơ tay trước mặt nàng, Thẩm Thanh lại giống như không nhìn thấy, vẫn cứ nhìn lên trên không chớp mắt “Con đang nhìn gì vậy ?” Thẩm Hạ Đông hỏi nàng.

Thẩm Thanh càng ngày càng biến sắc, cuối cùng cả khuôn mặt đều xám trắng. Hai con mắt trợn to, đồng tử kịch liệt co rút , thần thái hoảng sợ. Thân thể không ngừng run rẩy, hé miệng phát ra tiếng khàn khàn “A...A...”

__”Tiểu Thanh! Tiểu Thanh!” Thẩm Hạ Đông vội vàng đè nàng lại “Tiểu Thanh! Con làm sao vậy ?” hẳn kích động vuốt đầu nàng, Thẩm Thanh vẫn cứ tiếp tục nhìn chằm chằm sau lưng hẳn, sau đó gơ tay chỉ lên.

Thẩm Hạ Đông cảm thấy sau lưng chợt lạnh, chậm rãi quay đầu nhưng phía sau cái gì cũng không có.

Lại nhìn lên trên, chỉ thấy cửa sổ phòng Thẩm Thanh, bức màn đang khép chặt, không có gì khác thường.

Chờ đến khi Thẩm Hạ Đông quay đầu nhìn Thẩm Thanh, lại bắt gặp Thẩm Thanh dữ tợn trừng mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn “Giết chết nàng! Giết chết nàng! Giết chết nàng! Giết chết nàng...”

Thanh âm nàng the thé chói tai, hai tay liều mạng bóp cổ Thẩm Hạ Đông “Giết chết nàng! Giết chết nàng!”

__”Tiểu...Thanh...” Thẩm Hạ Đông cố gắng gỡ tay nàng ra, cũng không biết từ đâu Thẩm Thanh có được khí lực lớn như vậy, khiến hắn làm thế nào cũng gỡ không ra. Hai con mắt Thẩm Thanh đỏ ngầu, miệng không ngừng lặp lại “Giết chết nàng! Giết chết nàng!”

Sắc mặt Thẩm Hạ Đông trắng đến đỏ bừng, hoàn toàn không thể hô hấp

Đột nhiên một thanh âm vang lên “Người đang làm cái gì ?? Buông tay ra!!”

Một nam nhân vọt tới, dùng sức đẩy Thẩm Thanh ra.

Thẩm Hạ Đông lập tức được giải thoát, té lăn ra đất từng ngum từng ngum hô hấp, trái tim vẫn còn kịch liệt nhảy lên, đầu óc bắt đầu tỉnh táo. Khi hô hấp dần dần vững vàng, Thẩm Hạ Đông sát một phen mồ hôi.

Nhìn thấy nam nhân kia gắt gao chế ngự Thẩm Thanh, Thẩm Thanh giãy dụa, gào to “Giết nàng! Giết nàng!”

Nam nhân kia dùng sức nắm lấy mặt Thẩm Thanh, khóa miệng Thẩm Thanh bị siết chặt đến mức trào ra vết máu.

Thẩm Hạ Đông quỳnh lên, đứng dậy cố gắng đẩy nam nhân kia ra “Người đang làm cái gì ? Buông Tiểu Thanh ra!!!”

Phản ứng của Thẩm Thanh vẫn còn có chút kịch liệt khác thường, Thẩm Hạ Đông đặt nàng xe lăn, nhanh chóng đẩy nàng vào nhà, ở phòng khách lấy thuốc cho Thẩm Thanh uống.

Không bao lâu, thanh âm Thẩm Thanh dần dần nhỏ xuống, cả người mềm nhũn trên ghế, đầu tóc hỗn độn rối tung, sắc mặt trắng bệch, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Trong lòng Thẩm Hạ Đông dâng trào một trận đau đớn, cái mũi có chút ê m ẩm.

Sau khi an trí tốt Thẩm Thanh, xuống lầu nhìn thấy người nam nhân đã giúp mình vẫn đang ngồi ở phòng khách.

Thấy Thẩm Hạ Đông, lấy ra thẻ chứng nhận “Ta là cảnh sát “.

Thẩm Hạ Đông còn chưa kịp chất vấn nam nhân là ai mà dám tự tiện xông vào nhà riêng của mình thì người kia đã mở miệng trước, biết được người trước mặt là một cảnh sát, Thẩm Hạ Đông xấu hổ, tay chân luống cuống ngồi đối diện “Cái kia, lúc này, lúc này thật ngại ngùng...”

__”Người vừa rồi là con gái của người sao ?” viên cảnh sát này hình như cũng không quá để ý.

__”À...Nàng gần đây có chút...” nói tới đây Thẩm Hạ Đông liền ngừng lại “Chỉ là bị bệnh, không có gì khác. Đồng chí cảnh sát, lần này người tới có chuyện gì sao ?”

Chuyển đề tài, sắc mặt Thẩm Hạ Đông có chút tốt hơn.

Thấy biểu tình nam nhân biến hóa, trên mặt Đặng Dương cũng không biểu lộ cái gì, trước đó hắn đã thử điều tra. Nghe nói, con gái của Thẩm Hạ Đông bị điên.

Vì để nam nhân trước mặt thả lỏng, Đặng Dương cười cười “Ta là Đặng Dương, người có thể bảo ta Tiểu Đặng. Lần trước, chúng ta đã từng gặp trong bệnh viện, người còn nhớ không ?”

__”Chúng ta từng gặp qua ?” Thẩm Hạ Đông nghi hoặc hỏi, sau đó tìm tòi trong đầu, cũng không nhớ ra cái gì, lập tức có chút kích động lắc đầu “À, thực xin lỗi. Ngượng ngùng...Ta không nhớ...”

Đặng Dương nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của Thẩm Hạ Đông, chỉ cười cười “Người đừng quá khấn trương, lần này ta đến đây không phải vì chuyện ấy, chỉ là muốn hỏi người vài vấn đề.”

__”Ân, chỉ cần việc ta biết, ta sẽ thành thật khai báo.” Thẩm Hạ Đông chăm chú gật đầu, thẳng lưng một chút.

Nhìn bộ dạng của Thẩm Hạ Đông, Đặng Dương không khỏi nở nụ cười. Lập tức ho nhẹ hai tiếng, tỏ ra nghiêm túc “Thẩm Thành là con của người phải không?”

__”Ân..” vừa nghe đến tên Thẩm Thành, cả người Thẩm Hạ Đông không khỏi run lên một trận, nhưng vẫn gật đầu, chỉ là giọng nói có chút nhỏ.

Đặng Dương cẩn thận quan sát từng cử động của Thẩm Hạ Đông, sau đó thầm ghi nhớ thần sắc giấu diếm của hắn ở trong lòng, tiếp tục hỏi “Thẩm Thành là con riêng của người?”

Nghe đến vấn đề này, sắc mặt Thẩm Hạ Đông có chút ảm đạm, kì thật cũng không tính là con riêng đi... Tại sao lại cứ dùng từ như vậy nói về sự tồn tại của Thẩm Thành chứ ??? Quá chói tai, quá khó nghe!

Nhưng cuối cùng Thẩm Hạ Đông vẫn trả lời “Ân..phải..”

__Trước khi Thẩm Thành gặp tai nạn, hắn ở với ai?

__”Nó sống một mình, Thẩm Thành không thích gia đình ta, nó không muốn sống cùng chúng ta” Thẩm Hạ Đông cảm thấy áy náy, hơi hơi hé miệng.

__Người và vợ có một cô con gái đúng không? Phu nhân ở nhà có ý kiến gì về sự tồn tại của Thẩm Thành không?

Thẩm Hạ Đông suy nghĩ một hồi, nói rằng “Khi mới bắt đầu, thái độ có chút kịch liệt, sau lại... Sau lại, dần dần coi như cũng đã tiếp nhận Thẩm Thành...”

Nhớ tới bộ dáng của Trần Lệ, Thẩm Hạ Đông cảm thấy khó chịu. Biết được sự tồn tại của Thẩm Thành, Trần Lệ trở nên hung bạo tàn nhẫn, Trần Lệ lúc đó, cả khuôn mặt đều dữ tợn. Điên cuồng mắng chửi Thẩm Hạ Đông, cả người đều có chút bất thường.

Có điều, chuyện này cũng là bình thường, gặp chuyện này, nữ nhân nào có thể chịu nổi.

Huống chi là kẻ cao ngạo như Trần Lệ.

8. Chương 8: Ác Mộng Đêm Khuya

Kế tiếp là hỏi một số thông tin liên quan đến gia đình Thẩm Hạ Đông, phần lớn đều là chuyện về Thẩm Thành.

Đặng Dương hỏi cách liên lạc với Thẩm Hạ Đông, nói là về sau còn có việc phải tìm đến hắn, sau đó ra về.

Đặng Dương vừa đi không lâu, Trần Lệ đã trở lại. Thẩm Hạ Đông không nói chuyện vừa xảy ra cho nàng biết, yên lặng đi nấu cơm.

Trần Lệ lên lầu thăm Thẩm Thanh, Thẩm Thanh an an tĩnh tĩnh nằm ngủ trên giường.

Nàng đứng bên giường một hồi, sau đó quay về phòng mình. Lấy ghế ngồi trước bàn làm việc, châm điếu thuốc, cứ như vậy lẳng lặng ngồi đó. Nàng kéo ngăn bàn ra, lấy một tấm ảnh từ trong quyển sách.

Nàng nhìn chằm chằm nữ nhân trong ảnh, mày nhíu càng chặt đến mức ngay cả hô hấp cũng trở nên nặng nề. Nàng lấy bật lửa châm ở góc ảnh chụp, ngay khi tấm ảnh sắp bị thiêu cháy, đột nhiên nàng lại dập tắt.,

__”Đoàng!” một tiếng, nàng kẹp tấm ảnh vào quyển sách, cắt vào ngăn bàn, sau đó khóa lại.

Buổi tối, Thẩm Hạ Đông vẫn ngủ ở căn phòng cũ, cách không xa phòng Trần Lệ.

Mở đèn lên, trừ bỏ tấm hình của Thẩm Thành không còn đặt đối diện giường, những vật dụng còn lại đều không thay đổi. Phòng được quét dọn thật sạch sẽ... Quét, dọn ? Thẩm Hạ Đông cảm thấy nghi hoặc, mình đã không còn ở đây, còn ai vào đây quét dọn nữa chứ ? Trần Lệ ? Không có khả năng... nhưng mặc cho Thẩm Hạ Đông nghĩ đến điên đầu, cũng không tìm ra ai khác..

Bóng đêm bao phủ tất cả mọi vật, không chừa một kẽ hở, Thẩm Hạ Đông dường như ngủ không an ổn, hần đầu đau dữ dội, mơ mơ màng màng, không tỉnh không ngủ.

__”Đát” “Đát”... một tiếng động rất nhỏ từ trong khe cửa truyền vào, Thẩm Hạ Đông “cọ” một chút liền ngồi dậy, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, trái tim bang bang nhảy loạn, cực kỳ phiền muộn.

Lúc xuống giường cảm thấy chéch choáng say, ngay cả đi đường đều không vững. Thẩm Hạ Đông nghĩ, có lẽ hần bị bệnh rồi.

Đi đến cuối hành lang, thấy trong WC còn sáng đèn, Thẩm Hạ Đông tưởng có người, liền đi xuống lầu. Sau khi giải quyết xong nhu cầu sinh lý, hần rót một ly nước.

Đột nhiên “Phanh!” một tiếng, âm thanh thỉnh thoảng vang lên từ trên lầu, Thẩm Hạ Đông buông ly nước, ngẩng đầu, trong phòng không có một bóng người, hần đành thử gọi “Trần Lệ ?”

Nhưng không ai đáp lại

Hần nuốt một ngụm nước bọt, đi lên lầu, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Căn nhà to như vậy nhưng chỉ nghe được tiếng bước chân của Thẩm Hạ Đông. Hành lang một mảnh tối đen, ngay cả đèn WC cũng đã tắt, bây giờ Thẩm Hạ Đông cũng không rõ tiếng động vừa rồi là từ đâu vọng lại.

Nhìn thoáng qua WC, Thẩm Hạ Đông khó hiểu nổi cả da gà, tựa hồ có thể tưởng tượng một người đang đứng trong WC xuyên qua bức tường theo dõi nhất cử nhất động của mình.

Không biết vì cái gì, hần vẫn cứ đứng bất động, trong đầu hiện lên khuôn mặt tái nhợt, đôi môi kia vĩnh viễn đều mím chặt không hề mở ra, hai mắt tán loạn vô thần, nhưng trong nháy mắt hần sẽ dùng ánh mắt như thể nhìn chằm chằm vào người, nhìn chằm chằm vào người... nhưng người thậm chí cũng không biết hần đang nhìn người...

Trong lòng Thẩm Hạ Đông có chút sợ hãi, hần không dám tiếp tục tìm hiểu tiếng động đó vang ra đâu nữa...

Hiện tại hần chỉ muốn trở về phòng, dùng chăn bao đầu lại, hảo hảo ngủ một giấc.

Thẩm Hạ Đông chuyển hướng, đi về phòng mình. Nhưng khi hần quay đầu đi, lại nghe thấy một thanh âm rất nhỏ truyền đến, hần cứng ngắt dừng lại. Sau lưng run lên từng đợt, cũng không phải hần quá hiếu kỳ, hần cũng không muốn gặp rắc rối làm gì. Nhưng mà ..giọng nói kia lại là của Thẩm Thanh..

Ở khoảng cách xa như vậy, hoàn toàn không thể nghe rõ Thẩm Thanh đang nói gì. Thẩm Hạ Đông đành lùi về sau vài bước, đến gần cửa toilet. Từ khe cửa nhìn vào chỉ thấy một mảnh tối đen, hần không dám phát ra tiếng động, đứng thẳng lỗ tai lắng nghe.

__Người giết nàng a...Người giết nàng a...con đàn bà độc ác... sao còn nhỏ mà người lại độc ác như vậy, hả ?

__”Còn có người cha ghê tởm kia của người, tốt nhất các người nên chết hết đi... cả hai đều chết...” giọng nói kia dần trở nên nặng nề, tựa hồ còn mang theo tiếng cười. Thẩm Hạ Đông ở bên ngoài đổ một thân mồ hôi lạnh, bên trong cánh cửa bỗng dưng im bật.

Ngay khi Thẩm Hạ Đông định đẩy cửa vào, Thẩm Thanh lại mở miệng nói “Không đúng, không thể để các người chết dễ dàng như vậy...”

Chết ? Con đàn bà ? Người cha ghê tởm ? Đầu óc Thẩm Hạ Đông nhất thời hỗn loạn, Thẩm Thanh đang nói gì ? Hần muốn làm rõ những bên trong lại khôi phục yên tĩnh.

Lần này Thẩm Hạ Đông đợi thật lâu, cũng không thấy Thẩm Thanh lên tiếng, lập tức trong lòng sốt ruột, hần sợ Thẩm Thanh xảy ra chuyện gì bất trắc. Thẩm Hạ Đông lập tức đi vào, thử gọi “Tiểu Thanh.”

Trong bóng tối , chỉ mơ hồ thấy một bóng người,Thẩm Hạ Đông đưa tay mở đèn,đèn hình như bị hư, bật mãi vẫn không lên.

Chờ khi Thẩm Hạ Đông quay đầu lại,liền nhìn thấy nửa gương mặt của Thẩm Thanh dưới ánh trăng từ cửa rơi vào phát ra màu lam nhạt quý dị, tay dùng lược chậm rãi chải tóc,sau đó buông lược xuống,khóe miệng mỉm cười,mở hộp trét phấn lên mặt mình,động tác cực kỳ chậm,chậm đến mức làm người ta sờn cả tóc gáy, run rẩy sợ hãi.

Mà bây giờ Thẩm Hạ Đông thật sự cảm thấy như thế.

Không dám tới gần,cũng không dám gọi Thẩm Thanh,hắn không biết bây giờ Thẩm Thanh đang rơi vào tình huống như thế nào,vạn nhất là mộng du thì sao ? Có người từng nói,người đang mộng du không thể bị đang thức!

Thẩm Thanh đánh phấn trắng bệch cả mặt,sau đó bắt đầu thoa son .

Son môi có màu hồng nhạt. Theo Thẩm Hạ Đông nhớ thì Trần Lệ không dùng loại son màu này,mà Thẩm Thanh lại chưa bao giờ trang điểm...

Đến lúc Thẩm Thanh quay đầu lại,Thẩm Đông liền ngẩn người, hai mắt trừng lớn. Khuôn mặt này...sao lại quen thuộc như thế?

Nụ cười kia...nhìn thật quen mắt.. !? Thẩm Hạ Đông vẫn không nhúc nhích,Thẩm Thanh đứng trước gương xoay một vòng,tựa hồ thật vừa lòng với tài hóa trang của mình.

Sau đó điều chỉnh gương mặt lại một chút,mấp máy đôi môi,lướt qua Thẩm Hạ Đông.

Trong miệng còn ngậm nga bài hát mà Thẩm Hạ Đông rất quen thuộc,đó mà ca khúc mà năm đó rất được yêu thích, là của một nữ ca sĩ,là một bản tình ca. Giọng hát của nữ ca sĩ nổi tiếng kia ngọt ngào ôn nhu,là một loại ngọt nị đến mức có thể từng giọt từng giọt rót vào lòng người.

Chính là còn có ai cũng thường xuyên ngậm nga bài hát này chứ...

Thẩm Hạ Đông hoảng hốt nhìn theo bóng Thẩm Thanh,tiếng ca kia chậm rãi phiêu tán bên tai mình. Mang theo khoái hoạt, hồn nhiên...là ai đây...

Thẩm Hạ Đông nhắm chặt hai mắt, thanh âm kia rõ ràng không phải giọng hát của Thẩm Thanh...

Trong đầu hiện lên rất nhiều đoạn kí ức,nhanh đến mức Thẩm Hạ Đông không thể bắt kịp. Đột nhiên một gương mặt mỉm cười hiện ra trước mặt mình,Thẩm Hạ Đông lập tức trợn to hai mắt. DƯƠNG HOÀNG!! Là mẹ của Thẩm Thành!!

Thẩm Hạ Đông không khỏi lui về sau,cả khuôn mặt đều tràn ngập khiếp sợ..

Trong hành lang vẫn còn phiêu dang thanh âm kia,gần từng tiếng, một chút một chút rót vào trong tai Thẩm Hạ Đông. Thẩm Thanh một thân bạch sắc áo ngủ khiến hắn càng cảm thấy quen thuộc,Dương Hoàng trong trí nhớ yêu nhất mặc áo ngủ màu trắng...

Thẩm Thanh một đường ngậm nga,vẫn cứ mỉm cười,tiếp tục đi dọc hành lang. Cuối hành lang là một cánh cửa,chỉ cần mở nó ra có thể nhìn thấy sân thượng.

Thẩm Thanh vươn tay mở cửa,biểu tình có chút biến đổi,nở nụ cười càng tươi, vẻ mặt càng vui vẻ hoan hỉ.

Nàng chậm chạp đi về phía trước,mái tóc đen dài cùng áo ngủ màu trắng lay động theo làn gió.

Thẩm Hạ Đông hoảng sợ,cổ gồng chạy thật nhanh ,muốn cản Thẩm Thanh lại. Đến khi hắn chạy tới cửa,Thẩm Thanh đã đứng trên lan can .

Nàng xoay lưng về phía mình,vẫn không nhúc nhích. Mái tóc đen dài nhẹ nhàng phiêu tán trong gió, bay bổng , dây dưa,một cổ không hiểu đau đớn kịch liệt bao phủ trái tim Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông há hốc mồm,lại hoảng hốt phát hiện mình không thể phát ra âm thanh. Muốn chạy tới ngăn cản Thẩm Thanh,nhưng đôi chân như bị đóng chặt,nặng nề cố định trên mặt đất.

Đột nhiên, Thẩm Thanh xoay đầu, hé ra gương mặt quen thuộc, là khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Thẩm Thanh, nhưng đôi mắt to kia lại chứa đựng cảm xúc mà Thẩm Thanh chưa từng có, nồng đậm bi thương, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói với hắn.

Nhưng nàng chỉ lẳng lặng tuyệt vọng nhìn Thẩm Hạ Đông

Thời điểm Thẩm Đông nhìn vào đôi mắt kia, trong lòng hắn mãnh liệt căng thẳng.

Người phụ nữ kia đột nhiên quay đầu, thả người nhảy xuống, Thẩm Hạ Đông nhìn nàng rơi xuống, dường như trái tim cũng chìm vào vực sâu “THÔNG!”. Cuối cùng tiếng va đập nặng nề vang lên, kết thúc tất cả.

Trong đầu Thẩm Hạ Đông vô thức hiện ra một bức họa, người nữ nhân kia một đầu tóc dài tán loạn trên mặt đất, bạch sắc áo ngủ, trên mặt nhuộm đầm máu tươi. Trong không khí tản ra mùi rỉ sắt tanh tươi... tràn ngập trong tâm trí..

KHÔNG CẦN...KHÔNG CẦN...KHÔNG CẦN...Thẩm Hạ Đông điên cuồng hét to..

“Không cần!!!” trên giường Thẩm Hạ Đông thống khổ vặn vẹo, đột nhiên hắn mở mắt ngồi dậy. Chưa hết khoảnh khắc, hắn kinh ngạc lau đi mồ hôi trên trán. Tại sao lại mơ thấy ác mộng? Tại sao lại là giấc mơ đó?

Trái tim vẫn phũ phũ đập liên hồi, tầm mắt hắn đảo quanh phòng, thời điểm nhìn thấy tấm ảnh trước mặt, toàn thân như bị hút hết khí lực, cả bả vai đều xụi xuống.

Ảnh chụp...

Ảnh chụp rõ ràng đã mất....

Vì cái gì lại xuất hiện...Thẩm Hạ Đông đều nhanh bị bức điên rồi, hắn nhìn gương mặt quen thuộc kia, lắc đầu “Người đừng tới tìm ta nữa...Coi như ta cầu người...Là ta có lỗi với mẹ người cũng thực có lỗi với người...Nhưng mà ta xin người để cho ta yên được không...Coi như ta cầu người...Ba ba van xin con...”

Thẩm Hạ Đông quỳ trên giường, không ngừng vái lạy Thẩm Thành...

Thần nhiên ánh trăng chiếu lên khuôn mặt trong tấm ảnh, gương mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng ánh mắt lại như buông xuống, nhìn Thẩm Hạ Đông quỳ lạy, nhìn Thẩm Hạ Đông chật vật...

Là lẳng lặng, là thông thả, trong mắt dâng lên một tia hưởng thụ...

Thẩm Hạ Đông bất động thẳng tắp nhìn chăm chăm Thẩm Thành trong ảnh, mãi đến hơn sáu giờ, trời đã muốm sáng hoàn toàn, hắn mới giật giật đôi tay tê cứng, đứng dậy xuống giường.

Trần Lệ đã dậy từ sớm, hình như cũng ngủ không ngon, mặt mày gắt gao nhú chặt.

Thời điểm Trần Lệ mang Thẩm Thanh xuống lầu dùng điểm tâm, Thẩm Hạ Đông theo bản năng nhìn thoáng qua áo ngủ trên người con gái, là hình nhân vật hoạt họa. Trong lòng nhẹ nhàng thả lỏng một hơi.

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Hạ Đông nhận được điện thoại, người gọi xưng là Đặng Dương, viên cảnh sát mà lần trước đã tới nhà hắn. Bảo là có chuyện muốn nói với hắn, hẹn hắn ra ngoài gặp mặt. Thẩm Hạ Đông nói “Hảo”, cơn nước xong xuôi, báo cho Trần Lệ một tiếng là muốn ra ngoài.

Trần Lệ một bên dứt Thẩm Thanh, thỉnh thoảng hỏi một câu “Điện thoại của ai?”

Thẩm Hạ Đông quay đầu lại, cảm thấy không phải việc gì quan trọng, dù sao chỉ là chuyện của Thẩm Thành, nàng cũng không thích nghe.

Liền nói “Không có chuyện gì, ra ngoài gặp bằng hữu thôi.”

Trần Lệ cũng không hỏi lại.

Sau khi ra khỏi nhà, Thẩm Hạ Đông không tự chủ nhìn thoáng qua cửa sổ trong phòng mình, bức màn chưa khép chặt, mà còn có chỗ hé ra.

Tựa hồ có người đang đứng nơi đó, yên lặng nhìn mình.

Thẩm Hạ Đông rút cổ vào trong áo khoác, không dám tiếp tục nhìn lên.

Đi tới vỉa hè, đón một chiếc xe ,tới chỗ mà Đặng Dương đã hẹn.

9. Chương 9: Mười Sáu

Bước vào một nhà hàng, Đặng Dương đã sớm ngồi chờ, thấy Thẩm Hạ Đông liền quơ quơ tay.

Thẩm Hạ Đông đi đến ,ngồi đối diện Đặng Dương, thần sắc có chút câu nệ, hần cười cười “Đồng chí cảnh sát, lần này...”

— “Người đừng quá khản trương. Muốn uống cà phê sao?” Đặng Dương cười hắc hắc, miệng ngậm kẹo que, thoát nhìn có chút trẻ con. Nghe hần giới thiệu qua bản thân chỉ mới hai mươi mấy tuổi, cử chỉ nghịch ngợm, bộ dáng cũng rất tuần lãng.

— Tùy tiện, không, đừng thêm đường là được...

— “Hắc, vậy rất đáng đó, ta uống không nổi.” Đặng Dương nhìn Thẩm Hạ Đông cười, Thẩm Hạ Đông bởi vì vội vã, tóc còn chưa kịp chải, một dùm tóc dính trên trán trông rất khôi hài. Đặng Dương cũng không nói , chỉ nhìn hần cười.

Thẩm Hạ Đông vẫn cảm thấy có chút khản trương, hai tay để trên đùi, lưng thẳng tắp.

Đặng Dương thấy hần như vậy cũng không có biện pháp, chỉ thở dài “Thức, ta nói người đừng khản trương như vậy a. Người thả lỏng đi, coi ta như bằng hữu bình thường là được.”

Thẩm Hạ Đông há mồm định nói gì, nhưng quyết định không nói. Mặt đỏ lên, thân mình xấu hổ giật giật, ho nhẹ hai tiếng sau đó gật gật đầu “Àn.”

Nhưng khi tán gẫu với Thẩm Hạ Đông, cũng không thấy hần trầm tĩnh lại..

Trong lòng Đặng Dương cảm thấy buồn phiền, nam nhân như vậy làm thế nào có thể kinh doanh cả một công ty nhỉ ? Nói như vậy cũng không phải hần có ý trào phúng, Đặng Dương chỉ nghĩ nhìn nam nhân này khiến hần liên tưởng đến một con chó đáng thương hề hề... Minh nghĩ nhằm nhĩ gì vậy chứ! Đặng Dương hồi thần, ho nhẹ hai tiếng, sau đó giao hai tai lại, đặt lên bàn.

— “Thẩm Thành... Àn, cũng chính là con của người. Ta nghĩ không phải là chết ngoài ý muốn.” Đặng Dương đột nhiên mở miệng.

Thẩm Hạ Đông cảm tách cà phê, tay bỗng cứng đờ.

Đặng Dương ngẩng đầu nhìn vào mắt Thẩm Hạ Đông “Người không tin ta sao ?”

Thẩm Hạ Đông vội vàng khoát tay “Không phải, không phải! Ta tin!”

— “Vậy sao người lại tin ?” Đặng Dương cảm thấy bộ dáng kích động của nam nhân có chút buồn cười, liền nhin không được trêu hần.

Thẩm Hạ Đông hạ thấp đầu “ Sợ nói người không tin, Thẩm Thành... Nó, nó sau khi chết đã đến tìm ta...”

Nghe Thẩm Hạ Đông nói, Đặng Dương nhướng mày, rồi lập tức giãn ra “Có thể là người gặp ảo giác, người bị áp lực quá lớn.”

— “Không phải! Ta thật sự đã thấy!” Thẩm Hạ Đông đột nhiên ngẩng đầu phản bác, thanh âm có chút đề cao, chờ đến khi nhận thấy phản ứng của bản thân quá kịch liệt, Thẩm Hạ Đông bối rối nâng tách cà phê, một chút cà phê đều tràn cả ra ngoài “Không...ngượng ngừng...Ta chỉ là...Ta chỉ là...”

— “Không có gì, không có gì đâu. Ta hiểu mà.” Đặng Dương ôn hòa cười với hần. Nhìn nam nhân hành động khác thường, trong lòng nghiến ngấm tâm lý hiện giờ của hần. Vừa rồi, trong nháy mắt nam nhân lộ ra vẻ hoảng sợ, biểu hiện không giống như đang giả vờ.

__”Ta hoài nghi, đây là một vụ cố ý mưu sát, đương nhiên hiện nay ta vẫn chưa có chứng cứ cụ thể, manh mối duy nhất là tên tài xế lái xe nhưng đã bị chặt đứt. Hiện tại ta không dám nói mình nhất định có thể phá được vụ án này. Nếu người không muốn con trai mình hàm oan mà chết thì hy vọng người có thể tập trung toàn lực phối hợp với ta.” Câu cuối cùng của Đặng Dương vẫn quanh quẩn trong đầu Thẩm Hạ Đông, Thẩm Hạ Đông ngồi ở hàng ghế cuối của xe bus, hai mắt vô thần nhìn ra cửa sổ.

Cái chết của Thẩm Thành không phải là ngoài ý muốn, hẳn chưa từng hoài nghi việc này.

Vài ngày sau khi Thẩm Thành chết, hẳn cũng từng thử điều tra, nhưng ngay cả tên tài xế cũng đã chết, muốn bắt đầu từ đâu bây giờ ? Thẩm Thành chưa bao giờ gây thù chuốc oán với kẻ nào, bên người cũng không có kẻ nào khả nghi, ai sẽ hãm hại Thẩm Thành đây ?

Nhưng nếu nghĩ về hướng khác thì những chuyện lạ lùng xảy ra mấy ngày nay, cả sự dây dưa không dứt của Thẩm Thành... Chính là vì việc này sao ? Nó muốn mình giúp nó ư ? Chỉ như vậy thôi sao ? Thẩm Hạ Đông có chút mê man, hẳn thật sự không hiểu Thẩm Thành muốn làm gì...

Thẩm Hạ Đông dần dần về đến nhà, cả người như kẻ mất hồn...

Trong nhà không có một người, bữa sáng còn thừa trên bàn đã được dọn xuống. Thẩm Hạ Đông lên lầu, mở cửa phòng Thẩm Thanh, bên trong không có ai. Lại vào phòng Trần Lệ, bên trong cũng không một bóng người.

Thẩm Hạ Đông vừa định xoay người ra khỏi phòng, đột nhiên nghe thấy một tràng tiếng cười, tựa hồ là ở phía sau truyền đến. Hắn quay lại thử tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, hình như là ở dưới lầu, hẳn mở cửa sổ nhìn xuống.

Thẩm Thanh một mình ngồi trên xe lăn, dang hai tay như muốn bay lượn. Thẩm Hạ Đông vừa thấy liền giật mình, sợ Thẩm Thanh không cẩn thận sẽ ngã bị thương. Trần Lệ đâu rồi ? Hắn nhìn xung quanh Thẩm Thanh, cũng không tìm thấy Trần Lệ.

Đột nhiên, một thanh âm vang lên sau lưng hắn, làm Thẩm Hạ Đông bị dọa sợ ngây người

__Người đang làm gì?

Là giọng nói của Trần Lệ

Thẩm Hạ Đông quay đầu, thấy Trần Lệ đứng ở cửa, tay cầm một hộp kem, vẻ mặt bình tĩnh quan sát mình.

__Ta tưởng người không có ở nhà..

__”Ta ra ngoài mua đồ ăn cho Thẩm Thanh.” Trần Lệ đi tới, đưa hộp kem cho Thẩm Hạ Đông, ”Người cho Thẩm Thanh ăn đi, ta cần phải quét dọn phòng.”

Nói xong liền đuổi Thẩm Hạ Đông ra khỏi phòng, Thẩm Hạ Đông nhìn cửa phòng đóng chặt. Căn phòng này hẳn chưa bao giờ bước qua, trước kia mỗi khi mình cãi nhau với Trần Lệ, Trần Lệ sẽ giận dỗi vào phòng này ngủ. Hơn nữa, vừa rồi hắn thấy trong phòng thật sạch sẽ a, cần gì phải dọn chứ ? Thẩm Hạ Đông càng ngày càng phát hiện Trần Lệ trừ bỏ tính tình không tốt ra, còn bắt đầu trở nên kì quái.

Thẩm Hạ Đông ra hậu viện, lúc nhìn thấy Thẩm Thanh, nàng đang an an tĩnh tĩnh ngồi trên xe lăn, nhìn Thẩm Hạ Đông đi tới. Tựa hồ một màn mà Thẩm Hạ Đông chứng kiến trên lầu, là do hắn gặp ảo giác.

Trần Lệ đứng bên cửa sổ nhìn hai cha con Thẩm Hạ Đông, trên mặt biểu cảm nhu hòa mà từ trước tới nay Thẩm Hạ Đông chưa từng thấy.

Từ góc nhìn của Trần Lệ, chỉ thấy được đỉnh đầu của Thẩm Thanh. Thời điểm Thẩm Hạ Đông tới gần Thẩm Thanh, Thẩm Thanh đột nhiên ngửa đầu, nhìn chằm chằm Trần Lệ đang nép bên khung cửa sổ.

Ánh mắt thật cổ quái.

Có đôi lúc, Trần Lệ cảm thấy Thẩm Thanh không bị điên, mà là biến thành một người hoàn toàn khác. Mỗi khi Trần Lệ nhìn nàng, Thẩm Thanh sẽ hạ thấp đầu xuống. Mặc dù Trần Lệ có chút không vui, nhưng vẫn khôi phục về mặt bất cận nhân tình*.

*Bất cận nhân tình : Không gần với lòng người. Ý nói viễn vông, không thực tế, không hợp lí.(?)

Bầu trời chậm rãi tối đen,mỗi khi màn đêm buông xuống Thẩm Thanh luôn thật im lặng, không sao cũng không nháo.

Gần đây ,Trần Lệ tự tay tắm rửa cho Thẩm Thanh. Hôm nay dường như trời mau tối hơn bình thường. Trần Lệ giúp Thẩm Thanh cởi áo ngủ,đưa nàng vào phòng tắm, phóng nước ngập đầy bồn ,trên mặt nước rải rất nhiều cánh hoa hồng. Trước kia, Thẩm Thanh rất thích tắm như vậy, mỗi lần đều ngâm mình rất lâu.

Lúc Thẩm Thanh ngồi vào bồn tắm, ướt sũng tóc dài dính trên tay Trần Lệ.

Trần Lệ ôn nhu dùng khăn lau mặt cho nàng,nhẹ giọng nói “Tiểu Thanh, con xem,đây là hoa hồng con thích nhất. Đẹp không ?”

Thẩm Thanh không nói gì, vươn tay nắm lấy những cánh hoa đang trôi nổi trên mặt nước, chậm rãi vò nát chúng. Trong chốc lát, toàn bộ cánh hoa đã bị nàng phá hỏng ,nát vụn phiêu phiêu trên mặt nước.

Đối với hành động của Thẩm Thanh, Trần Lệ cũng không để ý,chỉ là tâm tính trẻ con thôi. Trước kia, Thẩm Thanh cũng từng làm như vậy.

Nàng cúi người định gội đầu cho Thẩm Thanh. Thời điểm nàng vừa chạm vào tóc Thẩm Thanh thì đèn phòng tắm đột nhiên tối sầm lại. Trần Lệ trượt chân, ngã quỵ trên mặt sàn. Trong phòng hơi tối,nhưng nàng lo lắng nhất là Thẩm Thanh “Tiểu Thanh, tiểu Thanh , con không sao chứ ? Không phải sợ, có mẹ ở đây.”

Thẩm Thanh không đáp lại nàng.

Đợi đến lúc hai mắt Trần Lệ có thể thích ứng với loại âm u tối đen này,nàng nhìn thấy Thẩm Thanh vẫn đang ngồi trong bồn tắm , nhưng không nhúc nhích. Trần Lệ kiểm tra một chút,kết luận cầu chì trong nhà có lẽ đã bị hư. Nàng quay trở lại tiếp tục gội đầu cho Thẩm Thanh,mái tóc mềm nhuyễn của Thẩm Thanh trong tay nàng trở nên hỗn độn, Trần Lệ bắt đầu giúp nàng gội từng chút từng chút một.

Thình lình một tiếng động quái dị vang lên trong phòng tắm,Trần Lệ nhìn xung quanh,lại không phát hiện cái gì. Thẩm Thanh tựa đầu trên tay nàng, hình như là đã ngủ.

Trần Lệ ôn nhu mỉm cười “Thật là, nhanh như vậy đã ngủ.” thanh âm mang theo sủng nịnh như tất cả những bà mẹ bình thường khác,có thể nhận ra Trần Lệ cực kỳ yêu thương Thẩm Thanh.

Đến khi nàng gội đầu xong cho Thẩm Thanh, Trần Lệ vô tình nhìn qua nước trong bồn tắm,phát hiện nước trong bồn hình như trở nên đục ngầu, nàng đưa tay búng những vụn hoa hồng nổi trên mặt nước, quái dị nhìn thấy hai tay mình bị nhuộm thành màu đen, nàng lấy tay thử thử ,xúc cảm hình như có chút dính nị.

Lúc này, “Đoàng !!” một tiếng, đèn trong phòng tắm thình lình sáng lên.

Trần Lệ cứ như vậy trợn to hai mắt nhìn chăm chăm hai tay dính đầy máu tươi của mình,tâm mắt dời xuống,nước bên đã biến thành một bồn máu đỏ tươi. Khắp phòng tắm tản ra mùi tanh tưởi ghê tởm...

Thân thể Trần Lệ khẽ run lên,không thể tin được nhìn hai bàn tay nhuộm đẫm máu của mình. Nàng lung tung chà xát hai tay lên quần áo,bạch sắc tây trang dính đầy vết máu khiến nàng có chút hoảng hốt. Nhưng nhìn vết máu, nàng chợt nhớ tới Thẩm Thanh,máu này..máu này chẳng lẽ là của Thẩm Thanh ?? Thẩm Thanh làm sao lại chảy nhiều máu như vậy ?

__”Tiểu Thanh!!Tiểu Thanh!! Con làm sao vậy ??” Trần Lệ tiến đến, thanh âm có chút run run..

Thẩm Thanh bị Trần Lệ mãnh liệt lay động nhưng vẫn không mở mắt,thân thể vô lực mềm nhũn đung đưa theo từng tác của Trần Lệ. Giống như một khối tử thi! Ở khoảng cách gần như vậy, Trần Lệ có thể ngửi được một mùi hôi thối nồng nặc của tử thi, Trần Lệ không biết loại hôi thối này từ đâu mà đến...

__”TIỂU THANH!” Trần Lệ cố gắng nâng đầu Thẩm Thanh lên,lại đối mặt với hai con mắt đỏ ngầu,cả gương mặt đã hoàn toàn biến đổi, là một khuôn mặt thối rữa sinh đầy giòi bọ....

Đây không phải là Thẩm Thanh!!!

Trần Lệ trều rút một hơi sau đó ngất đi...

Tại phòng khách, Thẩm Hạ Đông lại không nghe thấy bất kì tiếng động lạ nào, hần cần nhắc một hồi, nghĩ phải làm rõ chuyện của Thẩm Thành thì trong lòng hần mới cảm thấy dễ chịu một chút... Bằng không cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, nếu Thẩm Thành oan hồn bất tán mãi quần quýt lấy mình cả ngày lẫn đêm như vậy, bản thân hần sớm muộn cũng sẽ bị bức điên.

Nói làm liền làm. Thẩm Hạ Đông lập tức thay quần áo ra khỏi nhà, vừa mới đi không lâu liền quay trở về. Buổi tối ở đây rất khó đón xe, mà nhà Thẩm Thành lại khá xa, mượn xe Trần Lệ chắc không sao đi? Lúc về rồi nói với nàng cũng chưa muộn.

Lái xe, dọc đường đi tâm tình Thẩm Hạ Đông vẫn cứ không yên, bồn chồn đứng dưới lầu nhà Thẩm Thành. Hần khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, hít thật sâu, vì làm cho mình bình tĩnh lại, châm một điếu thuốc.

Chỉ là hút thuốc nhưng ngay cả bản thân cũng cảm thấy dễ khóc dễ cười, hai tay cứ run bần bật thiếu chút nữa làm rơi điếu thuốc, cả môi đều có chút phát run.

Rốt cuộc hạ quyết tâm, Thẩm Hạ Đông khẽ cắn môi xuống xe. Ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ căn hộ nhà Thẩm Thành, bên trong tối đen như mực...

Hần đứng trước căn hộ, lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa mở cửa liền nhìn thấy ảnh chụp của Thẩm Thành treo giữa phòng khách.

Đối mặt với mình, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình. Không biết vì cái gì, Thẩm Hạ Đông có một loại cảm giác, tựa hồ... Thẩm Thành đã sớm biết mình sẽ đến đây, dường như cố ý chờ mình. Tựa như cảm giác mà lần trước Thẩm Thành nhìn mình.

— “Thẩm Thành, con đừng hiểu lầm, lần này ba ba đến là chỉ muốn biết ai đã hại con. Ba ba sẽ giúp con tìm ra tên sát nhân kia!” Thẩm Hạ Đông tận lực làm cho giọng nói của mình nghe có vẻ bình tĩnh. Ánh mắt không quên nhìn Thẩm Thành trong ảnh. Cứng rần bắt buộc mình đảo quanh phòng khách một vòng, nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Trong phòng âm u lạnh lẽo, bức màn phiêu phiêu (bay bay) một chút lại rơi xuống.

Thẩm Hạ Đông nhìn phòng khách nói “Thẩm Thành, ba ba biết con đang ở đây...”

10. Chương 10: Xác Chết Dưới Tầng Hầm

Vẫn không có người đáp lại, Thẩm Hạ Đông quay đầu nhìn Thẩm Thành trong ảnh, sao nó không chịu nói gì với mình? Không chịu nói gì hết, làm sao mình tìm được đây?

Toàn bộ căn phòng đều yên lặng một cách quỷ dị, trái tim Thẩm Hạ Đông thỉnh thoảng nháy lên, một sự sợ hãi khó hiểu...

Căn hộ này có ba phòng ngủ và một phòng khách, hần nhớ rõ có một phòng trống, một phòng treo đầy những tấm ảnh chụp của mình, gian còn lại là của Thẩm Thành.

Thẩm Hạ Đông đến trước phòng Thẩm Thành, đưa tay ấn chốt cửa, “ca sát” một tiếng, mở ra...

Thẩm Hạ Đông muốn bật đèn nhưng thử vài lần nhưng đèn vẫn không sáng. Nghĩ có lẽ nhà không người nên điện nước đã bị cắt.

Thẩm Hạ Đông đi một vòng quanh phòng Thẩm Thành, cũng không phát hiện ra manh mối gì, vật dụng của Thẩm Thành thật sự quá ít, quá ít..

“PHANH!”, tiếng đồ vật rơi xuống mặt đất, Thẩm Hạ Đông ngồi xổm xuống nhìn, là một cây bút máy rơi trên sàn gỗ. Hần định vươn tay nhặt, cây bút kia đột nhiên lặn mất, lặn xuống gầm giường..

Thẩm Hạ Đông cúi gục người muốn lấy cây bút ra,nhưng vừa chui xuống gầm giường lại ngửi được một cổ thảo nhiên mùi thối...

Mùi hương này cực đậm (nhạt),trong lúc nhất thời Thẩm Hạ Đông cũng không biết đó là mùi gì...

Kéo ra chăn đơn đang che lấp chiếc giường,Thẩm Hạ Đông chui vào gầm giường lấy bút máy...

Lúc này một trận gió không biết từ đâu thổi tới,dưới gầm giường Thẩm Hạ Đông chỉ cảm thấy mùi hôi thối kia càng ngày càng nồng nặc,mãnh liệt xông vào mũi khiến hắn cảm thấy khó chịu...

Hắn tò mò tại sao trong một căn phòng sạch sẽ như vậy ,lại có loại mùi kinh tởm đến thế...hắn cẩn thận tìm kiếm khắp gầm giường một lần...

Nhận ra cổ mùi hôi thối kia hình như xông lên từ dưới ván gỗ..

Thẩm Hạ Đông bò ra,mắt thật lớn khí lực mới dời được chiếc giường đi.

Hắn dùng chân đạp lên tấm ván gỗ,phát hiện phía dưới bị rỗng !

Thẩm Hạ Đông cong người cố gắng gỡ tấm ván gỗ ra,dưới tấm ván rõ ràng xuất hiện một cửa ngầm hình vuông.

Mà mùi hôi thối kia là từ nơi này xông ra.

Thẩm Hạ Đông xoay đầu nhìn thoáng qua phía sau,chẳng lẽ Thẩm Thành muốn nói cho mình cái gì ? Nghi vấn tràn ngập trong lòng hắn,cảm thấy phần khởi vì sắp tìm ra chân tướng,nhưng rồi lại vui vẻ không dậy nổi.

Hắn hít sâu một hơi,tiến vào tầng hầm,bên trong tối đen như mực. Lập tức mùi tanh tưởi kia vây quanh mũi , quanh miệng hắn. Thẩm Hạ Đông cố gắng nín thở đến mức thiếu chút nữa tự làm chính mình hôn mê. Cảm thấy như vậy không được,Thẩm Hạ Đông chui ra, đi tìm đèn pin.

Nhưng khi hắn chui ra,lại phát hiện một cây đèn pin nằm cạnh cửa hầm. Tay hắn lập tức run rẩy,hắn nhìn quanh phòng,cửa phòng vẫn đóng chặt, không có dấu vết bị mở qua. Hơn nữa vừa rồi hắn đi xuống,cũng không hề thấy cây đèn pin này.

Trong lòng Thẩm Hạ Đông vừa mừng vừa sợ,run run nói “Thẩm Thành ? Là con phải không ? Thẩm Thành !?”

Trong phòng trống rỗng vang vọng thanh âm của mình, đương nhiên không ai trả lời Thẩm Hạ Đông .

Bất quá Thẩm Hạ Đông vẫn cảm thấy Thẩm Thành đang ngầm đồng ý sự trợ giúp của mình,nó đang phối hợp với mình...không phải sao ?

Thẩm Hạ Đông mười phần tin tưởng lại chui vào hầm. Cây đèn pin trong tay khá cũ, ánh sáng có chút mờ ảo,tựa hồ như sắp tắt.

Thẩm Hạ Đông cầm đèn pin quét quanh phạm vi tầng hầm,thấy tầng hầm cũng không lớn,có lẽ chỉ rộng gấp đôi phòng của Thẩm Thành. Mùi bên trong rất quái lạ,vị tanh tưởi nồng nặc bao phủ khắp phòng.

__”Xèo xèo...” lâu lâu lại có những con chuột gặm ghieéc nhảy qua chân mình, tầng ngầm rất sâu,hoàn cảnh rất kém,không khí không có cách nào lưu động, ở lâu sẽ khiến con người không thể hô hấp vì thiếu dưỡng khí.

Trừ tình trạng ngột ngạt đó ra, Thẩm Hạ Đông cũng không cảm thấy tầng ngầm này có gì khác thường.

Trong nhà Thẩm Thành tại sao lại có tầng ngầm ? Thẩm Hạ Đông tự hỏi “CA!!” một tiếng, hình như hắn đụng phải cái gì. Thẩm Hạ Đông giật mình,hắn chiếu đèn pin xuống,nhận ra chẳng qua là đá trúng cái ghế mà thôi.

Ghế dựa ? Loại địa phương như thế này sao lại có cái ghế ? Có người đã ở chỗ này sao ? Hắn phải đi lớp tro bụi trên mặt ghế,cũng không quá bẩn,thoạt nhìn có người từng ở đây không lâu. Là Thẩm Thành sao ? Thẩm Thành làm gì ở chỗ hắc ám âm u như vậy ? Thẩm Hạ Đông nghĩ, có lẽ là do tâm lý đứa nhỏ này

không được bình thường, mà nguyên nhân khiến tính cách Thẩm Thành vận vẹo lệch lạc như vậy thì Thẩm Hạ Đông biết rõ, tất cả đều là do tội lỗi của hắn. Thẩm Hạ Đông dần cảm thấy hối hận.

Đảo quanh tầng ngầm một vòng,vẫn không thấy có gì khả nghi. Thẩm Thành dẫn mình vào đây làm gì ? Thẩm Hạ Đông khó hiểu.

“PHANH!!” , một tiếng động từ sau lưng vang lên,Thẩm Hạ Đông xoay người rọi đèn pin. Phát hiện một con chuột đang cố gắng tha cái gì đó, Thẩm Hạ Đông nhẹ nhõm ,thả lỏng tay, đèn pin rọi xuống gần chân hắn, một vật màu trắng lộ ra trước mặt hắn.

Thẩm Hạ Đông có chút ngạc nhiên, đến gần nhìn. Lúc này đèn pin hình như đã hết năng lượng, ánh sáng càng trở nên tối mờ. Hắn nhu nhu hai mắt, đi về phía trước. Thời điểm nhận ra vật màu trắng kia là một bộ xương khô,Thẩm Hạ Đông không khỏi hít một hơi lạnh khí, sợ tới mức làm rớt cả đèn pin.

Hắn cuống quýt nhặt đèn pin lên,lại đụng đến một đống xương trắng dày đặc.

Hắn bắt đầu kinh hoàng, tránh đi khỏi xác chết khủng khiếp kia. Thì ra mùi tanh tươi ghê tởm đó bốc ra từ thứ này...

Sao xác chết lại xuất hiện trong tầng ngầm ? Thẩm Hạ Đông cứng rần muốn nhìn đến cùng,nhưng chân lại không tự chủ được mà bắt đầu run rẩy...

Dưới ánh sáng mờ nhạt ,Thẩm Hạ Đông có thể thấy rõ ràng xác chết mặc một cái váy ngủ màu trắng. Một đoàn gì đó đen quánh nhớt nhớt kinh tởm nhúc nhích trên đỉnh đầu bộ xương, ở mỗi sợi tóc lúc nhúc đầy thì giòi gớm ghê...

“AA!!” Thẩm Hạ Đông sợ hãi hét lên. Trong đầu hắn hiện ra hình ảnh Dương Hoàng trong giấc mộng,mà xác chết trước mặt không phải là của Dương Hoàng thì là ai !?

Nhưng mà thi thể của Dương Hoàng sao lại ở chỗ này !??

Thẩm Hạ Đông định xoay người, lại phát hiện sau lưng chột lạnh. Một bàn tay nắm lấy thắt lưng mình mang theo hàn ý chết người. Thân thể kia kề sát vào mình...Im lặng! Sự sợ hãi bắt đầu len lỏi vào từng tế bào trong não của Thẩm Hạ Đông,cả khuôn mặt hắn đã sợ tới mức tái nhợt. Hắn biết người phía sau là Thẩm Thành!!

Đột nhiên Thẩm Thành buông hắn ra, Thẩm Hạ Đông vô lực thả tay xuống, đèn pin liền rớt xuống mặt đất, vừa lúc chiếu xạ vào tường, toàn bộ tầng hầm liền được bao phủ trong thứ ánh sáng màu vàng nhạt...

Thân hình thon dài của Thẩm Thành lập tức hiện ra trước mắt hắn, gương mặt che khuất trong bóng tối,thấy không rõ cảm xúc. Làn da rất trắng rất trắng, một loại nhợt nhạt đến bệnh hoạn...

Thẩm Thành vẫn bất động nhìn Thẩm Hạ Đông hoảng sợ, nhìn cả cơ thể Thẩm Hạ Đông cương cứng, hai tay chậm rãi nâng lên,không biết đang ám chỉ cái gì. Trong góc tối âm u, có thể nhìn thấy hai con mắt của hắn ẩn ẩn đỏ lên. Thẩm Thành nhép miệng muốn nói với Thẩm Hạ Đông gì đó,nhưng Thẩm Hạ Đông lại không nghe được,không chỉ như vậy,hắn đồng thời cũng vô pháp nhúc nhích. Một chút cũng không thể...

Thẩm Thành vẫn đứng đối diện khoả tay múa chân với mình, Thẩm Hạ Đông mất thật lớn khí lực mới cứng ngắc lắc đầu.

Hắn không biết Thẩm Thành muốn nói gì...

Đột nhiên Thẩm Thành dừng lại, trầm mặc nhìn Thẩm Hạ Đông. Thẩm Hạ Đông không dám cử động,hắn sợ mình sẽ làm sai.

Thẩm Thành thỉnh linh xoay người sang chỗ khác,cầm cái ghế hung hăng đập vào cái xác kia, vừa đập vừa nói gì đó,Thẩm Hạ Đông không hiểu,nếu hắn chịu nhìn miệng Thẩm Thành,có thể nhận ra tới tới lui lui tựa hồ Thẩm Thành chỉ niệm hai chữ duy nhất.

Nhưng Thẩm Hạ Đông đã quá hoảng sợ,hành động quỷ dị của Thẩm Thành khiến hắn sợ tới mức không nói nên lời.

Thẩm Thành đang làm cái gì ? Thi thể trên mặt đất là của Dương Hoàng...

Thẩm Thành đang làm cái gì ? Nó đang làm cái gì ?? Không! Nó nhất định đang trả thù mình,nó nhất định rất hận mình...Muốn trả thù mình, bức điên mình...Phải rồi, nó đang làm như vậy...Dù biến thành quỷ cũng sẽ không buông tha mình ...Nó muốn trả thù mình...

Thẩm Hạ Đông đột nhiên xoay bỏ chạy. Trầm trọng tiếng thở dốc nặng nề vang lên trong căn hầm tĩnh lặng nghe có vẻ phá lệ chói tai.

Hắn vịn cầu thang,liều mạng bò lên. Hắn không dám quay đầu lại, như có ác ma đang truy sát mình. Hắn một lòng muốn trốn, thoát khỏi địa phương quỷ quái này. Chạy khỏi nơi làm người ta hít thở không thông này!!

Một đoạn kí ức ngắn ngủi không ngừng hiện lên trong đầu hắn...

Đó là về Dương Hoàng,là chuyện đã xảy ra trước khi Dương Hoàng chết. Đã qua thật lâu,một hồi ức phủ đầy bụi,lâu đến mức hắn không còn nhớ rõ diện mạo của Dương Hoàng, liên tưởng đến khối thi thể đang nằm dưới tầng hầm kia,yết hầu của Thẩm Hạ Đông giống như bị ai đó bóp nghẹt,thập phần mãnh liệt ,khiến hắn không thể hô hấp.

Bóng đen phía sau dừng lại,lặng lẽ nhìn Thẩm Hạ Đông đào tẩu,bả vai vô lực trầm xuống.

Nó xoay người nhìn thi thể nằm trên mặt đất,khuôn mặt vô cảm giấu trong bóng tối..

Bóng đen chậm rãi quỳ xuống,đôi bàn tay tái nhợt nhẹ nhàng ôm lấy khối thi thể kia. Căn hầm dần dần chìm vào bóng tối,thế giới từ từ trở nên yên tĩnh, trong một mảnh hư không kia chứa đựng những bí mật khủng khiếp đang bị chôn giấu...

Thẩm Hạ Đông hoang mang rối loạn cố gắng mở cửa xe ra,tay chân run rẩy khởi động xe. Hiện tại hắn thậm chí rời khỏi nơi quỷ quái này.

__”Ta bị bệnh, sống không được bao lâu nữa. Cho nên ta nghĩ,người có thể chăm sóc Thẩm Thành chỉ có người. Thẩm Hạ Đông, coi như ta xin người, ta đời này chưa từng yêu cầu người cái gì.”

Khuôn mặt nữ nhân tái nhợt,khóe miệng vẫn luôn nở nụ cười,nhưng đôi mắt lại trống rỗng. Một đầu tóc đen xõa dài nhìn có vẻ phá lệ thê lương.

Hắn đã quên mất những nếp nhăn trên mặt nữ nhân xuất hiện từ bao giờ,không còn xinh đẹp như trước...

__Sao người lại bị bệnh ? Bệnh gì ?

Nữ nhân không trả lời,môi trở nên trắng bệch,bàn tay cầm tách trà có chút run run, vẫn cúi đầu không biết nàng đang nghĩ gì, tóc đen che khuất biểu cảm trên mặt nàng...

Chậm rãi, nàng mở miệng “ Tính tình Thành Thành có chút cổ quái, nhưng nó là một đứa trẻ ngoan...ta đi chỉ vướng bận nó,ta không muốn sau khi ta chết không ai chăm sóc nó. Ta cũng không muốn ...không muốn để nó chứng kiến ta bệnh chết trước mặt nó...như vậy nhất định rất khó coi,sẽ khiến nó bị ám ảnh...Thẩm Hạ Đông,người làm ơn thay ta chiếu cố Thành Thành, đây là ước nguyện duy nhất của ta trước khi chết...”

__Vậy người muốn đi đâu ? Người có một thân một mình còn định đi đâu ?

__Việc này người đừng quan tâm,hảo hảo sống đi.” Nữ nhân nhẹ giọng cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Hạ Đông “Thẩm Hạ Đông, người nói cho ta biết, người sống tốt không ?”

Khi đó Thẩm Hạ Đông không nói gì,hai tay vì quá khẩn trương mà siết thật chặt,trên gương mặt tuổi trẻ hiện lên vẻ rối rắm...

Nữ nhân liền bật cười “ Thẩm Hạ Đông, người vẫn như xưa... Bất quá ta thích người như vậy.”

__Dương Hoàng ...ta...

__”Được rồi, nói giống với người thôi. Biết người hảo hảo là tốt rồi...”Nữ nhân cất ngang lời hắn,nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà “Thẩm Hạ Đông, Trần Lệ rất yêu người,hai người các người hãy sống thật hạnh phúc vào. Còn có , ta hy vọng người sẽ bảo vệ tốt Thành Thành, không cần người phải yêu thương nó,nhưng ta

hy vọng nó có thể bình an trưởng thành. Giống như bao đứa trẻ bình thường khác...” Nói xong, nữ nhân liền rời đi.

Đó là đoạn đối thoại cuối cùng giữa Thẩm Hạ Đông và Dương Hoàng...

Hắn không biết Dương Hoàng đã đi đâu...cũng không biết Dương Hoàng đã chết như thế nào...cũng không thực hiện được việc mà Dương Hoàng đã thỉnh cầu hắn...tạo điều kiện cho Thẩm Thành hảo hảo lớn lên như bao đứa trẻ bình thường khác...cũng không bảo vệ được Thẩm Thành...

Nhìn xem , Thẩm Thành bây giờ trở thành cái dạng gì ?!

Tất cả...hắn toàn bộ đều không làm được...

11. Chương 11: Tra Án

—”Ngô...” mặt Trần Lệ trưởng đến đỏ bừng,dày đặc dị thường tóc đen quấn quanh siết chặt cổ nàng.

Hai con mắt nàng lòi ra,tròng mắt vậy kín tở máu dữ tợn “Người...”

Lúc này, Thẩm Thanh cúi đầu nhìn không rõ cảm xúc,thân thể run rẩy kịch liệt,những sợi tóc càng ngày càng dài mảnh liệt quấn lấy Trần Lệ. Trần Lệ dần dần mất đi ý thức. Mơ hồ nghe thấy tiếng gào thét khàn khàn mang theo sự cay độc “Nữ biểu tử (?)...Sao ngươi không chết đi...Chết đi...”

Thẩm Hạ Đông về đến nhà, lúc đang gõ cửa phòng tắm chợt nghe thấy tiếng vang..

Tay hắn lập tức cứng ngắt dừng giữa không trung. Hình như hắn nghĩ đến điều gì đó,về nguyên nhân Thẩm Thanh vô duyên vô cớ hóa điên. Hắn có cảm giác sau cánh cửa này là một con quái vật,cái miệng hôi thối mở rộng,chực chờ nuốt sống người vào bụng. Là Thẩm Thành! Đúng vậy, tuyệt đối là Thẩm Thành. Là nó muốn trả thù mình,là nó muốn trả thù mình...

Bạch quang trong đầu Thẩm Hạ Đông lóe lên,trái tim thỉnh thoảng đập mạnh. Cứng rắn đẩy cửa phòng ra,nhưng lại phát hiện...

Chỉ có Trần Lệ tựa vào thành bồn tắm,hình như đang ngủ...

Thẩm Hạ Đông thật cẩn thận đến gần nàng,Trần Lệ thoạt nhìn không có dị thường. Tóc bị nhiệt khí làm ẩm ướt,khuôn mặt hồng hào ôn nhuận. Thẩm Hạ Đông đưa tay thử dò xét dưới mũi nàng, hô hấp bình thường vững vàng.

Cả người hắn đột nhiên như một trái bong bóng xì hơi,mềm nhũn vô lực tựa vào tường..

—”Thông thông..” trái tim mãnh liệt nhảy lên như bị dao cắt,đau xót rất buốt,tràn ra máu tươi. Trong đầu hắn không ngừng hiện ra hình ảnh cổ thi thể kia,không ngừng xuất hiện gương mặt lạnh lẽo không mang bất kì cảm xúc nào của Thẩm Thành.

Trần Lệ ở đây, vậy Tiểu Thanh...Phải rồi, Tiểu Thanh ở đâu ? Tiểu Thanh đi đâu rồi ? Thẩm Hạ Đông lập tức đứng dậy, đi ra ngoài.

Dọc theo hành lang,hắn không ngừng hô tên Thẩm Thanh “Tiểu Thanh! Tiểu Thanh!” hắn không dám tưởng tượng việc lại mất đi người thân nào nữa.

Thanh âm của Thẩm Hạ Đông vang vọng quanh quẩn trong từng góc ngách,nhưng căn nhà vẫn tĩnh lặng,không thấy Thẩm Thanh hồi âm.

Thẩm Hạ Đông vọt vào phòng Thẩm Thanh,thấy Thẩm Thanh đang an an tĩnh tĩnh nằm trên giường,Thẩm Hạ Đông nhẹ nhõm,lau đi mồ hôi trên trán,hắn sắp bị dọa đến phát điên rồi...Trái tim đều trở nên suy sụp. Cũng may Tiểu Thanh không có việc gì...cũng may không có việc gì...

Nhưng ngay khi Thẩm Hạ Đông định thả lỏng, Thẩm Thanh nguyên bản đang ngủ bỗng dưng mở mắt ra, tỉnh linh nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông cũng chú ý tới,giật giật miệng,thanh âm mang theo run rẩy “Tiểu Thanh...”

Thẩm Thanh không trả lời, chỉ vịn vẹo đầu,ngiêng người quay lưng về phía Thẩm Hạ Đông. Thẩm Hạ Đông thấy nàng như vậy cũng không biết nên làm thế nào cho phải,hắn không biết hắn muốn làm gì nữa.Hắn vốn nghĩ trong nhà đã xảy ra chuyện,vội vã liệu mạng trở về ,nhưng khi về đến, mọi chuyện thoát nhìn đều bình thường. Lúc này, Thẩm Hạ Đông chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi,hắn mệt...quá mệt mỏi...nhưng lại không dám ngủ...

Đi qua giúp Thẩm Thanh đắp chăn ,sau đó trở lại phòng tắm ôm Trần Lệ về phòng. Sau đó, Thẩm Hạ Đông an vị trên salon,hai mắt mở to, lẳng lẳng nhìn bên ngoài cửa sổ. Hắn biết trời cũng sắp sáng,nhưng cơn ác mộng này còn chưa chấm dứt. Thẩm Thanh nhất định không buông tha mình dễ dàng như vậy...

Sáng sớm, Đặng Dương liền nhận được điện thoại của Thẩm Hạ Đông. Đầu dây bên kia, giọng nói nam nhân mang theo tiếng khàn khàn,nói chuyện rất chậm,dường như là bị cảm. Hắn nói, hắn phát hiện xác chết ở nhà con trai của mình. Nam nhân nói năng có chút lộn xộn. Đặng Dương liền thức dậy,vội vàng đánh răng rửa mặt thay quần, liền đến sở cảnh sát.

Thời điểm Đặng Dương cùng đồng nghiệp đến nhà Thẩm Hạ Đông,đã thấy Thẩm Hạ Đông đứng trước cửa từ sớm,râu ria mọc lởm chởm,hai con mắt đỏ bừng. Giống như đã một đêm không ngủ.

Đặng Dương đi qua, hỏi “Người có khỏe không ?”

Thẩm Hạ Đông mấp máy môi,há miệng thở dốc, lại không thể phát ra tiếng. Tựa như có gì đó mắc kẹt ở cổ, yết hầu vừa động liền đau. Hắn chỉ có thể gật gật đầu.

Nhìn lên lâu, trong góc khuất có thể nhìn thấy một bóng áo ngủ màu trắng, Trần Lệ lẳng lẳng quan sát những người mặc đồng phục cảnh sát cùng Thẩm Hạ Đông..

Thẩm Hạ Đông ngồi trên xe cảnh sát đi đến nhà Thẩm Thành. Ngoài Đặng còn thêm vài cảnh sát trong đó có lão Trần,đây không phải là lần đầu tiên hắn đến nhà Thẩm Thành. Hắn luôn cảm thấy nơi này quá mức âm trầm u ám,cảm giác đặc biệt không tốt...

__Thẩm tiên sinh, xin hỏi, bằng cách nào người phát hiện cỗ thi thể kia ?

__”Ta, thời điểm ta đến quét dọn,ngửi thấy mùi thối dưới sàn nhà...” Thẩm Hạ Đông không biết làm thế nào thuật lại đoạn trí nhớ kia,nhưng Đặng Dương nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của hắn,nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai động viên hắn. Đề nghị lão Trần đợi chút nữa lại hỏi,lưu lại một cảnh sát cùng Thẩm Hạ Đông,hai người còn lại tiến hành khám xét từng nơi trong căn hộ, xem có thể tìm ra manh mối gì không.

Đặng Dương cùng lão Trần đi đến phòng Thẩm Thành, mở tấm ván gỗ ra, cầm đèn pin tiến vào tầng hầm.

Thấy hai viên cảnh sát làm cả căn hộ trở nên hỗn loạn, Thẩm Hạ Đông cũng không biết gì vì cái gì,vô thức mở miệng nói “Thỉnh nhẹ tay một chút...Đừng làm hư đồ vật trong này...”Thẩm Thành trong trí nhớ của hắn đặc biệt yêu sạch sẽ, không để bất kì kẻ nào tùy tiện chạm vào đồ đạc của mình. Bọn họ làm như vậy , Thẩm Thành nhất định sẽ thật mất hứng đi ? Thẩm Hạ Đông nghĩ như vậy, nhưng khi hắn tự mở miệng nói ra thì ngay cả bản thân hắn cũng đều bị dọa.

Thẩm Hạ Đông nặng nề gục đầu, hắn luôn có cảm giác có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Viên cảnh sát đứng cạnh hắn cảm thấy trong phòng hơi tối,liền đi đến cửa sổ, kéo tất cả các bức màn ra, mọi thứ trong phòng lập tức bại lộ trước mắt mọi người.

Vài cảnh sát ở bên ngoài khám xét một phen,nhưng cũng giống như lần trước,không tìm thấy bất cứ dị thường nào. Một căn phòng của người chết cùng hai cái phòng trống rỗng...

Thẩm Hạ Đông nhìn viên cảnh sát đi vào một phòng trống, nhất thời khẩn trương,hắn đứng dậy đi theo.

Nếu bị nhìn thấy những tấm hình kia thì hẳn phải làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ nói, Thẩm Thành là tên biến thái...Chết rồi có cần phải bị bêu danh khó nghe như vậy không ?

Thẩm Hạ Đông nhìn những tấm ảnh gắn đầy trên tường,hai tay run nhè nhẹ,nhưng viên cảnh sát kia dường như không thấy chúng,kiểm tra khắp phòng một phen. Không có kết quả liền đi ra.

Cứ như vậy,chỉ còn sót lại phòng của Thẩm Thành. Hai cảnh sát tiến vào phòng Thẩm Thành, Thẩm Hạ Đông cũng theo sát họ.

Cùng lúc đó, Đặng Dương cùng lão Trần đang cau mày nhìn xác chết thối rữa trước mặt. Xem ra cỗ thi thể này sợ là đã chết nhiều năm,về phần người chết là ai thì còn phải kiểm tra. Đặng Dương nhỏ giọng rủa một tiếng “Thật biến thái...”

Lão Trần lập tức đánh hấn “ Ôi, tiểu tử tông của ta. Người làm ơn đừng nói lung tung.”

Nơi này quá âm u,lão Trần luôn cảm thấy có ai đó đang nhìn chằm chằm sau lưng mình,vụ giết người này rất kì quái. Đặc biệt là khi hắn nhớ tới tử trạng của tên tài xế cán chết người kia,da đầu đều run cả lên. Mà tiểu tử này còn dám nói lung tung.

Hắn phá án nhiều năm như vậy,loại bàn môn tả đạo nào lại chưa từng thấy qua,nhưng Đặng Dương là nghề mới sinh độc không sợ cạp, tiểu tử ngốc hồ hồ kia làm thế nào cũng không tin lời mình nói. Hảo tâm nhắc nhở ,hắn lại bày ra vẻ mặt hèn mọn cho là mình quá mê tín.

Quả nhiên, lại thấy Đặng Dương nhún nhún vai, vỗ vai lão Trần “Được rồi, làm gì phải sợ. Làm mười mấy năm cảnh sát rồi mà còn ngây thơ như vậy sao ?!”

Lão Trần tức đến trên mức trên trán nổi đầy gân xanh , nhưng vẫn cố gắng ghen xuống bụng.

__Người nói, thi thể này là của ai ? Còn nữa,có phải là do đứa con riêng của tên Thẩm Hạ Đông kia giết hay không ?Nếu thật như vậy thì quá biến thái rồi,đem xác chết giấu dưới giường nhiều năm như vậy...

Phỏng đoán của Đặng Dương kích thích lão Trần , làm hắn lạnh cả người “Tiểu tử nhà người sao cái gì cũng dám nói thế !!? Tránh ra, mau dời thi thể đi, ra ngoài rồi nói sau.”

Đặng Dương lại cười hắc hắc ngồi xổm xuống , mang bao tay vào , quan sát kỹ cái đầu của thi thể,đầu lâu đã bị vỡ vụn. Chiếc váy ngủ màu trắng dính đầy vết máu đã ngả màu, hơn nữa trên người cũng có nhiều chỗ xương bị gãy. Lại nhìn cái ghế bên cạnh,ghế bằng sắt, có vẻ rất nặng “Lão Trần,người nghĩ có khả năng hung thủ dùng thứ này đập vào đầu nạn nhân hay không ?”

Thấy Đặng Dương trở nên nghiêm túc,lão Trần cũng ngồi xổm xuống,dùng đèn pin rọi vào khung xương,nơi này quá âm u ảm thấp, trên thi thể đều đầy những con giòi ghê tởm bò lúc nhúc.

Suy nghĩ một hồi,lão Trần nhú mày “Cũng không phải không có khả năng. Nhưng nếu có người làm như vậy, thì người đó quả thật quá tàn nhẫn rồi...”

Đặng Dương không nói gì,chỉ dùng đèn pin rọi vào ghế.

Lão Trần nói “Chúng ta trước di chuyển thi thể này ra ngoài,trong đây quá tối,muốn tra cũng không tra được gì.”

Đặng Dương lắc đầu “Đừng phá hỏng hiện trường,chưa chắc nơi này không có manh mối. Người kêu những người kia xuống đây,kiểm thêm mấy cây đèn lại đây . Làm cho nơi này sáng lên.”

Không nghĩ tới tiểu tử này cũng có lúc được việc a! Lão Trần gật gật đầu.

Thời điểm đi ra tầng hầm, lòng bàn tay lão Trần đỏ đầy mồ hôi lạnh, hẳn chắc chắn nơi này có thứ gì đó không được sạch sẽ,hắn dám chắc như vậy...Nhưng thanh niên bây giờ a, lại chẳng còn đứa cái tin lời hắn nói. Lão Trần khóc không ra nước mắt chậm chạp leo lên cầu thang nhưng khi hắn vừa ra được nửa người thì dưới chân đột nhiên chột lạnh, tựa hồ đang bị cái gì đó nắm lấy...

Vừa định la lên , liền thấy mặt trên còn có hai viên cảnh sát trẻ tuổi,đành phải mang theo vẻ mặt cổ quái liều mạng chui ra. Thanh âm run run “Người, người, hai người mau gọi thêm người,trong đó quá tối,tìm thêm vài cây đèn rồi cùng xuống đây.”

Thẩm Hạ Đông thấy có người chui lên, bước tới vài bước rồi lại không biết nên hỏi cái gì...sắc mặt hắn tái nhợt xám trắng không khác gì lão Trần...

Lão Trần cũng nhìn chằm chằm Thẩm Hạ Đông, hắn cảm thấy nam nhân này chặt vật hơn rất nhiều so với lần trước.

Nhìn chằm chú hồi lâu, lão Trần ghen ra một câu “Ta nói...Thẩm tiên sinh. Gần đây ngươi...À, ý ta là, gặp phải chuyện không may sao ? Ta nhìn ngươi, ần đường...khụ khụ, cái kia, sắc mặt ngươi không được tốt cho lắm a...”

“A?” Thẩm Hạ Đông ngăn người, ngốc lẳng nhìn hắn. Lão Trần dò xét xung quanh, dường như sợ mình lỡ chuyện, lắc đầu nói “Không có gì, không có gì, có thể gần đây ngươi chịu áp lực quá lớn, cần phải chú ý giữ gìn sức khỏe a! Ai...” Nói xong liền đi ra ngoài.

Thẩm Hạ Đông như cũ chưa thể hồi thần, thi thể dưới tầng hầm vẫn luôn ám ảnh quanh đầu hắn, bị ai tràn ngập trong lòng hắn. Ê ẩm chua xót mang theo một loại cảm xúc phức tạp khó tả. Hắn trừ bỏ đứng đợi ở đây thì cũng không biết nên làm gì khác, giống như một cái ngốc tử.

Trong tầng hầm, Đặng Dương vẫn đang nghiên cứu thi thể kia, cùng với những vết thương xung quanh người nạn nhân.

Đang lúc hắn bắt đầu dừng lại hiện trường vụ án, bỗng nhiên một bàn tay vỗ vỗ vai hắn.

Hắn quay đầu, nhìn thấy lão Trần lúc này vừa mới ra ngoài không lâu, vẻ mặt lão Trần có chút cổ quái, hai con mắt trống rỗng nhìn hắn, từ tốn mở miệng “Đừng đụng vào nữa...”

Đặng Dương nhíu mày “Lão Trần, ngươi lại bắt đầu cần nhần a, ta kêu ngươi đi lấy đèn, ngươi có chưa vậy?”

Đặng Dương lại quay đầu đi.

Phía sau, lão Trần mặt không đổi sắc nhìn Đặng Dương...

Một lát sau, có người hô lên “Đặng Dương, đội trợ giúp tới, người ra đón kìa.”

Đặng Dương vẫn quay lưng về phía lão Trần nói “Lão Trần. Ngươi đi giúp ta. Ta đang bận đây này.”

Hồi lâu cũng không có người đáp....

Đặng Dương quay đầu lại, sau lưng không một bóng người. Đặng Dương chỉ có thể tự mình đi, vừa đi vừa lẩm bầm “Lão Trần này thật là, vừa nhờ hắn chút chuyện liền không thấy bóng.”

12. Chương 12: Xác Chết Biến Mất

Đặng Dương vừa rời đi không lâu thì một cảnh sát chạy xuống, gấn đèn xong, hắn nhíu mày, nắm cái mũi oán hận chỗ hôi thối này. Hắn đứng dưới ánh đèn nhìn thi thể đang nằm trên mặt đất, nhìn không được khắc ra một ngụm đàm. Hô lên “Các người nhiều người như vậy sao lại không ai xuống hạ mau kiểm cho ta một cái khẩu trang đi ? Hôm nay dạ dày ta đang khó chịu, đều nhanh ghen chết ở chỗ quái quỷ này rồi !!!”

Chỉ chốc lát, mặt trên truyền xuống tiếng của lão Trần “Ta nói đại thiếu gia của ta a, đến lúc nào rồi mà ngươi còn như vậy. Quên đi quên đi, ngươi chờ một chút, ai biết ngươi yếu ớt như vậy, thật là một đại thiếu gia a...”

Tên cảnh sát kia phiến táo than thở vài câu liền đi về phía trước một bước, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen đang ngồi trên ghế quay lưng về phía mình. Tên cảnh sát này cảm thấy kì quái, vừa rồi không có ai, sao bây giờ tự nhiên lại xuất hiện thêm một người ? Chẳng lẽ là đồng sự định dọa mình sao ?

Hắn rón rén tới gần,muốn hù ngược lại người kia. Nhưng khi hắn vừa vỗ vai người nọ,bóng đen kia đột nhiên xoay đầu . Tên cảnh sát lập tức trừng lớn,sau đó híp mắt hỏi “Sao người lại vào đây được ? Chỗ này có thể để người loạn tiến vào hay sao ? Cảnh sát đang phá án, người biết không ?”

Thiếu niên trước mặt rất đẹp,làn da trắng nõn,một đôi mắt hoa đào thẳng ngoắc ngoắc nhìn có thể câu đi linh hồn nhỏ bé của người. Tên cảnh sát cũng không biết làm sao một thiếu niên xinh đẹp như thế lại xuất hiện trong căn hầm ngọt ngào hôi thối này. Đối với kẻ nam nữ thông ăn như hắn thì thiếu niên rất hợp khẩu vị của hắn.

Nhưng thiếu niên lại không nói gì,mặt không đổi sắc nhìn hắn. Tên cảnh sát cười cười, nâng lên cầm thiếu niên “Hiện tại, ta lấy thân phận là cảnh sát ra lệnh cho người...”

Lời nói còn chưa nói hoàn, đột nhiên yết hầu của hắn như bị một bàn tay bóp nắm lấy,ú ớ không thể phát ra thanh âm...

Bởi vì hắn nhìn thấy cái trán của thiếu niên xinh đẹp kia bắt đầu vỡ vụn,một lỗ thủng ghê tởm dần dần hiện ra, máu tươi từ lỗ thủng kia chảy xuống bốc ra mùi rỉ sắt tanh tưởi , chất lỏng sền sệt dính đầy trên tay mình. Nhưng ngón tay của hắn giống như đóng đinh,hắn muốn tránh thoát lại không tìm ra khí lực.

Tên cảnh sát xui xẻo chỉ có thể trở mắt nhìn thiếu niên từ từ đứng lên,chậm rãi đến gần mình,mỗi khi khoảng cách được rút ngắn, thì nhiệt độ cơ thể hắn cũng dần dần lạnh lẽo theo.

__Hắc, Mark. Không có khẩu trang, nhưng ta tìm được một chiếc khăn tay rất sạch sẽ, người muốn không ?

Lão Trần vịn cầu thang leo xuống, viên cảnh sát kêu Mark kia cúi đầu tiếp nhận chiếc khăn tay từ lão Trần..

__”Mark, người lạnh sao ?” lão Trần nhìn hắn,lúc này khi ngón tay của Mark vô tình chạm vào tay mình,lạnh đến thấu xương. Ngày thường, hắn luôn lo sợ tiểu công tử của cục trưởng gặp chuyện không hay ho dù chỉ là cảm nhẹ cũng đã làm hắn sốt ruột, xem hắn như tiểu tổ công mà chiếu cố. Lỡ không may xảy ra chuyện gì,thì mọi người cũng đền không nổi,không may vị tiểu công tử được cục trưởng nuông chiều từ bé này lại đòi làm cảnh sát, hoàn toàn là kiếm chuyện gây sự mà thôi.

Thấy Mark không trả lời,lão Trần xấu hổ sờ sờ mũi. Chỉ nghĩ tâm tình vị thiếu gia hỉ nộ vô thường kia đang không tốt.

Thời điểm Đặng Dương cùng vài người leo xuống,lão Trần thấy Thẩm Hạ Đông cũng theo phía sau.

Sắc mặt Thẩm Hạ Đông càng ngày càng tái nhợt,Đặng Dương thấy vậy cũng đặc biệt chiếu cố hắn. Đi bên cạnh hắn, thường thường trò chuyện , an ủi hắn vài câu.

Lúc vài người đang nghiên cứu thi thể,môi Thẩm Hạ Đông trắng bệch,ngốc lảng lảng nhìn. Mà trong góc tối, Mark đứng cách Thẩm Hạ Đông không xa,hắn hơi hơi nâng đầu,nhìn cái ốt của Thẩm Hạ Đông.

Đang lúc Đặng Dương cùng lão Trần phán đoán nạn nhân là ai thì thanh âm run rẩy của Thẩm Hạ Đông từ phía sau vang lên “Đó là, ta...mẹ của Thẩm Thành...”

Đặng Dương quay đầu lại, kì quái nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông cứng ngắt nhích từng bước,lại không dám tới gần, lập tức lui về chỗ cũ. Đặng Dương chỉ thấy hai chân của Thẩm Hạ Đông bắt đầu run lên “Đó là mẹ của Thẩm Thành...Thẩm Thành đã giết mẹ của mình...”

Suy nghĩ bị giấu sâu trong lòng rốt cuộc cũng được giải thoát,đôi mắt Thẩm Hạ Đông không khỏi đỏ lên.

Thẩm Thành giết mẹ của mình. Tâm lý Thẩm Thành có vấn đề,Thẩm Thành một chút cũng không bình thường. Hắn giấu thi thể của Dương Hoàng ở chỗ này lâu như vậy...cùng với việc Thẩm Thành dùng ghế đập vào xác chết ngày hôm qua...tất cả đều sáng tỏ...Thẩm Thành nhất định rất hận mình,cũng hận mẹ hắn, tại sao chứ ? Là vì bản thân hắn có vấn đề hay là hắn hận những kẻ sinh thành ra mình không cho hắn một gia đình đầy đủ sao ?

Mark đứng ở phía sau vẫn luôn trầm mặc,cơ hồ ngay lúc Thẩm Hạ Đông nói ra những lời làm người ta bất khả tư nghị kia,khóe môi hắn liền giật giật, hai mắt chậm rãi hiện lên tơ máu dữ tợn. Không ai chú ý đến hắn,bằng không nhất định sẽ có người hét rầm lên. Loại biểu tình như thế thật làm cho trái tim người ta đông cứng.

Đến khi Đặng Dương muốn mở miệng nói,thì ngọn đèn trong hầm đột nhiên vụt tắt “ Xích!”một tiếng, hình như dây điện bị cháy.

Toàn bộ tầng hầm chìm vào trong bóng tối..

Lão Trần kích động mở miệng “ Có ai mang theo đèn pin không ? Có ai không ???”

Hắn đã nói nơi đây tà khí,xem đi, quả nhiên chính xác.

Những người còn lại nói không có...

Chân Thẩm Hạ Đông đã mềm nhũn,trực tiếp ngồi xuống đất. Trong lòng vang lên một tiếng : XONG RỒI!

Trong bóng tối đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai , Đặng Dương bình tĩnh hỏi “Chuyện gì vậy ?” nhưng không ai trả lời,lão Trần nghe như là tiếng của A Chính.

—”Cứu...” A Chính phát ra tiếng kêu cứu khàn khàn mỏng manh,khiến mọi người đều hoảng sợ.

Cùng lúc đó tầng hầm thành linh sáng lên,một cảnh sát thét lớn “MARK! A CHÍNHH!!”

Không biết từ lúc nào,Mark xui lơ trên người viên cảnh sát kia,hình như đã hôn mê.

Mà A Chính thì đang quỳ, bàn tay vẫn đang duy trì động tác kiểm tra thi thể,, hai mắt trợn lớn,toát ra vẻ sợ hãi,há hốc mồm. Trên cổ in hằn một dấu tay đen thùi.

Nhưng chuyện càng làm cho mọi người khủng hoảng hơn là chỉ ngẩn ngừ vài giây trong bóng tối , thi thể đã biến mất!

Thời điểm đưa viên cảnh sát tên A Chính kia vào bệnh viện,người đã tắt thở...còn Mark thì hôn mê bất tỉnh. Lại không tra ra nguyên nhân A Chính tử vong,không thể tìm thấy dấu vân tay của bàn tay in hằn trên cổ A Chính,manh mối duy nhất chỉ có một dấu tay màu đen, mà dù người có làm cái gì cũng không tìm thêm được nửa điểm manh mối.

Mà thi thể đột nhiên biến mất một cách quỷ dị kia lại khiến cho toàn bộ sở cảnh sát bùng nổ...

Lão Trần nói, đây tuyệt đối không phải do người làm mà là ma quỷ đang tác oai tác quái. Có vài người tin tưởng, bằng không biết giải thích như thế nào bây giờ ? Ai có thể chỉ trong vài giây đồng hồ ngăn ngừa giết chết một người, đánh ngất một người khác, còn mang theo thi thể trốn đi. Hơn nữa lại không có kẻ nào phát hiện ra ?

Nhưng Đặng Dương không tin,hắn tin tưởng cái gì cũng có nguyên nhân của nó. Trên đời này làm gì có ma quỷ,toàn là bịa đặt vô căn cứ.

Trần Lệ tựa hồ hoàn toàn không nhớ rõ việc kinh khủng đã xảy ra với mình đêm hôm trước, vẫn sinh hoạt như bình thường. Mà Thẩm Thanh cũng im lặng một cách thần kì.

Nhưng thời điểm Thẩm Hạ Đông lão đảo mắt hồn trở về,Trần Lệ lại lạnh lùng hỏi hắn “Người đi đâu ? “ “Sao trở về thế mới về ?” “ Người ở cùng với ai ?”

Lúc Trần Lệ hỏi mấy câu này, ánh mắt không hề hung ác , mà còn ẩn chứa một tia bối rối.

Đáng tiếc, Thẩm Hạ Đông không có khả năng phát giác,khi đó thần trí hắn đã mơ mơ màng màng như một thàng ngốc , toàn thân run rẩy,hắn ngừng đầu , khàn khàn nói với Trần Lệ “Hắn đến đây...”

Khi Đặng Dương tìm đến Thẩm Hạ Đông,Thẩm Hạ Đông đang sốt rất cao,khuôn mặt nóng đỏ,đôi mắt che kín tơ máu, chặt vật không chịu nổi.

Lúc Thẩm Hạ Đông nhìn thấy Đặng Dương, thì câu đầu tiên là “Ta đã thấy Thẩm Thành.”

Cả người hấn vô lực tựa vào giường bệnh, hai mắt tan rã.

Không đợi Đặng Dương đặt câu hỏi,hắn liền tự mình lẩm bẩm “Hài tử kia hận ta. Ta thật có lỗi với nó. Toàn bộ đều là lỗi của ta...”

__”Vì thế nó muốn trả thù ta ,nó muốn trả thù ta. Nó sẽ không buông tha ta.. “ lúc này Thẩm Hạ Đông thần trí đã không rõ, giống như một kẻ điên,hắn không ngừng lập đi lập lại, khóc khóc cười cười...

__”Người bình tĩnh một chút. Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?? Đặng Dương nắm lấy bả vai Thẩm Hạ Đông,cố gắng thu hút sự chú ý của hắn,bàn tay nhẹ nhàng vỗ vai hắn , tựa hồ muốn hắn an tĩnh lại. “Nói cho ta biết, người biết những gì ??”

Hắn chỉ có thể bắt đầu từ Thẩm Hạ Đông,hắn không biết trên người nam nhân này đang ẩn chứa bao nhiêu bí mật,hắn từng mất một thời gian để điều tra nhưng phần lớn đều là những thông tin vô dụng. Về Thẩm Hạ Đông, về quá khứ và hoàn cảnh hiện tại của hắn đều bị kẻ khác cố ý che lấp, vô luận người làm thế nào cũng không chiếm được bất cứ tin tức nào.

__”Dương Hoàng!” Thẩm Hạ Đông đột nhiên gọi tên người này.

__”Ân. Nàng làm sao ?” Đặng Dương chờ mong nhìn hắn.

__”Dương Hoàng,nàng là một nữ nhân thiện lương lại xinh đẹp...” Thẩm Hạ Đông tựa hồ chậm rãi lấy lại bình tĩnh,lúc nói đến nàng,ánh mắt thật mơ màng,như là đang đắm chìm trong hồi ức “Chúng ta biết nhau rất sớm,khi đó chúng ta đều là học sinh trung học...Dương Hoàng thật sự thật sự thật sự rất yêu ta...”

Nói tới chỗ này, Thẩm Hạ Đông lại đột nhiên kích động nhảy dựng lên “Là ta cô phục nàng,nàng đã sinh đứa trẻ kia cho ta,là ta cô phụ bọn họ...Là ta cô phụ bọn họ...Dương Hoàng ...Dương Hoàng!!!

Thẩm Hạ Đông bắt đầu nói năng lộn xộn, bối rối giãy dụa. Với tình trạng hiện tại, Đặng Dương cũng không thể moi được thông tin gì từ hắn , đành phải gắt gao ấn hắn trở lại giường “Thẩm Hạ Đông, người thả lỏng một chút! Không muốn nhớ sẽ không ai ép người , không cần suy nghĩ nữa, bình tĩnh lại đi!!”

__”Dương Hoàng!! Dương Hoàng!!” Thẩm Hạ Đông không ngừng gọi tên nữ nhân,trong mắt tràn đầy những giọt nước mắt hối hận cùng tuyệt vọng...

Thanh âm khàn khàn,miệng không ngừng lập đi lập lại “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi các người...”

Đặng Dương không phải chưa từng nhìn thấy nam nhân rơi lệ,nhưng nhìn nam nhân trước mắt không ngừng than khóc một cách tuyệt vọng này, càng làm người ta cảm thấy lo lắng.

Đến cùng thì người đang chôn giấu những bí mật gì mà lại không muốn người biết đến ? Đặng Dương không kịp nghĩ nhiều, trong tai tràn ngập tiếng khóc la của Thẩm Hạ Đông , khiến hắn bắt đầu cảm thấy bất an.

__”Dương Hoàng! Dương Hoàng! Dương Hoàng!!!!...” Thẩm Hạ Đông vô lực ngã xuống, trước khi ngất đi còn vô thức kêu một tiếng “ Thẩm Thành...”

Lúc đó, Đặng Dương vô tình nhìn vào mắt Thẩm Hạ Đông,tựa hồ phát hiện ảnh ngược của một người nào đó...nhưng khi hắn cúi đầu nhìn kĩ,Thẩm Hạ Đông đã khép mắt lại, lâm vào hôn mê..

Nửa đêm, Trần Lệ đến thăm Thẩm Hạ Đông. Thời điểm nàng đi vào phòng bệnh, Thẩm Hạ Đông vẫn hôn mê như trước. Nàng lặng lẽ đứng ở đầu giường nhìn Thẩm Hạ Đông.

Nửa ngày qua đi,nàng chậm rãi vươn tay,chạm vào mặt Thẩm Hạ Đông...

Mấy ngày nay, làn da của nam nhân đã xấu đi rất nhiều, râu mọc lởm chởm. Trần Lệ trầm mặc, những ngón tay nhẹ nhàng摩挲 khuôn mặt hắn, không còn lạnh lùng như xưa,trên mặt nàng không chỉ mang theo vẻ ôn nhu thông thường ..tựa hồ..còn mang theo... tình yêu say đắm ?

Nếu như Thẩm Hạ Đông nhìn thấy nhất định sẽ giết mình,dù sao hai người đã kết hôn nhiều năm như vậy,thậm chí là từ khi nhận thức nhau,nàng chưa từng cho hắn hòa nhã sắc mặt...

13. Chương 13: Ngủ Cùng Xác Chết

Thẩm Hạ Đông mơ một giấc mơ,kì thật nói mộng cũng không hẳn là mộng,đó chỉ là một đoạn quá khứ đã bị chôn vùi nhiều năm...

Hắn mơ thấy Dương Hoàng

Lúc đó nàng còn rất trẻ, người thiếu nữ yêu nhất khoác trên người chiếc váy màu trắng, màu váy nhẹ tung bay trong gió,mỗi khi nàng cười rộ lên lại như đóa hoa nhỏ tinh khiết....

Lần đầu tiên,Thẩm Hạ Đông gặp nàng là năm hắn mười bảy tuổi,nàng thật nổi bật trong dòng người qua lại,vì tiếng cười của nàng quá lớn. Người không thể không chú ý tới nàng,bạn của nàng cả trai lẫn gái toàn là một đám bỏ học chơi bởi lêu lổng , luôn thích tụm năm tụm ba với nhau.

Mà Thẩm Hạ Đông thấy nhiều nhất,là khi nàng vừa đi vừa cười đùa nghịch hòn đá dưới chân lẳng lẳng về nhà một mình.

Trùng hợp là nhà trọ của Thẩm Hạ Đông lại gần nhà nàng, vậy nên tự nhiên sẽ chạm mặt nhau. Hắn luôn đi phía sau nàng,không biết là vô tình hay cố ý mà hai người hay về nhà chung. Nàng lẳng lẳng tiêu sái đi trước,hắn trầm mặc bước tiếp theo sau.

Cứ như vậy, giằng co một đoạn thời gian..

Mãi đến một ngày, nàng đột nhiên quay đầu lại nói với Thẩm Hạ Đông “Uy,làm gì mà người cứ đi theo ta hoài vậy ? Người thích ta phải không ?”

Khi đó Thẩm Hạ Đông sững sốt,trên mặt xấu hổ đỏ bừng,hai tay gắt gao túm lấy quai cặp, lúng túng ngồi xổm xuống,không dám nhìn nàng, về mặt đều nhanh muốn khóc lên..

“Uy,người còn là nam nhân sao ? Mít ướn như vậy ?” Nữ hài vỗ vỗ bờ vai của hắn,giúp hắn đứng lên.

Sau đó vươn tay xoa xoa khoe miệng bị đánh đến rách ra cả tơ máu của Thẩm Hạ Đông,nhìn Thẩm Hạ Đông quần bách đến hai mắt đỏ bừng nói “Về sau, nếu bọn họ lại khi dễ người ,thì đến tìm ta, biết không ?”

Chuyện xảy ra vào một ngày khi Thẩm Hạ Đông vô duyên vô cớ bị một đám côn đồ hành hung,lúc ấy cô bé kia mảy gắt gao nhứu chặt,trong mắt có chút đau lòng nói với hắn. Cứ như thế, bọn họ mặc danh kì diệu liền nhận thức.

Nếu chỉ cần như thế ,thời gian ngừng trôi đi,Thẩm Hạ Đông chỉ sợ cả đời không muốn tỉnh giấc...

Nhưng đoạn kí ức tốt đẹp đó quá ngắn ngủi,hình ảnh nhanh chóng chuyển hoá, nữ hài dần dần biến thành một nữ nhân,lúc bắt đầu yêu nhau đến khi chia tay,rồi thời điểm nàng mang thai Thẩm Thành trở thành một người mẹ,sau đó nàng lại mặc chiếc váy trắng mà nàng yêu nhất, màu váy tự do nhảy múa trong gió,nàng từ trên trời cao rơi xuống, chiếc váy bị nhuộm thành một mảnh đỏ thẫm. Cuối cùng người con gái xinh đẹp thuần khiết kia chỉ còn là một khối xác chết thối rữa...

Thẩm Hạ Đông bị giấc mơ đè ép đến không thở nổi,trong cổ họng phát ra tiếng nghẹn ngào nước nở không rõ hàm xúc...

Tiếp đến hắn lại nhìn thấy Thẩm Thành,Thẩm Thành vẫn còn sống. Lúc đó, Thẩm Thành đã lớn,khuất trong góc tối âm u, trầm mặc nhìn mình...

Thẩm Hạ Đông kinh ngạc phát hiện,đôi mắt của Thẩm Thành cực kì giống Dương Hoàng.

Ở hiện thực, nhiều năm như vậy hắn chưa từng chú ý đến, một mực chưa từng phát hiện. Nhưng ở trong mộng, hắn lại dễ dàng nhận ra,thật sự quá giống, quá giống...

Đôi mắt rất xinh đẹp,giống như một đóa hoa đang nở rộ,mỹ lệ động lòng người. Nhưng khác với Dương Hoàng , ánh mắt của hai người hoàn toàn không giống nhau.

Trong mắt Dương Hoàng luôn tràn ngập ý cười,khi nàng cười có thể che giấu tất cả, ngay cả tia yếu ớt nhỏ bé nhất ẩn sâu trong lòng nàng..

Mà Thẩm Thành...trong mắt hẳn cái gì cũng không có. Hoàn toàn trống rỗng u tối. Khi người vô tình lọt vào ánh mắt ấy,sẽ như rơi xuống vực sâu không đáy...

Thẩm Thành cứ như vậy an an tĩnh tĩnh nhìn hẳn, cứ như vậy không mang theo bất kì biểu cảm nào nhìn Thẩm Hạ Đông ...

Trong mộng, Thẩm Hạ Đông không có cách nào cử động,Thẩm Thành chậm rãi tới gần hẳn,thân ảnh kia dần dần phóng đại lên,cuối cùng đứng cách xa Thẩm Hạ Đông khoảng một thước, nhép miệng không biết đang nói gì...

Thẩm Hạ Đông dễ dàng nhận ra biểu tình phức tạp trong mắt hẳn,hắn luôn nhìn mình như vậy. Muốn nói cái gì với mình sao ???

Thẩm Hạ Đông không nghe được,hắn một chút cũng không nghe được, nghe không thấy bất kì âm thanh nào, chỉ có hắc ám vô tận đang dần dần nhấm nuốt hẳn...

_Thẩm Hạ Đông, người muốn rời đi sao ? Người cả đời đều không thể thoát khỏi ta...

Trần Lệ thong thả vuốt tóc Thẩm Hạ Đông,trong mắt mềm mại nhu hoà như nước,trên mặt tràn ngập vẻ ôn nhu cùng cố chấp.

_”Trời sanh đã là kẻ yếu đuối, lại không giàu có. Cố tình lại...” tay nàng siết chặt, nhu tình trong mắt lập tức biến mất sạch sẽ “Người vĩnh viễn cũng không biết được tại sao ta lại chán ghét người đến như vậy,Thẩm Hạ Đông, ta rất hận người. Trên thực tế, tên khốn kiếp như người tàn nhẫn hơn bất kì kẻ nào...”

Trần Lệ đứng dậy rời đi,cước bộ có chút phù phiếm. Không biết vì cái gì kích thích mà làm cho một nữ nhân luôn cao cao tại thượng như nàng trở nên chật vật đến vậy , hai tay gắt gao giao vào nhau, cả người cứng ngắt,trong mắt dâng trào hận ý điên cuồng, còn có nước mắt...

Trong bệnh viện tĩnh lặng một cách lạ lùng,chỉ vang lên tiếng gót giày của Trần Lệ nện xuống nền đất...

Không gian thật yên tĩnh...

Từ phía sau, một bóng đen lẳng lẳng đi theo nàng...

Mở cửa ra, Trần Lệ không bật đèn. Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của nàng. Trần Lệ nương theo ánh trăng tìm đến bình rượu, miệng kê vào bình uống liên tục. Trầm mặc thật lâu, Trần Lệ đột nhiên mở miệng “Dương Hoàng, ta biết là ngươi !”

Bất đồng là, mấy lần trước nàng sợ đến mức thất kinh,mà lần này Trần Lệ lại lãnh tĩnh một cách khác thường...

Trần Lệ nở nụ cười,giọng điệu âm lãnh đến mức làm người ta hoảng hốt, hết như từ địa ngục thâm uyên vọng về “Người còn sống đã đâu không lại ta,người chết rồi vẫn không phải là đối thủ của ta...”

Không biết đã uống bao nhiêu,Trần Lệ ngã vào ghế salon mơ mơ màng màng ngủ.

Lúc ngã xuống, đầu nàng đụng phải thứ gì đó. Nàng giật giật, nhích qua một chút, ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Trong bóng tối, Thẩm Thanh đầu tóc rối bù đứng dưới chân cầu thang ngơ ngác nhìn phòng khách.

Hồi lâu, nàng quay đầu một chút, bóng đen giữa phòng khách bỗng đứng ngẩng đầu nhìn nàng, hai con mắt thẳng tắp đâm xuyên vào mắt nàng. Nàng đại ra,cả người vì hoảng sợ mà run rẩy cả lên “Quý...Quý...Quý...”

Nhưng Trần Lệ lại không nghe thấy...Run rẩy hồi lâu,miệng nàng bắt đầu sùi bọt mép,hai mắt nàng trừng to nhìn bàn tay tái nhợt đang muốn bẻ cổ mình,lực đạo quá mãnh liệt thẳng đến hai tròng mắt trắng dã,ngất đi...

Nửa đêm, Thẩm Hạ Đông bị cơn buồn tiểu làm bừng tỉnh, rút ra kim tiêm, hần nặng nề đi đến WC. Đầu óc hỗn độn không rõ, Thẩm Hạ Đông chỉ có thể dựa vào cảm giác của mình tìm đường đến WC.

Muốn kéo quần xuống, nhưng khi vừa đụng đến hai tay hần lại vô lực buông lỏng. Cái đầu rũ xuống như con gà, bước chân loạn choạng, đều nhanh ngã chổng vó.

Đột nhiên, một bàn tay tái nhợt từ phía sau bắt lấy thắt lưng hần, tay kia thông thả kéo quần hần xuống, đến khi nhìn thấy bộ phận lỏa lồ kia, tay liền dừng lại. Sao đó, bàn tay bắt đầu xoa xoa nó, vật kia giật giật, không lâu liền giải quyết. Nhưng đôi tay kia vẫn không thả hần ra, bàn tay vẫn tiếp tục vuốt ve bộ phận kia của Thẩm Hạ Đông, tay còn lại thì sờ mó khắp người hần.

Thẩm Hạ Đông mơ màng chỉ cảm thấy cơ thể lúc nóng lúc lạnh, cực kì khó chịu. Bên người tựa hồ có cái gì đó đang đỡ lấy mình, Thẩm Hạ Đông thuận thế sấp lại gần hơn.

Bóng đen kia cúi đầu nhìn Thẩm Hạ Đông, lúc này Thẩm Hạ Đông đang rúc vào ngực hần, hai má đỏ bừng, thân thể tỏa ra nhiệt lượng, cái trán nóng ran. Đôi tay hần tiếp tục nắm lấy vật nhỏ của Thẩm Hạ Đông cao thấp lỗ động, Thẩm Hạ Đông trong mũi khẽ phát ra tiếng hừ hừ, không bao lâu liền phát tiết đi ra.

Bóng đen chậm rãi ngẩng đầu, từ góc độ này có thể nhìn thấy một bên mặt của hần. Chiếc mũi thật cao, cái cằm no đủ, màu da tái nhợt, dưới ánh đèn càng trở nên mỹ lệ...

Hần đột nhiên cúi đầu cắn vào môi Thẩm Hạ Đông, nam nhân bởi vì vừa phát tiết mà đôi môi có chút ửng đỏ, hô hấp phập phồng. Đầu lưỡi hần bắt đầu tham nhập vào trong khoang miệng Thẩm Hạ Đông, điên cuồng liếm mát như dã thú đói khát, càng ngày càng trở nên mãnh liệt...

Đến khi Thẩm Hạ Đông cau mày, gương mặt ép đẩy đôi môi lạnh như băng kia ra. Lúc này, bóng đen mới không cam lòng buông tha, thừa dịp Thẩm Hạ Đông còn chưa tỉnh mang hần trở lại giường bệnh..

Ngày hôm sau, sở cảnh sát nhận được một cuộc điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một nữ hài, hoảng sợ khóc hô “Có người chết, có người chết...” Không đợi cảnh sát hỏi rõ ràng, liền gác máy. Cấp tốc tìm ra địa chỉ xong, vài cảnh sát lập tức hành động, trong đó có Đặng Dương. Bởi vì hần phát hiện, điện thoại gọi đến là từ nhà Thẩm Hạ Đông.

Thời điểm tới nhà Thẩm Hạ Đông, cửa vẫn đang đóng chặt. Cảnh sát gõ vài lần nhưng không thấy ai trả lời, Đặng Dương nóng vội, sợ người trong nhà đã xảy ra chuyện, liền trực tiếp phá cửa xông vào.

Lúc vào phòng khách, tất cả cảnh sát có mặt đều trợn tròn con mắt. Trên salon, một nữ nhân cùng một xác chết thối rửa, hơn nữa nàng còn đang ôm thi thể teo tóp kia ngủ cùng một chỗ.

Mà tử thi kia lại chính là xác nạn nhân đột nhiên mất tích dưới tầng hầm hôm trước...!

Có ba cảnh sát cố gắng bịt miệng nhịn đi cảm giác nôn mửa...

Trần Lệ ngủ rất say, đầu kê sát vào tóc xác chết, vài con giòi lúc nhúc bò trên mặt, trên tóc, thậm chí trên cánh tay trái của nàng.

Đặng Dương tới gần nàng, phát hiện nàng vẫn còn hô hấp. Liền đánh thức nàng, Trần Lệ vừa tỉnh có chút mơ mơ màng màng, nhưng sau khi nhìn thấy một nhóm cảnh sát đứng trước mặt mình, trong mắt có thứ gì đó chợt lóe lên, liền lập tức thanh tỉnh. Nhưng chờ nàng tỉnh táo, nhìn thấy xác chết nằm bên cạnh mình, đầu tiên là giật mình sau đó sắc mặt nhanh chóng tái nhợt. Cảm giác trên mặt mình có cái gì đó đang ngo nguậy, đưa tay phủi phủi, người thấy mùi hôi thối, trên tay đầy những con giòi đang bò lúc nhúc, liền nhịn không được chạy vào WC, kịch liệt nôn mửa, liều mạng lau đi những con giòi đang bò trên người, nhưng trong mắt lại trấn định một cách dị thường, dùng dư quang nơi khoe mát xuyên qua cửa sổ nhỏ nhìn những cảnh sát đang đứng trong phòng khách.

—”Thẩm phu nhân, chúng ta nhận được điện thoại báo nguy, nói nơi này xuất hiện xác chết. Mà cái xác này lại chính là thi thể đã mất tích ngày hôm qua, mời người giải thích một chút thi thể này từ đâu mà đến?”

—”Chẳng lẽ người không nhận ra là ngay cả ta cũng không biết sao ?? Ta nghĩ như người đã thấy,ta mới vừa tỉnh ngủ.” Trần Lệ thái độ lạnh lùng cứng rắn,mặt không đổi sắc nhìn cảnh sát đang thẩm vấn mình.

Cảnh sát kia ngăn người,sau đó nhìn Đặng Dương

Đặng Dương cười cười “ Thẩm phu nhân, xin người hãy hợp tác một chút,người chỉ cần nói những gì người biết là được.”

Một bên, vài cảnh sát đang di chuyển cỡ thi thể kia,Trần Lệ liếc mắt nhìn một cái sau đó chán ghét nhàu mày.

—”Tôi hôm qua, khi ta đến bệnh viện thăm trọng phụ xong,về đến nhà đã hơn mười một giờ, sau đó có uống chút rượu, say liền lăn ra ghế ngủ một giấc, thẳng đến hừng đông. Tiếp đó gặp phải chuyện này,chỉ có vậy.” giọng nói Trần Lệ lạnh băng,cao ngạo nhìn cảnh sát đứng trước mặt mình.

Nhưng không chờ cảnh sát tiếp tục hỏi , nàng nói “ Thật có lỗi, ta phải đi nhìn con gái của ta.”Sau đó liền lên lầu.

Một cảnh sát lấy tay khều Đặng Dương “ Tiểu Đặng, người nói cái xác này..”

—”Không biết, hỏi xong lại kiểm tra. “ Đặng Dương nhìn cỡ thi thể trước mặt, ánh mắt lộ ra nghi hoặc,thi thể đã mất tích sao lại tự nhiên chạy đến nơi này ? Hơn nữa nhìn Trần Lệ không giống như đang giả bộ,ai lại điên đến mức ngủ cùng một xác chết chứ ? Nếu thế,thì ai đã lấy trộm thi thể ? Là ai đã chuyển thi thể đến nơi này ? Đặng Dương lâm vào trầm mặc..

Trần Lệ lục tung khắp phòng cũng không nhìn thấy bóng dáng Thẩm Thanh, nàng trăm phần trăm khẳng định người gọi điện báo là Thẩm Thanh. Trong nhà trừ bỏ nàng cũng chỉ có mình Thẩm Thanh. Mà Thẩm Thanh...

Sắc mặt Trần Lệ tối sầm,nàng vẫn còn nhớ rất rõ chuyện đã xảy ra trong phòng tắm đêm hôm đó...

Là người làm phải không ? Dương Hoàng ?

Người trở về rồi sao ?

Nhìn một đồng cảnh sát vẫn đang đứng chờ dưới lầu,còn có xác chết mà dù nàng có chết cũng không thể nào quên được kia,ánh mắt Trần Lệ dần dần trở nên âm ngoan...

14. Chương 14: Thẩm Thanh Mất Tích

Không moi được thêm thông tin nào từ Trần Lệ, Đặng Dương đành quay trở về, vừa bước vào sở cảnh sát liền chạm mặt lão Trần. Lão Trần vừa thấy Đặng Dương lập tức lôi kéo hấn sang một bên , thì thầm “Ta nghe nói xác chết kia đã trở lại phải không ?Thật là ở nhà Thẩm tiên sinh sao ? A, đây không phải trọng điểm , trọng điểm ...Ta nói cho người biết,hôm nay Mark đã tỉnh lại...”

Lão Trần cố gắng đè thấp âm thanh , vừa lúc có đồng sự ra ngoài mua cà phê , thấy vậy liền trêu đùa “Yêu, Tiểu Đặng,lại nghe lão Trần kể chuyện xưa sao ?!”

Tâm tình Đặng Dương không tốt, nghe vậy,chỉ cười cười có lệ .

Sau đó quay về chỗ của mình, xoa xoa đầu, lâm vào trầm tư.

Lão Trần tiếp tục sấp lại “Lúc Mark tỉnh dậy,vẫn không ngừng kêu “Có quỷ...có quỷ...quỷ ...quỷ... Bộ dạng giống như bị trúng tà...”

Nghe thế Đặng Dương nhú nhú mày “Lão Trần, về chuyện của Thẩm Hạ Đông , người biết được bao nhiêu ?”

Lão Trần còn đang say mê liên miên cần nhẩn ,chợt nghe đến tên Thẩm Hạ Đông liền bịt miệng im bật, trằm mặc một hồi,sau đó trảo tóc nói “Chuyện của kẻ có tiền,thật sự rất phức tạp,ta cũng không rõ lắm. Nhưng mà nghe người ta nói, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn kết hôn,trước khi cưới Trần Lệ, hắn từng ly hôn một lần. Sau đó, chúng ta có thử điều tra, nhưng vẫn không tìm ra vợ trước của hắn là ai. Những tin này đều chỉ là lời đồn,về phần thực hư ra sao ta cũng không biết.”

—”Thẩm Hạ Đông đã từng kết hôn!” tin này khiến Đặng Dương chấn động,nắm lấy bả vai lão Trần.

Lão Trần bị dọa sợ,cổ gắng gỡ tay hắn ra”Nhưng mà ta nói,chuyện này thật sự quá quái dị. Tất cả mọi người không ai dám tiếp nhận vụ án này đâu.”

Đặng Dương lại làm như không nghe đến,mãnh liệt vỗ vai lão Trần “Lần sau mời người ăn cơm.”

Thẩm Hạ Đông đã từng kết hôn ? Người đầu tiên Đặng Dương nghĩ tới là mẹ của Thẩm Thành, nữ nhân tên Dương Hoàng kia. Cái tên mà Thẩm Hạ Đông không ngừng khóc hô trong bệnh viện. Nếu Thẩm Hạ Đông đã từng kết hôn,như vậy, vợ trước của hắn chính là Dương Hoàng sao ?

Về phần Dương Hoàng cùng con trai nàng-Thẩm Thành chết như thế nào ? Đây vẫn còn là một bí ẩn .

Nhưng mà tin tức này không ngờ lại là chìa khóa giúp Đặng Dương cởi bỏ những bí ẩn kia.

Nhìn bộ dáng của Thẩm Hạ Đông, tựa hồ vẫn còn rất yêu Dương Hoàng,nhưng nếu đúng là như thế, vậy tại sao lúc trước Thẩm Hạ Đông lại ly hôn Dương Hoàng? Để cưới một cô vợ giàu có hơn sao ? Việc này có liên quan đến cái chết của Dương Hoàng và Thẩm Thành sao ?

Đặng Dương cũng không biết,hắn không dám xác định.

Bất quá hiện tại hắn thật cao hứng,bởi vì tin tức kia giúp hắn tiếp cận gần hơn với manh mối của vụ án. Nếu muốn nắm chắc nhất định phải từ chính miệng Thẩm Hạ Đông nói ra.

Về phần nữ nhân tên Trần Lệ kia,vừa thấy liền biết nàng không phải là kẻ dễ đối phó. Muốn mọi thứ gì từ nàng, phòng chừng không có khả năng.

Nhưng thời điểm hắn đến bệnh viện,hộ sĩ nói Thẩm Hạ Đông đã sớm xuất viện. Nghe nói là được phu nhân tới đón,lúc đó Thẩm phu nhân tới rất vội mà đi cũng rất nhanh.

Đặng Dương nghi hoặc, Trần Lệ vội vàng tới đón Thẩm Hạ Đông làm gì ? Trong lòng suy tư một hồi hắn liền cả gan phỏng đoán.

Hay là hai người kia đang giấu giếm bí mật nào đó mà không muốn người biết đến ?

Lúc trưa, hắn vừa gặp Trần Lệ, hiện tại nàng liền vội vã đến đón Thẩm Hạ Đông. Không phải rất trùng hợp sao ?

Tuy nhiên lần này,Đặng Dương hoàn toàn đoán sai rồi...

Thời điểm Trần Lệ đến đón, Thẩm Hạ Đông đã biết tin thi thể của Dương Hoàng xuất hiện ở nhà mình...

Là Trần Lệ nói cho hắn biết,lúc đó vẻ mặt Trần Lệ đặc biệt lãnh tĩnh,nhưng bề ngoài càng bình tĩnh bao nhiêu thì càng ẩn chứa mưa rền gió dữ bấy nhiêu...

Trần Lệ ghét cay ghét đắng Dương Hoàng, về điểm này hắn hoàn toàn hiểu rõ.

Nhưng mà hắn cũng không biết làm sao mà thi thể của Dương Hoàng lại xuất hiện ở nhà mình? Dương Hoàng chết không cam lòng sao ? Trở về tìm mình báo thù ? Thẩm Hạ Đông chỉ có thể nghĩ đến vậy. Ngồi ở ghế phụ xế, hai tay hắn bất giác run run,đôi mắt ửng đỏ. Hiện tại, hắn cảm thấy thật khản trương,ngay cả bản thân hắn cũng không biết vì cái gì ?

—”Thế nào?! Nhớ tới tiểu tào hàng kia sao ?! Cảm thấy ảm ức lắm chứ gì ?!” Trần Lệ lạnh lùng mở miệng,tà liếc Thẩm Hạ Đông.

Thân thể Thẩm Hạ Đông vẫn chưa hoàn toàn khôi phục,cái mũi đỏ bừng,hắt hắt cái mũi,Thẩm Hạ Đông lắc đầu ,dùng khăn đặc giọng mũi trả lời “Không có...”

Hắn như vậy, càng có vẻ đáng thương hơn.

Trần Lệ đột nhiên tấp xe vào lề, mặt không đổi sắc nhìn Thẩm Hạ Đông “Thẩm Hạ Đông , ta cho người biết. Chuyện quá khứ ta sẽ không nhắc lại,nhưng tốt nhất người đừng lộ ra bộ dáng khó coi này trước mặt ta lần nữa. Người có biết người càng tỏ ra đáng thương thì ta càng chán ghét người không ?”

—”Ta...” Thẩm Hạ Đông há miệng thở dốc nhưng nhất thời không biết nên nói gì.

—”Lần này ta đến đón người là vì chuyện của Tiểu Thanh, Tiểu Thanh mất tích rồi...” hai tay Trần Lệ nắm vô-lăng không khỏi run lên, xoay đầu nhìn ra cửa xe “Hôm nay lúc cảnh sát tới nhà,ta phát hiện Tiểu Thanh mất tích. Trước khi mất tích, nó còn gọi điện thoại báo nguy cho cảnh sát. Ta thật sự không biết nó đã đi đâu, thật sự không biết phải tìm nó như thế nào nữa. Hiện tại, thần trí Tiểu Thanh không được bình thường, ta rất sợ nó xảy ra chuyện gì không may, vạn nhất...”Trần Lệ đột nhiên dừng lại,quay đầu nhìn Thẩm Hạ Đông, thật sâu nhìn vào mắt hắn “Thẩm Hạ Đông, ta không thể lại mất đi Tiểu Thanh.”

Lại! . Nàng không thể để mất đi lần nữa. Thẩm Hạ Đông còn chưa kịp lý giải chữ “ lại” trong câu nói của nàng, Trần Lệ đã quay đầu đi.

Thẩm Thanh mất tích,khiến cho Thẩm Hạ Đông tựa hồ mất đi một nửa cái mạng. Thân thể hắn đã không còn chịu nổi đả kích quá lớn như vậy, sốt cao còn chưa lui,sắc mặt hắn càng ngày càng kém. Gần hai ngày bốn ba tìm người cùng Trần Lệ, Thẩm Hạ Đông chịu không nổi, liền gọi điện thoại cầu cứu Đặng Dương.

Thời điểm Đặng Dương dẫn người đến,nhìn thấy Trần Lệ đang ngồi bên cạnh Thẩm Hạ Đông. Nàng nhìn thoáng qua mình,trên mặt không mang biểu tình,giọng nói vẫn lạnh băng như ngày đầu tiên gặp mặt “Con gái của ta mất tích,bằng bất cứ giá nào các người cũng phải tìm được nàng cho ta..”

Đặng Dương cười cười,hỏi Thẩm Hạ Đông “Trước đây, đã từng xảy ra tình huống tương tự như vậy chưa ? Thẩm Thanh có chạy loạn bao giờ không ?”

Thẩm Hạ Đông lắc đầu “Không có,thần kinh Tiểu Thanh dù có hơi thất thường,nhưng cũng chưa bao giờ bỏ nhà đi như vậy.”

Đặng Dương suy nghĩ một chút lại nói “Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu,làm sao mà con gái của người lại bị như vậy ?”

Thẩm Hạ Đông vừa định mở miệng, Trần Lệ liền lạnh giọng cắt ngang “Đủ rồi!”

—”Thẩm phu nhân...” Đặng Dương còn chưa kịp nói,Trần Lệ đã đứng dậy ly khai.

Thẩm Hạ Đông cười khổ “Người đừng để ý,nàng chỉ đang lo lắng cho Tiểu Thanh mà thôi. Nếu Tiểu Thanh gặp chuyện gì bất trắc thì sẽ là đả kích quá lớn đối với nàng...”

Đặng Dương thông cảm gật đầu, nhìn sắc mặt tiêu tụy của Thẩm Hạ Đông nói “Người cũng nên hảo hảo nghỉ ngơi,nhìn sắc mặt người không được tốt lắm.”

Thẩm Hạ Đông chán nản lắc đầu “ Hiện tại, ta chỉ muốn mau chóng tìm được Thẩm Thanh mà thôi.”

Đặng Dương vốn định đem khúc mắc vẫn giấu ở trong lòng ra hỏi, nhưng nhìn Thẩm Hạ Đông như vậy cũng không đành mở miệng, chỉ có thể chờ đến dịp khác .

—”Nhà của người có gắn cameras sao ?” Đặng Dương vừa xem xét phòng vừa hỏi.

Thẩm Hạ Đông đột nhiên vỗ chân “ Có, nhà ta có lắp đặt cameras ở cửa. Có giúp ích được gì không ?”

Theo kết quả khám nghiệm tử thi, Dương Hoàng chết là do ngã từ trên cao xuống. Nhưng chỉ có vậy, không thể tìm ra manh mối nào khác.

Lão Trần lo lắng nhìn báo cáo trên tay. Nhớ tới cảm giác lúc chui vào tầng hầm với khi vào phòng Thẩm Thanh mấy ngày hôm trước, đến bây giờ hắn vẫn còn có chút lạnh lẽo.

Ngày hôm qua, khi nhìn thấy Mark hấn thật sự bị dọa sợ. Một cái người sống rành rành, hai con mắt thâm đen, miệng không ngừng lẩm nhẩm “ Có quỷ... có quỷ...” sau khi tỉnh lại liền bị vây trong trạng thái kinh hoàng cực độ...

Bác sĩ vẫn không tìm ra nguyên nhân, chỉ có thể tiếp tục quan sát.

Bắt đầu từ khi gia đình Thẩm gia gặp chuyện không may, thế giới liền không an tĩnh. Lần trước bắt gặp bộ dáng tiêu tụy của Thẩm Hạ Đông, vừa liếc đã biết là bị vật kia theo ám.

Lão Trần thật không muốn dính vào kẻ xui xẻo kia. Thật ra, những chuyện bàn môn tả đạo này hấn gặp không ít, đều là mấy kẻ có tiền trong nhà đấu đá lẫn nhau. Đơn giản không phải tình yêu thì là tranh giành tài sản, từng làm cho biết bao nhiêu người hàm oan mà chết.

Hấn đã thấy Thẩm Thành qua ảnh, vẻ mặt thiếu niên kia quá mức âm lãnh, oán khí trên người rất nặng. Sau khi chết nếu biến thành quỷ thì sẽ là một con lệ quỷ pháp lực cường đại.

Đối với những chuyện lạ lùng phát sinh ở nhà Thẩm gia gần đây, kẻ nào có thể lý giải một cách bình thường? Quá kì quái, quá quỷ dị...

Lúc này, báo cáo khám nghiệm tử thi trên tay lão Trần như một khối khoai lang phồng tay....

Quan sát trên màn hình, mấy ngày nay hoàn toàn có chuyện gì bất thường, chỉ mấy lần nhìn thấy bộ dạng Thẩm Hạ Đông hoảng sợ lao đảo về nhà, Đặng Dương chú ý nhiều nhất đến đôi mắt của Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông mím môi không nói gì, tầm mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm màn hình, hiện tại hấn một lòng một dạ đều đặt trên người Thẩm Thanh, chỉ muốn nhanh chóng tìm ra tung tích Thẩm Thanh.

Buổi tối, hình ảnh không được rõ, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng từ trong nhà đi ra.

Thẩm Hạ Đông kích động hô lên “ Là Tiểu Thanh...”

Hấn chỉ vào thân ảnh màu trắng trên màn hình. Một bên Trần Lệ gắt gao nhíu mày, sau đó tiến về phía trước một bước, muốn nhìn kĩ hơn.

Thẩm Thanh lặng lẽ đứng ở cửa một hồi, sau đó xoay người đi sang trái. Từ màn hình có thể phát hiện, lúc ấy Thẩm Thanh hoàn toàn không giống như một người bị bệnh tâm thần, hành vi cử chỉ của nàng hết như người bình thường, cuộc bộ cực kì ổn định.

Qua thật lâu, cũng không thấy Thẩm Thanh quay lại. Đặng Dương bấm nhanh qua một đoạn, một bóng đen chợt lóe qua màn hình.

Đặng Dương liền bấm ngược trở về, lại không phát hiện có gì dị thường. Hấn tuyệt đối không có khả năng bị hoa mắt, hấn rõ ràng nhìn thấy bóng đen kia, nhưng khi nhìn lại liền không có gì cả...

Phía sau, Trần Lệ bắt đầu nóng nảy, lạnh giọng nhắc nhở “Đặng cảnh quan...”

“Ngượng ngùng...” Đặng Dương lau một phen mồ hôi trên trán, trong lòng nghi hoặc không thôi. Rõ ràng lúc này vừa nhìn thấy...”

Hấn lại tiếp tục bấm nhanh qua một đoạn, thân ảnh của Thẩm Thanh liền xuất hiện. Nhưng lần này không phải tay không trở về, mà hình như còn vác theo cái gì đó, lưng có chút cong.

Ở xa nhìn không rõ lắm, nhưng khi Thẩm Thanh đến gần, Trần Lệ cùng Thẩm Hạ Đông đều hoảng sợ không nói nên lời. Ngay cả Đặng Dương cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Nằm trên lưng Thẩm Thanh, rõ ràng là thi thể đã mất tích kia!

Thẩm Thanh thế nhưng lại vác cái xác kia trở về! Nàng từ đâu mà có ??? Nghi vấn này tựa hồ đều đồng thời vang lên trong đầu cả ba người.

Có lẽ đối với Thẩm Hạ Đông và Trần Lệ mà nói, đây chính xác là đả kích còn nghiêm trọng hơn việc Thẩm Thanh mất tích. Thẩm Thanh tại sao có thể làm ra loại sự tình này chứ?

Ngay lúc Thẩm Thanh cúi đầu vác cái xác đi đến cửa, thân thể đột nhiên dừng lại...

Nàng thành linh ngẩng đầu, nhìn ba người đang chăm chú theo dõi màn hình... lộ ra nụ cười quỷ dị ! Ba người lập tức giật mình...

Trong đó, sắc mặt Trần Lệ là khó coi nhất, đôi giày cao gót thiếu chút nữa khiến nàng bất ngờ ...

Hệt như một đoạn phim kinh dị rùng rợn, tất cả những người có mặt không khỏi rợn tóc gáy. Rất quỷ dị...

Cái xác đột nhiên mất tích có liên quan gì đến Thẩm Thanh ? Là Thẩm Thanh lấy trộm cái xác sao ? Nhưng nếu như vậy, thì làm sao nàng có thể mang cái xác rời đi chỉ trong vài giây ngắn ngủi ? Mà nếu thật là nàng làm, thì nàng trộm cái xác với mục đích gì ? Rồi tại sao lại nó mang về nhà ?

Một đồng nghi vấn hỗn động chất đầy trong đầu Đặng Dương, chuyện này tựa hồ không đơn giản như hán tưởng, ngược lại có vẻ như càng ngày càng phức tạp...

15. Chương 15: Ác Mộng Tái Diễn

Thẩm Hạ Đông vội vã lao đảo xông ra ngoài, trong miệng không ngừng lẩm bẩm “Ta biết là ở đó...ta biết là ở đó...” những người còn lại cũng theo sát phía sau.

Thời điểm Đặng Dương, Trần Lệ, Thẩm Hạ Đông và hai cảnh sát khác chạy đến nhà Thẩm Thành, Thẩm Hạ Đông dị thường kích động, dùng thân thể hung hăng tông cửa, liên tục gào to “Thẩm Thành! Thẩm Thành! Ta biết là người! Ta biết là người làm ! Thẩm Thành! Ta van cầu người, làm ơn buông tha cho Tiểu Thanh , buông tha cho chúng ta được không ...”

Thanh âm kia dần dần trở nên khàn khàn. Hành vi quá khích của Thẩm Hạ Đông làm cho cả Đặng Dương và Trần Lệ đều thực kinh ngạc. Trần Lệ muốn qua dịu hấn, nhưng khi nàng vừa tới gần cửa ,chạm vào Thẩm Hạ Đông thì thân thể nàng cũng nghiêng ngã theo. Trong mắt chợt lóe lên gì đó nhưng đã bị nàng cúi đầu che giấu.

Đặng Dương lập tức tiến đến phụ giúp, cơ hồ ngay lúc cửa vừa mở ra, Thẩm Hạ Đông liền ngã xuống đất , Trần Lệ biến sắc “Thẩm Hạ Đông!”

Nàng cố sức lay hấn, nhưng lại phát hiện nhiệt độ cơ thể Thẩm Hạ Đông nóng đến phồng tay. Trần Lệ ngồi chồm hổm xuống đất, trên mặt lộ vẻ lo âu. Chỉ có chính nàng mới biết nàng đang sợ hãi điều gì, cũng chỉ có chính bản thân nàng mới biết tại sao nàng lại bất an đến thế.

Đặng Dương phân công hai cảnh sát cấp tốc đưa Thẩm Hạ Đông vào bệnh viện, còn hấn và Trần Lệ thì tiếp tục vào nhà tìm người.

Đặng Dương hí mắt nhìn Thẩm Hạ Đông bị nâng đi. Vừa rồi tại sao Thẩm Hạ Đông lại liều mạng kêu gào tên con trai mình như vậy, Thẩm Thành đã chết, Thẩm Hạ Đông việc gì phải làm vậy chứ?

Đặng Dương phát hiện một sự kiện, từ khi Trần Lệ vào nhà, cả người không còn kiêu ngạo như bình thường, tuy rằng vẫn ra vẻ trấn định, nhưng trên mặt không còn chút máu, môi cũng trở nên trắng bệch.

Đúng là vẫn bị hấn nhìn thấu một chút sơ hở...

Tám ảnh của Thẩm Thành đặt giữa phòng khách, Trần Lệ đến liếc cũng không dám liếc một cái, chỉ lặng lẽ cúi đầu đi theo Đặng Dương phía sau. Lúc đứng trước cửa phòng Thẩm Thành, Đặng Dương nhẹ giọng nhắc nhở “Thẩm phu nhân, người tin trên đời này có ma quỷ không ?”

Trần Lệ giật mình một chút, hai tròn mắt sắc bén nhìn Đặng Dương , lạnh giọng nói “ Hiện tại, người ta muốn tìm , là con gái của ta.”

Đặng Dương cười cười, "Ca sát" một tiếng, cửa mở ra, Đặng Dương nheo mắt nhìn vào trong phòng, trong phòng thật tối nhưng Đặng Dương lại không bật đèn "Ta nghe lão Trần ở tổ chúng ta nói, có vài người sau khi chết sẽ biến thành quỷ, bởi vì khi còn sống có oán niệm, có vướng bận..."

"Đoàng" một tiếng, Đặng Dương tạm dừng lại, mở đèn lên.

__ "Hắc, có điều, ta vẫn không tin." Đặng Dương quét quanh phòng Thảm Thành một vòng "Trẻ như vậy đã chết, thật sự làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối."

__ "Được rồi! Ta không có thời gian nghe người lảm nhảm những lời vô nghĩa đâu." Trần Lệ đáng gây lời hấn .

Đặng Dương thu liễm tươi cười, vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu quay đầu nhìn vào mặt Trần Lệ "Thảm phu nhân, đối với sự tồn tại của Thảm Thành, người cảm thấy như thế nào?"

"Thông!" , ngay khi Trần Lệ nhướng mày, há mồm định nói gì, không biết từ nơi nào truyền đến một tiếng động lạ.

Đặng Dương căng thẳng đến bên giường Thảm Thành, đem giường dời đi, ló vào tầng hầm đã bị phá vỡ, bên trong lập lòe ánh đèn màu vàng nhạt.

Đặng Dương chui vào, Trần Lệ theo sát phía sau, gót giày giẫm lên bậc thang mục nát có chút lung lay..

Nhưng khi nàng chui đến một nửa, thì một đôi chân thon dài trắng nõn thình lình xuất hiện trước mặt nàng. Những giọt máu đỏ "tí tách" "tí tách" nhỏ giọt chảy xuống...

Trần Lệ siết chặt bậc thang, nàng chậm rãi ngừng đầu. Một chiếc váy ren trắng tinh dính đầy máu, suối tóc đen mềm mại chảy dài trước ngực, cái cằm tiêm gầy, đôi môi màu hồng nhạt nhẹ nhàng mỉm cười, hình ảnh cuối cùng là một đôi mắt ôn nhu không hề tức giận.

Trần Lệ cứ trợn mắt nhìn chằm chằm, trái tim "bang bang" đập nhanh, hồi lâu cũng không có dấu hiệu dừng đi.

Nàng nghe thấy tiếng của Đặng Dương, nhưng mà nàng đã không tâm tư nghe hiểu hắn đang nói gì. Nàng chỉ có thể nhìn nữ nhân trước mặt, người kia mỉm cười nhìn nàng, hàn khí một chút lại một chút lan tràn đến từng tế bào trong cơ thể.

Bộ dáng người này cỡ nào quen thuộc, những kí ức từ bao nhiêu năm về trước lại ồ ạt tràn về...

__ "Thảm phu nhân." Thanh âm của Đặng Dương đột nhiên vang lên, nữ nhân kia nháy mắt liền không thấy, ngay cả những giọt máu trên mặt đất kia cũng biến mất vô tung. Từng đầu ngón tay của Trần Lệ vẫn lạnh như băng, nàng bình tĩnh quay đầu lại, bình tĩnh đi xuống, cuối cùng đạp xuống nền đất.

Trên đỉnh đầu, tám ván gỗ lại "Phanh!" một tiếng, tự động đóng lại. Phảng phất cảm giác như có ai đó rơi xuống vực sâu, không tiếng động chìm xuống, lặng lẽ chết đi.

Đặng Dương đứng sau lưng Trần Lệ đã lâu lắm rồi, hắn vẫn quan sát bộ dạng cứng ngắt đứng bất động trên bậc thang của Trần Lệ...

Nếu không nhìn kỹ, sẽ không thể phát hiện nữ nhân này có chút dị thường. Nhưng Đặng Dương đã chú ý tới, móng tay của nữ nhân cố sức kháp thật sâu vào bậc thang, đến mức chảy cả máu ra, nàng... không thấy đau sao? Hành động này không phải thật sự rất kì quái sao?

Lúc Trần Lệ nhìn thấy Thảm Thanh, không biết vì quá mức hưng phấn, kích động hay là vẫn chưa hoàn hồn, nàng chỉ đứng bất động tại chỗ.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, Thảm Thanh đứng cách đó không xa, hai mắt mở to, mím miệng thật chặt mỉm cười một cách quỷ dị, hai tay giao ở sau lưng, ngược đầu lên, vẻ mặt trào phúng nhìn Trần Lệ.

__ "Thảm phu nhân?" Đặng Dương nhìn Trần Lệ, Trần Lệ vẫn không nói gì, nàng đại ra nhìn Thảm Thanh.

Chỉ chớp lát, đầu Thảm Thanh mãnh liệt quay ngoắc sang một bên, như là trúng một bạt tay. Sau đó ngừng đầu, nhép miệng không biết đang nói gì, rồi bắt đầu điên cuồng cười lớn.

Đột nhiên Thẩm Thanh vươn tay nắm lấy cái ghế hung hăng đập vào đầu mình , một bên đánh một bên cười,nước mắt cùng máu đỏ từ vết thương trên trán trộn lẫn vào nhau chảy dài xuống mặt....

Trần Lệ nhìn ngây người...

Đặng Dương lại kịp thời phản ứng,vội vàng chạy tới,ngăn cản Thẩm Thanh. Nhưng khí lực Thẩm Thanh lớn đến kinh người,Đặng Dương phải mất rất nhiều công sức mới có thể gắt gao chế trụ nàng. Hắn nhìn Trần Lệ hô to “ Thẩm phu nhân, mau đến giúp ta.”

Tuy nhiên,Trần Lệ vẫn không nhúc nhích. Nàng vì cái gì lại đứng bất động a,nếu người biết được nàng sao lại đứng bất động, người nhất định sẽ lý giải được người nữ nhân đáng buồn này...

Lúc này, trước mặt nàng không còn là cảnh tượng rừng rợn mà Đặng Dương đã chứng kiến,à không ,phải nói là có người muốn nhắm vào một mình nàng. Chỉ có nàng mới có thể nhìn thấy.

Nàng nhìn thấy hai tay Thẩm Thanh bị trói ở sau lưng, trước mặt nàng là một thân ảnh màu đen. Nhìn từ góc độ của Trần Lệ, gương mặt người kia tái nhợt. Ngay khi Trần Lệ bắt đầu nhìn chăm chú, bóng đen nọ chậm rãi quay đầu lại, âm trầm liếc nhìn nàng. Sau đó vươn bàn tay ma quỷ,cầm lấy cái ghế hung hăng đánh vào đầu Thẩm Thanh, một cú lại một cú,tiếng va đập chói tai kêu gào bên tai Trần Lệ,như muốn đâm thủng màng nhĩ của nàng.

Trước mắt nàng một mảnh mơ hồ,trong đầu hiện lên cảnh tượng tương tự từ nhiều năm trước..

_Người cái này tiện nhân! Làm gì mà cứ theo tranh giành với ta hả ??? Người có biết ta chán ghét người đến mức nào không ?? Con đi , đồ tiện nhân thấp hèn!!!

_Người là con đàn bà xấu xa ghê tởm!! Người đã cướp đi nhiều thứ của ta như vậy , ngay cả người duy nhất ta yêu cũng không buông tha !!! Tại sao vậy hả ??? Nhưng mà người nhìn xem , người nhìn a, cuối cùng người cũng phải khuất phục trước ta. Ha Ha....Dương Hoàng a Dương Hoàng,người nhìn lại bộ dáng hiện giờ của người đi, người nhìn xem người bây giờ là cái dạng gì ?!

_Loại lạn hàng bị ngàn người thao vạn người kị như người,sinh hạ một thằng con trai lạn hàng giống mình! Người xem, ngay cả con ruột của người cũng ghét bỏ người, thân thể dơ bẩn này của người không biết đã bị biết bao nhiêu nam nhân luân gian nhĩ ?! Bị nam nhân đặt dưới thân,người cảm thấy như thế nào ?! Ghê tởm không ?!

_Phải rồi, bằng không làm sao người có thể mang theo một đứa nhỏ tiếp tục sinh tồn đây, người chỉ còn có cách đó, chỉ có cách đó mà thôi...

Bén nhọn tiếng cười phát ra từ ai ? Là ai tàn nhẫn ngược đãi một người như vậy ? Là ai độc ác như vậy ? Sẽ bị dày xuống địa ngục sao ? Trời cao có thật sự công bằng hay không ? Rốt cuộc thì, ai mới là người bị hại đây ???

Trần Lệ cứng ngắt vô pháp nhúc nhích,nàng cứ nhìn đăm đăm vào cảnh tượng trước mắt.

Nhớ tới cơn ác mộng kia,không gian tràn ngập mùi hôi thối ,một chút lại một chút thâm nhập vào đầu nàng,nhắm nuốt nàng từng chút một. Ra không được. Cuối cùng thì cũng không thể thoát được...

Những kí ức kia, nguyên bản chỉ tồn tại trong đầu nàng,sau lại bị nàng chôn sâu vào trong đáy lòng,hiện tại lại bị một bàn tay ngạnh sinh sinh lôi ra. Trong ngực Trần Lệ giống như có hàng ngàn hàng vạn con giòi bọ đang ăn mòn trái tim đã bị vấy bẩn của nàng. Chỉ có đau đớn, hoàn toàn chỉ có đau đớn...

Mà hiện tại, kẻ mang vẻ mặt âm lãnh,lớn lên cực kì giống người nữ nhân trong trí nhớ kia ,đang đứng trước mặt mình. Hắn cúi đầu nhìn mình,trong mắt tràn ngập cay độc cùng hận ý mà Trần Lệ vô cùng quen thuộc.

Hai tay hắn nắm lấy cổ nàng,dần dần siết chặt. Những kí ức bị lãng quên lại ồ ạt tràn về...

Trần Lệ nghĩ, nếu nàng có thể chết trong sự tra tấn nhẹ nhàng mà thống khổ này thì thật tốt quá. Nay vẫn không phải là điều mà nàng luôn mong muốn sao ? Nàng muốn không tiếp tục nghĩ nữa,vì hình ảnh trước mắt nàng đang mờ dần đi, nàng không còn thấy gì cả,toàn bộ thế giới đều trở nên tối đen. Nhưng chỉ có tiếng gào thét cứ quanh quẩn bên tai không chịu tắt đi...

Trần Lệ vừa ngắt đi thì lão Trần chạy tới,,hắn mang theo một đám cưỡi cây mở tấm ván gỗ đang che chắn lối vào tầng hầm,nhưng phải mất rất lâu mới phá nó ra được.

Rõ ràng chỉ là một tấm ván gỗ bình thường,ngay cả cơ quan cũng không có nhưng lại giống như tảng đá nặng hàng nghìn hàng vạn cân, làm thế nào cũng gỡ không ra.

Chui vào tầng hầm,chứng kiến cảnh tượng trước mắt,lão Trần lập tức tâm hô một câu “Không tốt.”

Trần Lệ cùng Thẩm Thanh được đưa vào bệnh viện,mà sắc mặt Đặng Dương cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhìn cảnh tượng quỷ dị vừa rồi hắn cũng không biết phải giải thích ra sao nữa.

__”Là oan hồn trở về đòi mạng. Người tin chưa? “lão Trần đứng trước nhà Thẩm Thành,tiếng còi cảnh sát ô ô vang lên,cảnh sát ra ra vào vào liên tục. Xuyên qua cửa sổ,lão Trần có thể nhìn thấy tấm ảnh treo giữa phòng khách kia, gương mặt thiếu niên tựa hồ có chút biến hóa. Lão Trần không rõ,chỉ cảm thấy có chút cổ quái.

__”Ta không tin!” Đặng Dương phiến tảo xoay người sang chỗ khác. Trong lòng hắn mơ hồ nhận ra điều gì đó,nhưng mà bây giờ đầu óc hắn đã loạn thành một đoàn. Hắn cảm thấy rối rắm, tâm tình phi thường không tốt. Chẳng lẽ mình phải tin vào mấy chuyện ma quỷ vô căn cứ này sao ?

Lão Trần cũng đi theo “Người nhìn xem Thẩm gia bây giờ trở thành cái dạng gì, người muốn lấy gì giải thích đây ? Người nhìn Thẩm Hạ Đông coi,cả con gái Thẩm Hạ Đông cùng Trần Lệ , vợ của hắn nữa.”

__”Nhưng ta vẫn không tin, hiện tại ta không muốn nghe gì nữa hết,ta muốn ở một mình!” Đặng Dương mở cửa xe,ngồi vào,đóng cửa xe bỏ lại lão Trần. Sau đó khởi động xe,bụi tung đầy trời cấp tốc chạy đi.”

Lão Trần chỉ có thể thở dài,xấu hổ sờ sờ cái mũi, thấp giọng mắng “Tiểu tử thói này...”

Lão Trần đành ngồi trước cửa nhà Thẩm Thành,hút một điếu thuốc trấn định tinh thần, người trong ảnh vẻ mặt lạnh như băng,ánh mắt kia tựa hồ đang nhìn mình,lại như đang nhìn một đám cảnh sát ra ra vào vào. Không rõ vì cái gì,khi nhìn thiếu niên trong tấm ảnh, lại làm hắn cảm thấy một loại mạc danh kì diệu vô lực cùng bị ai. Rốt cuộc thì vì cái gì ? Lại khiến người không cam lòng như thế. Mãi vẫn không chịu rời đi...

Mà lúc này Thẩm Hạ Đông mơ một giấc mộng. Chỉ thấy một mình hắn ,nhưng hắn biết còn một người khác đang ở cạnh hắn, lẳng lặng nhìn hắn, hắn biết rõ ánh mắt kia như thế nào,hẹp dài mang theo yêu khí...

Hắn cảm giác được một loại không hiểu tình tự. Không khí bắt đầu ngột ngạt,dần dần khuếch tán trong đầu hắn,g giống như chân mình bị một đám rong rêu quấn chặt lối tuột xuống đáy hồ hắc ám,khung hoảng, bất an, hít thở không thông...

Ba ngày sau, phụ thân của Trần Lệ trở lại,khi hắn nhận được tin dữ liền lập tức quay về. Nhưng nếu người nhìn thấy vẻ mặt của hắn,sẽ nhận ra,này toàn gia,đã bị tra tấn thành cái dạng gì....

16. Chương 16: Thiên Sư Tróc Quỷ

Thẩm Thanh bị đưa vào viện tâm thần

Thời điểm bị đưa vào bệnh viện, phản ứng của Thẩm Thanh vô cùng kịch liệt, Thẩm Hạ Đông căn bản không thể giữ được nàng,nàng không ngừng điên cuồng giãy dụa “Ta không bị điên! Ta không bị điên! Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài!” , khí lực Thẩm Thanh lớn đến kinh người,phải cần tới hai người nam hộ sĩ mới có thể hể trụ được nàng.

Thẩm Hạ Đông ngờ ngác đứng bên ngoài khung thủy tinh, nhìn Thẩm Thanh bị đưa vào phòng bệnh,hai mắt Thẩm Thanh biến thành màu đen, tóc rối tung,trên mặt vì giãy dụa kịch liệt mà xước ra tia máu.

Nàng chạy tới khung thủy tinh , ánh mắt long sòng sọc nhìn Thẩm Hạ Đông “Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài! Người mau thả ta ra ngoài !” cổ họng nàng đều bị xé rách,Thẩm Hạ Đông nghe thấy trong lòng dâng trào tư vị không nói nên lời, hốc mắt nhin không được mà ươn ướt. Nhưng đây mới là lựa chọn tốt nhất cho Thẩm Thanh, không phải sao ?

Thẩm Hạ Đông ngoan tâm bước đi,lúc đi hai chân run run, bỏ lại sau lưng tiếng gào thét của Thẩm Thanh

__”Ta đến thăm ngươi.” Thẩm Hạ Đông đứng trước mộ Thẩm Thành, bởi vì lâu ngày không người thăm viếng, trên bia mộ đã bám đầy một lớp tro bụi.

Thẩm Hạ Đông lẳng lặng nhìn,một lát sau chậm rãi vươn tay, lau đi tro bụi “Sao ngươi lại không chịu buông tha ta chứ ? Ta biết là ta sai,nhưng ngươi không nên hại muội muội của ngươi như vậy,ngươi không nên đối xử với nàng như vậy,ngươi cứ giày vò một mình ta a.

Trong tấm ảnh đen trắng, thiếu niên tựa hồ đang nhìn hấn. Gió lạnh thổi qua,Thẩm Hạ Đông hút hút cái mũi,hấn chà chà làn da đang co rút của mình,đầu đau dữ dội.

__”Thẩm Thành a...” Thẩm Hạ Đông đột nhiên không biết nên nói gì,hấn muốn hỏi, “ Dương Hoàng, là người giết phải không ? Cả vị cảnh sát hôm trước ? À, đúng rồi,còn có tên lái xe cán lưỡi tự sát trong ngục kia nữa ? Là người làm sao ? Ta nghĩ là do một tay ngươi gây ra ? Ngươi nhìn đi, ta đều đoán được hết, ta đã biết,vậy thì cần gì ta phải hỏi ngươi nữa ? Đầu óc Thẩm Hạ Đông thực hỗn loạn,đủ loại chuyện đã xảy ra lúc trước,con người căn bản không thể làm được , không phải sao ? Trừ bỏ Thẩm Thành, thì còn ai vào đây cơ chứ ?

Nhưng mà Thẩm Thành đã chết, muốn truy cứu cái gì nữa ? Thẩm Hạ Đông quỳ trên mặt đất,hai đầu gối ướt đầm.

Hấn cảm thấy có chút lạnh lẽo,muốn châm một điếu thuốc,đôi môi cùng bàn tay đều phát run. Thời điểm tàn thuốc rơi xuống lòng bàn tay,nóng rất gắt gao thiếp vào da thịt,Thẩm Hạ Đông nắm chặt tay,hoàn toàn không có cảm giác đau đớn. Nhưng vẫn cứ rần hồi ra khẩu “Tại sao ngươi lại giết nàng,nàng là mẹ ruột của ngươi mà...”

Thẩm Hạ Đông không cầm được nước mắt mà ào ào tuôn xuống,mỗi khi hấn nhớ đến nữ nhân kia, trái tim lại đau đến không thở nổi.

Thẩm Thành có thể hận mình,thậm chí hận cả Trần Lệ lẫn Thẩm Thanh. Như vậy đều có thể hiểu được. Nhưng mà vì cái gì lại là Dương Hoàng ? Nàng là mẹ ruột của hấn,nàng rất thương hấn,người kia trước khi chết đều thủy chung không bỏ xuống được hấn. Làm thế nào mà ngươi có thể ra tay tàn nhẫn như vậy ? Vẫn là nói Thẩm Thành kì thực là một kẻ có tâm lý biến thái,là một đứa trẻ không được bình thường ?

Dĩ nhiên,Thẩm Hạ Đông vĩnh viễn đều không chiếm được câu trả lời,Thẩm Hạ Đông cứ khóc khóc cười cười như một kẻ điên loạn,hấn khóc vì nhiều nguyên nhân lắm, vì Trần Lệ,Thẩm Thanh, Dương Hoàng,cả Thẩm Thành nữa. Hấn cười là cười sự ngu xuẩn của bản thân mình, cười kẻ từng có dục vọng xấu xí như hấn. Chính là hấn không dám nói,hấn tình nguyện chịu đựng loại dằn vặt thống khổ này, còn hơn trắng trợn phơi bày nó ra ánh sáng, đây tuyệt đối là một đoạn quá khứ khó vượt qua,một đoạn hồi ức trí mạng chết người.

__”Thẩm Thành a...” Trước khi đi, Thẩm Hạ Đông hô tên hấn một lần cuối cùng, trong ảnh thiếu niên vĩnh viễn đều cảm lạnh nhìn hấn, đôi mắt đó, thật sự rất đẹp. Thẩm Hạ Đông nói “ Con vốn là một đứa trẻ rất ngoan...”

Nhưng mà cuối cùng lại bị ta phá hủy...

Thân ảnh Thẩm Hạ Đông càng lúc càng xa,mùa đông gió thổi thật mãnh liệt,như mang theo tiếng than khóc nức nở của người nào đó,lượn lờ xung quanh nghĩa địa mãi vẫn không chịu tán đi.

Trần Đông cũng không phải về một mình,hấn còn dẫn theo một thanh niên,thanh niên kia lưng mang một balô màu đen lớn, tóc nhuộm loạn thất bát tao,miệng nhóp nhép kẹo cao su,quần áo lộm thuộm,thoạt nhìn có chút lồi thối.

Thời điểm vào nhà còn tùy tiện cởi giày,một tiếng chào hỏi cũng không có liền đi vào, xem xét một hồi, sau đó phán rằng “Âm khí quá nặng a, sách!”

Thẩm Hạ Đông đứng ở phòng khách không biết nói gì với Trần Đông , Trần Đông khoát tay “Không có gì đâu,đây là con trai của bạn ta. Là một...” Trần Đông về mặt mỗi mặt,nói đến đây liền im bặt..

Thanh niên kia đột nhiên bu lại,đứng trước mặt Thẩm Hạ Đông,nhe răng cười “Ta vừa học xong đại học ở Anh...Được rồi,kỳ thật đây không phải là trọng điểm. Ta là một cái thiên sư tróc quỷ,người gọi ta...Ân,ta tên Trương Mục,nhưng mà ta có thể gọi ta là Trương thiên sư,như vậy ta sẽ càng thích hơn. Lúc ở nước ngoài có nghe thúc thúc nói qua chuyện của gia đình,lần này đến đây là để trợ giúp các người.”

Thanh niên nói với tốc độ cực nhanh,ánh mắt lảo liên rà xét khắp phòng,nói xong đột nhiên thu liễm tươi cười , nhìn Thẩm Hạ Đông hết sức nghiêm túc “Âm khí trên người người quá nặng.”

Thẩm Hạ Đông khó hiểu nhìn hẩn,hiển nhiên là chưa kịp phản ứng.

__”Có nước không ? Ta cảm thấy hơi khát. Đương nhiên nếu là một ly nước ngọt* thì càng tốt .” Thanh niên vừa chuyển đề tài,ngẩng đầu nhìn cầu thang.

Nước ngọt* : trong bàn gốc là những nhạc, ta chẳng hiểu nó là gì nên thay bằng nước ngọt.

Thẩm Hạ Đông nhìn hẩn có chút sững sờ “À à,ta lập tức lấy cho người.”Nói xong liền đi lấy nước cho hẩn.

Trần Đông gác tay lên ghế salon,sắc mặt thực trầm trọng.

Đối với kẻ xa lạ bước vào nhà mình, Trần Lệ rõ ràng rất mất hứng “Ba ba, ta nghĩ người nhiều chuyện quá đó. Ta không muốn có người lạ ở trong nhà ta.”

__”Tiểu Lệ a, con nhìn xem bây giờ con thành cái dạng gì...Ba ba cũng vì tốt cho con mà thôi. Trương Mục hài kia có chút bốn sự, ba nghĩ để cho nó ở đây vài ngày, giải quyết một số việc...” Nó tới đây Trần Đông liền đổi đề tài “Tiểu Lệ...Con nhìn Tiểu Thanh xem..còn có những chuyện lạ lùng phát sinh gần đây...” lúc ở nước ngoài nghe được tin dữ, Trần Đông một đêm mất ngủ.

__”Ta không sợ! Ta không sao!” Trần Lệ lạnh mặt,ánh mắt mang theo chán ghét nhìn Trần Đông “Người nghĩ rằng ta sẽ sợ hãi giống như người sao ?! Ta sẽ không!” Trần Lệ âm lãnh cười , bộ mặt phảng phất dưới ánh trắng phá lệ dữ tợn.

Trần Đông nhìn nàng một cái,giật giật miệng,muốn nói lại thôi. Thần tình áy náy ngồi vào xe,lúc chuẩn bị đóng cửa xe, Trần Đông thử thò đầu ra “Tiểu Lệ.”

Trần Lệ khoanh tay trước ngực nhìn Trần Đông “Ba ba , ta không nghĩ người có đủ tư cách để xen vào chuyện của ta, nói cho ta biết phải làm như thế nào.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Trần Đông đành đem những lời chưa kịp nói ra nuốt hết vào bụng.

__”Xin hỏi,đêm nay ta ngủ ở đâu ?” Trương Mục ngồi trên ghế salon ngón nghiêng đồ ăn vặt mà Thẩm Hạ Đông lấy tới “Ca sát” “ ca sát “ vài tiếng, vụn bánh quy rơi đầy nhà.

Trần Lệ đi vào nhà, chứng kiến cảnh tượng trước mắt , đôi mày lập tức nhíu lại

Nhưng Thẩm Hạ Đông vẫn kiên nhẫn hằm hằm hạ chu đáo “Người...” Người có thể tự chọn theo ý mình.

__”Ồ, ta nghĩ ta ngủ trong căn phòng gần WC kia là tương đối thích hợp.” Trương Mục bỏ túi bánh sang một bên, tự lẩm bẩm một mình, sau đó chống tay đứng dậy lên lầu.

__”..” Thẩm Hạ Đông ngây người, há hốc mồm, một hồi lâu sau mới kịp phản ứng “Có thể, đương nhiên có thể...”

Thời điểm bước lên cầu thang, Trương Mục quay đầu nhìn Thẩm Hạ Đông “À, ta muốn hỏi một câu, có làm phiền đến các người không ?”

__”Không có, không có”Thẩm Hạ Đông vội vàng lắc đầu “ Có phiền hà gì đâu...”

__”Ân, ta cũng nghĩ như vậy.” Trương Mục nhún nhún vai, nói xong liền biến mất trong hàng lang. Thẩm Hạ Đông vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần, người thanh niên này thật kì quái...

Trần Lệ nhìn theo thân ảnh đã biến mất của Trương Mục, hừ lạnh một tiếng.

Buổi tối, Thẩm Hạ Đông nằm ở trên giường lẩn lộn, thủy chung không thể đi vào giấc ngủ. Mỗi khi nhắm mắt lại có cảm giác như người nào đó đang nhìn chằm chằm vào mình, trong phòng không sáng đèn, có chút tối, Thẩm Hạ Đông lại nhớ tới Dương Hoàng. Lại ngủ không được, các loại cảm giác áp bách lại chèn ép hần, hần mãnh liệt ngồi dậy. Từng ngậm từng ngậm thở dốc, tại sao cứ luôn như vậy ? Rất tra tấn người.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng khác, Trần Lệ ngồi trên ghế salon nhìn ra cửa sổ, nàng cũng ngủ không được. Nàng nắm trong tay tấm ảnh, nàng xem một lần lại một lần, nàng nghĩ, không biết nàng đã xem nó bao nhiêu năm ? Nàng bây giờ giống như Thẩm Hạ Đông, mỗi khi nhắm mắt, lại hiện ra hình ảnh mà nàng hoàn toàn không muốn nhớ lại, bỏ qua không được, hết như ma quỷ, tham lam nhắm nuốt con người.

Thẩm Hạ Đông xuống giường, cổ họng hơi khô, hần đi xuống lầu rót một ly nước.

Một ly nước đá buốt lạnh, làm hần nổi hết cả da gà, nhưng tốt xấu gì cũng giúp vực dậy tinh thần.

Xoay người qua, phát hiện một cái bóng đen đang ngồi trên ghế salon, tay Thẩm Hạ Đông run lên, ly thủy tinh rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng rơi vỡ chói tai.

__”Thẩm tiên sinh, người quấy rầy tới ta. Ta nghĩ, đây là hành vi không tốt chút nào.” Bóng đen đứng lên, vươn tay bật đèn.

Trương Mục liền xuất hiện trước mặt Thẩm Hạ Đông, miệng còn ngậm kẹo que. Cười hì hì nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông vội vàng cúi đầu, luống cuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất “Ngượng ngùng, ngượng ngùng,. Ta sẽ lập tức dọn dẹp chỗ này.”

__”Thẩm tiên sinh, người nghĩ ta là ai ?” Trương Mục đến gần hần, cúi đầu nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông nghi hoặc ngẩng đầu “Cái, cái gì ?”

__”Người cho là người nhìn thấy ai ? Người từng nhìn thấy cái gì sao ?” Trương Mục ngồi xổm xuống, kề sát mặt Thẩm Hạ Đông “Sao người lại kích động đến như vậy ? Người từng nhìn thấy cái gì đúng không ? Người đã nghĩ sẽ lại phải gặp nữa, phải không? Thẩm tiên sinh ?”

Đối với việc Trương Mục ép hỏi như thế, Thẩm Hạ Đông chỉ có thể kinh ngạc nhìn hần không biết nên nói gì.

Ai ngờ thanh niên kia lại đột nhiên nhếch miệng cười “Hắc, bị ta dọa rồi sao ?” Sau đó đứng dậy trở lại ghế salon, gãi gãi đầu “Người đừng khẩn trương như thế, ta chỉ đùa với người thôi.”

Thẩm Hạ Đông mím môi không nói gì.

__Thẩm tiên sinh, trẻ thế này còn chưa ngủ sao ?

__”À, ta chỉ muốn xuống uống ly nước thôi. Người cũng chưa ngủ sao ?” Thẩm Hạ Đông đem mảnh vỡ bỏ vào thùng rác, đầu ngón tay bị mảnh thủy tinh đâm một vết, ứa ra chút máu, hần liền tùy tiện lau đi.

__”Người như ta chỉ thích hợp hoạt động về đêm, người biết rồi đấy, công việc của ta đòi hỏi như vậy.” Ngồi trên ghế salon, thanh niên nhún nhún vai, phun ra kẹo que, sau đó lại lấy di động ra chơi game.

Thẩm Hạ Đông nhìn hần, một hồi lâu sau mới do dự mở miệng “Người, người là thiên sư trừ quỷ thật sao ?”

Nhìn bộ dạng thanh niên cà lơ cà phát như vậy thật sự đoán không ra, người trẻ như thế, sao lại chọn công việc này chứ ? Hơn nữa, hành vi cử chỉ còn kém rất xa so với những nhân vật trong TV...

Nghe Thẩm Hạ Đông hỏi như vậy, Dương Mục ngẩng đầu, đột nhiên cảm di động hướng Thẩm Hạ Đông “Ca sát” một tiếng, chói mắt bạch quang khiến mắt Thẩm Hạ Đông cảm thấy đau đớn, Thẩm Hạ Đông lập tức nhắm mắt, đưa tay chắn đi.

__”Ân, người có thể nghĩ như vậy. Đây là lần đầu tiên ta hành động một mình. Tuy rằng đây là lần đầu tiên ta tróc quỷ, nhưng người không cần nghĩ ngờ năng lực của ta.”

Trương Mục vẫn cúi đầu trả lời, hẩn nhìn điện thoại, cau mày, lại ngẩng nhìn Thẩm Hạ Đông, lộ ra vẻ mặt nghiến ngấm, sau đó đứng dậy, đi lên lầu.

__Thẩm Tiên sinh, ta nghĩ bây giờ người có thể lên lầu ngủ một giấc.

Thẩm Hạ Đông á khẩu nhìn hẩn. Cuối cùng nhìn quanh phòng một phen, sau đó cũng theo lên lầu.

Thanh niên trở lại phòng, bật đèn lên, trên di động hiện lên một tấm ảnh, chính là bộ dáng vừa rồi của Thẩm Hạ Đông, giờ tay che mặt.

Thanh niên lại tắt đèn đi, đến bên cạnh cửa sổ, nường theo ánh trăng xem lại tấm ảnh. Nhưng lần này, lại là một gương mặt lạ lẫm phóng đại trên ảnh chụp, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm màn hình, có thể nhận ra, đôi mắt kia đang nhìn hẩn...

Thanh niên nhìn tấm ảnh trong di động, cuối cùng huýt gió một hơi “Thật thú vị.”

17. Chương 17: Đọc Tâm Thuật

Căn hộ của Thẩm Thành bị phong tỏa, bởi vì xác chết đã được tìm thấy cùng cái chết của một cảnh sát, còn chuyện Thẩm Thanh trộm thi thể, vẫn còn đang trong quá trình điều tra.

Hôm nay Đặng Dương đến bệnh viện thăm công tử nhà thủ trưởng, tình trạng của Mark trông có vẻ khả quan hơn lúc trước rất nhiều, nhưng nghe người ta nói buổi tối vẫn ngủ không an ổn, không dám ở một mình, bên cạnh lúc nào cũng có hai người thay phiên canh gác.

__”Mark, lần này ta đến là để hỏi người, ngày đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Người còn nhớ rõ sao? Vì cái gì người lại vô duyên vô cớ ngắt xiu? Còn có, người biết gì nguyên nhân gây ra cái chết của A Chính không?” Đặng Dương đứng bên giường Mark, thấp giọng hỏi, vừa nghe đến câu hỏi của Đặng Dương, vị công tử kia liền trắng mặt bật dậy, , điên cuồng thét chói tai.

Đầu Đặng Dương đau nhức dữ dội, điều đi hai người đang trông coi Mark, lấy ra ghế ngồi xuống. ”Mark thiếu gia, xin người hãy hợp tác. Vụ giết người này có liên quan đến người, ta nghĩ vì để tránh đi những phiền toái không cần thiết, xin người hãy kể cho ta nghe về chuyện ngày hôm đó. Người ngày đó... đến cùng là đã nhìn thấy cái gì?”

Mark lập tức ngậm miệng, ngón tay túm chặt sà lan, trên gáy lấm tấm mồ hôi “Ta, Ta nhìn thấy quỷ!”

Vẻ hoảng sợ của Mark không giống như đang giả vờ, nhưng Đặng Dương nghe xong lại trầm mặc.

__”Ta đã thấy thật mà! Ta đã thấy thật mà!” Thấy Đặng Dương không nói gì, Mark lập tức kích động “Ta biết người không tin lời ta nói, nhưng ta thật sự đã thấy như vậy! Ta không bị điên! Ta đã thấy thật mà!”

__”Ân, ta tin người.” Đặng Dương trấn an hẩn “Vây bây giờ, người hãy kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra ngày hôm đó, từ đầu đến cuối, một chữ cũng không được giấu diếm.”

Mark nuốt một ngụm nước bọt, bắt đầu đắm chìm trong đoạn hồi ức khủng bố kia.

__Sau khi người đi ra, ta chui vào tầng hầm, phát hiện trong hầm còn có một người, người kia ngồi trên ghế... Lúc hẩn quay đầu lại, hẩn thật sự rất xinh đẹp...

Đặng Dương ngẩng đầu nhìn hẩn, “Là nam hay nữ?”

_Nam, là nam...

_Người có thể tiếp tục.

_Chính là gương mặt hắc đột nhiên biến đổi, trên mặt huyết nhục mơ hồ...Hắc là quỷ! Hắc là quỷ! Hắc còn bóp cổ ta! Hắc muốn giết ta!” Mark nhăn mặt, thân thể run rẩy bầy, Đặng Dương đè hắc lại, nhìn chăm chăm vào mắt hắc hỏi “Sau đó thì sao ? Sau đó người nhìn thấy cái gì ? A Chính tại sao lại chết ?”

_”Ta không biết! Ta không biết!” Đặng Dương lấy tay bứt tóc, lăn lộn trên giường. Người ngoài cửa nghe thấy tiếng động, liền xông vào “Đặng cảnh quan, ta nghĩ người có thể ra ngoài được rồi.”

Sắc mặt Đặng Dương có chút khó coi, nhưng vẫn nhìn xuống không nhiều lời

_”Thế nào ? Hắc nói cái gì ?” lão Trần vẫn đứng chờ trước cửa, vừa nhìn thấy Đặng Dương liền chạy đến, nhìn thấy sắc mặt Đặng Dương rõ ràng không tốt “Không hỏi được gì. Hắc có đề cập đến một người...là một nam nhân mà Mark chỉ có thể dùng từ “đẹp” để hình dung. Đặng Dương đột nhiên nhớ tới Thẩm Thành trong tấm ảnh mà hắc đã từng xem qua, nhưng tâm tư thủy chung không tìm được lời giải. Thẩm Thành đã chết, còn hắc lại luôn không tin trên đời này thật có thứ gọi là ma quỷ tồn tại.

_”Ta đã nói mà, hắc gặp quỷ...” Lão Trần nói

_”Ta vẫn không tin.” Đặng Dương đánh gãy lời lão Trần. “Thứ ta tin tưởng là người, mặc kệ hung thủ có xảo trá đến mức nào., ta đều có thể bắt được hắc. Bây giờ ta đi tìm Thẩm Thành.”

Trần Lệ tự nhốt mình trong phòng một đêm vẫn không chịu ra, Thẩm Hạ Đông sợ Trần Lệ xảy ra chuyện gì, đứng ngoài cửa hô vài tiếng, Trần Lệ đều đáp lời.

Thanh niên tên Trương Mục vừa nhìn Thẩm Hạ Đông, liền lên tiếng chào hỏi .

_Ta muốn đến chỗ con người từng ở trước kia.

Giữa trưa, Trương Mục đưa ra yêu cầu, Thẩm Hạ Đông do dự một chút nhưng vẫn đáp ứng.

Hôm nay thời tiết thật u ám, Thẩm Hạ Đông lái xe, Trương Mục ngã ngồi vào hàng ghế phía sau, chuyên tâm chơi game.

_”Trần tiên sinh, con người chết như thế nào ?” Người dám hỏi vấn đề này hoàn toàn không thêm để ý đến tâm tình của thân nhân người chết, Thẩm Hạ Đông cảm thấy Trương Mục quá mức trực tiếp lại sắc bén, luôn làm mình không kịp trở tay, hoặc là nói hắc vẫn chưa thể thích ứng.

_”Thẩm Thành...Thẩm Thành là bị xe tông chết.” Thẩm Hạ Đông khó khăn nói ra, lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Trương Mục lập tức ngồi dậy, ghé vào sau lưng Thẩm Hạ Đông “Người đã thấy hắc sao ?”

_Ta..

_À, ý ta là sau khi chết. Người gặp qua sao ?

_Ta...

_Được rồi, không cần nói ta cũng biết người đã thấy hắc. Vậy, thứ cho ta hỏi thẳng, hắc đã từng hại người chưa ?

_Ta...

_OK, ta thật sự không muốn cắt ngang lời người nhiều lần như vậy, nhưng ta không phải là người kiên nhẫn, dù vậy ta muốn nói, kỳ thật cái này cũng không trọng yếu.

_”...” Thẩm Hạ Đông rút cuộc trầm mặc.

Trương Mục hút hút cái mũi, lấy ra một cây kẹo que “Thẩm tiên sinh, người không cần quá khẩn trương như vậy, người hoàn toàn có thể thả lỏng. Ta đây hỏi người câu cuối cùng, Thẩm Thành có phải rất oán hận người cùng thê tử không ?”

Lần này Thẩm Hạ Đông không mở miệng, khoát tay lên vô-lãng, ngón tay có chút run rẩy, ngồi phía sau, thanh niên chú ý tới, vươn người qua vỗ vỗ vai Thẩm Hạ Đông “OK, đề tài đến đây chấm dứt. Tập trung lái xe đi, ta cũng không muốn vì một câu hỏi mà mất mạng đâu.”

— “Chắc là hận.” Thẩm Hạ Đông đột nhiên mở miệng.

Trương Mục theo kính chiếu hậu quan sát biểu tình của Thẩm Hạ Đông, sau đó nghiêng đầu “Kỳ thật, người hoàn toàn có thể không trả lời câu hỏi của ta, ta chỉ phụ trách tróc quỷ, ân... còn những chuyện khác ta không quan tâm. Ta chỉ muốn trò chuyện cùng người mà thôi.”

Sau khi xuống xe, Thẩm Hạ Đông vẫn đứng bất động, Trương Mục đứng ở phía nhìn Thẩm Hạ Đông một hồi, toàn bộ căn hộ đều bị bao phủ bởi một tầng khí đen dày đặc.

— “Ta nghĩ chuyện này có chút khó giải quyết.” Trương Mục trảo trảo tóc, sau đó đẩy cửa vào.

— “Di ảnh đặt ở chỗ này không thích hợp chút nào.” Vừa vào cửa liền nhìn thấy ảnh chụp của Thẩm Thành, Trương Mục nheo mắt dò xét, sau đó lắc đầu “Thẩm tiên sinh...”

Hồi lâu được đáp lời, Trương Mục quay đầu lại, thấy Thẩm Hạ Đông vẫn cúi đầu đứng bất động.

— “Trương thiên sư.” Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu “Người có thể, đừng thương tổn Thẩm Thành sao ? Thẩm Thành hửn, cũng chưa làm ra chuyện gì quá phận...”

— “Hử? Cũng chưa làm ra chuyện gì quá phận ? Hại con gái của người, quấy phá làm cho gia đình người tan nát, có thể còn giết cả mẹ ruột của mình. Ồ, đúng rồi, còn có một cảnh sát nữa. Đúng không ?” Trương Mục nhếch miệng, cười vô lại “Thẩm tiên sinh, trong lòng người nghĩ như vậy, không phải sao ?”

Thẩm Hạ Đông giật mình nhìn hửn, thấy đồng tử Thẩm Hạ Đông co rút, Trương Mục nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi, thấp giọng nói “Đừng ngạc nhiên, Thẩm tiên sinh, hình như ta quên nói cho người biết, sở trường của ta không phải là tróc quỷ mà là đọc tâm thuật.”

Sắc mặt Thẩm Hạ Đông tái nhợt, Trương Mục ngậm que kẹo cứ như vậy nhìn hửn không chớp mắt. Thẳng đến lúc Thẩm Hạ Đông sắp ngất đi, Trương Mục mới đột nhiên nhe răng cười “Ta gạt người thôi.”

Sau đó nhún vai xoay người, “Ta chỉ đoán mò thôi, từ nhỏ đến lớn khuyết điểm duy nhất của ta là đầu óc thông minh hơn người bình thường. À, có lẽ người cũng không biết, có khi quá thông minh lại là một loại gánh nặng đó.”

Thẩm Hạ Đông giật mình đứng trân trân tại chỗ, rõ ràng còn kịp phục hồi tinh thần sau câu nói “hài hước” kia, sắc mặt cực kì khó coi.

Ngẩng đầu nhìn ảnh chụp, nếu người quan sát cẩn thận, có thể phát hiện người trong hình, ánh mắt kia, càng ngày càng âm trầm. Trương Mục nhìn chăm chăm vào đôi mắt của hửn, một lát sau đột nhiên nhú mày, Trương Mục tựa hồ như đang nghiền ngẫm chuyện gì đó, hé miệng “Thẩm tiên sinh, chúng ta có thể đi rồi.”

“Phanh!” một tiếng, ly nước thành linh từ trên bàn rơi xuống, Thẩm Hạ Đông hoảng hốt, vô thức nhìn tấm ảnh của Thẩm Thành. Thấy vẻ mặt hửn hoảng sợ, Trương Mục nhìn Thẩm Hạ Đông “Thẩm tiên sinh...”

Thẩm Hạ Đông quay đầu nhìn Trương Mục, há hốc mồm, vẻ mặt kinh hoảng tột độ “Người người...” Thẩm Hạ Đông chỉ về phía sau Trương Mục.

Miệng Trương Mục đang ngậm que kẹo bỗng cứng ngắt một hồi, sau đó ảo não lắc đầu “Thật không đúng lúc.” Sau lưng dường như có chút lạnh lẽo..

Trương Mục gượng gạo mỉm cười “Lần này đến đây, ta không có ý mạo phạm, ta chỉ là...”

Đột nhiên, hửn ngồi xổm xuống, lăn đến chỗ Thẩm Thành (=.=” giống khỉ quá), khoe mắt dư quang thấy thấp thoáng một thân ảnh màu đen. Chờ đến khi hửn ngẩng đầu, tầm mắt bắt gặp cái cổ của bóng đen kia.

Cửa đột nhiên “Thông” một tiếng, bật ra, một đám cảnh sát xông vào “Nơi này đã bị niêm phong, người bên ngoài không được phép tiến vào, nếu các người cố ý phá hỏng hiện trường, có thể sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. “

Cầm đầu là lão Trần, thời điểm nhìn thấy Thẩm Hạ Đông liền thở dài “Thẩm tiên sinh, mời người rời khỏi đây.”

Ngay lúc đám cảnh sát đột ngột xông vào, Thẩm Thành liền tiêu thất, mặt Trương Mục nhăn thành một đoàn, lâu thật lâu mới phun ra một hơi “Thiếu chút nữa.”

— “Thẩm tiên sinh, vị này là...” lão Trần nhấp một ngụm trà, nhìn về phía thanh niên từ lúc bước vào phòng trà liền đứng trầm ngâm ngoài cửa sổ.

— “Hắn là...”

— “Thiên sư tróc quỷ.” Trương Mục quay đầu lại nhìn lão Trần “A...” lão Trần gật gật đầu, chờ đến khi hắn kịp phản ứng thì miệng đều há hốc ra, ước chừng có thể nhét lọt một quả trứng gà.

— “Thiên, thiên sư tróc quỷ!” lão Trần đặt tách trà xuống, vẻ mặt hưng phấn. Sau đó chà xát tay “Hắc, đoán không ra a. Một tiểu tử trẻ tuổi như thế, lại chọn cái nghề này”

Trương Mục nhìn đăm đăm hắn một hồi, thật lâu phun ra một câu “Không giống người sao ?”

— “Cái, cái gì ?” lão Trần lấp bắp nhìn Trương Mục. Thẩm Hạ Đông cũng nghi hoặc nhìn hắn.

Trương Mục hí mắt, lấy que kẹo ra, kẻ sát mặt lão Trần, cơ hồ mũi đụng đến mũi, thông thả nói “Ta vẫn chưa nói cho người biết ta có thuật đọc tâm sao ?” sau đó tiêu sái rời đi

Lưu lại lão Trần vẫn còn đang ngẩn người cùng Thẩm Hạ Đông sợ đến mức đầu tẩm đầy mồ hôi.

Hắn thật sự biết đọc tâm thuật sao ? Nếu hắn thật sự biết... Vậy khi hắn nhìn mình... liền biết tất cả sao ?

Đặng Dương đứng bên ngoài phòng bệnh của Thẩm Thanh, bên cạnh hộ sĩ nói “Hiện nay, thần kinh của nàng rất không ổn định, luôn gào thét đòi ra ngoài, nói nàng không bị điên, có điều người biết đấy, kẻ điên có ai nói mình bị điên bao giờ.”

Đặng Dương quay đầu nhìn hắn, hộ sĩ ý thức được mình có chút khiếm nhã, liền ngậm miệng lại.

— “Bình thường nàng hay nói cái gì ? Còn làm những gì ?” Đặng Dương đứng bên ngoài nhìn Thẩm Thanh, lúc này Thẩm Thanh đang mặc bệnh phục ngồi trên giường, không ngừng lắc đầu, miệng luôn mấp máy không biết đang lẩm bẩm cái gì.

— “Thường thường hay đối với không khí nói “Không phải ta!” “Cút ngay!” “Cút ngay!” có đôi khi còn khóc lớn, miệng không ngừng lẩm nhảm “Van cầu người, van cầu người, buông tha ta đi!” Chỉ chỉ thì, vừa thấy hộ sĩ sẽ la hét một hồi, kêu gào đòi ra ngoài, nói nàng không có điên. Có đôi khi thực im lặng, nghiêm chỉnh đứng trước cửa sổ suốt cả buổi sáng, hoặc buổi chiều sẽ ngồi bất động, có lần ta thử đến gần nàng, nghe thấy nàng lẩm nhảm “Nhảy xuống, nhảy xuống...” Dù sao cũng thật dọa người, trừ bỏ những cái đó ra, không có gì khác.”

Đặng Dương lâm vào trầm tư, Thẩm Thanh rốt cuộc bị cái gì kích thích mà trở nên điên điên khùng khùng như vậy ??

Đặng Dương ngẩng đầu nhìn, bất gặp Thẩm Thanh đã xuống giường, đến bên cửa sổ, quay lưng về phía mình

— “Ta muốn một mình trò chuyện với nàng.” Đặng Dương nói với hộ sĩ một tiếng, hộ sĩ gật gật đầu, giúp hắn mở cửa sau đó rời đi trước khi đi không quên dặn dò “Không cần làm chuyện kích thích người bệnh.”

Đặng Dương gật đầu, đi vào.

Lúc Đặng Dương tiến vào, Thẩm Thanh ngừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục lẩm bẩm, Đặng Dương chậm rãi đến gần nàng, đứng sau lưng nàng thử gọi “Thẩm Thanh.”

Thẩm Thanh không quay đầu lại, Đặng Dương lại nghe được lời nàng nói “Người xem, người xem nha, ”Thông!” , AA! Nàng nhảy lều!!!”

18. Chương 18: Hoang Phế Quỷ Lầu

(tòa nhà ma bỏ hoang ^o^/)

__”Cái gì nhảy xuống ??” Đặng Dương đứng sau lưng nàng, thân thể hơi chồm tới trước, đây là lầu bốn, phía dưới là xi-măng, nếu rơi xuống, hẳn là chết không phải nghi ngờ.

Ngay lúc Đặng Dương đang nghĩ đến nhập thần, Thẩm Thanh đột nhiên hét lớn, hoảng sợ nhìn Đặng Dương, cả người lui về phía sau, lưng gắt gao dán vào cửa sổ..

Nàng điên cuồng lắc đầu “Không phải! Không phải! Không phải! Không cần! Không cần!”

__”Cái gì không phải ??” sắc mặt Đặng Dương căng thẳng, dùng sức đè lại bả vai nàng

Thẩm Thanh càng ngày càng hoảng sợ, nàng liều mạng giãy dụa “Không cần! Không cần!”

__”Nói cho ta biết! Rốt cuộc thì người đã nhìn thấy cái gì ???

Đặng Dương cao giọng. Hắn sắp bị mấy người trong gia đình này bức đến phát điên rồi, luôn đợi đến lúc sự việc gần như sáng tỏ liền bị một tầng sương mù ngăn trở.

__”Đặng cảnh quan, ta nghĩ người có thể ra ngoài.” Vừa lúc bác sĩ đi vào, nhìn hành động của Đặng Dương không khỏi nhú mày, nghiêm túc nói “Đặng cảnh quan, nàng là một bệnh nhân. Với tư cách là bác sĩ của nàng, hiện tại, ta mời người ra ngoài.”

Sau khi Đặng Dương bị buộc rời đi, Thẩm Thanh vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh, nàng ngồi chồm hổm trên mặt đất, hung hăng bứt tóc, điên cuồng thét chói tai “Không cần...không cần...không phải...không phải...” Nàng đang rất sợ hãi, lúc này biểu hiện của nàng quá rõ ràng.

__”Thẩm phu nhân, ta đã đuổi hắn đi ,theo lời người nói.” Trong góc hàng lang bệnh viện, bác sĩ phụ trách Thẩm Thanh nói với một nữ nhân.

__”Àn, đã biết.

Nữ nhân gật gật đầu, nhìn thân ảnh Đặng Dương biến mất, ánh mắt có chút thâm trầm

Đẩy cửa ra, Trần Lệ nhìn thấy Thẩm Thanh đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong mắt Trần Lệ dâng lên một chút không đành lòng, nàng chậm rãi đến gần Thẩm Thanh.

Đến khi đứng trước mặt Thẩm Thanh, nàng dừng lại, ”Tiểu Thanh...” nghe thấy giọng nói của Trần Lệ, Thẩm Thanh ngẩng đầu, nhưng lúc nhìn tới khuôn mặt của Trần Lệ, hai đồng tử lại mãnh liệt co rút, há hốc mồm ,dại ra nhìn Trần Lệ.

__”Tiểu Thanh ??” Trần Lệ thử ngồi xổm xuống, vươn tay muốn chạm vào mặt Thẩm Thanh.

Thân thể của Thẩm Thanh đột nhiên bật ngửa ra, vẻ mặt hoảng sợ cố sức chạy đi “Không cần! Không cần! Tránh ra! Tránh ra!”

__”Tiểu Thanh? Là mẹ đây.” Trần Lệ cũng đứng lên đuổi theo nàng.

__”Không cần! Ô...” Thẩm Thanh lắc đầu, gương mặt tràn đầy nước mắt, đầu tóc rối bù bécch dính vào da thịt. Trần Lệ dừng lại, kinh ngạc nhìn Thẩm Thanh, thanh âm có chút nghẹn ngào “Tiểu Thanh, mẹ là mẹ của con đây mà...”

__”Không cần ...Không cần...” Thẩm Thanh nép sát vào góc giường, vùi đầu vào giữa hai chân, thân thể run cầm cập.

__”Thẩm Thanh...”Trần Lệ bi ai nhìn nàng.”Mẹ là mẹ của con...là mẹ của con đây mà...”

Thẩm Hạ Đông lại mơ một giấc mơ, trong mộng có người đang đi trước hần,hần chuyên tâm bước theo người kia,nhưng mà Thẩm Hạ Đông biết, nơi mà hần phải đi. Ở chỗ đó, dường như có cái gì đang chờ đợi hần. Cho nên hần cố gắng đuổi theo,đi thật lâu thật lâu,ngay khi Thẩm Hạ Đông nghĩ có lẽ hành trình này sẽ không có điểm dừng,đột nhiên trước mặt xuất hiện một toà nhà khiến hần chú ý đến. Hần kinh ngạc ngược nhìn,thân thể vô thức đi tới,từng bước từng bước một. Có cái gì đó đang dẫn hần đi, Thẩm Hạ Đông trong lòng ần ần biết,hần không muốn đổi mặt với chuyện sắp phát sinh,hần muốn trốn,thời điểm hần thấy rõ bức tranh được thu nhỏ kia, hần thật sự muốn trốn.

Trước mặt hần là một trường học, giờ phút này cánh cổng đang mở ,Thẩm Hạ Đông nhìn qua nhìn lại,ngôi trường thật quen thuộc , nằm giữa ngã tư đường.

Thẩm Hạ Đông nhìn cảnh tượng trước mặt,đầu óc trống rỗng,trái tim đau xót giống như bị kim đâm. Nơi này, hần đã không nhìn đến nhiều năm rồi,thế nhưng bây giờ lại hiện ra trước mắt mình. Từ nãy đến giờ,thân ảnh vẫn quay lưng về phía hần, chậm rãi quay đầu. Thẩm Hạ Đông nhìn không tới gương mặt của người kia,chỉ thấy người kia vẫy vẫy tay với mình.

Thẩm Hạ Đông không tự chủ đi tới.

Bóng đen kia dẫn hần đến một toà nhà gần trường học,thời điểm Thẩm Hạ Đông vẫn còn đi học thì toà nhà này đã bị bỏ hoang rất nhiều năm. Bóng đen kia đi vào toà nhà,Thẩm Hạ Đông vốn muốn đi theo,nhưng đột nhiên bị một cổ lực lượng hung hãn kéo lại.

Thẩm Hạ Đông rơi vào một không gian tối đen...

Trương mục ngậm que kẹo ngồi bên giường Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông vẫn nhắm mắt, nét mặt lộ vẻ bi thương.

Trương Mục lấy que kẹo ra, quay đầu nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông chợt mở mắt,tựa hồ đã sớm đoán được Thẩm Hạ Đông sẽ tỉnh , Trương Mục nhẹ giọng hỏi “Người đã thấy cái gì ?” Thanh âm dường như mang theo ma lực,trầm thấp, từ tốn..

__Ta mơ một giấc mơ.

__”Người đoán, ta mang tới cho người cái gì ??” lão Trần thần bí hề hề đến gần Đặng Dương,bởi vì gần đây thường xuyên mất ngủ mà hai tròng mắt Đặng Dương che kín tơ máu,lúc này thật không có tâm tình nghe lão Trần lảm nhảm.

__”Nếu người lại muốn nói đến mấy chuyện ma quỷ linh tinh thì thôi đi,ta muốn về nhà đánh một giấc.” Nói xong liền cầm áo khoác đi ra ngoài.

Lão Trần cũng đứng dậy,theo đuổi “Ta nói, người đừng vội vàng vậy chứ Tiểu Đặng,người nếu không chịu nghe ta nói thì nhất định sẽ hối hận đó!” Đặng Dương vẫn không thèm để ý tới hần.

Hần tiếp tục theo sát Đặng Dương,Đặng Dương đi vào bãi đỗ xe gần đó

Thời điểm lão Trần nhìn thấy Đặng Dương ngồi vào một vào một chiếc ô tô bóng loáng,hai con mắt đều tròn tròn cả lên. Hần đi đến sờ soạng chiếc xe một phen “Đây là xe của người sao ?”

Đặng Dương nhu nhu đầu, không nói gì ,lão Trần cười “hắc hắc” ,” Tiểu từ nhà người,thật sự là đoán không ra a,có tiền như vậy ? Thực là thâm tàng bất lộ tướng,che giấu quá kỹ a...”

Đặng Dương nhú nhú mày khởi động xe,lão Trần lập tức nhớ đến chính sự,vội vàng mở cửa xe chui vào.

__”Đi xuống.” Đặng Dương không kiên nhẫn nhìn hần,lão Trần nhìn bộ dáng khó chịu của Đặng Dương cũng không sợ chết nói “Ta vừa mới biết được một thông tin.”

Đặng Dương quay đầu nhìn hần, ý bảo hần mau nói.

__”Nguyên lai nữ nhân tên Dương Hoàng kia cùng Trần Lệ là hai chị em a!” lão Trần nói tới đây liền khoái chí “hắc hắc” cười, cũng không tính toán nói thêm gì nữa.

Đặng Dương lắng tai nghe “Tiếp tục.”

__”Có điều hai người không phải là chị em ruột, Dương Hoàng chỉ là con nuôi của phụ thân Trần Lệ mà thôi. Bọn họ từng sống chung với nhau nhiều năm, thẳng đến năm Dương Hoàng mười chín tuổi, không biết vì nguyên nhân gì mà bỏ nhà đi.”

__”Còn gì nữa ?” Đặng Dương rõ ràng phấn khởi hơn rất nhiều, hần túm lấy áo lão Trần ,lão Trần lắc đầu “Hết rồi.”

__”Nhiều đó cũng đủ rồi.” Đặng Dương nở nụ cười, quay đầu xe lại.

__”Đi đâu vậy ?” Lão Trần hỏi

__”Bắt đầu lại từ đầu. Đi thăm dò chỗ ở trước kia của Trần Đông.”

Vì cái gì mà bọn họ đều ngậm miệng không đề cập đến chuyện này chứ, chắc chắn là có ý giấu diếm rồi. Cái chết của Dương Hoàng, cả Thẩm Thành nữa, đều có liên quan đến bọn họ sao ?

Thẩm Hạ Đông đi đến nơi đã xuất hiện trong giấc mơ của mình.

Rõ ràng là trong cùng một thành phố, lại không phải quá xa, nhưng nhiều năm qua hần chưa từng đặt chân tới.

Hiện tại nhìn nơi này, trái tim lại cảm thấy bồi hồi, một nhóm học sinh đang vui đùa âm ỉ ở ngã tư đường, hần đã lầm tưởng mình vừa trở về thời hồn nhiên đó.

Nhưng mà vẫn có điểm bất đồng, tỷ như trường học đã được xây mới, những căn nhà xung quanh cũng thay đổi, tất cả mọi thứ đã không còn nguyên vẹn như lúc trước.

Thứ duy nhất không biến hóa là tòa nhà bỏ hoang kia, đây là thứ duy nhất vẫn chưa bị thay đổi a..

Thẩm Hạ Đông đi về phía tòa nhà bỏ hoang kia, vào trong con hẻm nhỏ, bên cạnh chỉ còn mấy căn hộ cũ nát, nghe nói nơi này bị quỷ ám, bởi vậy từ lúc Thẩm Hạ Đông còn là học sinh đến bây giờ vẫn không có người ở, Thẩm Hạ Đông vẫn còn nhớ rất rõ lúc đó có rất nhiều học sinh trốn học đến chỗ này chơi, trốn trong góc hút thuốc, uống rượu đánh nhau.

Trương Mục vẫn đi sau lưng Thẩm Hạ Đông, hần ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà kia, trừ bỏ bị hoang phế nhiều năm thì không phát hiện bất cứ dị thường nào.

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong giấc mơ ? Người kia đưa hần đến nơi này làm gì ?

Đang lúc hai người muốn đi vào tìm tòi nghiên cứu, bỗng dưng một thanh âm già nua vang lên từ sau lưng bọn họ “Nơi này không thể tiến vào a.”

Thẩm Hạ Đông cùng Trương Mục khó hiểu quay đầu lại nhìn lão nhân đang chống gậy kia, lão nhân run rẩy đi về phía trước một chút, ánh mắt đục ngầu ngẩng đầu nhìn tòa nhà “Từ khi người nữ nhân kia nhảy lầu tự sát, nơi này liên tiếp xảy ra chuyện ma quái, nửa đêm có rất nhiều học sinh tận mắt nhìn thấy một bóng người lượn lờ trong tòa nhà này, đều bị dọa cho mất hồn. Đã từng có một học sinh không tin cả gan chạy vào, kết quả sau khi đi ra liền ngã bệnh, không lâu thì chết. Thật kinh khủng...Ai...”

__”Nữ nhân ?” Trương Mục hỏi “Lão nhân gia, người có biết người phụ nữ kia là ai chẳng ?”

Lão nhân lắc đầu, “Không biết, nàng nhìn rất lạ.”

Thẩm Hạ Đông vừa nghe đến đó, trong đầu hần lập tức hiện lên hình ảnh của Dương Hoàng.

Trái tim Thẩm Hạ Đông kịch liệt nhảy lên, tiếng đập “thình thịch” vang vọng trong lòng ngực. Hần không biết vì cái gì bản thân lại khẩn trương như vậy.

__Nhưng ta còn nhớ rõ người nữ nhân kia,mái tóc đen dài, mặc một chiếc váy màu trắng. Ngày đó, lúc đi mua thức ăn ta có thấy nàng,nàng cứ lảng vảng quanh đây,một mình khóc khóc cười cười,ta cứ nghĩ nàng bị điên...”

Thời điểm đi đến mái nhà,cả người Thẩm Hạ Đông đều trở nên tái nhợt,hắn nặng nề nhích từng bước. Lời nói của lão nhân cứ mãi quanh quẩn bên tai.

__”Người nữ nhân kia lớn lên rất xinh đẹp, cũng không biết vì cái gì mà luẩn quẩn trong lòng chọn cách nhảy lầu tự sát. Hôm đó, lúc chạng vạng tối, ta đang ngồi bên cửa sổ chải tóc,khí ngẩng đầu lên chợt phát hiện nữ nhân kia đang đứng trên sân thượng tòa nhà đối diện,chưa đến một phút đồng hồ liền nhảy xuống. Thời điểm nhảy xuống, màu váy trắng nhảy múa giữa không trung...lúc chạm đất, trên chiếc váy trắng nhuộm đậm màu đỏ của máu...tối hôm đó,con chó nhà ta sủa không ngừng a, sau lại hình như người nhà mang thi thể nàng về,ngày đó mưa rơi không ngừng,vết máu trên mặt đất,phải mất đến ba ngày ba đêm mưa to mới rửa sạch hết được,thật đúng là nghiệp chướng a...”

Trong đầu Thẩm Hạ Đông xuất hiện một ít hình ảnh,mà hình ảnh đó lại giống hệt như cảnh tượng trong giấc mơ của hắn.

Người nữ nhân mặc chiếc váy màu trắng,một đầu tóc đen dài lại tới đây,nhảy xuống trước mặt mình. Nàng đã nhảy xuống như vậy...tại sao ngay từ đầu hắn không nghĩ tới ? Tại sao lại sợ hãi chứ ?? Là nàng muốn tự nói với mình ??? Nên nàng đã về tìm mình ??? Ngốc, thật khờ, thật mẹ nó ngốc.

Thẩm Hạ Đông đứng bất động trên mái nhà,gió thổi đến đỏ cả con mắt, miệng hơi giương giương, trong mắt vây kín tình tự. Hai tay hắn, vô lực rũ xuống...

__”Dương Hoàng, là người sao ?” thanh âm run nhẹ,hắn cứng rắn buộc bản thân phải bình tĩnh “Chắc là người rồi ? Là người bảo ta đến nơi này ?? Người hận ta phải không ??? Tại sao ta lại ngu ngốc như vậy...lại tin lời người, tin người muốn tìm một nơi an an tĩnh tĩnh chết đi...Nhưng sao đến giờ người lại về tìm ta ??? Người nói cho ta biết ...Người nói cho ta biết a....đến cùng thì người muốn nói cho ta biết cái gì...Người nói cho ta biết...Người nói a...Người nói cho ta biết!”

Trương Mục lúc này chỉ có thể lẳng lặng nhìn Thẩm Hạ Đông, không nói được lời nào, thẳng đến Thẩm Hạ Đông khốn khổ quỳ xuống,than khóc như một đứa trẻ,trong không khí dường như có cái gì đó đang bắt đầu chuyển động.

Trương Mục dùng ngón giữa quẹt hai mắt,khí mở ra liền phát hiện một thân ảnh bán trong suốt đứng bên cạnh Thẩm Hạ Đông,thân ảnh kia đứng trước mặt Thẩm Hạ Đông,vươn tay phủ lên đỉnh đầu của hắn,từng chút từng chút một , nhẹ nhàng vuốt ve. Trương Mục có thể nhìn thấy linh hồn này một cách thấu triệt.

Trong lúc Trương Mục đang nhìn chăm chú,thân ảnh kia đột nhiên xoay đầu lại, hai con mắt âm lãnh đỏ ngầu thẳng tắp thu vào đáy của Trương Mục, Trương Mục hít sâu một hơi,hắn chưa từng nhìn thấy một con quỷ giống như vậy,nói thế nào cũng chỉ là một con lệ quỷ mà thôi,làm sao lại có thể sở hữu năng lực cường đại như thế chứ...

Được rồi , có lẽ còn muốn khó thu phục hơn so với tưởng tượng của mình. Trong lòng Trương Mục nghĩ vậy,sau đó lấy ra một lá bùa,nắm trong lòng bàn tay suy nghĩ một hồi,ban ngày ban mặt,một con quỷ lại dám xuất hiện,hơn nữa không hề bị bất cứ thương tổn nào, vậy lá bùa này chẳng phải là vô dụng sao ? Trương Mục nhìn thoáng qua lá bùa trong tay,đây là bùa duy nhất sự phụ cho hắn, không phải vạn bất đắc dĩ thì không được sử dụng.

Suy nghĩ một chút,Trương Mục lại nhét lá bùa vào áo,sau đó làm bộ như không có chuyện gì xảy ra,đến bên cạnh Thẩm Hạ Đông “Thẩm tiên sinh, xin hãy nén bi thương.”

Trong toà nhà này trừ bỏ có chút âm khí thì không hề có quỷ hồn tồn tại,nói âm khí chẳng qua là do bị hoang phế nhiều năm mà hơi u ám ẩm thấp mà thôi.

Thời điểm rời đi, Thẩm Hạ Đông hỏi một câu “Là Dương Hoàng phải không, là nàng tìm tới ta sao ...”

__”Không phải.” Trương Mục nói, Thẩm Hạ Đông liền trầm mặc.

Trương Mục phát hiện con quỷ kia vẫn cứ đi theo Thẩm Hạ Đông, hơn nữa còn bám theo Thẩm Hạ Đông lâu lắm rồi, cứ nhìn sắc mặt tái nhợt của Thẩm Hạ Đông là có thể đoán được.

Nhưng mà tại sao nó lại không thương tổn Thẩm Hạ Đông ? Là vì Thẩm Hạ Đông là phụ thân của nó sao ? Hẳn dẫn Thẩm Hạ Đông đến nơi này là muốn nói cái gì ?? Nói cho Thẩm Hạ Đông biết, nơi này từng có một nữ nhân tự sát ?? Là người mẹ đã chết của hắn ???

Trương Mục âm thầm suy đoán, nhưng không cố ý xem nhẹ cỗ lực lượng đáng sợ đang khấp trệ cổ của mình...

A~~, thật sự là vô dụng mà. Trong lòng Trương Mục thở dài, một cái thiên sư tróc quỷ mà bây giờ cả một con quỷ cũng không thể đối phó được...

19. Chương 19: Tỷ Muội

__”Ta từ nhỏ đã nhận thức nàng.” Thẩm Hạ Đông nói.

Trương Mục nhìn hắn một cái, trầm mặc đợi hắn tiếp tục

__Ta đời này, thật xin lỗi nhất chính là nàng...Ta biết, ta biết, là nàng tới tìm ta, ta biết ...Ta có thể cảm giác được...

Thẩm Hạ Đông đột nhiên buông tay lái, hắn nắm lấy bả vai Trương Mục, dùng sức lay động “Đúng không ? Người nói có đúng không !?”

Không ai điều khiển, chiếc xe bắt đầu mất kiểm soát, Trương Mục nuốt một ngụm nước bọt, liều mạng giữ lấy tay lái “Trầm tiên sinh, người trước hãy bình tĩnh lại, làm ơn bình tĩnh lại đi.”

Thẩm Thành buông lỏng cổ Trương Mục, Trương Mục liếc thấy Thẩm Thành đang nhìn Thẩm Hạ Đông, trên mặt vẫn không lộ ra cảm xúc gì, bỗng dưng hắn đột ngột nhìn về phía Trương Mục, Trương Mục giật mình chuyển sang Thẩm Hạ Đông. Nhưng rồi Thẩm Thành lại lẳng lặng tiêu thất.

Trương Mục giữ tay lái, Thẩm Hạ Đông vẫn chưa thể ổn định lại cảm xúc, Trương Mục cắn răng, kiên nhẫn nói “Thẩm tiên sinh, người như vậy cũng vô ích thôi, trước tiên người nên lấy lại bình tĩnh, cẩn thận suy nghĩ những chuyện đã xảy ra, cố gắng khôi phục tinh thần mới là cách tốt nhất. Nên...Nên...nên như vậy, nên như vậy...”

Ở một nơi khác, Đặng Dương cùng lão Trần tìm đến căn hộ mà Trần Đông từng ở, căn hộ này hiện giờ đã thuộc về người khác. Đặng Dương gõ cửa, một phụ nữ trung niên ra mở cửa, nhìn thấy Đặng Dương cùng lão Trần liền nghi hoặc hỏi “Các người là...?”

__”Cảnh sát.” Đặng Dương và lão Trần cùng lấy ra giấy phép của mình.

__Người mua căn hộ này đã bao lâu ? Người sống một mình sao ?

Phụ nhân nghĩ nghĩ sau đó nói “Hình như, có lẽ được mười mấy năm. Ta sống cùng chồng mình, hắn đi làm rồi.”

__”Người chủ trước của căn hộ này có phải tên Trần Đông không ?” Đặng Dương nghiêm túc hỏi

Lão Trần “hắc hắc” cười hai tiếng, xen vào “Đại tỷ, trà người pha thật đúng là rất ngon a.”

__”Trước kia ta từng học qua một khóa hướng dẫn pha trà.” Phụ nhân cười ôn hòa nói

Đặng Dương đen mặt, lé mắt nhìn lão Trần, lão Trần lập tức ngậm miệng “Àn, tiếp tục, tiếp tục, ta uống trà.”

Đặng Dương nghiêm túc nhìn phụ nhân nói “Hiện tại, ngài có thể trả lời câu hỏi của ta sao ?”

__”Ân, chính là người đó.” Phụ nhân đáp

__Trước khi người dọn vào căn hộ này, gia đình hần có những người nào ?

__Cái này thì,để ta nghĩ đã, lâu quá rồi ta cũng không nhớ rõ nữa...À...Hình như là chỉ có hần cùng con gái của mình.

__Mấy đứa con gái ?

__Chỉ có một a.

__Người xác định ?

__Đúng vậy,ta chắc chắn mà,thời điểm ta đến xem, nhà bọn họ còn chưa chuyển đi đâu,chỉ có hần cùng con gái mà thôi.

__Vậy thê tử của nam nhân kia đâu ?

__”Thê tử ? Ôi, lúc ta mua nhà thì nghe hàng xóm nói vợ của hần đã mất hai năm trước,vậy nên nam nhân mới quá thương tâm mà bán căn hộ này đi. Bằng không chưa chắc chịu nhượng lại cho ta với giá rẻ như vậy.” Phụ nhân thở dài

Đặng Dương trầm mặc một hồi,nếu phụ nhân chỉ thấy Trần Đông cùng Trần Lệ thì chứng tỏ Dương Hoàng đã rời đi trước khi căn hộ này bị bán. Về phần thê tử của Trần Đông thì...Đặng Dương thật chưa từng nghe người nào nhắc tới.

Hần tiếp tục “ Người có biết chút gì về vợ của Trần Đông không ?”

__”Ai, chuyện này ta làm sao biết được,ta dọn đến sau mà. “ Phụ nhân lắc đầu.

Đặng Dương trầm tư nửa khắc, nói “Chúng ta có thể lên lầu sao ?” “Ân, không thành vấn đề. Phụ nhân gật gật đầu, đưa bọn họ lên lầu,lúc đi ngang qua một căn phòng,nàng đột nhiên dừng lại, mở cửa phòng “Lúc ta dọn vào, toàn bộ căn hộ đều được thu dọn sạch sẽ ,chỉ trừ phòng này, trên mặt tường dính không ít vết máu,ta làm cách nào cũng tẩy không sạch,sau đó ta vốn định kêu người sơn lại ,nhưng cả căn hộ lớn như vậy chỉ có hai vợ chồng chúng ta nên cũng không cần nhiều phòng như vậy,hơn nữa có chút lười, lâu dần rồi quên luôn,đến khi nhớ ra thì cũng không muốn làm nữa”

Trong phòng khá bừa bộn,phòng bám đầy bụi làm cho Đặng Dương cùng lão Trần không ngừng ho khan,bên trong có chút tối,lão Trần đi đến cửa sổ,kéo màn ra, trên bức tường màu hiện ra loang lổ vết máu, nhan sắc đã ngả màu.

Đặng Dương đi qua lấy tay sờ sờ,lượng máu khá nhiều, thấm vào bên trong , khó tránh tẩy mãi không sạch.

__”Còn phòng nào giống như vậy không ?” Đặng Dương quay đầu hỏi , phụ nhân lắc đầu “Chỉ riêng phòng này thôi, các phòng khác đều bình thường”

Đạo quanh một vòng, trừ bỏ căn phòng dính máu đáng ngờ kia ra thì những chỗ khác đều không có gì bất thường,nhưng tại sao lại có vết máu trên tường chứ ? Trần Đông vì cái gì mà phải vội vã bán nơi này đi như vậy? Không phải rất kì quái sao ??

__”Hàng xóm xung quanh đây có ai biết rõ chuyện này không ?” Đặng Dương nhìn ra cửa sổ

__À, có chứ, trước khi ta dọn tới nơi này , có vài người đã ở đây từ lâu lắm rồi, nhưng mà vợ chồng ta thường rất bận rộn nên cũng không thân thiết lắm..”

__”Vậy a.” Đặng Dương gật gật đầu,sau đó cười “Cảm ơn sự hợp tác của người,hôm nay đã quá rầy.”

__A, không có gì, không có gì.

Lúc rời đi,lão Trần thấy Đặng Dương cũng không tính toán quay trở về,liền hiếu kì hỏi “Bây giờ muốn đi đâu a ? Còn những vết máu trên bức tường kia, người biết là chuyện gì đã xảy ra sao ?” Đặng Dương lắc đầu “Không biết, cho nên chúng ta mới đi hỏi.”

__Hỏi ? Hỏi ai ?

__Người sống gần đây, tìm hiểu những tin đồn về Trần Đông.

__”Ồi, toàn là đồn bậy đồn bạ thôi,làm sao tin được a.” Lão Trần ảo não đi theo Đặng Dương , Đặng Dương cười cười “Không có lửa làm sao có khói.”

Thời điểm Trương Mục đưa Thẩm Hạ Đông trở về, vừa vặn ở trước cửa đựng mặt Trần Lệ, nhìn thấy Thẩm Hạ Đông đang tựa vào người Trương Mục ,liền hỏi “Đây là làm sao vậy ?”

Trương Mục nhìn nàng, nhún nhún vai “Không thấy được sao, té xỉu chứ gì.”

__”Ta đang hỏi người hấn là làm sao lại bị như vậy ??” sắc mặt Trần Lệ trở nên nghiêm túc, không vui nhìn Trương Mục

Trương Mục nhếch miệng cười “Thì quá hưng phấn nên mới ngất đi.”

__”Người...” Trần Lệ trùng hấn,Trương Mục đỡ Thẩm Hạ Đông đến ghế salon,sau đó quay đầu nói với Trần Lệ “Người còn đứng đó làm gì, mau đi lấy ly nước, thuận tiện thêm cái khăn lông ướt luôn.”

Mắt thấy sắc mặt Trần Lệ dần dần biến đen,Trương Mục nhún nhún vai “Này là vì chồng của người,tuy nhiên, người có thể làm như không nghe đến. Nhưng mà người nếu có xảy ra chuyện gì thì ta không chịu trách nhiệm đâu nhé.”

Trần Lệ chỉ hừ lạnh, mạnh tay ném túi xách qua một bên,làm theo lời Trương Mục,chờ đến khi Trần Lệ lấy khăn, cẩn thận lau mặt cho Thẩm Hạ Đông,Trương Mục giao mười ngón tay lại, đặt trên đùi, hứng thú nhìn Trần Lệ “Ta không biết vì cái gì mà khiến cho Thẩm phu nhân chán ghét ta,nhưng ta nghĩ vì an toàn của người thì tốt nhất người không nên tị hiềm ta như vậy, Thẩm phu nhân, người nghĩ sao ?”

__”Nếu thật là vì chúng ta mà suy nghĩ thì người đừng xen vào cuộc sống của vợ chồng ta nữa.” Trần Lệ lạnh lùng nói.

__”Why ?” Trương Mục khó hiểu

Trần Lệ cười lạnh, ngẩng đầu nhìn hấn,”Bớt đi những người như người thì gia đình ta sẽ thanh tịnh hơn rất nhiều.”

__”Những người như ta ? Bọn ta ? Còn ai nữa ? À, là... cảnh sát sao ? Mà Thẩm phu nhân này,chúng ta cũng không xem như người qua đường nhỉ ?! ” Trương Mục vô tội vuốt vuốt mấy sợi tóc trên trán, hấn đột ngột đứng lên,thân hình cao hơn Trần Lệ cả một cái đầu,đối mặt với nàng. Hấn cúi đầu, hai mắt mang theo ý cười nhìn Trần Lệ “Thẩm phu nhân, người đang sợ hãi cái gì sao ?”

Trần Lệ nhất thời biến sắc , Trương Mục híp mắt cười trông có vẻ đặc biệt vô hại “Thật có lỗi, ta chỉ định đùa một chút thôi.”

Nói xong liền cười tủm tỉm lên lầu, lúc lên cầu thang còn không quên quay đầu lại nhìn nàng “Thẩm phu nhân, không biết vì cái gì mà từ khi dọn đến nơi này ta luôn ngủ không ngon giấc,luôn có một nữ nhân khóc lóc kể lể với ta, nàng cứ khóc cứ khóc mãi,khóc tiếng mức ta đều cảm thấy phiền. Nàng có một đầu tóc đen dài,mặc chiếc váy màu trắng,trên người dính đầy máu nhìn ta, nói với ta là nàng chết oan a. À, mà hình như nàng nói nàng tên Dương Hoàng thì phải. Thẩm phu nhân, người quen nàng không ?”

Trần Lệ đại ra,”Phanh!” một tiếng, ly thủy tinh trong tay rơi xuống mặt đất, vỡ thành nhiều mảnh.

Trương Mục xoay đầu đi, miệng than thở “A, thật sự là khủng bố mà...”

Thanh âm lại không mang theo nửa phần e ngại..

Trần Lệ bắt đầu run rẩy,sắc mặt trắng bệch.

Trần Lệ cố gắng khắc chế tâm tình của mình,ta trái nắm chặt tay phải,nhưng vẫn cứ run bần bật,về mặt ần ần.

Không thể như vậy, không thể như vậy,hấn chỉ là vô tình thôi, chỉ là vô tình mà thôi....

Nàng không hề biết trong góc khuất cầu thang có một đôi mắt đang theo dõi mình, thấy bộ dáng như vậy của Trần Lệ, hồi lâu, gọi lên khoe miệng...

__”Sao, Trần Đông hả ? Hắn đã chuyển từ đi lâu lắm rồi, căn hộ cũng đã bán cho người khác.”

__Vậy, ngài có biết chút gì chuyện gia đình nhà hắn không ? Nói cho chúng ta biết được không ?

__”Ai, trước kia Trần Đông ở cùng với thê tử của hắn, cuộc sống gia đình coi như hòa thuận, chỉ có một khuyết điểm duy nhất là Trần Đông hay ra ngoài ăn chơi đàng ***, tính tình vợ hắn cũng không hảo, hai người thường xuyên cãi vã, có khi còn động thủ. Sau lại, Trần Đông đột nhiên mang về một bé gái, nói là hắn nhận nuôi. Xích mích giữa hai vợ chồng càng thêm nghiêm trọng, luôn luôn đánh nhau. Mọi người khuyên can thế nào cũng không được.”

__Vậy tại sao lại đột nhiên dẫn về một bé gái chứ ?

__Ui, ai biết được, nhưng mà có người đoán, đó là con riêng của hắn. Ta cũng nghĩ như vậy, Trần Đông hẳn a, đối với đứa bé kia rất được, có khi còn tốt hơn cả con gái ruột của hắn không chừng. Đứa bé kia a, lớn lên thông minh nhu thuận, gặp người sẽ chào hỏi, ai ai cũng yêu thích. Nhưng vợ Trần Đông lại không quen nhìn nàng, ở nhà sẽ đánh nàng, ta thường thường nghe thấy tiếng khóc la của đứa bé kia,, thật sự quá đáng thương.

__Vậy vợ của hắn chết như thế nào ?

__Hình như là ngã từ trên lầu xuống, dù sao lúc ta nhìn đến thì thân thể của nàng đã bị phá nát, cả người đều là máu. Lúc chết, hai con mắt vẫn tròn to a, ngày đó con gái của hắn khóc thật thảm, cứ nhìn chăm chăm thi thể của mẹ mình mà khóc đến đôi môi thâm đen, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều tái nhợt, bao nhiêu người thử dỗ dành cũng không được, chỉ luôn miệng kêu mụ mụ mụ mụ...

__Con gái của Trần Đông với đứa bé kia cách nhau bao nhiêu tuổi ?

__Con gái của hắn ,ta còn nhớ rõ, khoảng mười hai mười ba tuổi, đứa bé kia thì lớn hơn nàng năm tuổi, chắc khoảng mười bảy mười tám gì đó. Hai năm sau thì đứa bé kia cũng không thấy tăm hơi, nghe nói đâu là đã ra nước ngoài du học, dù sao thì cũng chưa từng gặp lại. Tiếp đó, Trần Đông cũng bán căn hộ này đi.

__Tại sao hắn lại đột ngột bán nhà ?

__Cái này thì ta không biết.

Đặng Dương cùng lão Trần quay về sở cảnh sát, trên đường lão Trần hỏi “Những lời này có thể tin sao ?”

Đặng Dương trầm mặc nửa khắc, gật đầu “Tạm thời cứ tin đi, chúng ta chỉ có thể làm như vậy.”

Hắn vốn định điều tra vụ án của Thẩm Thành , bây giờ tự nhiên lại chộp được một câu chuyện xưa cũ, ngay cả cái chết của Dương Hoàng cũng bắt đầu trở nên kì quặc.

__”Trên thế giới này, thật sự có quỷ sao ?” Đặng Dương quay đầu hỏi

Lão Trần cười khỏ “Người cũng muốn tin, không phải sao ?”

Đặng Dương im lặng.

Thời điểm Đặng Dương cùng lão Trần dẫn người đến nhà Trần Đông, Trần Đông đã ra nước ngoài. Đoàn phải tìm tới Thẩm Hạ Đông cùng Trần Lệ.

Lúc đến ,phát hiện người mở cửa là một thanh niên xa lạ, thanh niên kia xiêu xiêu vẹo vẹo lâm bầm “Sáng sớm mà quấy rầy người khác nghỉ ngơi là không đúng đâu.”

__”Người là ?” Đặng Dương hỏi

Một bên lão Trần chân chó thay Trương Mục giới thiệu “Thiên sư tróc quỷ!” Đặng Dương liếc lão Trần một cái “Người quen sao ?”

Lão Trần cười hắc hắc gật đầu “Gặp qua một lần.” Sau đó lại thấp giọng thì thầm bên tai Đặng Dương “Ta cho người biết, người này rất thần kì...Biết thuật đọc tâm đó , ta tận mắt nhìn thấy mà!”

Không lâu sau, vợ chồng Thẩm Hạ Đông đi xuống lầu , Trần Lệ vẫn lãnh tĩnh như trước.

Thần sắc của Thẩm Hạ Đông càng ngày càng kém,lúc nhìn thấy bọn người Đặng Dương cũng chỉ miễn cưỡng gật đầu

__”Thẩm tiên sinh, Thẩm phu nhân. Lần này chúng ta đến là có một số việc muốn hỏi các người, ta nghĩ tốt nhất các người đừng giấu diếm. Nói hết mọi thứ mà mình biết,hỗ trợ chúng ta phá án.” Đặng Dương nghiêm túc nói, lão Trần đi theo phụ họa “Đúng vậy, đúng vậy, phải nói hết.”

Nói xong liền phát hiện “thần nhân” trong lòng đang nhìn mình, mặt ửng đỏ, xấu hổ phe phẩy tay “Ta không phải nói ngài! Thật mà!” (đại thúc xuân tâm nhộn nhạo rồi Ồ.Ồ)

Trương Mục liếc mắt nhìn hắn, ôm một hộp sữa, vui vẻ khi người gặp nạn, ánh mắt tung bay tứ phía.

__”Hỏi đi.” Trần Lệ bình tĩnh đáp, còn sắc mặt Thẩm Hạ Đông thì càng ngày càng trắng bệnh.

__”Dương Hoàng là chị gái của người, phải không ?” Đặng Dương thẳng thắn, quan sát Trần Lệ, Trần Lệ mặt không biểu cảm, nhẹ nhàng gật đầu nói “Đúng.”

Thẩm Hạ Đông tròn tròn hai mắt,kinh ngạc nhìn Trần Lệ “Chị...chị..chị gái ??”

Lúc này Trần Lệ mở miệng nói “Không có gì để nói, cũng không phải là chị em ruột thịt,sau nàg lại bỏ nhà đi,cũng giống như người xa lạ thôi. Chỉ là lúc trước có sống chung với nhau một đoạn thời gian.”

__Tại sao Dương Hoàng lại bỏ đi ?

__”Ta không biết.” Trần Lệ đáp

__”Người thật sự không biết ?” Đặng Dương gặng hỏi

__”Đúng vậy.” Trần Lệ nhìn thẳng vào mắt hắn , trả lời.

20. Chương 20: Tự Sát

__Vậy tại sao người lại không nói ?

__Tại sao ? Tất nhiên là vì hạnh phúc của vợ chồng ta. Huống chi ta cũng không cho là mình đang che giấu cái gì,không ai hỏi tới thì ta phải tự động nói ra sao ? Đặng cảnh quan,ta khuyên người trước khi chưa có chứng cứ cụ thể thì đừng dùng loại phương thức như đang thẩm vấn phạm nhân này tới ép hỏi ta.

Sau đó, sau đó Thẩm Hạ Đông cũng không biết. Hắn chỉ nghe đến câu Trần Lệ và Dương Hoàng là chị em.

Giống như tình thiên phích lịch(sấm sét giữa trời quang),đột nhiên bỏ dôi Thẩm Hạ Đông khiến hắn không kịp trở tay,loại chuyện động trời này , thường nhân khó có cơ hội thể nghiệm,vợ cùng tình nhân là chị em,hơn nữa còn giấu diếm lâu như vậy,hắn giống như một thằng ngốc chẳng hay biết gì,Trần Lệ không nói , ngay cả Dương Hoàng lúc còn tại thế cũng chưa từng nhắc tới. Tâm tình Thẩm Hạ Đông lúc này giống như bị hàng ngàn hàng vạn ngón tay cào xé,khủng hoảng không kìm chế được.

__”Người không...không nói với ta...” Thẩm Hạ Đông mấp máy môi, nhìn Trần Lệ uống trà

Thẩm Hạ Đông nói “Người chưa nói với ta.”

__”Ta tại sao lại phải nói cho người biết ?” Trần Lệ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hắn, Thẩm Hạ Đông sững sờ,đúng vậy, nàg làm gì phải nói cho mình biết chứ !?

__”Nhưng mà ta lại không biết...người vì cái gì không chịu nói cho ta biết ???” thanh âm Thẩm Hạ Đông nhỏ như muỗi kêu. Trần Lệ hung hăng đập lên bàn trà “Thẩm Hạ Đông! Tất cả mọi người đều có thể nghi

ngờ ta, ép hỏi ta, không tin ta, ta cũng không cần. Nhưng người thì không! Người có biết bây giờ người đang làm cái gì hay không ???”

—”Nhưng người không nói cho ta biết! Người không nói cho ta biết! Năm đó, khi người biết sự tồn tại của nàng người cũng không nói gì với ta! Tại sao người lại không nói cho ta biết!” Thắm Hạ Đông kích động bật dậy, hai tròng mắt vẩy kín tơ máu.

—”Bởi vì ta không muốn có bất cứ quan hệ nào với con tiện nhân đó!” Trần Lệ quát lớn

Đây là lần đầu tiên Thắm Hạ Đông dám cãi lại nàng, mà còn là vị một con đàn bà đã chết.

—Nàng không phải tiện nhân!

—”Chính nó! Chính nó cướp đi tất cả của ta! Người có biết không? Thắm Hạ Đông! Nó cướp mất mọi thứ của ta! Nó chỉ là nữ biểu tử(?)! Chính nó là kẻ hủy hoại hạnh phúc gia đình của gia đình ta!” Trần Lệ điên cuồng hét lên, hai người giống như hai con chó dữ đang đe dọa đối phương, không ai nhường ai.

Thắm Hạ Đông nở nụ cười, thanh âm từ trong ngực trào ra, trong không khí căng thẳng như thế này, nghe có vẻ phá lệ trào phúng

Thắm Hạ Đông nhìn Trần Lệ “Ta vẫn luôn nghĩ tính tình của người chỉ là phá hư một chút, dù vậy cũng không sao a, ta có thể chịu được, bởi vì ta cảm thấy người đáng thương. Người giống như một con nhím trên người gấn đầy gai nhọn, nhưng như vậy cũng không là gì a, chúng ta nếu đã là vợ chồng thì ta sẽ đối tốt với người. Mười mấy năm qua ta đều tự nói với mình như vậy... Nhưng mà hiện tại, ta sai lầm rồi. Người là kẻ độc ác... ác đến mức ta không còn gì để nói...”

Thắm Hạ Đông nói xong, liền cầm áo khoác, ra khỏi cửa.

Trần Lệ cứng miệng, trơ mắt nhìn Thắm Hạ Đông rời đi, thẳng đến đại môn bị đóng sầm lại, nàng vẫn sững sờ nhìn cửa.

Trương Mục đứng trên cầu thang một hồi, lúc này mới chậm rì rì đi xuống, Trần Lệ chợt nghe thấy tiếng động mới quay đầu lại “Người nghe lén sao ?”

—”Không có, là nghe một cách quang minh chính đại a.” Trương Mục rót trà uống, sau đó mới giờ giờ ẩm trà nhìn Trần Lệ nói “Uống không ?”

—”Biến ra khỏi đây!” Trần Lệ chỉ ra cửa, Trương Mục khó hiểu nhìn nàng, ánh mặt cực kỳ vô tội, Trần Lệ lặp lại “Biến ra khỏi đây ngay! Bằng không ta sẽ gọi cảnh sát!”

—”A...Người không thể, ta là người do ba ba người mời đến.” Trương Mục bắt vi động sở, chớp chớp mắt nhìn Trần Lệ cười “Người không phải là sợ cô nam quả nữ ở chung một nhà sẽ phát sinh một số chuyện làm người ta xấu hổ chứ? Cái này thì người không cần phải lo lắng, ta đối với nữ nhân không dậy nổi hứng thú.”

(lão Trần có cơ hội rồi a >.<).nói xong=“” trương=“” mục=“” lắ=“” lắ=“” ngón=“” trở.=“” trần=“” lệ=“” không=“” nói=“” hai=“” lời,=“” lắ=“” tức=“” cỡi=“” bỏ=“” hai=“” nút=“” áo=“” trước=“” ngực=“” “ta=“” có=“” thể=“” tổ=“” cáo=“” người=“” tội=“” cưỡng=“” gian,=“” phi=“” lễ...”=“”

—”ok,ok.=“” thắm=“” phu=“” nhân=“” ,=“” làm=“” ơn=“” tỉnh=“” táo=“” lại.”trương=“” mục=“” vội=“” vàng=“” buông=“” tách=“” trà,=“” ý=“” bảo=“” nàng=“” dùng=“” tay,”ta=“” đi,=“” ta=“” đi=“” là=“” được=“” chứ=“” gì.=“” làm=“” gì=“” mà=“” kích=“” động=“” như=“” vậy,=“” thật=“” là,=“” có=“” chuyện=“” gì=“” thì=“” cứ=“” hảo=“” hảo=“” mà=“” nói=“” chứ.”=“” thời=“” điểm=“” trương=“” mục=“” cuốn=“” gói=“” ra=“” khỏi=“” nhà,=“” không=“” quên=“” quay=“” đầu=“” lại=“” nhìn=“” thoáng=“” qua,thắm=“” nghĩ,=“” nữ=“” nhân=“” này=“” thần=“” kinh=“” quả=“” thật=“” không=“” được=“” bình=“” thường,=“” người=“” điên=“” thì=“” không=“” thể=“” nói=“” lý,thắm=“” hạ=“” đông=“” đúng=“” là=“” sống=“” cũng=“” không=“” phải=“” dễ=“” dàng=“” a.=“” hần=“” cau=“” mày=“” không=“” biết=“” đang=“” suy=“” nghĩ=“” cái=“” gì,=“” sau=“” đó=“” nhìn=“” lên=“” trời=“” ,=“” bây=“” giờ=“” mình=“” phải=“” đi=“” đâu=“” đây=“” ~t.t~=“” ****=“” nói=“” đến=“” trần=“” lệ,sau=“” khi=“” trương=“” mục=“” đi,trans=“” lệ=“” liền=“” xui=“” lơ=“” trên=“” ghé,hơi=“” thờ=“” suy=“” yếu=“” ,nàng=“” siết=“” chặt=“” tay,ngón=“” tay=“” lãnh=“” đến=“” quái=“” dị,toàn=“” thân=“” cao=“” thấp=“” đều=“” không=“” có=“” một=“” chút=“” độ=“” ẩm,nàng=“” cảm=“” thấy=“” lạnh=“” lẽo=“” quã...=“” một=“” đoạn=“” kí=“” ức=“” giống=“” như=“” một=“” con=“” mãnh=“”

thú=" " quật=" " khởi=" " một=" " dòng=" " nước=" " lũ=" " ào=" " ạt=" " tràn=" " về,một=" " bàn=" " tay=" " nắm=" " lấy=" " tóc,trần=" " lệ=" " đông=" " cứng=" " không=" " dám=" " hô=" " hấp=" " lớn=" " tiếng=" " trước=" " mắt=" " một=" " mảnh=" " hắc=" " ám=" " xen=" " lẫn=" " màu=" " máu=" " đỏ=" " tươi=" " liên=" " tục=" " chuyển=" " động=" " _trần=" " đông," " nếu=" " người=" " dám=" " để=" " nó=" " ở=" " đây=" " ta=" " sẽ=" " tự=" " sát!=" " người=" " đừng=" " cho=" " là=" " ta=" " không=" " biết=" " gì,người=" " là=" " tên=" " súc=" " sinh!=" " người=" " là=" " kẻ=" " không=" " lương=" " tâm!=" " uổng=" " công=" " ta=" " theo=" " người=" " nhiều=" " năm," " vì=" " cái=" " gì=" " người=" " lại=" " dám=" " đối=" " xử=" " với=" " ta=" " như=" " vậy=" " sao=" " người=" " không=" " làm=" " thế=" " với=" " nó=" " != " " _người=" " đừng=" " kiểm=" " chuyện=" " nữa!=" " chỉ=" " vì=" " người=" " cứ=" " như=" " vậy=" " nên=" " ta=" " mới=" " không=" " chịu=" " nổi!=" " người=" " bị=" " điên=" " rồi!=" " _ô...ba=" " ba=" " mẹ=" " mẹ," " đừng=" " cãi,đừng=" " cãi=" " nhau=" " nữa.= " ba=" " ba=" " mẹ=" " mẹ...=" " trần=" " lệ=" " giật=" " mình=" " bưng=" " tỉnh,nàng=" " từng=" " ngậm=" " từng=" " ngậm=" " thở=" " dốc,đầu=" " tóc=" " hõn=" " độn,sau=" " lưng=" " ướt=" " đầm=" " mồ=" " hôi=" " nhưng=" " mà=" " đến=" " khi=" " nàng=" " tỉnh=" " táo," " lại=" " phát=" " hiện=" " có=" " cái=" " gì=" " đó=" " lạnh=" " buốt=" " đang=" " vậy=" " quanh=" " cổ=" " mình...=" " nàng=" " cúi=" " đầu=" " nhìn," " là=" " một=" " bàn=" " tay=" " tái=" " nhợt...=" " nàng=" " trợn=" " mắt," " muốn=" " quay=" " đầu=" " lại,nhưng=" " cái=" " tay=" " kia=" " cứ=" " siết=" " chặt=" " cổ=" " nàng=" " không=" " chịu=" " buông=" " ra,tay=" " còn=" " lại=" " nhẹ=" " nhàng=" " di=" " động,mỗi=" " nơi=" " bị=" " nó=" " chạm=" " đến=" " đều=" " làm=" " trái=" " tim=" " của=" " nàng=" " mãnh=" " liệt=" " nhảy=" " lên.= " nó=" " tựa=" " hồ=" " không=" " định=" " thương=" " tổn=" " nàng," " cứ=" " chậm=" " rãi=" " chậm=" " rãi=" " tra=" " tấn=" " nàng=" " ,hơn=" " mười=" " phút=" " sau=" " liền=" " biến=" " mất=" " vô=" " tung.= " trước=" " mặt=" " trần=" " lệ=" " đột=" " nhiên=" " xuất=" " hiện=" " một=" " tấm=" " ảnh,nàng=" " thử=" " giật=" " giật," " không=" " có=" " trói=" " buộc,nàng=" " cứng=" " ngắt=" " ngồi=" " xổm=" " xuống=" " nhặt=" " tấm=" " ảnh=" " kia=" " lên.= " thời=" " điểm=" " nhìn=" " thấy=" " tấm=" " ảnh,vẽ=" " mặt=" " nàng=" " lập=" " tức=" " hoảng=" " sợ.= " đó=" " là=" " tấm=" " thanh,tấm=" " hình=" " chụp=" " lúc=" " tấm=" " thanh=" " đang=" " nằm=" " trên=" " giường=" " bệnh.= " tay=" " nàng=" " thắm=" " đầy=" " mồ=" " hôi...=" " ****=" " thắm=" " hạ=" " đông=" " đứng=" " trước=" " căn=" " hộ=" " của=" " tấm=" " thành," " hai=" " tay=" " run=" " rẩy=" " mở=" " cửa=" " vài=" " ngày=" " không=" " đến," " trong=" " nhà=" " bám=" " đầy=" " tro=" " bụi,thấm=" " hạ=" " đông=" " nhìn=" " thoáng=" " qua=" " phòng=" " khách,=" " bắt=" " gặp=" " di=" " ảnh=" " của=" " tấm=" " thành,=" " hần=" " cũng=" " chỉ=" " liếc=" " một=" " cái,hần=" " ngồi=" " xuống=" " sàn,=" " từ=" " trong=" " tủ=" " móc=" " ra=" " thuốc=" " lá=" " điều=" " thuốc=" " phải=" " châm=" " nhiều=" " lần=" " mới=" " chấy,thấm=" " hạ=" " đông=" " cố=" " gắng=" " làm=" " cho=" " bản=" " thân=" " thả=" " lỏng,hần=" " đã=" " không=" " còn=" " hơi=" " sức=" " để=" " nói.= " hần=" " muốn=" " lảng=" " lảng=" " ngồi=" " như=" " vậy=" " một=" " hồi...=" " tia=" " sáng=" " len=" " lõi=" " qua=" " bức=" " màn=" " nơi=" " cửa=" " sổ,ảnh=" " mặt=" " trời=" " đánh=" " thẳng=" " vào=" " mặt=" " hần=" " ,=" " thắm=" " hạ=" " đông=" " có=" " chút=" " không=" " thích=" " ứng=" " nheo=" " mắt=" " lại=" " nhưng=" " vẫn=" " không=" " nguyện=" " nhúc=" " nhích.= " trước=" " kia,=" " dương=" " hoảng=" " thường=" " ngồi=" " ở=" " chỗ=" " này,ôm=" " thắm=" " thành=" " ụ=" " sữa,có=" " khi=" " thắm=" " thành=" " quấy=" " khóc=" " ,=" " nàng=" " sẽ=" " nhẹ=" " nhàng=" " vỗ=" " lưng=" " nó,thanh=" " âm=" " ôn=" " nhu=" " mang=" " theo=" " tươi=" " cười=" " sùng=" " nịnh,đổ=" " dành=" " "thắm=" " thành=" " không=" " khóc,=" " khóc=" " là=" " không=" " ngoan...mẹ=" " mẹ=" " ở=" " đây,ngoan=" " ,=" " con=" " xem,=" " là=" " mẹ=" " mẹ=" " nha..."=" " thời=" " điểm=" " dương=" " hoảng=" " hống=" " thắm=" " thành=" " ,=" " trong=" " mắt=" " tràn=" " đầy=" " thỏa=" " mãn.= " có=" " khi=" " nàng=" " sẽ=" " mặc=" " một=" " chiếc=" " váy=" " hoa=" " dài=" " ngồi=" " bên=" " cửa=" " sổ=" " cho=" " thắm=" " thành=" " phơi=" " nắng,đuôi=" " váy=" " thật=" " dài=" " phủ=" " trên=" " mặt=" " đất,=" " thắm=" " thành=" " an=" " an=" " tỉnh=" " tỉnh=" " nép=" " trong=" " ngực=" " nàng,hình=" " ảnh=" " đó=" " mang=" " đến=" " cảm=" " giác=" " vô=" " cùng=" " ấm=" " áp...=" " thắm=" " hạ=" " đông=" " thường=" " xuyên=" " bắt=" " gặp=" " bức=" " họa=" " ấy,lúc=" " đó=" " khi=" " nghe=" " thấy=" " tiếng=" " động=" " thắm=" " thành=" " sẽ=" " ngẩng=" " đầu=" " lên=" " nhìn=" " mình,lộ=" " ra=" " hai=" " cái=" " răng=" " nanh=" " tươi=" " cười,nhu=" " thuật=" " đáng=" " yêu=" " như=" " một=" " tiểu=" " thiên=" " sứ,dương=" " hoảng=" " quay=" " đầu,khẽ=" " cười=" " một=" " tiếng=" " "thành=" " thành=" " ,=" " ba=" " ba=" " tới=" " thắm=" " con=" " kia."=" " thắm=" " hạ=" " đông=" " đột=" " nhiên=" " phát=" " hiện,câu=" " dương=" " hoảng=" " hay=" " nói=" " nhất=" " là:=" " thành=" " thành,=" " ba=" " ba=" " tới=" " thắm=" " con=" " kia.= " kỳ=" " thật=" " người=" " mà=" " hần=" " muốn=" " gặp=" " nhất=" " chính=" " là=" " nàng,sao=" " nàng=" " lại=" " không=" " biết=" " chứ=" " thắm=" " hạ=" " đông=" " không=" " dám="

tới=" quá=" gần=" thăm=" thành,hắn=" sợ=" sẽ=" làm=" thăm=" thành=" dính=" mình=" hơn=" thể=" nữa=" thăm=" hạ=" đông=" còn=" sợ=" nếu=" đặt=" quá=" nhiều=" tình=" cảm=" thì=" sau=" này=" mình=" sẽ=" không=" bỏ=" xuống=" được=" vậy=" phải=" làm=" sao=" bây=" giờ=" mỗi=" khi=" tới=" gần=" thăm=" thành="," hấn=" luôn=" cảm=" thấy=" lưng=" mang=" quá=" nhiều=" tội=" nghiệt=" có=" đôi=" khi=" thăm=" hạ=" đông=" sẽ=" nghĩ=" ước=" gì=" thăm=" thành=" đừng=" có=" mặt=" trên=" đời=" này,như=" vậy=" cũng=" là=" giải=" thoát=" cho=" thăm=" thành=" cũng=" như=" giải=" thoát=" cho=" chính=" mình="," cả=" hai=" đều=" không=" cần=" dần=" vật=" lẫn=" nhau="," tựa=" như=" hiện=" tại="," không=" phải=" đều=" giống=" với=" những=" gì=" mình=" đã=" từng=" nghĩ=" tới=" sao=" đều=" là=" tra=" tấn=" thăm=" hạ=" đông=" nhớ=" đến="," lúc=" dương=" hoàng=" còn=" sống=" hấn=" không=" thể=" cho=" nằng=" hạnh=" phúc,sau=" khi=" dương=" hoàng=" chết="," ==" vẫn=" không=" thể=" an=" bình=" thi=" thể=" của=" nằng=" cũng=" chưa=" được=" an=" táng...=" trên=" mặt=" một=" trận=" lạnh=" lẻo="," thăm=" hạ=" đông=" đưa=" tay=" quệt="," bàn=" tay=" cảm=" thấy=" uơ=" ướt...=" nhìn=" sắc=" trời,lúc=" này=" đã=" là=" chạng=" vạng,thăm=" hạ=" đông=" phát=" hiện=" thì=" ra=" mình=" đã=" ngồi=" bắt=" động=" ở=" đây=" cả=" một=" buổi=" chiều="," cũng=" chưa=" bao=" lâu,lần=" đầu=" tiên=" thăm=" hạ=" đông=" cảm=" thấy=" thời=" gian=" trôi=" quá=" nhanh,hắn=" đã=" đánh=" mất=" rất=" nhiều=" thứ...=" lúc=" xoay=" người="," hấn=" nhìn=" thấy=" một=" thân=" ảnh=" màu=" đen=" đang=" đứng=" trong=" góc=" khuất=" vẫn=" không=" nhúc=" nhích=" thăm=" hạ=" đông=" lập=" tức=" kinh=" hách,nhưng=" liền=" nhanh=" chóng=" hồi=" phục=" tinh=" thần,hấn=" còn=" e=" ngại=" gì=" chứ=" dù=" sao=" hấn=" cũng=" đã=" trắng=" tay="," chỉ=" còn=" lại=" cái=" mạng=" già=" này="," không=" phải=" sao=" thăm=" hạ=" đông=" trằm=" mặt=" nhìn=" thân=" ảnh=" kia,nửa=" ngày=" sau=" hấn=" mới=" mở=" miệng=" "ngươi=" hận=" ta=" sao=" không=" trả=" lời=" thăm=" hạ=" đông=" cúi=" đầu=" cười=" khỏ,"à="," làm=" sao=" không=" hận=" chứ...=" thăm=" hạ=" đông=" đứng=" dậy="," ngẩng=" đầu=" nhìn=" về=" phía=" bóng=" đen=" "hiện=" tại=" ta=" ở=" ngay=" đây,ngươi=" có=" thể=" tùy=" tiện=" làm=" gì=" ta=" cũng=" được,giết=" ta="," báo=" thù=" cho=" mẹ=" ngươi,báo=" thù=" cho=" chính=" ngươi=" là=" ta=" nợ=" các=" ngươi,đời=" này=" ta=" không=" thể=" trả=" nổi="," bóng=" đen=" kia=" vẫn=" không=" nhúc=" nhích,thăm=" hạ=" đông=" đi=" đến,cách=" khoảng=" hai=" thước=" thì=" dừng=" lại,nhìn=" thân=" ảnh=" cao=" lớn=" hơn=" mình=" rất=" nhiều,cả=" khuôn=" mặt=" thiếu=" niên=" vùi=" vào=" trong=" bóng=" tối,đôi=" mắt=" vô=" cảm=" nhìn=" thăm=" hạ=" đông="," thăm=" hạ=" đông=" nghĩ=" tới=" vô=" số=" hình=" ảnh=" khủng=" bố,nhưng=" vẫn=" không=" tìm=" ra=" phương=" thức=" có=" thể=" câu=" thông=" với=" thăm=" thành="," _"thăm=" thành="," thăm=" hạ=" đông=" gọi=" hấn="," vươn=" tay=" chạm=" vào=" hấn,nhưng=" khi=" vừa=" chạm=" vào=" da=" thịt="," =," tay=" lại=" xuyên=" thấu=" giữa=" không=" trung="," thăm=" hạ=" đông=" kinh=" ngạc=" nhìn=" tay=" mình="," =," lại=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" thăm=" thành=" thăm=" thành=" vẫn=" không=" nhúc=" nhích=" nhìn=" thăm=" hạ=" đông="," _"thăm=" thành="?"=" sao=" lại=" như=" vậy=" thăm=" hạ=" đông=" nhìn=" thăm=" thành="," rõ=" ràng=" hấn=" cảm=" nhận=" được=" thân=" thể=" của=" thăm=" thành=" rất=" thật=" thăm=" thành=" chỉ=" giật=" giật="," nháy=" mắt=" một=" cái="," thăm=" hạ=" đông=" đi=" chuyển=" về=" phía=" trước=" một=" bước="," lại=" phát=" hiện=" ánh=" mặt=" trời=" xuyên=" qua=" chân=" thăm=" thành="," thăm=" hạ=" đông=" có=" chút=" kinh=" hoảng,loại=" kinh=" hoảng=" này=" từ=" đâu=" mà=" đến=" hấn=" cũng=" không=" biết="," nếu=" như=" thăm=" thành=" cứ=" như=" vậy=" tiêu=" thật,thăm=" hạ=" đông=" cảm=" thấy=" bản=" thân=" hấn=" thật=" sự=" sẽ=" sập=" đổ=" thân=" thể=" thăm=" thành=" dần=" dần=" trở=" nên=" trong=" suốt,cuối=" cùng=" thăm=" thành=" hoàn=" toàn=" biến=" mất...=" _"thăm=" thành="?"=" thăm=" thành=" thăm=" thành="!"=" thăm=" hạ=" đông=" vươn=" tay="," kích=" động=" quơ=" quơ=" tay=" giữa=" không=" trung="," lại=" chỉ=" với=" được=" một=" mảnh=" hư=" vô="," hấn=" lục=" tung=" cả=" phòng=" khách,nhưng=" kết=" quả=" vẫn=" không=" có=" khả=" năng=" tìm=" được,thăm=" hạ=" đông=" biết,nếu=" thăm=" thành=" tiêu=" thất,chính=" hấn=" cũng=" không=" sống="

nói,tội=" nghiê=" quâ=" nặng,trái=" tim=" hân=" đâ=" quâ=" mệ=" mòi=" vè=" sau=" nhất=" đình=" phải=" sổng=" trong=" dãn=" vậ=" thổng=" khỗ=" vạ=" kiệp=" bắt=" phục...=" thẳm=" hạ=" đông=" không=" dâm=" tiếp=" tục=" nghĩ...=" nhưng=" thẳm=" hạ=" đông=" vãn=" không=" biết,bắt=" đầu=" từ=" khi=" hân=" bước=" vào=" cửa,=" thẳm=" thành=" đả=" nhìn=" chăm=" chăm=" hân=" đứng=" trong=" góc=" khuất,=" thẳm=" hạ=" đông=" ngòi=" ở=" chỗ=" đó=" bao=" lâu,thẳm=" thành=" liên=" an=" an=" tĩnh=" tĩnh=" nhìn=" hân=" bẩy=" lâu.==" từ=" giữa=" trưa=" đến=" chạng=" vạng,=" khi=" ánh=" mặt=" trời=" gay=" gât=" nhất=" dãn=" dãn=" trở=" nên=" yếu=" ột,=" hân=" vãn=" nhẫ=" nhịn=" húng=" chịu=" vô=" số=" tia=" sáng=" dâm=" thẳng=" vào=" cơ=" thể=" mình,cảm=" thụ=" nhưng=" thứ=" mà=" thẳm=" hạ=" đông=" đang=" cảm=" nhận.==" nhân=" hoà=" quĩ=" không=" giống=" nhau,quĩ=" hờn=" không=" thể=" đứng=" dưới=" ánh=" mặt=" trời=" trong=" thời=" gian=" dài=" như=" vậy,=" đây=" không=" thể=" nghi=" ngờ=" là=" mệ=" loại=" tra=" tấn=" vô=" cùng=" thổng=" khỗ.==" thẳm=" hạ=" đông=" ngòi=" ngẫ=" người=" trên=" ghé=" salon,bổn=" phía=" mệ=" mẫ=" tời=" đen,=" hiệ=" tại=" đả=" là=" buổi=" tời.==" hân=" không=" biết=" vì=" sao=" mình=" không=" còn=" sợ=" hẫ=" thẳm=" thành,=" có=" thể...có=" thể=" là=" bời=" vì=" thẳm=" thành=" không=" thương=" tổn=" đến=" mình,=" cũng=" có=" thể=" là=" vì=" câu=" nói=" của=" dương=" hoàng=" trước=" khi=" mất.==" vừa=" rồi,=" hân=" muổn=" giữ=" lại,=" muổn=" cứu=" vãn=" mệ=" chút=" gì=" đó.==" mặc=" kệ=" là=" bao=" nhiều,đều=" sẽ=" giúp=" thẳm=" hạ=" đông=" đều=" cảm=" thấy=" dễ=" chịu=" hơn.==" thẳm=" hạ=" đông=" hoảng=" hốt=" nhìn=" căn=" phòng=" mà=" dương=" hoàng=" từng=" ở,hân=" cảm=" thấy=" thân=" thể=" dường=" như=" mất=" đi=" toàn=" bộ=" khí=" lực=" sao=" lại=" dối=" gạt=" ta=" chứ,=" vì=" cái=" gì=" không=" nói=" cho=" ta=" biết...=" về=" phần=" quan=" hệ=" giữa=" trần=" lệ=" và=" dương=" hoàng,cuộc=" sổng=" trước=" kia=" của=" dương=" hoàng=" là=" cái=" dạng=" gì,trần=" lệ=" đang=" che=" giấu=" những=" gì,từ=" từ,còn=" có=" rất=" nhiều=" chuyện=" khiến=" hân=" cảm=" thấy=" khó=" hiểu.==" đến=" tận=" bây=" giờ,thẳm=" hạ=" đông=" hoàn=" toàn=" vô=" lực,trừ=" bỏ=" hời=" hận=" cùng=" thổng=" khỗ=" còn=" có=" kinh=" ngạc,=" hân=" là=" mệ=" thẳng=" đàn=" ông=" bắt=" lực...=" thẳm=" hạ=" đông=" cảm=" thấy=" bản=" thân=" không=" muổn=" sổng=" nữa,hân=" đứng=" lên,=" nhìn=" thoáng=" qua=" cửa=" sổ,từ=" độ=" cao=" này=" mà=" nhảy=" xuống,=" cũng=" ngã=" không=" chệt.==" thẳm=" hạ=" đông=" bèn=" xoay=" người,=" đi=" vào=" phòng=" bếp,=" từ=" trong=" đống=" hỗn=" độn=" tìm=" được=" mệ=" con=" dao=" nhỏ.==" thẳm=" hạ=" đông=" run=" rẩy=" vươn=" tay,=" được=" mệ=" nửa=" lại=" lúi=" trở=" về,quả=" thật=" trong=" lòng=" hân=" cảm=" thấy=" rất=" uất=" ức,=" đến=" khi=" chệt=" cũng=" chệt=" không=" minh=" bạch.==" nhưng=" cuối=" cùng=" hân=" vãn=" đưa=" tay=" nắm=" lấy=" con=" dao,=" thẳm=" hạ=" đông=" cảm=" con=" dao=" trong=" tay,hân=" dùng=" ngón=" tay=" sờ=" sờ=" lưỡi=" dao,bén=" ngọt=" lưỡi=" dao=" rạch=" mệ=" đường=" máu=" trên=" ngón=" tay=" của=" hân.==" con=" dao=" này=" chắc=" đả=" đủ=" sắc=" bén,thẳm=" hạ=" đông=" nghĩ.==" hân=" khép=" mắt=" lại,=" nhắm=" ngay=" vị=" trí=" nơi=" trái=" tim=" mình,nếu=" đâm=" chuẩn=" thì...=" mệ=" nhát=" liên=" mắ=" mạng...=" _gì=" ở...ở=" cùng=" vói=" ta=" sao=" lão=" trần=" há=" hóc=" mòm=" nhìn=" tương=" mục.==" _ân=" tương=" mục=" mắ=" không=" đối=" sắc=" _gật=" đầu=" lão=" trần=" xấu=" hỏ=" gãi=" gãi=" đầu=" cái=" này...cái=" phồng=" tời=" tàn=" của=" ta=" làm=" sao=" để=" ngài=" ở=" được=" ,=" vừa=" bản,=" vừa=" nhỏ,=" không=" phải=" ta=" không=" muổn=" cho=" ngài=" ở=" nhờ,nhưng=" cái=" phòng=" của=" ta=" thật=" sự=" quá=" tời=" tàn,ta=" nói=" thật,trương=" thiên=" sư,=" lão=" trần=" thề=" là=" không=" dối=" gạt=" ngưoi.==" trương=" mục=" trầ=" mặc=" nửa=" ngày,=" mở=" miệng=" nói=" "theo=" ta=" được=" biết,tời=" hòm=" qua=" ngưoi=" đả=" đi=" ngang=" qua=" cửa=" nhà=" của=" mệ=" nam=" nhân=" vừa=" mới=" mất=" vợ."=" _hả=" ân...phải...đúng=" vậy,hình=" như=" là=" có=" chuyện=" đó."=" lão=" trần=" gạt=" đầu,=" khó=" hiểu=" hỏi=" "trương=" thiên=" sư,=" có=" vãn=" đề=" gì=" sao=" _ngưoi=" bị=" nữ=" quĩ=" quẩn=" thân.==" trương=" mục=" nói=" "thực..thực=" sao!??=" nó=" ở=" đâu=" vậy=" nó=" ở=" đâu="

vây="” lão="” trần="” thiếu="” chút="” nữa="” sợ="” tới="” mức="” nhảy="” lên,vội="” vàng="” xoay="” người,="” cảnh="” giác="” nhìn="” xung="” quanh,sắc="” mặt="” trắng="” bệch="” “này,="” trương="” thiên="” sư,="” ta="” có="” làm="” gì="” nằng="” đầu!="” _vận="” khí="” không="” tốt="” nên="” dính="” phải,="” hiện="” tại="” nằng="” đang="” ở="” trong="” nhà="” người,nếu="” không="” sớm="” trừ="” bỏ,ta="” nghĩ="” người="” sống="” không="” được="” bao="” lâu="” nữa="” a,="” trương="” mục="” bắt="” động="” thanh="” sắc="” nói,lão="” trần="” mới="” vừa="” tan="” tâm="” đang="” nấu="” bữa="” ăn="” khuya="” bị="” trương="” mục="” dọa="” đến="” mất="” hồn,="” hấn="” sưng="” sốt="” mà,khó="” trách="” hai="” ngày="” nay="” cảm="” thấy="” hình="” như="” mình="” gầy="” đi,="” khó="” trách="” hai="” ngày="” nay="” cảm="” thấy="” sắc="” mặt="” không="” tốt,="” tinh="” thần="” không="” sung="” túc,="” nguyên="” lai="” là="” do="” chuyện="” này...(~.~="” dễ="” lừa="” quá="” ta)="” lão="” trần="” hoàn="” toàn="” tin="” tưởng="” lời="” nói="” của="” trương="” mục="” ...="” lúc="” này="” đổi="” thành="” lão="” trần="” mở="” miệng="” cầu="” người="” “kia,="” cái="” kia...trương="” thiên="” sư="” a,="” không="” biết="” người="” có="” thời="” gian="” hay="” không...="” trương="” mục="” cắt="” ngang="” lời="” hấn="” “ta="” bề="” bộn="” nhiều="” việc,không="” có="” thời="” gian="” rảnh,="” nhưng="” nghĩ="” đến="” chúng="” ta="” hữu="” duyên="” ,="” ta="” có="” thể="” miễn="” phí="” giúp="” người="” thu="” phục="” nữ="”>

21. Chương 21: Xxxxx

Thời điểm mũi dao cắt vào da thịt, Thẩm Hạ Đông không có nửa điểm do dự, hấn dùng sức đâm xuyên qua. Lúc bắt đầu cảm thấy có chút ben nhọn đau đớn, nhưng lại không quá chua xót.

Một người đứng trước mặt hấn, bàn tay lạnh lẽo bắt lấy tay hấn,nhẹ nhàng chuyển động,rút lưỡi dao đang nằm trong ngực Thẩm Hạ Đông ra,Thẩm Hạ Đông đau đến vận vẹo cả mặt.

Máu tươi nhiễm ướt cả áo, hấn nức nở một tiếng, hai chân mềm nhũn quỳ xuống mặt đất.

Thẩm Thành từ trên cao nhìn hấn,đầu hơi hạ thấp, vẻ mặt vẫn không mang bất luận cảm xúc gì.

Sự xuất hiện của Thẩm Thành không hiểu sao lại làm Thẩm Hạ Đông thở ra một hơi, đồng thời lại cảm thấy bi ai,nó định tự tay giải quyết mình ư ?

__”Thẩm Thành.” Thẩm Hạ Đông quỳ trên mặt đất, hàn khí theo đầu gối rót vào từng góc ngách trong cơ thể.

__”Thực xin lỗi...” Trừ bỏ lời này ra, hấn thật sự không biết nên nói cái gì bây giờ, nếu tồn tại một thứ có thể xóa đi cảm giác tội nghiệt đang ẩn sâu trong nội tâm của hấn, Thẩm Hạ Đông nhất định sẽ làm.

Thẩm Thành im lặng nhìn hấn,thân thể Thẩm Hạ Đông bởi vì bị thương mà có chút không vững, từng giọt máu chậm rãi rơi xuống sàn nhà, trong căn bếp nhỏ ,mỗi tiếng “tí tách” “tí tách” vang lên phá lệ chói tai.

Thẩm Hạ Đông nhìn thấy Thẩm Thành hơi hơi cúi người, đôi mắt không hề gợn sóng quan sát vết thương của hấn.

Một đôi bàn tay nhợt nhạt thon dài đến trước mặt mình ,Thẩm Hạ Đông không dám thả lỏng hô hấp, hấn nghĩ có thể đôi tay kia lập tức sẽ nắm lấy cổ mình, từ từ bóp chết mình.

Nhưng đôi tay của Thẩm Thành lại dừng trước ngực Thẩm Hạ Đông, hấn nghiêng đầu nhìn máu tươi đang chậm rãi chảy xuống. Hai mắt hữu khí vô lực đóng mở, giống như tùy thời sẽ chìm vào giấc ngủ.

Càng im lặng lại càng đáng sợ, trên mặt Thẩm Hạ Đông dần dần xuất hiện vẻ tuyệt vọng.

Rốt cuộc, Thẩm Thành cứng ngắt giật giật, bàn tay chạm vào miệng vết thương trên ngực Thẩm Hạ Đông ,khiến cơ thể Thẩm Hạ Đông không khỏi run lên,xúc cảm lạnh như băng kích thích làm cho hấn nổi cả da

gà, mồ hôi hột che kín cái trán. Hấn giương miệng nhìn Thẩm Thành, Thẩm Hạ Đông thật sự không biết con trai của hắn đang muốn làm cái gì.

Đôi tay dính máu nhìn có vẻ phá lệ quỷ dị, giờ phút này hành động của Thẩm Thành tựa như một đứa trẻ, nhìn chăm chăm hai tay mình, trong thả lay động, ngón tay ngón cong ngón duỗi, máu tươi dần dần nhiễm đỏ cả năm ngón, trong lòng bàn tay đều đọng lại một vũng máu nhỏ.

Một ngón tay chen vào cổ áo của Thẩm Hạ Đông, sao đó lại thêm một ngón chui vào, hai ngón tay nhẹ nhàng chia ra.

Tiếng xé mở quần áo nặng nề lên trong phòng bếp, dứt khoát đến tàn nhẫn..

Thẩm Hạ Đông trần trần nhìn Thẩm Thành xé nát áo của mình, miệng vết thương lập tức bị bại lộ giữa không khí, Thẩm Hạ Đông đau xót trừu rút một hơi, hai chân vẫn tiếp tục quỳ không dám nhúc nhích.

Thẩm Thành chậm rãi cúi người, hấn đến gần vết thương của Thẩm Hạ Đông, một lỗ thủng với huyết nhục mơ hồ hiện ra trong mắt hấn.

Thẩm Hạ Đông căng thẳng nhìn Thẩm Thành, thân thể hấn bắt đầu run rẩy, ánh mắt Thẩm Thành vẫn nhìn chăm chăm miệng vết thương của hấn, không hề có ý định dời đi.

Trong mắt Thẩm Thành xuất hiện cái gì vậy, Thẩm Hạ Đông không rõ, hấn vô thức dời đầu qua, Thẩm Hạ Đông liền nhìn thấy vô số hình ảnh xuất hiện trong mắt Thẩm Thành.

Máu, cả mặt đất đều là máu, chiếc váy trắng dính đầy máu, những hình ảnh kinh khủng đó cứ liên tục chuyển động trong mắt Thẩm Thành.

Biểu tình của Thẩm Thành bắt đầu trở nên âm trầm, Thẩm Hạ Đông vội vàng lui về phía sau, nghiêng người làm cho miệng vết thương tránh khỏi tầm mắt của Thẩm Thành, sau đó luống cuống lau đi vết máu dính trên mặt đất “Không phải...không phải...không phải là sự thật...”

Hoàn toàn không biết đang an ủi Thẩm Thành hay là an ủi chính mình, trong thanh âm đã có chút run run...

Thẩm Thành chuyển động con người theo từng động tác của hấn. Thời điểm nhìn thấy tám lưng xích lõa của Thẩm Hạ Đông, hai tròng mắt đỏ ngầu xuất hiện một loại dục vọng mãnh liệt.

Thẩm Hạ Đông đang khom người quỳ trên mặt đất bỗng cảm thấy một bàn tay lạnh buốt đang nhẹ nhàng vuốt ve lưng mình, hấn nao nao, không thể tin quay đầu lại.

Thẩm Thành không nhìn Thẩm Hạ Đông, hấn đang chăm chú nhìn xuống dưới thân Thẩm Hạ Đông. Thẩm Hạ Đông đột nhiên nhớ tới một đêm kia ở bệnh viện. Tối hôm ấy, quả thực là quá hoang đường, hấn bị ép buộc làm một việc mà hấn phải tự lừa gạt bản thân, cho đó chỉ là một giấc mộng hoang đường. Thẩm Hạ Đông thối lui về sau, “Thẩm Thành, đây là không đúng, không nên làm như vậy, ba là ba ba của con...”

Tiếng “ba ba” kia phát ra cực kì mỏng manh, Thẩm Hạ Đông cảm thấy xấu hổ, hấn không xứng làm một người cha.

Thẩm Thành vẫn không dừng lại, đôi mắt vô thần từng chút từng chút một dời xuống

Thẩm Hạ Đông từng nói, chỉ cần có thể bồi thường, bắt hấn làm cái gì hấn cũng đều nguyện ý, nhưng mà riêng chuyện này thì không được, bọn họ là cha con, nếu hôm nay bắt hấn làm như vậy, Thẩm Hạ Đông không thể chấp nhận, như vậy tội nghiệt sẽ càng chồng chất ...

Giờ phút này, trái tim Thẩm Hạ Đông giống như một tảng đá nặng ngàn cân, đè ép khiến hấn không thể hô hấp, hấn kích động cầu xin “Không thể làm như vậy, không thể làm như vậy...Van cầu con, Thẩm Thành. Đừng đối xử với ba như vậy...Trừ cái này ra, con muốn làm gì ba cũng được, con có thể giết ta...Giết ta...Là ba sai, là lỗi của ba. Ba đáng chết...” Ba làm sai thật rồi, ba đã biến cho con thành một con quái vật...

Thẩm Hạ Đông khủng hoảng nhặt con dao lên, run rẩy đưa cho Thẩm Thành, quỳ xuống trước mặt Thẩm Thành, mang theo ngữ khí cầu xin “Giết ta. Giết ta rồi thì mọi chuyện sẽ tốt. Làm ơn giết ta...”

Đến một ngày có thể hèn mọn đến loại trình độ này, ngay cả Thẩm Hạ Đông đều cảm thấy mình thật đáng xấu hổ.

Thẩm Thành thế nhưng xem nhẹ con dao kia, một bàn tay vòng qua lưng Thẩm Hạ Đông, tư thế hai người thật ái muội đến quỷ dị.

Tay còn lại thì nắm lấy mắt cá chân của Thẩm Hạ Đông, Thẩm Hạ Đông sợ hãi run rẩy, giống như cả thân thể đang bị bao phủ bởi băng tuyết ,nội tạng của hắn đều nhanh bị đông lạnh.

__Van cầu con...van cầu con...Thẩm Thành, con không thể làm như vậy...

Thẩm Thành tựa hồ không nghe được lời hắn nói, từ lúc bắt đầu, hắn đều chìm đắm trong thế giới riêng của mình. Ẩn chứa trong đôi mắt xinh đẹp là hắc ám vô tận, vô cảm vô thần.

Thẩm Hạ Đông cảm thấy sợ hãi,da đầu run lên. Người này là con hắn, là đứa con trai ruột thịt, mà mình chính là cha của hắn.

Thời điểm đôi tay kia lần mò cởi đi thắt lưng của mình, Thẩm Hạ Đông đều đã khủng hoảng tột độ chỉ có thể khóc lóc nức nở van xin “Thẩm Thành...”

Nhưng sự cầu xin tha thứ của hắn không được đáp lại, đôi tay kia vẫn tiếp tục làm việc của mình. Trên mặt Thẩm Thành rõ ràng thể hiện sự hưng phấn khi nhìn thấy Thẩm Hạ Đông sợ hãi...

Dây lưng cởi bỏ, đôi tay kia bắt đầu thâm nhập vào bên trong. Thẩm Hạ Đông run lấy bầy chụp lấy quần lót, hắn biết mình làm vậy cũng vô dụng, nhưng hắn sắp bị dọa điên rồi. Hắn quên không được cảm giác đau đớn đêm hôm đó, giống như muốn tra tấn hắn đến chết mới thôi.

Thẩm Thành rút một tay ra, bắt lấy hai tay Thẩm Hạ Đông,Thẩm Hạ Đông không tiếng động rơi nước mắt, hắn gào lên con dao trong tay “Thẩm Thành, ngươi, ngươi không nên ép ta...”

Thẩm Thành dừng lại, nhưng chỉ một chút mà thôi, thần nhiên liếc mắt tàn nhẫn đập nát tia hy vọng duy nhất còn sót lại của Thẩm Hạ Đông.

Bởi vì Thẩm Thành đã muốn vượt tới, con dao kia xuyên thấu qua cơ thể hắn, Thẩm Hạ Đông lập tức bị một trận hàn khí dày đặc giam cầm.

Rõ ràng Thẩm Thành có thể chạm vào mình, nhưng tại sao mình lại không làm gì được hắn ?

Thẩm Hạ Đông lẳng lẳng nhìn Thẩm Thành kéo quần hắn xuống,chậm chạp từng chút từng chút một ,đến mắt cá chân, đôi tay kia nhẹ nhàng xé chiếc quần thành hai nửa,Thẩm Hạ Đông bây giờ chỉ mặc độc một cái quần lót lui trên mặt đất giống như một con cá chờ chết.

Lúc này Thẩm Thành mới ngừng tay, Thẩm Thành đứng trước mặt Thẩm Hạ Đông, làm cho hắn chứng kiến mình ung dung cởi sạch quần áo. Thân thể thiếu niên thon dài trắng nõn rất xinh đẹp, sợ là cả nam nhân cũng chịu không nổi hấp dẫn,nhưng ,Thẩm Hạ Đông chỉ cảm thấy sợ hãi. Thẩm Hạ Đông nhìn hắn quỳ xuống,nhìn vật khí dưới thân trướng đại khiến cho hậu huyệt Thẩm Hạ Đông ớn ớn co rút, không hiểu đau đớn.

Thẩm Thành đưa tay vói vào quần lót,chậm rãi xoa nhẹ vật kia của Thẩm Hạ Đông, rõ ràng bàn tay không mang một chút độ ẩm lại khiến cho hạ thân Thẩm Hạ Đông dưới sự cao thấp luật động run rẩy dựng thẳng lên. Thẩm Hạ Đông đã thật lâu không có giải quyết nhu cầu sinh lý, nhìn cái kia của mình dựng thẳng hắn không khỏi xấu hổ muốn đập đầu chết đi, hắn cảm thấy mình quá dơ bẩn rồi.

__”Thẩm Thành, ngươi không thể làm như vậy...” Thẩm Hạ Đông không còn biết đây là lần thứ mấy trong buổi tối hôm nay mình mở miệng cầu xin tha thứ. Hắn căn bản không có khả năng phản kháng,hắn ngay cả việc chạm vào Thẩm Thành cũng không thể.

Thẩm Thành đột nhiên ngừng đầu, thừa lúc Thẩm Hạ Đông không chú ý, thô bạo hôn môi hắn. Cấn, xâm lược, quấy phá.

Một loạt hành động điên cuồng mang theo giữ lấy dục, thân thể Thẩm Hạ Đông lung lay không vững, liền bị một bàn tay giữ lại.

Cái lưỡi lạnh như băng thâm nhập vào trong khoang miệng, không ngừng tham lam xâm lấn, lực đạo lớn đến kinh người. Thẩm Hạ Đông miệng bị ngăn chặn chỉ có thể phát ra những tiếng nhỏ vụn rên rỉ, dị vật liên tục xâm nhập vào sâu trong yết hầu khiến hắn chịu không nổi ,thiếu chút nữa muốn phun.

Thẩm Thành vẫn không buông tha hắn, một bàn tay không ngừng ở dưới thân Thẩm Hạ Đông luật động. Nam nhân đều là động vật sống nhờ nửa người dưới, Thẩm Hạ Đông cũng không ngoại lệ. Từng đợt từng đợt sóng mang theo khoái cảm không ngừng tập kích toàn bộ đại não của hắn, cả người như bị bao phủ bởi một biển dục vọng mê mông, vô pháp kiềm chế.

Thẩm Hạ Đông nhắm chặt khi mắt, không chú ý tới bàn tay đang đặt sau lưng hắn đã dời đi, di chuyển xuống hạ thân, kéo quần lót của hắn xuống. Bài khai hai mông cánh hoa, một ngón tay len lỏi vào sau huyệt, hậu huyệt khá chặt, thời điểm ngón tay chui vào bị gắt gao cản trệ.

Thẩm Hạ Đông lập tức theo dục vọng bồng tỉnh, khi hắn ý thức được mình làm cái gì thì toàn bộ gương mặt đều ửng đỏ cả lên, nhưng lúc nhận ra hậu huyệt đang bị dị vật xâm nhập thì khuôn mặt lập tức trở nên trắng bệch. Thẩm Hạ Đông bắt đầu bài xích “Thẩm Thành! Van cầu người! Không thể làm như vậy! Không thể đi vào! Đi ra ngoài...Ba ba van cầu con...”

Thẩm Thành không chấp nhận việc Thẩm Hạ Đông phản kháng, lần thứ hai ngậm lấy miệng Thẩm Hạ Đông, Thẩm Hạ Đông chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở.

Cả người Thẩm Hạ Đông bị đặt lên đùi Thẩm Thành, trên người bởi vì *** mà hưng phấn đến đỏ bừng, ma sát vào da thịt lạnh băng của Thẩm Thành khiến hắn không khỏi run rẩy. Nhưng lại bao hàm một cổ không hiểu khoái cảm.

Khi hậu huyệt bị nhét vào ba ngón tay, Thẩm Hạ Đông cảm thấy ba ngón tay kia trều sấp vài cái trong cơ thể mình liền đi ra. Chưa đầy hai giây sau, một cái cực đại vật cứng lập tức xâm nhập, Thẩm Hạ Đông đau xót, chỉ có thể phát ra tiếng thống khổ nức nở.

Vật kia hung hãn thống vào cơ thể mình, quá lớn vẫn chưa thể toàn bộ chui vào, hậu huyệt trướng đau cơ hồ khiến hắn choáng váng. Sau đó, Thẩm Thành buông tha đôi môi của hắn, Thẩm Hạ Đông lập tức phát ra tiếng thống khổ khàn khàn “Thẩm Thành, không được đi vào, ra mau. Ngô ...cầu người cầu người...” Thẩm Hạ Đông khóc nức nở

Thẩm Thành tựa hồ càng hưng phấn, bắt vi động sở.

Một tay vẫn nắm lấy hạ thân Thẩm Hạ Đông cao thấp luật động, tay kia đỡ lấy thắt lưng hắn, bắt đầu trều sấp tàn phá. Thẩm Hạ Đông đau đến trắng bệch “Dừng lại...dừng lại...Van cầu người...Ồ.ô...”

Thẩm Thành đột nhiên đẩy hắn ngã xuống đất, xách lên hai chân Thẩm Hạ Đông, đặt trên vai mình, càng thêm cuồng dã xâm nhập, cắm sâu vào hậu huyệt Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông cảm thấy mình sắp chết rồi..

Hậu huyệt gắt gao giữ lấy vật cứng, theo mỗi lần trều sấp, mép thịt đều bị lôi ra, nơi hai người chặt chẽ kết hợp dính đầy tơ máu...

“A!” Thẩm Thành mãnh liệt tiến công khiến Thẩm Hạ Đông không khỏi kích động thét lớn “Thẩm Thành! Ba ba van cầu con! Dừng như vậy, đừng tiếp tục tra tấn ba ba nữa...A!”

Đáp lại hắn chỉ là một lần kịch liệt thống vào...

Tấm lưng Thẩm Hạ Đông dán chặt vào mặt sàn lạnh lẽo, thân thể lại Thẩm Thành kích thích...Hắn mơ mơ màng màng vô thức nhìn đến khuôn mặt của Thẩm Thành, đôi mắt đỏ ngầu chứa đầy ***, dường như muốn nuốt cả mình vào bụng...

Trong sự dài dòng tra tấn, Thẩm Hạ Đông rốt cuộc bị ép buộc đến hôn mê, trên ngực hắn chảy đầy máu tươi, dưới thân còn bị người xâm phạm, tiếng trều sấp *** mỹ vang lên khắp phòng bếp, hậu huyệt vẫn đang gắt gao nuốt lấy vật cứng ra vào, trong đêm tối tràn ngập một loại mỹ cảm khiến người ta hít thở không thông ...

Một hồi loạn luân tình ái vẫn còn đang tiếp tục...

22. Chương 22: Chuyện Ở Chung

Trần Lệ đi đến bệnh viện

Lúc nhìn thấy Thẩm Thanh bình an vô sự, nàng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, đôi mắt mở to đến cực hạn, nước mắt ào ào rơi xuống. Móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, vẻ mặt vô cùng dữ tợn. Nàng không thể không chế được sự phẫn nộ phát ra từ sâu nội tâm.

Hôm nay là cuối tuần, Đặng Dương lái xe tới chỗ lão Trần. Sau khi kiên nhẫn gõ cửa suốt mười mấy phút đồng hồ, mới thấy có người mở cửa, lão Trần hình như mới vừa tỉnh ngủ. Lúc nhìn thấy Đặng Dương mới chợt nhớ tới “Ồ! Là người a.”

Đặng Dương bực bội, nhíu mày “Làm gì mà lâu như vậy mở cửa .”

—”Ta không biết là người, hôm nay cuối tuần ta định ngủ nướng một chút.” Lão Trần xoay người sang chỗ khác, muốn tới sôpha lấy áo khoác. Nhưng lại nhìn thấy một người đang nằm trên ghế sôpha, lão Trần sưng sốt không kịp phản ứng.

Từ lúc cửa mở, Đặng Dương đã phát hiện Trương Mục, chỉ nhìn thoáng qua rồi lại xoay đầu về phía lão Trần.

—”Người, người..” lão Trần nguyên bản định hỏi người tại sao lại ở chỗ này, nhưng chợt nhớ đến chuyện tối hôm qua liền ngừng lại.

Lại nói tiếp hẳn đáng lẽ phải hảo hảo cảm ơn Trương thiên sư, đêm qua nhờ có Trương thiên sư mới thu phục được nữ quỷ, còn miễn phí cho hẳn nữa chứ. Tuy rằng lão Trần không có nhìn thấy bộ dáng nữ quỷ, nhưng Trương thiên sư thoát nhìn rất nghiêm túc, lão Trần đứng ngồi không yên theo đuôi Trương Mục, chờ hẳn ngừng tay liền hỏi “Này...Trương thiên sư, nữ quỷ thu phục...?”

—”Ân.” Trương Mục đáp

—”À, như vậy a.” Lão Trần thở ra một hơi

Sau đó, Trương Mục ngồi trong phòng khách uống hết ba chén trà, ăn hết hai gói bánh quy vẫn chưa thấy có ý định rời đi, lão Trần ngượng ngùng, ngoài miệng khách sáo “Trương thiên nay, hôm nay cũng đã trễ như vậy, không bằng người nghỉ lại đây một đêm đi.”

Ngữ khí kia là giả vờ, cho dù là đứa ngốc cũng có thể nghe ra. Ngụ ý là : Khuya rồi, người mau về đi, ta muốn nghỉ ngơi.

Nhưng mà vị này Trương thiên sư tuyệt không khách khí, vẻ mặt miễn cưỡng “Ân” một tiếng, sao đó tự nhiên đi vào phòng lão Trần lấy chăn, để lên ghế sa lon, cuối cùng còn nhìn lão Trần đang há hốc mồm nói “Nơi này tuy có chút đơn sơ, nhưng tốt xấu vẫn có chỗ để dung thân, vậy đêm nay ta đành ủy khuất chính mình ngủ ở ngoài vậy.”

Lão Trần chỉ ngây ngốc “A” một tiếng, sau đó cứng ngắt trở về phòng.

Đây rốt cuộc da mặt Trương thiên sư quá dày ? Hay là do mình quá nhỏ nhen nhỉ ? Lão Trần nghĩ nghĩ mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ

Nhìn thấy Đặng Dương từ ngoài bước vào, Trương Mục ngẩng đầu, cười cười “Buổi sáng tốt lành.”

—”Đây là chuyện gì ?” Đặng Dương khó hiểu nhìn lão Trần

Lão Trần hắc hắc cười gượng hai tiếng, “Trương thiên sư hẳn...”

—”Nói đơn giản là, chúng ta đang ở chung.” Trương Mục trằm chằm đi rót ly nước.

—”A?” lão Trần choáng váng

Trương Mục quay đầu lại “Ân...đối với ân nhân cứu mạng thì chút việc nhỏ như vậy người phải làm.”

Lão Trần bị bốn từ “ Ân nhân cứu mạng” kia dọa choáng váng,há hốc mồm, Trương thiên sư sao có thể...sao lại có thể không biết xấu hổ đến như vậy chứ ?? Rõ ràng chính mồm hắn nói là thuận tiện“giúp” mình thu phục quỷ mà...

__”Ta biết lúc này trong lòng ngươi đang nghĩ gì, ờ, này cũng thật không biết xấu hổ,” Trương Mục trùu chần đi đến trước mặt lão Trần,nhìn thoáng qua ngực của hắn,vươn tay chỉ chỉ, về mặt cực kì vô hại nhìn lão Trần “Ta biết thuật đọc tâm,ngươi không nên quên.”

Lão Trần thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu..

Đặng Dương rất có ấn tượng với người thanh niên này,lần trước đã gặp hắn ở nhà Trần Lệ...

__”Cho nên nói là ở chung sao ?” Đặng Dương quay đầu nhìn lão Trần,lão Trần rối rắm một hồi,được rồi, mình thật sự là kẻ không phóng khoáng chút nào,không phải chỉ ở nhờ vài ngày thôi sao, không có việc gì a,không có việc gì a. “Àn...Tạm thời là như vậy.” Chính là vẫn luôn cảm thấy có chỗ là lạ. Ở chung...?

__”Đúng rồi, sớm như vậy đến tìm ta có chuyện gì sao ??” Lão Trần hỏi

Đặng Dương lại nhìn thoáng qua Trương Mục “Người ta muốn tìm đã ở chỗ này, không cần tìm nữa .”

Nghe nói như thế Trương Mục ngẩng đầu nhìn Đặng Dương.

__”Ngươi tìm Trương thiên sư ?” lão Trần nhìn qua nhìn lại hai người bọn họ, Đặng Dương tìm Trương Mục để làm gì ?

Đặng Dương lại nói “Mau đi pha cà phê lại đây,ta có chuyện muốn nói cùng Trương thiên sư.”

__”A a.” lão Trần gật đầu

__”Nhĩ hảo, chúng ta đã từng gặp mặt,là ở nhà Trần Lệ. Ta là người phụ trách vụ án này, ta tên Đặng Dương.” Đặng Dương ngồi đối diện Trương Mục.

Trương Mục đáp “Trương Mục.” Nói xong liền trát trát nhàn tình nhìn Đặng Dương “ Đặng tiên sinh tìm ta là có chuyện gì sao ?”

__”Ta cũng không dài dòng quanh co,vốn là hôm nay tính toán đi tìm ngươi,trùng hợp lại gặp ngươi ở chỗ này, đỡ phải vất vả đi tìm. Ta đây, chỉ là muốn hỏi ngươi một số vấn đề mà thôi.”Đặng Dương nghiêm mặt nói

__”À ?” Trương Mục mở TV

Đặng Dương tiếp tục “Theo ta được biết ngươi là người được Trần Đông mời đến để tróc quỷ, Trần Đông tìm đến ngươi lúc nào,ngày đó hắn tìm đến ngươi đã nói những gì ?”

__”Vấn đề ngươi hỏi hình như hơi nhiều.” Trương Mục ngả người trên ghế salon,vươn tay nhu nhu chân mày, sau đó nhếch miệng cười “Có điều hỏi thật đúng trọng điểm.”

Trương Mục lấy ra một cây que kẹo,mở vỏ kẹo, nhét vào miệng mình. Nhìn Đặng Dương nói “Ồ, hình như ta biết những điều ngươi muốn hỏi, nhưng trước hết phải để ta nhớ lại đã.”

Nhìn hành động của thanh niên trước mặt, Đặng Dương nhíu mày “Đây là một vấn đề rất nghiêm túc, ta nghĩ mời ngươi tỏ ra hợp tác một chút.”

Trương Mục không thêm để ý,chỉ liếc hắn một cái,nhắm mắt lại. Đến khi mở mắt ra thì há mồm nói “Một tháng trước, Trần Đông đến tìm ta,hắn nói hắn cảm thấy nhà hắn có thứ không được sạch sẽ,dọa cháu gái hắn phát điên,làm cho gia đình của con gái hắn không thể sống an bình. Về phần nguyên nhân thì hắn ngậm miệng không đề cập tới. Khi cùng hắn về Trung Quốc, hắn chỉ dặn dò ta tận lực bảo vệ gia đình của con gái hắn, từ đó về sau cũng chưa từng gặp lại. Lần đầu gặp Thẩm tiên sinh cùng Thẩm phu nhân,ta thấy âm khí trên người bọn họ rất nặng,xem ra là đã bị ma quỷ theo ám một đoạn thời gian. Về phần quá khứ của Thẩm phu nhân , ta cũng chỉ biết giống ngươi, ngoài ra không còn gì khác.”

Sau khi nhanh chóng nói ra mọi chuyện,Trương Mục lấy que kẹo ra “Còn có, ta muốn nói với ngươi, ăn kẹo không có nghĩ là ta không nghiêm túc trả lời câu hỏi của ngươi. Lời ngươi nói làm ta có chút không vui.”

Đặng Dương trầm mặc một hồi, tựa hồ đang suy nghĩ đến lời khai của Trương Mục. Nửa ngày sau mới nói một câu “Đối với lời nói của mình, ta thật sự rất xin lỗi,ta chỉ muốn nhanh chóng phá án,hวัง vọng người có thể thông cảm.”

__”Như vậy , Trương thiên sư...”

__”...trên đời này thật sự có quỷ sao ?” Đặng Dương có chút không xác định.

Trương Mục gọi lên khoe miệng “Có.”

__”VẬY...là ai ?”

__”Ta nghĩ là người cũng biết, nhưng ta không muốn nói ra, nói xấu sau lưng người chết là đại bất kính.” Trương Mục cười một cách cổ quái,từ ghế salon đứng dậy,tiếp nhận cà phê lão Trần đưa tới,nhấp một hơi, lắc đầu “Ta thích ngọt, về sau nhớ thêm nhiều đường vào.”

Đặng Dương lâm vào trầm tư. Dương Hoàng hay Thẩm Thành ?

__”Mấy ngày nay Tiểu Thanh thế nào ?” Trần Lệ đứng bên hành lang hỏi bác sĩ phụ trách Thẩm Thanh,nàng không dám đi vào nhìn Thẩm Thanh,từ lần trước chứng kiến kích động của Thẩm Thanh, khi nhìn thấy mình,Trần Lệ không dám đến gần nữa.

__”Tình huống có chút không ổn,so với lần trước còn nghiêm trọng hơn. La hét muốn về nhà,luôn miệng kêu có quỷ có quỷ , có đôi khi lảm nhảm cả đêm, làm thế nào cũng không ngăn được. Chỉ có thể dùng đến thuốc an thần mới có thể làm nàng trấn tĩnh lại.” Bác sĩ thở dài, lắc đầu nói

Trần Lệ rũ xuống mi mắt, không nói gì. Đi đến phòng bệnh của Thẩm Thanh,xuyên qua cửa thủy tinh Trần Lệ nhìn thấy Thẩm Thanh đang an tĩnh nhắm mắt nằm trên giường, tựa hồ là đang ngủ.

Trần Lệ bắt đầu hoảng hốt, con gái của nàng tại sao đột nhiên biến thành như vậy, là lỗi của ai chứ ?

Vừa lúc đó, Trần Lệ không có chú ý tới, Thẩm Thanh bỗng dưng mở mắt, ngồi dậy, đi xuống giường,chân trần chậm rãi đi đến cửa, không hề phát ra tiếng động.

Lúc đến nơi, Thẩm Thanh hung hăng nện một phát vào cửa.

Trần Lệ bị cửa chấn động làm bừng tỉnh,nàng ngẩng đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt vặn vẹo xuất hiện trước mắt mình. Trái tim mãnh liệt co rút,vô cùng hoảng sợ.

Chờ nàng lui về sau một bước , mới nhận ra đó là khuôn mặt của Thẩm Thanh,Thẩm Thanh đang dán chặt vào cửa kính nhìn Trần Lệ, không ngừng “Thông thông” đập cửa “Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài! T muốn về nhà! Có quỷ! Có quỷ! Ta phải về nhà! A...Người thả ta ra ngoài!”

Tiếng gào thét kia hoàn toàn không giống như thanh âm của Thẩm Thanh,khàn khàn mà bén nhọn,giống như tỳ thời có thể phá rách cổ họng.

Phía sau, bác sĩ nhìn hành động điên cuồng của Thẩm Thanh mà nói “Thẩm phu nhân, nếu Thẩm Thanh cứ tiếp tục như vậy,bệnh viện thật không thể để nàng tiếp tục ở lại trong này. Cửa kính đã phải đổi hai lần. Hay là nên cách ly nàng đi,an trí ở một nơi hẻo lánh,bằng không nàng cứ mãi gây ầm ĩ cả ngày lẫn đêm như vậy chúng ta thật sự không có biện pháp.”

Trần Lệ nhìn Thẩm Thanh điên loạn bên trong cánh cửa,không nói gì.

Bác sĩ khó xử, một lát sau tiếp tục nói “Thẩm phu nhân, ta có một biện pháp , không biết có nên nói hay không.”

__”Nói.” Trần Lệ bất động, ngữ khí nguội lạnh.

__Ta cảm thấy, Thẩm Thanh cũng không phải hoàn toàn bị điên đâu.

__”Lời này có ý gì ?” Trần Lệ nghiêng đầu nhìn hấn.

Bác sĩ nói “ Ta cũng không dám chắc,chỉ là trực giác mà thôi. Nhưng theo ý kiến cá nhân của ta, ta cảm thấy người nên đón nàng về nhà hảo hảo chiêu cố, nói không chừng sẽ có cơ hội hồi phục. Thắm Thanh luôn la hét đòi về nhà, không bằng theo ý nàng đi. Một người điên mà vẫn còn muốn về nhà... mong muốn đó cỡ nào mãnh liệt...”

__”Người nghĩ rằng ta chưa từng nghĩ đến sao ?” Trần Lệ nhìn Thắm Thanh nở nụ cười,nụ cười cực kì bất đắc dĩ,cực kì chua xót. Thanh âm mang theo sự thống khổ của một người mẹ thương tiếc đứa con của mình

Nàng sao lại không muốn đón Thắm Thanh về nhà chứ? Sao lại không muốn đưa Thắm Thanh thoát khỏi cái nơi quỷ quái này ? Nhưng mà người nhìn, hiện tại đều đã biến thành bộ dáng gì,nàng làm sao có thể chiêu cố Thắm Thanh ? Nàng đã bị dọa sợ,nàng sợ hãi việc mình chỉ có thể trở mặt nhìn Thắm Thanh bị thương tổn,đó là lỗi của nàng,là do nàng không thể bảo vệ con gái của mình.

Nhìn biểu tình của Trần Lệ,bác sĩ chỉ có thể ở trong lòng thở dài,sau đó để Trần Lệ đứng đó một mình.

__”Thả ta ra ngoài! Ta muốn ra ngoài...” Không biết Thắm Thanh đã kêu bao lâu,Trần Lệ nghe một tiếng, tâm đều đau một lần.

Nàng đi qua, muốn thông qua cửa kính sờ sờ mặt Thắm Thanh,nhưng thời điểm tay nàng vừa chạm cửa kính,Thắm Thanh đột nhiên kinh hách thối lui về phía sau một bước,hét to một tiếng “KHÔNG CẦN!”

__”Tiểu Thanh ?” Trần Lệ nghi hoặc nhìn tay mình,lại nhìn Thắm Thanh “ Tiểu Thanh ? Con làm sao vậy ?”

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao có thể lại giống như lần trước ? Thấy mình liền như gặp phải ác ma.

Trần Lệ vô lực nhìn Thắm Thanh “Tiểu Thanh, con đến cùng là muốn mẹ mẹ phải làm thế nào bây giờ ?” Thắm Thanh vẫn duy trì vẻ mặt hoảng sợ nhìn Trần Lệ. Trần Lệ cảm thấy vô cùng khó chịu,nàng nhìn Thắm Thanh như vậy rất khó tiếp nhận,cuối cùng vẫn cắn răng xoay người bước đi.

__”Mẹ mẹ.” Đúng lúc một thanh âm lại vang lên,Trần Lệ ngơ ngác dừng lại,tâm tình bây giờ, ngay cả Trần Lệ cũng không thể hình dung. Không thể nói rõ là vui quá hóa buồn hay là hỉ quá hóa bi...

__”Mẹ mẹ...” lại một tiếng, Trần Lệ không biết đã bao lâu rồi chưa được nghe qua...

Nàng quay đầu lại, bắt gặp vẻ mặt Thắm Thanh đang chờ mong nhìn mình , hé miệng kêu “Mẹ mẹ...”

Một tiếng kia kêu vào trong lòng Trần Lệ...

Trần Lệ dưới chân có chút kích động, nàng lảo đảo đi đến , không xác định hô một tiếng “Thắm Thanh..?”

__”Thắm Thanh? Là con phải không ? Là con gọi mẹ mẹ phải không ? Là con gọi đang gọi mẹ mẹ phải không ? Thắm Thanh.. ?” Trần Lệ đưa tay đặt lên cửa,Thắm Thanh vẫn không phản ứng,chỉ mở to mắt nhìn Trần Lệ “Thả con ra ngoài đi.”

__”Thắm Thanh...” “ Mẹ mẹ thả con ra ngoài đi..”

Những lời này ngay lập tức đánh thức Trần Lệ,Trần Lệ run rẩy quay người sang chỗ khác “Thắm Thanh, lần sau mẹ mẹ lại đến thăm con.”

Thời điểm nhìn thấy Trần Lệ dứt khoát xoay người rời đi,Thắm Thanh đột nhiên điên cuồng gào lên , vẻ bình tĩnh lúc này biến mất sạch sẽ,cả khuôn mặt trở nên cực kì dữ tợn “Thả ta ra ngoài! Ta muốn ra ngoài!”

23. Chương 23: Ta Không Điên

Ngồi trong xe, Trần Lệ nhắm mắt thả lỏng,nàng vuốt lại mái tóc có chút rối loạn,khởi động xe.

Thẩm Hạ Đông biệt tích hai ngày rồi,nàng không phải chưa từng nghĩ đi tìm,nhưng tự tôn lại không cho phép nàng làm như vậy.

Nàng cho rằng Thẩm Hạ Đông sẽ giống như trước, tự biết mà mò về. Hắn bỏ mình rồi thì có thể làm được gì chứ ?Nhưng mà đã hai ngày rồi, Thẩm Hạ Đông vẫn chưa liên lạc với mình.

Thẩm Hạ Đông đi đâu ? Nàng cũng không biết.

Trần Lệ không yên lòng lái xe,khi đến đèn đỏ,nàng lại tiếp tục xông tới, “Phanh!” một tiếng,không biết đã đâm phải cái gì,chờ nàng kịp phản ứng, liếc mắt liền thấy một mảnh đỏ thẫm.

Một người nằm trong vũng máu. Trần Lệ lập tức định chỉ hô hấp,nàng trợn mắt nhìn mọi chuyện vừa mới phát sinh. Bởi vì quá căng thẳng mà không chú ý đến, nguyên bản ngã tư đường đang rất náo nhiệt, nhưng trừ bỏ một người bị nàng tông phải, ngoài ra không có một bóng người.

Trần Lệ mở cửa xe ,đi xuống,lúc giày cao gót nện xuống mặt đường không may bị sẩy chân khiến Trần Lệ không khỏi trừu rút một hơi.

Chờ nàng ngẩng đầu lên, trước mặt chỉ còn lại một vũng máu. Tim nàng đập rất nhanh, nàng tìm khắp bốn phía,nhưng lại phát hiện xung quanh hoàn toàn không có một người.

Ở đâu rồi ? Vừa rồi không phải còn có người sao ?

Dần dần, Trần Lệ nhận ra hình như có điều gì đó bất thường,tại sao lại không có người nào hết ? Rõ ràng vừa rồi còn rất tấp nập,người người nối đuôi nhau vội vã qua đường,cả tiếng còi xe thì ầm ỉ không ngừng nữa. Tại sao bây giờ lại trở nên tĩnh lặng như vậy ?

Trần Lệ có thể nghe rõ tiếng hô hấp trầm trọng của mình, trong đầu có chút choáng váng,toàn bộ thế giới đều bị đảo lộn.

Tí tách tí tách... những tiếng nhỏ giọt thong thả vang lên

__”Là ai !?” Trần Lệ nhìn xung quanh,tận lực khắc chế sự kích động của bản thân mình,dùng vẻ mặt hung ác thay thế nhằm che giấu nỗi sợ hãi.

__”Người đi ra cho ta! Không cần giả thần giả quỷ!Dương Hoàng!/? Hay là Thẩm Thành ? Ta không sợ! Các người đi ra hết cho ta! Có bản lĩnh thì xuất hiện trước mặt ta!” Tiếng rống giận của Trần Lệ bị vô số âm thanh “tí tách””tí tách” che lấp mất, dường như chúng nó có tiết tấu,rất chậm rất chậm,một chút lại một chút, càng lúc càng lớn,giống như có cái gì đó đang tiến đến gần nàng.

Trần Lệ cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo.

Âm thanh kia rất cuộc ổn định,Trần Lệ có thể cảm giác được thứ đó đang đứng ngay sau lưng mình. Nàng vẫn bất động,nàng do dự không biết mình có nên quay đầu lại hay không. Vừa vặn trừ bỏ tiếng nhỏ giọt “tí tách “ kiacũng không thấy “nó” có bất kì hành động nào khác.

Nàng nín thở, sau đó liều mạng chạy về phía xe của mình, khi chui được vào trong, lập tức khởi động xe,lui về, vọt đi.

Bây giờ nàng chỉ muốn trốn,nàng chỉ muốn rời khỏi nơi quỷ quái này càng nhanh càng tốt.

__”Đó không phải là Thẩm phu nhân sao ?” Đang trên đường đi đến bệnh viện tâm thần cùng Đặng Dương và Trương Mục, lão Trần đột nhiên hô lên.

Đặng Dương lập tức ngừng xe,hỏi lão Trần “Ở đâu ?”

Lão Trần chỉ chỉ bên ngoài “Mới vừa rồi, ta thấy nàng vội vàng lên xe,chạy về hướng kia, về mặt thoát nhìn cực kì kích động.”

Đặng Dương liền quay đầu xe lại,Trương Mục nhìn theo phương hướng mà lão Trần chỉ,, trầm mặc một hồi mới mở miệng “Đừng đá đảo kinh xà,bám theo sau, nhớ giữ một khoảng cách.”

__”Cái này ta đương nhiên biết.” Đặng Dương từ kính chiếu hậu, liếc mắt nhìn Trương Mục . Trương Mục nghe thế cũng chỉ nhếch miệng, không nói gì.

__”Vậy Thẩm Thanh thì làm sao đây ?” Lão Trần nói, ”Nếu không để ta đến chỗ Thẩm Thanh, còn các người thì tiếp tục theo dõi.”

Đặng Dương lập tức liếc lão Trần một cái, sau đó dừng xe lại “Xuống đi.”

Lão Trần trều rút khóe miệng...

Sau khi xuống xe, lão Trần định quay qua chúc bọn họ vài câu may mắn , vân vân, Đặng Dương lại khen ngược, lập tức đóng cửa , phóng xe đi. Lão Trần đành phải nhận mệnh sử dụng đôi chân già cỗi của mình lội bộ đến bệnh viện, vừa đi vừa thầm mắng Đặng Dương, rất không tôn trọng trưởng bối! Đầu năm nay, thanh niên thật quá kiêu ngạo! Không phải là cấp trên cho người làm đội trưởng thôi sao, năm đó lúc ta làm đội trưởng cũng không khinh người như người!

Mắng một hồi liền tới bệnh viện, lúc đầu bác sĩ từ chối cho lão Trần gặp Thẩm Thanh “Người bệnh đang rất kích động, hiện tại không thể trả lời câu hỏi.”

Một câu liền ngăn lão Trần ở ngoài. Lão Trần bị buộc nóng nảy, lấy ra giấy chứng nhận cảnh sát , cho bác sĩ nhìn “Người đây là đang cản trở người thi hành công vụ đó , có biết không ?”

Do dự nửa ngày , cuối cùng bác sĩ đành phải để lão Trần đi vào .

Bám theo xe Trần Lệ, Đặng Dương phát hiện chỗ nàng đến thoát nhìn có chút quen thuộc, hình như hẳn đã từng đến nơi này..

Đặng Dương suy nghĩ một hồi, kinh ngạc, đây không phải là nơi mà lúc trước mình và lão Trần đã từng đến hay sao !?” Kì quái, nàng tới đây để làm gì ?” Đặng Dương nghi hoặc.

Ngồi ở ghế sau, Trương Mục nghe được Đặng Dương lẩm bẩm liền hỏi “Người tới đây rồi ?”

__”Ân, lần trước vì điều tra Trần Đông nên có đến đây, cũng là ở con đường này.”

Trương Mục ngừng ngậm kẹo, nói “Thật xảo (trùng hợp)...lần trước ta cũng từng đến đây.”

Lúc này, Trần Lệ căn bản không biết mình đang đi đâu, tay nàng dường như không thể khống chế, vô-lãng chuyển động hoàn toàn không thuận theo ý mình. Từ lúc khởi động xe, khung cảnh hai bên đường càng ngày càng quen thuộc, làm nàng sợ tới mức co rụt hai tay, nhưng tay lái vẫn cứ tiếp tục xoay chuyển. Nàng thử mở cửa, nhưng cũng không được.

Đến khi chiếc xe quẹo vào một con hẻm mới chịu ngừng lại, nàng đối với chỗ này cực kì quen thuộc, nó xuất hiện rất nhiều trong những cơn ác mộng của nàng, bây giờ nó thật sự đang nằm ngay trước mắt nàng.

Cửa xe đột nhiên mở, nàng vô thức bước ra ngoài, đi tới đồng hoang phé dưới lầu.

Lúc này Đặng Dương cùng Trương Mục cũng đã đến, nhìn thấy Trần Lệ sợ hãi đứng dưới lầu , Đặng Dương nhíu mày “Đi theo sao ?”

Trương Mục đưa tay ngăn lại “Trước không cần , nhìn tình huống rồi nói sau.”

Hắn nhớ tới lời lão nhân nói, Dương Hoảng đã tự tử ở chỗ này.

Nhưng mà tất cả những chuyện này đều liên quan đến Trần Lệ sao ?

Trần Lệ đi vào tòa nhà, không có cái gì trói buộc nàng. Chỉ là nàng cảm thấy mệt mỏi quá, không muốn cử động nữa.

Nàng ngẩng đầu nhìn nơi này, tựa hồ có tiếng ai đó chui vào lỗ tai mình, còn mang theo vô số hình ảnh.

__”Tiên nhân! Tại sao lại cứ bám riết lấy ta hả ? Là người tự tìm cái chết! Đâu có liên quan gì đến ta? Không liên quan đến ta!” Trần Lệ đột nhiên rống to.

Phía sau Trương Mục cùng Đặng Dương đều nhíu mày nhìn Trần Lệ.

”Không liên quan gì đến ta! Là lỗi của người! Toàn bộ đều là lỗi của một mình người! Người xứng đáng!” Trần Lệ ngồi chồm hổm xuống, hai tay bịt kín lỗ tai, cử chỉ vô cùng kích động giống như một kẻ điên “Người không cần quá phận! Không cần quá phận!”

Cùng lúc đó, lão Trần vừa bước vào phòng Thẩm Thanh, Thẩm Thanh nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hãi chạy tới “Thả ta ra ngoài! Thả ta ra ngoài ?”

—”Thức thức chỉ là đến thăm con...” lão Trần xoa xoa đầu nàng, tận lực làm cho nụ cười của mình trông có vẻ tự nhiên.

—”Thức thức! Thức tin con đi! Con thật sự không có điên mà!” Thảm Thanh lắc lắc cánh tay lão Trần, giọng nói khàn khàn, đầu tóc hỗn độn rối tung trên vai, trên mặt bần hê hê. Với cái dạng này thì rất khó cho người ta tin tưởng nàng là một người bình thường, lão Trần trong lòng một trận bi ai, gật gật đầu “Hảo hảo hảo, thức thức biết, con không có điên. Bình tĩnh một chút, Thảm Thanh. Ngoan, con bình tĩnh một chút.”

—”Con nhìn thấy quý,còn là một nữ nhân,con còn nhìn thấy mẹ mẹ của con...Con thật sự không có điên mà! Mẹ mẹ của con...Con nhìn thấy mẹ mẹ...!!Con nhìn thấy mẹ mẹ!!” Thời điểm nói đến mẹ mẹ, Thẩm Thành càng trở nên kích động,nàng vẫn lắc đầu, miệng không ngừng lẩm nhẩm “Không phải, không phải, không phải như thế...Không phải mẹ mẹ...không phải mẹ mẹ...”

Một tiếng cuối cùng kia, lão Trần nghe được rành mạch, Thảm Thanh trong miệng là gọi mu mu...

Lão Trần hơi hơi cong người để Thắm Thanh có thể nhìn rõ mặt mình,Thắm Thanh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lão Trần,biểu tình trên mặt dần dần diu đi.

—”Con nhìn thấy ca ca...” Thẩm Thanh ngẩng đầu, tận lực hạ thấp giọng nói, biểu tình trên mặt có chút quỷ dị.

__”Con nhìn thấy ca ca...Thẩm Thành...hắn xuất hiện...” thân thể Thẩm Thanh bắt đầu run rẩy,hai mắt trống rỗng ,giống như đang chìm đắm trong một hồi ức vô cùng đáng sợ.

Lão Trần nhần nại an ủi nàng “Không có việc gì đâu, thúc thúc ở đây,tiếp tục nói. Không cần sợ hãi...”

__Con còn thấy nàng...

__”Nàng?Là ai ?” Lão Trần hỏi

Thẩm Thanh run run lắc đầu “Con không biết...Nàng mặc một chiếc váy màu trắng, tóc đen, con nghe thấy có người gọi nàng là..” Nghe đến đây lão Trần đại khái cũng có thể đoán được,người này không thể nghi ngờ chính là Dương Hoàng,tại Thẩm Thanh không biết nàng mà thôi. Ngẫm lại cũng cảm thấy bi ai,ân oán của người lớn lại đổ hết lên đầu một đứa trẻ vô tội,thật sự là nghiệt chướng ...

__”Dương Hoàng đúng không ?” Thấy Thẩm Thanh chậm chạp không nói,lão Trần mở miệng.

Nghe thấy lão Trần hỏi, Thẩm Thanh khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn “Thúc,thúc làm sao biết ?”

Lão Trần giải thích “Chỉ là có chút quen biết thôi.”

__”Bọn họ không tin con...Bọn họ đều nói con bị điên...” biểu tình trên mặt Thẩm Thanh thật ủy khuất,nước mắt tí tách rơi xuống.

Lão Trần an ủi “ Thúc thúc tin con. Thẩm Thanh, đừng sợ,tiếp tục nói...Thúc thúc tin tưởng lời con nói.”

__”Sau nói...” nói ra hai từ này, Thẩm Thanh liền không có biện pháp nói tiếp,nàng run rẩy một cách lợi hại,trên đầu toát đầy mồ hôi lạnh,khuôn mặt trắng bệch.

__Mụ mụ...mụ mụ...

Thật vất vả biết được một chút thông tin từ nàng,lão Trần cũng không cam tâm trở mắt nhìn manh mối bị chặt đứt, vội vàng trấn an Thẩm Thanh “Từ từ nói, từ từ nói. Thúc thúc ở trong này,không phải sợ, con cứ từ từ nói.”

__”Mụ mụ, ô...mụ mụ...” Thẩm Thanh bắt đầu khóc, thanh âm nức nở,không ngừng hô mụ mụ,hai tay che kín mặt, lộ vẻ vô cùng thống khổ “Là mụ mụ...Ồ...là mụ mụ đó! Là mụ mụ!”

__Mụ mụ làm sao vậy ?

__Là mụ mụ đẩy nàng xuống...

24. Chương 24

Di động đột nhiên run lên,Đặng Dương cảm thấy thật may mắn khi mình không mở chuông điện thoại.

Lấy điện thoại,là tin nhắn lão Trần gửi tới,vừa mở ra chỉ có vồn vẹn sáu chữ “Là Trần Lệ giết Dương Hoàng.”

Đặng Dương cau mày,một bên Trương Mục thấy biểu tình trên mặt Đặng Dươn cũng tò mò nhìn thoáng qua, xem xong chỉ cười cười.

Ngay lúc đó Trần Lệ đột nhiên chạy lên cầu thang,Đặng Dương cũng không kịp nghĩ nhiều lắm,vội vàng nhét điện thoại vào túi sau đó đuổi theo.

Hai người chạy tới sân thượng,Trần Lệ đang đứng trước lan can gào to “Người đi chết ! Đi chết đi! Tiện nhân!” Hàng động lúc này của nàng vô cùng điên cuồng, kích động tột độ.

Đặng Dương không dám tùy tiện ra mặt,vạn nhất kích thích đến Trần Lệ sẽ không tốt. Một bên Trương Mục dựa vào tường híp mắt nhìn Trần Lệ, còn cả con quỷ mà người bình thường không thể nhìn thấy được – Thẩm Thành.

Kỳ thật Thẩm Thành cái gì cũng không làm, chỉ đứng đó nhìn Trần Lệ, từ trên người hắn Trương Mục không phát hiện bất cứ cảm xúc khác thường nào.

Không còn cảm giác âm trầm ngoan lệ như trước, vẻ mặt của Thẩm Thành bình tĩnh đến thần kì, tại sao đột nhiên lại có biến hóa lớn đến như vậy ?

Trương Mục suy tư một hồi, nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Đội nhiên còi xe cảnh sát “ô ô” vang lên, làm cho tất cả mọi người đều hoảng sợ. Đặng Dương chạy qua, vài chiếc xe cảnh sát đang đậu ở phía dưới, thầm nghĩ không xong! Lại xoay người nhìn Trần Lệ, quả nhiên nàng đã bắt đầu cảnh giác, thân thể nàng dựa sát vào lan can không ngừng cười điên loạn “Ha ha, muốn bắt ta ? Các người đều không có khả năng!”

— “Tuyệt đối không có khả năng, ta không sai!” Trần Lệ bởi vì phần nộ mà lắc lắc thân thể, biểu tình trên mặt Trương Mục cũng bắt đầu trở nên ác liệt. Hắn muốn đi tới bắt Trần Lệ, nhưng không may, Trần Lệ phát hiện hắn đến gần liền vọt một chân ra khỏi rào chắn, cười nhìn hắn “Các người không có khả năng bắt được ta. Ta không sai! Các người không thể bắt ta! Là nàng! Là lỗi của nàng! , toàn bộ đều là lỗi của nàng! Là lỗi của con tiện nhân kia!”

— “Ta biết, nhưng trước hết mời người tỉnh táo lại đã.” Trương Mục giơ hai tay lên, đứng bất động tại chỗ, lúc này cửa bị mở ra, lão Trần chạy tới nói “Ta dẫn theo người đến.”

Thời điểm Đặng Dương nhìn thấy lão Trần, toàn bộ khuôn mặt đều biến đen “Sao người có thể không thương lượng gì hết mà đã tự chủ trương ?”

— Ta...ta chỉ thấy tình huống quá khẩn cấp thôi.

— Tin nhắn là chuyện gì ?

— Thẩm Thanh nói cho ta biết, là Trần Lệ đẩy Dương Hoàng xuống lầu.

— “Lời nói của một người điên mà người cũng tin sao ?” sắc mặt của Đặng Dương đã đen đến mức không thể đen hơn, lão Trần luống cuống nhìn Đặng Dương, nhất thời không biết nên nói gì.

— Ta...ta cảm thấy lời nàng nói là thật...

— “Mọi chuyện đều bị người phá hỏng rồi.” Đặng Dương hỗn hển

— “Hắn không sai.” Trương Mục quay đầu nói một câu.

Lão Trần vội tiếp lời “Người...người xe, Trương thiên sư nói đúng kìa...”

Đặng Dương nhìn về phía Trương Mục, Trương Mục nhún nhún vai “Nói đơn giản một chút, chuyện này ngay cả tiểu hài tử đều có thể đoán được.”

Nghe bọn họ nói chuyện, Trần Lệ thu liễm tươi cười, nàng đột nhiên thả người nhảy xuống.

Trái tim bọn họ lập tức nhảy lên khỏi cổ họng, Trương Mục vội vàng chạy tới. Trần Lệ may mắn không rơi xuống, một bàn tay cố sức nắm lan can, Trương Mục cúi đầu nhìn, nửa người dưới của Trần Lệ bị một đồng dây điện cuốn lấy, lắc lư lắc lư nhưng vẫn chưa rơi xuống.

Lúc này mọi người ở phía sau đều thở ra, Trương Mục giữ chặt tay Trần Lệ thấp giọng nói “Nếu nàng chết, thì mọi chuyện đều giải quyết, người cam tâm để nàng chết nhẹ nhàng như vậy sao ?”

Sau đó Trương Mục kéo Trần Lệ lên. Đặng Dương cùng lão Trần cũng theo sát, còn có mấy người cảnh sát cũng chạy tới chế trụ Trần Lệ, Trần Lệ liêu mạng giấy dựa “Ta không sai! Các người mù sao ? Tại sao lại muốn bắt ta ! ? Không phải lỗi của ta! Là lỗi của con tiện nhân kia!”

Thẩm Thanh vẫn như cũ nằm trong bệnh viện không được thả ra, cũng không phải lão Trần nói dẫn nàng ra là có thể ra được.

Trần Lệ sát bị áp giải về sở cảnh sát thẩm vấn.

Thẩm Hạ Đông mất tích. Trần Đông cũng biệt vô âm tín.

Nhưng cũng may sự tình đã hé lộ một chút mang mối, làm cho tất cả mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thời điểm Mã cục trưởng nhìn thấy Trương Mục, đầu tiên là lộ ra vẻ khiếp sợ, sau đó mang theo biểu tình không xác định nói “Trương trình thám ?”

Trương Mục cười cười “Mã cục trưởng, đã lâu không gặp.”

Đặng Dương cùng lão Trần mờ mịt, cái gì mà Trương trình thám ? Làm sao mà cục trưởng lại biết Trương Mục ? Trương Mục này là kẻ nào vậy ??

Sau mới biết được, Trương Mục là trình thám khét tiếng, còn là người rất có lai lịch. Nghe nói là thượng cấp đặc biệt phái hẳn đến để điều tra vụ án này. Lão Trần nghe xong, vẻ mặt cực kỳ kính nể, nhưng Đặng Dương lại cảm thấy mất hứng, vụ giết người này đột nhiên cho phép người khác nhún tay vào, đây tuyệt đối không phải là nghi ngờ thực lực của chính mình sao!

Trương Mục chỉ hàn huyên mấy câu với Mã cục trưởng liền rời đi.

Lão Trần hỏi Mã cục trưởng “Cục trưởng, người này...”

“Các người thật là có mắt như mù, chưa nghe nói qua hắn sao?? Đã lọt vào tay hắn thì không có vụ án nào là phá không được, trẻ tuổi lại rất có tài năng, còn thường xuyên lên TV, các người thật không biết ?” Nhắc tới Trương Mục, Mã cục trưởng liền hiện lên vẻ kính nể.

Việc thẩm vấn Trần Lệ hoàn toàn không có kết quả, hỏi cái gì nàng đều câm miệng không nói.

Lão Trần nghĩ có lẽ cứ thư thả, chờ tâm trạng của nàng trở nên khá hơn rồi hỏi cũng chưa muộn.

Thừa dịp rảnh rỗi, lão Trần liền đi thăm dò tư liệu về Trương Mục. Khi nhìn đến thông tin của Trương Mục, trong lòng không khỏi kinh ngạc, chắc chắn, lời khen như nước a. Nổi bật nhất là cái kia “Thông linh trình thám.”

Vì cái gì lại gọi là thông linh trình thám, nghe người ta nói thông linh trình thám trời sinh có một đôi mắt âm dương, có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không thể. Mặt khác còn có thuật đọc tâm, liếc mắt liền biết được trong lòng người ta nghĩ gì, vân vân, ..

Lão Trần há hốc mồm, Đặng Dương vừa mới đi thẩm vấn Trần Lệ nhưng vẫn có kết quả, chứng kiến bộ dạng lão Trần như vậy, chỉ hừ một tiếng “Lời nhảm nhí, các người cũng tin ?! Nếu thật sự biết thì hắn đã sớm phá được vụ án này?! Làm gì phải chờ đến bây giờ ?!”

Lão Trần xấu hổ sờ sờ cái mũi gượng cười. Thầm nghĩ : đây không phải là không ăn được nhoe liền nói nhoe chưa sao!

Thẩm Hạ Đông mất tích hai ngày, kì thật hắn ở ngay trong căn hộ của Thẩm Thành, từ ngày hắn cùng Thẩm Thành xảy ra cái chuyện khó có thể mở miệng kia, hắn cũng không dám xuất môn nữa. Cả người đều sống trong hốt hoảng, không biết đang suy nghĩ cái gì. Nhưng mỗi lần phát hiện thấy bóng dáng của Thẩm Thành, hắn liền rút lui vào một góc, không cho Thẩm Thành đến gần. Thẩm Hạ Đông sốt ruột, hậu huyệt bị xé rách cùng với vết thương trên ngực đều đã nhiễm trùng.

Nhìn những vĩ thuốc được đặt trước mặt mình, Thẩm Hạ Đông cũng chưa từng chạm vào. Hắn biết Thẩm Thành vẫn đang nhìn hắn, nhưng người có thể kêu hắn làm sao bây giờ ? Hắn hiện tại trong lòng loạn thất bát tao, đầu óc vô cùng rối loạn. Toàn bộ thế giới đều trở nên hỗn loạn. Hắn đến cùng đã làm cái gì, thế nhưng lại cùng Thẩm Thành phát sinh quan hệ. Sau lại...sau lại bản thân mình cũng cảm thấy thoải mái, còn phát ra âm thanh *** đáng như vậy ? Thật sự là không biết xấu hổ mà!

Thẩm Hạ Đông siết chặt tay, lưng cao thẳng tắp.

“Cốc cốc!” bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Thẩm Hạ Đông nơm nớp lo sợ, khẩn trương hề hề nhìn ra cửa. Âm thanh vang lên một hồi liền im bật, nhưng không bao lâu liền tiếp tục vang lên, kèm theo một giọng nói “Ta đây liền quấy rầy.”

Thẩm Hạ Đông lập tức đứng dậy, hẩn nhận ra là giọng nói của Trương Mục.

Cửa bị mở ra, khi Trương Mục nhìn đến Thẩm Hạ Đông tựa hồ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại còn cười cười “Hai ngày nay sống tốt chứ?” hẩn cao thấp quét mắt Thẩm Hạ Đông một cái, phát hiện ẩn kín nằm trên cổ Thẩm Hạ Đông liền dừng lại hai giây sau đó đi vào, tự nhiên ngồi lên ghế salon “Nơi này tạm thời bị phong tỏa, sẽ không ai đến, nhưng nơi mà người có thể đi phổng chừng cũng chỉ có chỗ này.”

Ánh mắt mà Trương Mục nhìn mình khiến Thẩm Hạ Đông cảm thấy không thoải mái, hẩn bối rối không biết làm gì, chỉ có thể há mồm “A...A?”

Sao Trương Mục biết mình ở chỗ này?

— “Ta là tới nói cho người biết, Trần Lệ đã bị bắt, nàng là kẻ khả nghi nhất trong vụ án giết người từ nhiều năm trước.” Trương Mục chớp chớp hai mắt, nhượng người khỏi ghế salon, nhìn xung quanh một vòng. Thời điểm phát hiện chỗ cửa phòng đang khép hờ, khe miệng khe nhếch lên, sau đó tầm mắt lại dời về phía Thẩm Hạ Đông.

— Người biết không? Thẩm tiên sinh?

Thẩm Hạ Đông không thể tin nhìn Trương Mục, hai chân mềm nhũn ngồi xuống “Người, người, người đang nói cái gì?”

— “Kỳ thật ta cảm thấy Thẩm tiên sinh cũng đã từng nghĩ đến, điểm ấy người hẩn là có thể đoán được. Để ta nói cho người. Là khi nào nhỉ...?” Trương Mục sờ sờ cằm sau đó cười ôn hòa nhìn Thẩm Hạ Đông “Hẩn là từ nơi này bắt đầu, là theo thi thể Dương Hoàng xuất hiện kia một khắc, người đã hoài nghi Trần Lệ. Lại nói, lúc biết được hai người bọn họ là chị em, người liền thập phần xác định. Không phải sao? Người cũng cho là Trần Lệ làm. Nhưng người lại không muốn tin, người không dám tin người vợ sống chung với mình nhiều năm lại là kẻ giết người, đồng thời người cũng nhận ra bản thân nghiệt chướng quá nặng nề, là do lỗi của người, tất cả ân oán đều từ người mà ra.”

Trương Mục chỉ vào ngực “Loại cảm giác tội lỗi này, cũng không làm người sống thoải mái chút nào.”

Thẩm Hạ Đông sửng sốt nhìn Trương Mục, không nói gì

— “À, ta cũng nên tự giới thiệu.” Trương Mục cười cười nói “Trương Mục, trinh thám quốc tế đồng thời cũng là thông linh sư. Thẩm tiên sinh, ta có thể cho người thời gian, sau đó, mời người nói cho ta biết tất cả mọi chuyện. Một chữ cũng không lọt, ta hy vọng Thẩm Tiên sinh không cần giấu diếm. Tất nhiên, chuyện này không chỉ mình ta biết, ta muốn tìm chứng cứ.”

Trương Mục lấy ra một cây bút ghi âm, nhún nhún vai “Người biết đấy, bọn cảnh sát thường rất phiền toái.”

Thẩm Hạ Đông kinh ngạc nhìn Trương Mục, hai tay siết chặt vào nhau, trừ bỏ đồ một thân đầy mồ hôi, tâm cũng đã rơi vào vực sâu không đáy.

Phải đối mặt, đến cuối cùng cũng phải đối mặt không phải sao? Cần gì phải sợ hãi giấy dựa chứ? Thẩm Hạ Đông hữu khí vô lực nhìn Trương Mục, thông thả gật đầu “Người nói không sai. Nhưng mà... trước khi ta khai ra mọi chuyện, người có thể nói cho ta biết... Làm thế nào mà... người biết được...?”

— “Người bình thường các người đều không tin có thuật đọc tâm.” Trương Mục cười cười sau đó nói “Đương nhiên, ta đã từng điều tra qua vụ giết người này. Thuật đọc tâm không thể tùy tiện sử dụng, sẽ rút ngắn sinh mệnh.”

Thẩm Hạ Đông trầm mặc nửa khắc “Dương Hoàng là thê tử của ta...”

— Chúng ta đã từng kết hôn...

Thẩm Hạ Đông lâm vào một đoạn hồi ức rất dài..

Hẩn và Dương Hoàng gặp nhau lần đầu tiên ở trung học, lúc đó Dương Hoàng rất xinh đẹp, hoạt bát, nhưng lại là một học sinh hư hỏng. Sau đó, bọn họ quen biết nhau, tính cách hay ngại ngùng của Thẩm Hạ Đông thường xuyên chịu người khác khi dễ, mỗi lần đều là Dương Hoàng ra tay giúp hẩn. Thẩm Hạ Đông thực sự ái, hẩn cảm thấy Dương Hoàng tốt lắm, bản thân mình hoàn toàn không xứng đáng với nàng.

Đến một ngày kia, Thắm Hạ Đông lơ đãng phát hiện dưới cổ Dương Hoàng xuất hiện rất nhiều vết thương, hấn hỏi Dương Hoàng làm sao vậy. Dương Hoàng vội vàng kéo áo che lấp, nói là lần trước đánh nhau, nàng bị thua. Thắm Hạ Đông không tin, nhưng hấn cũng không tiện hỏi nhiều, hấn sợ nếu hấn nhiều lời thì Dương Hoàng sẽ mất hứng.

Cứ như thế, hai người tiếp tục bảo trì đến khi trưởng thành, sau đó giữa bọn họ xảy ra quan hệ.

Thắm Hạ Đông vĩnh viễn đều không quên được, ngày đó, trong căn phòng nhỏ hẹp rách nát, Dương Hoàng đã kiễng mũi chân hôn hấn, làm hấn bối rối, không biết nên phản ứng như thế nào, biểu tình trên mặt đều nhanh sắp khóc...

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Dương Hoàng thấy thế liền cười nói “Thắm Hạ Đông, người thật đáng yêu.”

Thắm Hạ Đông cuống quýt đẩy nàng ra “Ta...ta..”

Biểu tình Dương Hoàng chìm xuống “Người không thích ta sao ?”

__ “Không phải không phải” Thắm Hạ Đông vội vàng khoát tay “Ta, chúng ta ..chúng ta không nên như vậy.”

__ “Cái gì không nên ?? Thắm Hạ Đông người thích ta không ?

__ “A ?

__ “Ta đang hỏi người, người có thích ta không ?” Dương Hoàng nhìn hấn, Thắm Hạ Đông vẫn còn đang kinh hoảng, chưa kịp phản ứng.

Dương Hoàng nói “Thắm Hạ Đông, ta thích người.”

Câu nói kia, cùng với biểu tình đó...Thắm Hạ Đông vẫn không thể nào quên..

Rõ ràng là đang cười nhưng lại phảng phất sự bất lực...

Nàng nói “Thắm Hạ Đông, ta thích người, ta có thể rành mạch nói ra nguyên nhân ta thích người. Người là người đầu tiên đối xử tốt với ta. Nhưng mà ta không thể không nói, người thật sự vô dụng a, bất quá ta vẫn thích người. Bởi vì ta biết người sẽ liều mạng bảo hộ ta, đem hết toàn lực chiếu cố ta, đối tốt với ta, cho ta một bờ vai để nương tựa. Thắm Hạ Đông, người là người duy nhất mà ta yêu trong cuộc đời này.”

Làm sao có thể cự tuyệt !? Bản thân mình cũng thích, mà người mình thích cũng đối với mình như vậy, sao lại không cảm động, vì cái gì có thể cự tuyệt chứ ? Xúc động, đã khiến Thắm Hạ Đông vô thức gạt đầu.

Nữ hài cổ chấp kia hung hăng cắn miệng mình, khiến kích thích chính mình.

Nhưng Thắm Hạ Đông vẫn là người đàn ông đầu tiên của nàng.

Thắm Hạ Đông trong lòng không rõ cái gì tư vị, Dương Hoàng xích lõa nằm trên mặt đất nhìn Thắm Hạ Đông không nói một lời, nước mắt chảy dài..

Thắm Hạ Đông luống cuống an ủi nàng “Thực xin lỗi thực xin lỗi...”

__ “Thắm Hạ Đông, người ghét bỏ ta phải không ? Ta không phải là một nữ hài tử tốt...” Dương Hoàng hỏi hấn, khoe miệng tươi cười thập phần miễn cưỡng, cứng ngắt đến lợi hại “Không phải! Không phải! Ta không có!”

Ngày đó Thắm Hạ Đông không biết mình đã làm gì nữa, cuối cùng hấn chỉ nói “Ta nhất định sẽ phụ trách!”

Đó cũng là lần đầu tiên Thắm Hạ Đông lộ ra khí khái của một nam nhân, làm cho Dương Hoàng vô cùng vui vẻ.

Việc Dương Hoàng lớn hơn hẳn vài tuổi, Thẩm Hạ Đông cũng không ngại, hẳn cảm thấy mình trèo cao, hẳn xem nữ nhân như là bảo bối của cuộc đời mình, hẳn phải càng quý trọng.

Sau lại..bọn họ đi làm giấy hôn thú. Bắt đầu cuộc sống của hai người..

Thẩm Hạ Đông cảm thấy kì quái, hẳn chưa bao giờ gặp qua cha mẹ của Dương Hoàng, có lần hỏi ,Dương Hoàng nói là bọn họ đã chết, thời điểm nói câu kia, trên mặt Dương Hoàng không mang biểu tình, lại làm cho trái tim Thẩm Hạ Đông đau đớn dữ dội. Sau đó không hỏi gì nữa.

Điều kiện trong nhà Thẩm Hạ Đông không tốt, hoặc có thể nói gần là như bần cùng. Khi đó hai người bọn họ ở chung, phải trả tiền thuê nhà, học phí, sinh hoạt phí. Những khoảng tiền đó bọn họ hoàn toàn không thể tránh khỏi.

Thẩm Hạ Đông luyến tiếc nhìn Dương Hoàng một nhọc, liền cố gắng vừa học vừa tìm thêm vài công việc.

Nói tới đây, Thẩm Hạ Đông tạm dừng một chút “Lúc đó...là ta làm khổ nàng..”

Sau lại, có một nữ hài tử chuyển đến trường. Người đó là Trần Lệ, Trần Lệ lúc ấy rất được hoan nghênh, gia cảnh khá giả, người lại xinh đẹp, là một con thiên nga cao quý. Khi ấy, Thẩm Hạ Đông cũng không nhận ra Dương Hoàng có cái gì không thích hợp , có đôi khi nàng phát cáu, Thẩm Hạ Đông chỉ cần làm nũng thì sẽ được tha thứ một cách dễ dàng.

Chưa tới vài ngày, Trần Lệ liền tỏ ra thân thiết với Thẩm Hạ Đông, Thẩm Hạ Đông người này không suy nghĩ nhiều, nhiệt tình đáp lại.

Trần Lệ thường xuyên tìm rất nhiều lý do để được ở gần Thẩm Hạ Đông, tỷ như, “Học trưởng, phòng học ở chỗ nào ?” “ Đường nào đi đến câu lạc bộ vậy ?” “Học trưởng, cái này ta không biết, người giúp ta được không ?”

Từ đó chậm rãi phát triển thành “Học trưởng, người có bạn gái chưa ?” “A, thì ra bạn gái của học trưởng là người kia , thật xinh đẹp a.” “Học trưởng, người có thể đưa ta trở về sao ? Trời tối quá, ta lại không ở kí túc xá, một mình ta về thật không có phương tiện...”

__”Nhưng mà khi đó, người đã có Dương Hoàng.” Trương Mục chen vào. Thẩm Hạ Đông hai tay bắt an giao vào nhau, lo lắng chà xát, ngữ khí hoảng loạn “Phải, khi ấy ta đã có nàng. Nhưng mà sau đó ta...ta lại phản bội Dương Hoàng ...là lỗi của ta..”

Một ngày trời mưa tầm tã, Trần Lệ tỏ tình với Thẩm Hạ Đông. Lúc ấy, Thẩm Hạ Đông đang đứng tránh mưa trước cửa trường học, nôn nóng về nhà nấu cơm cho Dương Hoàng, mấy ngày nay tính tình Dương Hoàng trở nên không tốt, có đôi khi sẽ loạn ném đồ vật...

__”Thời điểm đó, ta cảm thấy có chút mệt mỏi..” Thẩm Hạ Đông nhìn Trương Mục “Mỗi ngày phải làm công, còn phải chiều cổ nàng, tính cách của nàng lại trở nên quái đản, thường thường có những hành động quá khích, ta...Ta thậm chí cảm thấy sợ nàng, có đôi khi quá điên cuồng...vô duyên vô cớ gây chuyện, sau đó lại khóc lóc suốt suốt nói xin lỗi ta...Lúc ấy, ta thật sự cảm thấy quá mệt mỏi...”

Trần Lệ cầm dù đi tới “Thẩm Hạ Đông, ta thích người.” Nàng mỉm cười dịu dàng, còn mang theo điểm tùy hứng.

__”Ta thích người, người cũng thích ta phải không , Thẩm Hạ Đông ? Bỏ chị kia đi, theo cùng ta, ta có thể cho người rất nhiều thứ mà người không có. Người cũng có cảm tình với ta, đúng không ? Người chưa bao giờ cự tuyệt ta bất cứ chuyện gì.”

Trong mắt Trần Lệ tràn đầy cao ngạo...

__”Người đáp ứng ?” Dương Hoàng hỏi, Thẩm Hạ Đông lắc đầu.

Khi đó Thẩm Hạ Đông xác thực có chút dao động, nhưng nhớ tới Dương Hoàng, hẳn liền không dám nghĩ nhiều, giữa trời mưa tầm tã, hẳn lập tức đẩy Trần Lệ ra, chạy trốn chết.

Thẩm Hạ Đông còn chưa có hoàn tất đại học, Dương Hoàng đã bị đuổi, muốn Thẩm Hạ Đông rời đi cùng nàng.

Khi đó biểu tình Dương Hoàng thực kích động,nàng ôm lấy Thẩm Hạ Đông một lần lại một lần cầu khẩn hấn rời đi cùng nàng,bọn họ cùng nhau đi tới một thành phố khác.

Lúc ấy, Dương Hoàng đã mang thai.

Thẩm Hạ Đông đành phải đáp ứng, hấn không có lựa chọn nào khác.

Hai người chuyển tới một thành phố, bắt đầu cuộc sống mới. Nhưng khi đó, trên người bọn họ không có đồng nào,muốn tìm chỗ dừng chân, là chuyện hoàn toàn không có khả năng. Thẩm Hạ Đông bị đoạn ngày khốn khổ đó bức điên rồi,về sau đột nhiên có một số tiền gửi đến chỗ hấn,cứu hấn thoát khỏi hoàn cảnh cơ cực đó.

__”Số tiền kia là Trần Lệ gửi tới.” Thẩm Hạ Đông nhắm mắt, không dám nhớ lại “Ta thật sự là bị nghèo khổ dồn ép đến phát điên,Dương Hoàng mang thai,cấp thiết đòi một hoàn cảnh sống tốt. Ta không có cách nào,trong bụng nàng còn phải nuôi đứa nhỏ...Người lại không thể làm gì, không có năng lực cung cấp cho nàng một cuộc sống đầy đủ...”

Trần Lệ nhiều lần gửi tiền cho hấn,mới bắt đầu Thẩm Hạ Đông còn do dự,nhưng mà cuối cùng hấn vẫn không thể từ chối...

Hấn bắt đầu nhận sự trợ giúp của Trần Lệ. Dần dần, hấn dường như bị nghiện...

Chưa được thời gian ngắn, Thẩm Hạ Đông đột nhiên bị công ty đuổi việc, hấn thất nghiệp. Sau đó, hấn thử đi tìm việc ở những chỗ khác nhưng không ai chịu thuê hấn.

Ngay lúc đó, Trần Lệ lại xuất hiện, nàng nói “Thẩm Hạ Đông, người đến công ty của ba ta làm việc đi. Ta có thể cho người một công việc ổn định.”

Thẩm Hạ Đông đắn đo thật lâu, cuối cùng vẫn nhận lời. Lúc đó hấn như cảm thấy như mình là một tội nhân, tội ác tày trời.

Hấn đã triệt để phản bội Dương Hoàng.

Có một ngày khi tan tầm về nhà,Dương Hoàng phá lệ bình tĩnh, lôi kéo hấn “Chúng ta nói chuyện đi.”

__”Sau đó, chúng ta ly hôn.” Thẩm Hạ Đông nói ra mọi chuyện, thân thể giống như mất hết khí lực “Sau đó ta ly dị,rồi kết hôn với Trần Lệ. Nhưng ta vẫn tiếp tục duy trì quan hệ với Dương Hoàng, ta gửi tiền cấp dưỡng cho nàng,thường xuyên đến thăm nàng...Còn có, còn có xem con trai của mình...”

Thẩm Hạ Đông nói tới đây liền im bất,lấy tay che kín gương mặt,gọng nói có chút khàn khàn “Chuyện...chỉ có như vậy.”

Trương Mục tắt bút ghi âm,”Thẩm tiên sinh, cảm ơn người đã hợp tác.”

Hấn đứng lên, nhìn Thẩm Hạ Đông “Sắc trời không còn sớm,ta nên trở về. Mặt khác ta muốn xin lỗi người,tin tức mà người cung cấp cho ta rất hữu dụng. Trên thực tế, ta không hề biết chuyện của các người, à,gióng như ta nói,sử dụng thuật đọc tâm sẽ bị rút ngắn sinh mệnh.”

Trương Mục gọi lên khoe miệng, giơ giơ bút ghi âm trong tay “Thẩm tiên sinh, cảm ơn.”

Lúc đi, Trương Mục nhìn thoáng qua phía sau,vừa lúc chống lại một đôi mắt lạnh tĩnh đang nhìn mình,hấn giơ tay nói với bóng đen đang giấu trong khe cửa “Tái kiến.”

Lần sau gặp lại cũng không xa.

Thẩm Hạ Đông ngồi phịch trên ghế salon vô pháp nhúc nhích,có trời mới biết khi nói ra những lời này,hấn đã mất hết bao nhiêu dũng khí, tự tay vạch trần vết sẹo của bản thân mình.

Có lẽ là vì hấn đã che giấu quá sâu,một tên súc sinh vô tâm vô phế,không, hấn ngay cả súc sinh cũng không bằng.

Thẩm Hạ Đông hai tay nắm tóc,gục đầu “Người nghe thấy. Đúng không ?”

Căn bản không có người đáp lại hần,lúc này Thẩm Hạ Đông giống như một kẻ điên loạn, tự lẩm bẩm “Là lỗi của ta, tất cả là lỗi của ta,là ta hại mù mù người,hại người. Tại sao không tìm ta báo thù,người không phải đã chán ghét ta từ nhỏ rồi sao ?Ta không có tư cách làm ba ba của người...”

Cánh cửa “chi nha” một tiếng mở ra,Thẩm Thành im lặng đứng bất động, không mang theo biểu tình,nhưng ánh mắt vẫn đặt ở trên người Thẩm Hạ Đông. Hồi lâu, hai mắt chậm rãi chớp chớp, lạnh lẽo như trước. Giống như một con rối gỗ, mang theo tử khí âm trầm.

Buổi tối gió thổi rất lớn,Thẩm Hạ Đông đã không còn bất luận thứ gì để sợ hãi,hần cũng không còn gì để mất,làm gì phải sợ nữa. Hần đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài,đưa tay sờ sờ cảm, râu đâm thực đau. Kì thật, hần muốn ra ngoài xem một chút,nhưng hần lại không dám ,hần không muốn nghĩ tới tình trạng hiện giờ của Trần Lệ,Thẩm Thanh ra sao,hần không muốn nhớ tới, vì cái gì mọi chuyện lại trở nên như vậy,quá khứ, hiện tại,hần hoàn toàn không dám suy nghĩ.

Giống như một con rùa đen rút cổ,tình nguyện tránh ở nơi không có ánh sáng,cũng không dám bước ra ngoài nửa bước. Lừa mình dối người, tặc lẩm thì chỉ đến thể thôi.

Làm như vậy có cảm thấy dễ chịu hơn chút nào không ? Thẩm Hạ Đông cũng không biết. Làm như vậy thì không cần phải đối mặt với chuyện này sao ? Thẩm Hạ Đông chỉ có thể tự thôi miên bản thân một lần lại một lần...,không nghĩ là tốt rồi, không nghĩ là tốt rồi.

Phía sau dường như có cái gì đó nhích lại gần hần,thân thể Thẩm Hạ Đông cương cứng. Hần quay người lại,nhưng lập tức bị giam cầm trong một cái ôm áp lạnh lẽo.

Thật chặt chẽ, giống như muốn siết chết mình. Thẩm Hạ Đông tùy hần bài bố,nhẹ giọng nhắc nhở “Giết ta đi, giết ta rồi, thì mọi chuyện sẽ được giải quyết...”

Thẩm Thành răng nanh cắn thật mạnh vào cổ Thẩm Hạ Đông,làm cho Thẩm Hạ Đông trong nháy mắt tưởng lầm mạch máu trên cổ thật sự sẽ bị Thẩm Thành cắn nát, cứ như vậy đưa hần vào chỗ chết.

Như vậy cũng tốt, cũng tốt,Thẩm Hạ Đông thậm chí đã nghĩ, thật không thể tốt hơn...

Nhưng cổ chỉ bị cắn một cái, Thẩm Thành liền buông ra. Thẩm Hạ Đông mất đi chỗ dựa, thiếu chút ngã về phía trước, liền được một cánh tay lạnh buốt giữ chặt. Thẩm Hạ Đông mở to mắt nhìn hần,trong tay Thẩm Thành đang nắm cái gì đó,dường như muốn cho mình xem.

Thẩm Hạ Đông nhìn tay hần không nói lời nào,Thẩm Thành cũng không thả tay. Hai người giằng co một hồi,Thẩm Hạ Đông vươn tay bài khai (gỡ ra) năm ngón tay của hần,khi mỗi ngón được mở ra,thì những ngón khác của lại dùng sức siết chặt một chút.

Khi năm ngón tay của Thẩm Thành hoàn toàn duỗi thẳng, trong lòng bàn tay liền lộ ra một tấm ảnh. Người trong ảnh là hần, vẽ mặt mang theo ý cười cùng với một đôi mắt tràn đầy sung nịnh...

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này,lại bất ngờ nhận được tin tức.

Trần Đông chết. Chết do tai nạn.

Ngày hôm qua, chuyến bay về nước của Trần Đông phát sinh một vụ nổ mạnh.

Nhưng trên máy bay trừ bỏ Trần Đông,những người khác đều sống sót.

Kì quái là không thể tìm thấy hần,chỉ có thể lấy nguyên nhân tử vong nhằm che mắt mọi người.

Thi thể Trần Đông mất tích,có người phỏng đoán là hần đã chết trong vụ nổ,hần chưa kịp chạy trốn,bị tạc (nổ) đến thi tốt vô tồn.

Đặng Dương cùng đám người vốn định chờ hấn về nước liền bắt lại,hỏi rõ mọi chuyện,Trần Đông nhất định có liên quan rất nhiều trong chuyện này.

Thời điểm Trương Mục nhận được tin tức, hấn đang đứng bên cửa sổ trong phòng Trần Lệ, trong tay hấn là tấm ảnh tìm thấy trong ngăn kéo của Trần Lệ,mí mắt rũ xuống nhìn người trong ảnh,đôi mắt nữ nhân thật sự rất giống người thiếu niên đã chết kia...

Hồi lâu, Trương Mục thở dài “Nếu chờ đến hiện tại thì tốt rồi,sao không chịu thêm một chút nữa ? Là ai lại đem người đuổi tận giết tuyệt như vậy ?”

Lúc báo tin cho Trần Lệ, Trần Lệ nghe xong chỉ cười, càng không ngừng cười,cười đến chảy cả nước mắt,nàng nói “Chết thì tốt...chết thì tốt...Hấn đáng chết...đáng hết...”

Sau đó lại phát ra một loạt âm thanh nức nở,giống như một kẻ điên loạn...

Chỉ là, trừ bỏ như vậy, nàng cũng không chịu nói gì khác...

Lão Trần kính sợ nhìn Trương Mục “Trương thiên sư...Trương trình thám,à...Nếu ngài có thông linh thuật, vậy tại sao không chịu tìm người chết hỏi một chút ?Hỏi ra nguyên nhân ?”

Trương Mục nhấp ngụm cà phê nói “Quý hồn không thể nói chuyện. Người không thấy sao ? Họ luôn luôn ở bên cạnh nhắc nhở chúng ta, nói cho chúng ta biết mọi chuyện. À mà ta quên, người là người bình thường thì làm sao biết được.”

Trương Mục lắc lắc đầu,đưa tách cà phê qua “Pha một ly khác đi,nhớ cho thêm nhiều đường.”

Lão Trần trắng mặt, trong ngực nheo nhóm một đoàn hỏa,thanh niên bây giờ ai cũng nói chuyện quá xấc xược ! Thực thiếu đạo đức mà!

Nhưng rốt cuộc vẫn nhận mệnh cảm tách đi.

Thấy một màn như vậy,Đặng Dương đi đến giật cái tách trong tay lão Trần,hừ lạnh một tiếng “Lời của kẻ lừa đảo mà người cũng tin sao,người thật sự xem hấn là thần a.”

Thẩm Hạ Đông lại nằm mơ, hấn biết đó chỉ là một giấc mộng nhưng cả người vẫn hỗn loạn,muốn tỉnh lại không thể tỉnh.

Mơ thấy cái gì, chính hấn cũng không rõ lắm, quá khứ và hiện tại ***g ghép vào nhau,hình ảnh hỗn loạn khiến đầu hấn đau đớn. Nhưng trong đó nhiều nhất vẫn là một người, là Thẩm Thành. Là lúc Thẩm Thành còn bé đến khi trưởng thành. Theo năm tháng, ánh mắt hấn cũng chậm rãi biến hóa. Thẳng đến khi Thẩm Thành mười chín tuổi, nó mới chịu ngừng lại. Thẩm Hạ Đông nhìn thấy Thẩm Thành đang đứng cách đó không xa chăm chú dõi theo mình, hệt như một cuốn phim nhựa,màn ảnh liên tục quay cuồng. Thứ duy nhất màThẩm Hạ Đông có thể nhìn thấy, chỉ có ánh mắt của Thẩm Thành..

Chúng hoàn toàn khác biệt,Thẩm Thành lúc vài tuổi, Thẩm Thành lúc mười mấy tuổi, Thẩm Thành đang trong thời kì trưởng thành, Thẩm Thành khi đã hoàn toàn trưởng thành. Trái tim Thẩm Hạ Đông kịch liệt nhảy lên,một thứ dục vọng mãnh liệt mà ngay cả hấn căn bản cũng không biết nó đến từ đâu...

Tại sao Thẩm Thành lại đối với mình...

Thẩm Hạ Đông nằm trên giường, cả khuôn mặt gắt gao nhú chặt,giác ngủ cực kì bất ổn. Trong bóng đêm, có một bóng người lẳng lặng đứng trước đầu giường của hấn,hấn thông thả cúi người kề sát mặt Thẩm Hạ Đông,hàn khí lan tỏa khiến Thẩm Hạ Đông không khỏi run lên...

Cái đầu của hấn khẽ lệch về bên trái một chút,nhìn Thẩm Hạ Đông. Sau đó vươn tay sờ cảm Thẩm Hạ Đông,cảm nhận những sợi râu đâm vào tay mình,hấn hơi khựng lại,rồi tiếp tục sờ soạng xuống phía dưới..

Hầu kết của Thẩm Hạ Đông, ***g ngực,cánh tay , hai tay... hấn rốt cuộc chịu dừng, dùng bàn tay tái nhợt nắm lấy tay Thẩm Hạ Đông. Năm ngón tay Thẩm Hạ Đông khẽ mở, không thể đáp lại hấn. Hấn dùng bàn tay còn lại bài khai từng ngón tay của Thẩm Hạ Đông,sau đó đặt nó vào trong tay mình. Nhưng tay Thẩm Hạ Đông thủy chung đều vô lực...

Hai mắt hấn bắt đầu tối sầm,dùng sức nắm lấy bàn tay của Thẩm Hạ Đông,siết chặt lại siết chặt...

Thân thể Thẩm Hạ Đông không ngừng giãy dụa,đột nhiên cả người run bần bật,nặng nề mở hai mắt,bắt gặp người đã xuất hiện trong giấc mộng của mình,Thẩm Hạ Đông mấp máy môi hô một tiếng “Thẩm Thành...”

Bất quá chỉ là tiếng gọi vô thức, nhưng Thẩm Thành nghe xong liền cứng cả người..

Thẩm Hạ Đông nhìn hấn, không biết trong mắt hấn ẩn chứa những gì,đợi Thẩm Hạ Đông khi định thần lại liền cảm thấy sợ hãi, dù biết rõ hấn sẽ không làm tổn thương mình, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi...

__Khi còn bé con thực nhu thuận,mỗi khi mẹ được ôm vào lòng,con sẽ không sao không nháo. Thẩm Thành a...mẹ thật sự rất yêu con,con có phải...có phải không cam lòng hay không ??

Thẩm Hạ Đông tùy ý Thẩm Thành nắm tay mình,dùng thanh âm khàn khàn hỏi

Hai tròng mắt Thẩm Thành thông thả chuyển động,vẫn không chịu trả lời Thẩm Hạ Đông..

Ngày hôm sau, Thẩm Hạ Đông quyết định rời khỏi nhà Thẩm Thành, hấn biết mình có thể rời đi, bởi vì mặc kệ hấn trốn ở chỗ nào,Thẩm Thành cũng sẽ tìm được hấn.

Hấn vẫn luôn đi theo mình...Một cách âm thầm, người không thể phát hiện ra...

Thời điểm đi qua con hẻm nhỏ,Thẩm Hạ Đông theo bản năng ngẩng đầu nhìn phòng ngủ của Thẩm Thành,chỉ thấy bức màn hơi hơi hé mở, tìm không ra cái gì khác thường, giống như vừa bị gió thổi mà thôi...

Nhưng Thẩm Hạ Đông biết sau bức màn , ai đó đang dùng dụng ánh mắt gì nhìn mình...

Thẩm Hạ Đông nhận được điện thoại từ lão Trần,là về chuyện của Thẩm Thanh. Thẩm Thanh la hét ầm ĩ đòi gặp Thẩm Hạ Đông,nghe nói nàng có hành vi quá khích trong bệnh viện, dọa đập đầu tự tử,bác sĩ đành phải liên hệ với gia đình. Nhưng Trần Lệ hiện giờ đang bị nhốt trong sở cảnh sát, muốn đi ra, tạm thời không có khả năng.

Thẩm Hạ Đông vừa xuất hiện,lão Trần cùng Đặng Dương còn có Trương Mục liền tìm tới. Lúc ấy, Thẩm Hạ Đông đột ngột bị chặn trước cửa bệnh viện, hấn liền luống cuống nửa ngày không biết nói gì.

Trương Mục chỉ thản nhiên nói một câu “Thẩm tiên sinh, người có thể đi vào thăm con gái của mình trước,chúng ta sẽ chờ ở bên ngoài.”

Thời điểm Thẩm Hạ Đông đứng trước cửa nhìn Thẩm Thanh, nàng đang có chút kích động.

__”Ta không điên! Ta không điên! Ta muốn ra ngoài! Các người thả ta ra ngoài! Ta muốn ba ba của ta! Ta muốn mẹ mẹ của ta! Các người kêu bọn họ đón ta về đi! Van cầu các người...” Thẩm Thanh giằng co với một nam hộ sĩ.

Thẩm Hạ Đông tiến về phía trước một bước “Thẩm Thanh...”

Thẩm Thanh liền ngẩn người, ngừng giãy dụa...

Nàng chậm rãi xoay đầu, đầu tóc cùng quần áo vô cùng hỗn độn, trên trán một mảnh sưng đỏ,nàng mang theo ánh mắt không xác định nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông lại gọi một tiếng “Thẩm Thanh...” Hấn đi tới “Ba ba tới thăm con.”

Thẩm Thanh lập tức trở nên yên tĩnh, nam hộ sĩ nhìn thấy Thẩm Hạ Đông cuối cùng cũng đến liền nhẹ nhàng thở ra.

__”Ba ba...” Thẩm Thanh bắt đầu gào khóc,náng nép vào người Thẩm Hạ Đông,toàn thân kịch liệt run rẩy, khóc đến không thể kiềm chế “Ba ba, ba ba...” Nàng càng không ngừng kêu,Thẩm Hạ Đông cũng không kiềm được nước mắt “Đừng khóc Tiểu Thanh,ba ba ở đây.”

__”Ba ba, ba ba dẫn con về nhà. Mang con về nhà được không !??” hai mắt sưng đỏ ngẩng đầu nhìn Thẩm Hạ Đông.

Trong lúc nhất thời, Thẩm Hạ Đông không biết nên nói gì. Nhìn đến biểu tình của Thẩm Hạ Đông, Thẩm Thanh lập tức khẩn trương “Con không điên! Ba ba! Con không điên! Bọn họ không tin con, không ai tin con...Ba ba,ba ba dẫn con ra ngoài đi,con không có điên, con không lừa ba ba đâu...”

Thẩm Hạ Đông trầm mặc xoa đầu nàng, xoay đầu nhìn ra cửa sổ.

Thẩm Thanh khóc nức nở như một đứa trẻ,hai tay gắt gao túm lấy quần áo của Thẩm Hạ Đông.”Ba ba, con sợ quá. Con sợ ở trong này...Sau khi tỉnh lại con liền phát hiện mình ở chỗ này,con muốn bọn họ thả con ra,nhưng bọn họ luôn dùng ánh mắt như muốn nói, muốn nói con bị điên nhìn con...Con không có điên,con muốn ra ngoài,bọn họ không chịu thả con ra ,ba ba, ba ba dẫn con ra ngoài đi. Con không muốn ở chỗ này...”

—Con không muốn nhìn thấy ca ca...

—”Đúng, đúng rồi...Còn có ca ca, ba ba!”Thẩm Thanh hoảng sợ rúc vào trong ngực Thẩm Hạ Đông,tròng mắt không ngừng chuyển động dò xét bốn phía.

Thẩm Hạ Đông ngẩn người, vội vàng cúi đầu nhìn Thẩm Thanh “Con...Con nhìn thấy ca ca lúc nào ??”

—”Sau khi ca ca chết, con liền nhìn thấy ca ca..Ca ca vẫn luôn tới tìm con,bộ dáng của ca ca..Ồ...” Thẩm Thanh lâm vào hoảng sợ,không dám nói nữa. Nếu là trước kia, Thẩm Hạ Đông nhất định không tin lời Thẩm Thanh nói,nhưng hiện tại hắn lại tin tưởng. Hắn không ngừng an ủi Thẩm Thanh,muốn trấn an nàng.

—”Ba ba sẽ mang con về nhà.” Thẩm Hạ Đông nói.

Những lời này không thể nghi ngờ là một mũi thuốc an thần cho Thẩm Thanh,nàng lập tức thả lỏng,thân thể xụi lơ trong ngực Thẩm Hạ Đông,một bàn tay nắm lấy tay hắn,nàng sợ Thẩm Hạ Đông sẽ bỏ nàng đi.

—”Tiểu Thanh, con nhìn xem bây giờ con trở thành cái dạng gì...” Thẩm Hạ Đông lấy tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, đôi mắt thũng lợi hại,làm Thẩm Hạ Đông đau lòng không thôi. Đứa nhỏ rốt cuộc đã phải trải qua những gì ? Đứa nhỏ vốn không sai, Thẩm Thanh là vô tội mà. Từ khi sinh ra tới giờ, nàng không hề biết chuyện xảy ra giữa hắn và Dương Hoảng. Còn Thẩm Thành,nó bất quá cũng chỉ là một đứa trẻ,chỉ lớn hơn Thẩm Thanh hai tuổi mà thôi, chịu khổ sở nhất định là nhiều hơn Thẩm Thanh gấp vạn lần. Điều là do hắn tạo nghiệt, lẽ ra hắn phải là người gánh vác hết thảy trách nhiệm.

Nhưng mà nói đến trách nhiệm,nói là gánh vác, đều chỉ là một trò cười...

Việc đến nước này, chuyện duy nhất mà Thẩm Hạ Đông có thể làm,chính là tìm hiểu rõ ràng tất cả mọi chuyện. Xem như...là tâm nguyện mà thực hiện đi,làm cho mình dễ chịu một chút...Xem như là bồi thường,chút gì đó, giảm bớt tội nghiệt của mình...

—”Con không muốn ngủ,khi con nhắm mắt lại thì hình ảnh kia lại tới. Ca ca luôn đứng bên cạnh nhìn con,hắn đứng nhìn con a ba ba...” Thẩm Thanh lắc đầu, sắc mặt tái nhợt,hai con trợn thật to “Con không ngủ...”

Thẩm Hạ Đông chứng kiến Thẩm Thanh như vậy, trong lòng thập phần khó chịu,hắn cố kiềm chế chua xót, nhẹ giọng nói “Tiểu Thanh, con nói cho ba ba , rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? Con nói cho ba ba biết,không cần sợ hãi,nói cho ba ba nghe. Nói ra thì mọi chuyện sẽ qua,ngoan..”

—”Con...” môi Thẩm Thanh trắng bệch,thân thể run rẩy dựa sát vào người Thẩm Hạ Đông “Con luôn luôn mơ thấy một giấc mộng...Không , con cũng không biết nó có phải là mộng hay không ...Ba ba, con cảm thấy đó không phải là một giấc mộng...”

Thẩm Thanh cúi đầu nức nở “Con mơ thấy mẹ mẹ...Còn có một nữ nhân, cả ngoại công nữa...”

Chính là nàng không dám nói,nàng sợ hãi giấc mộng kia tra tấn,bị cái loại này hắc ám vây khốn khiến nàng hít thở không thông,không ngừng làm nàng thất kinh.

—Con cuối cùng là nhìn thấy ca ca đứng bên cạnh con...Mỗi lần mơ thấy giấc mộng kia,con đều cảm thấy có người đang nhìn con, là ca ca...là ca ca cứ luôn nhìn con,con rất sợ...con vô cùng sợ hãi...Con càng không ngừng chạy,nhưng con chỉ có thể đứng bất động tại chỗ...Ba ba...”

Thẩm Thanh phát ra những tiếng nức nở, liên tục lắc đầu.

Thẩm Hạ Đông vội vàng ôm nàng trấn an “Không nói không nói, Tiểu Thanh, không nói nữa. Không có việc gì, ba ba ở trong này, đều là chuyện đã qua. Không cần suy nghĩ, không muốn nhớ thì sẽ không nhớ nữa, không ai ép con hết.”

Một chút lại một chút vỗ nhẹ Thẩm Thanh, thanh âm của Thẩm Thanh chậm rãi nhỏ dần, cả người xụi lơ lâm vào hôn mê.

Thẩm Hạ Đông nhìn bộ dáng con gái chật vật không chịu nổi nằm trong ngực mình, trong mắt tràn ngập đau lòng. đành phải chờ nàng ổn định lại rồi hỏi tiếp.

Thẩm Hạ Đông sợ khi hần rời đi Thẩm Thanh lại xảy ra chuyện, nên hần liền ngồi bên giường trông giữ Thẩm Thanh.

Hần nghĩ đến rất nhiều chuyện, Thẩm Thanh hiện tại không thể ra ngoài, bây giờ ở nhà là cái dạng gì, ông ngoại đã chết, mẹ bị giam ở sở cảnh sát, nhìn lại bộ dáng của mình xem ?!. Gia đình tan nát. Làm thế nào chăm sóc Thẩm Thanh đây ??

— “Tiểu Thanh, ba ba sẽ mang con về nhà, nhưng không phải là bây giờ.” Thẩm Hạ Đông nhẹ nhàng rút tay mình ra...

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Thẩm Hạ Đông đi ra, đám người Đặng Dương đã đứng chờ bên ngoài, vừa thấy Thẩm Hạ Đông, Trương Mục liền tiến đến “Ta muốn nói chuyện với con gái của người.”

— “Cái gì ?” Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu nghi hoặc, Trương Mục nói “Trong chuyện này ta cảm thấy con gái người nhất định biết điều gì đó, tin tưởng ta, con gái người chắc chắn có liên quan.”

— “Nhưng trạng thái hiện tại của Thẩm Thanh không được tốt lắm.” Thẩm Hạ Đông đáp, sau đó dường như phát giác lời mình đang nói, có chút vô lực mở miệng, “Ta biết ta bây giờ không có quyền nói cái gì, nhưng ta mong các người hãy từ từ, con gái của ta thật sự chịu không nổi giày co... Làm ơn kiên nhẫn chờ một thời gian, cho ta một cơ hội, để ta gặp Trần Lệ... Gặp Trần Lệ sau, các người muốn làm thế nào cũng được.”

Trương Mục hí mắt nhìn nam nhân trước mặt, thật lâu sau mới phát tay với lão Trần cùng Đặng Dương, “Đi thôi, hôm nào lại đến.”

— “Cám ơn.” Thẩm Hạ Đông nói, Trương Mục cười cười. Lúc rời đi còn không quên giúp Thẩm Hạ Đông che kín áo khoác, trong mắt ý vị thâm trường. (>.<) thời=“” điểm=“” thẩm=“” hạ=“” đông=“” nhìn=“” thấy=“” trần=“” lệ=“” ,trần=“” lệ=“” gây=“” hơn=“” trước=“” rất=“” nhiều,khuôn=“” mặt=“” không=“” còn=“” được=“” trang=“” điểm=“” tinh=“” xảo,=“” thoát=“” không=“” khỏi=“” có=“” chút=“” tiêu=“” tụy,=“” sắc=“” mặt=“” vàng=“” vọt.=“” khi=“” thấy=“” thẩm=“” hạ=“” đông,=“” nàng=“” không=“” nói=“” gì,=“” chỉ=“” lắng=“” lặng=“” nhìn=“” hần=“” đi=“” tới.=“” đợi=“” cho=“” thẩm=“” hạ=“” đông=“” ngồi=“” đối=“” diện=“” mình,=“” nàng=“” hơi=“” hơi=“” chồm=“” người=“” về=“” phía=“” trước,=“” giờ=“” lên=“” đôi=“” tay=“” bị=“” còng=“” “người=“” đã=“” đến=“” rồi.=“” hoàn=“” toàn=“” giống=“” như=“” lúc=“” bình=“” thường=“” ,ngữ=“” khí=“” ẩm=“” áp=“” ...=“” hết=“” như=“” mỗi=“” lần=“” thẩm=“” hạ=“” đông=“” đi=“” làm=“” về,đều=“” được=“” nghe=“” một=“” câu=“” “người=“” đã=“” trở=“” lại.=“” biểu=“” tình=“” hiện=“” giờ=“” của=“” trần=“” lệ=“” cho=“” thấy=“” tình=“” thần=“” nàng=“” khá=“” tốt,thẩm=“” hạ=“” đông=“” nhìn=“” nàng,=“” trong=“” mắt=“” trừ=“” bỏ=“” hận=“” thù=“” còn=“” có=“” thống=“” khổ=“” cùng=“” khó=“” hiểu=“” “tại=“” sao=“” phải=“” làm=“” như=“” vậy=“” làm=“” vậy=“” có=“” lợi=“” gì=“” cho=“” người=“” chứ=“” —ta=“” rất=“” nhớ=“” tiểu=“” thanh,=“” nó=“” khỏe=“” không=“” trần=“” lệ=“” không=“” trả=“” lời=“” câu=“” hỏi,hoàn=“” toàn=“” không=“” để=“” mắt=“” đến=“” nghi=“” vấn=“” của=“” thẩm=“” hạ=“” đông.=“”

_trần="” lệ="” người="” nói="” cho="” ta="” biết,="” người="” rớt="” cuộc="” đã="” làm="” gì="”
 _ta="” rất="” nhớ="” tiểu="” thanh,="” nó="” khỏe="” không="” người="” có="” thể="” mang="”
 ta="” đến="” thăm="” nó="” một="” lần="” sao="” gần="” đây="” ta="” đều="” mơ="” thấy="”
 nàng."="” trần="” lệ="” nhìn="” thăm="” hạ="” đông="” ,="” thăm="” hạ="” đông="” cúi="”
 đầu,trầm="” mặc="” một="” hồi,giong="” nói="” mang="” theo="” nghen="” ngào="” “tại="” sao="”
 lại="” làm="” như="” vậy="” chẳng="” có="” gì="” tốt...đôi="” với="” chúng="” ta="” chẳng="” có="”
 gì="” tốt...dương="” hoàng="” như="” thế="” nào="” lại="” là="” chị="” của="” người,="” vì="”
 cái="” gì="” không="” nói="” cho="” ta="” biết="” ”="” _nàng="” không="” phải="” là="” chị="”
 của="” ta."="” trần="” lệ="” ngắt="” lời="” hấn,trong="” mắt="” dâng="” trào="” lửa="” giận,sau="”
 đó="” nằng="” lại="” hít="” sâu="” một="” hơi="” áp="” chế="” chúng,nói="” với="” thăm="” hạ="”
 đông="” “thăm="” hạ="” đông,="” không="” phải="” là="” ta."="” thăm="” hạ="” đông="” ngẩng="”
 đầu="” nhìn="” nằng."="” trong="” mắt="” nằng="” hoàn="” toàn="” không="” có="” cảm="” xúc,="”
 chỉ="” nhếch="” miệng="” nói“không="” phải="” là="” ta,không="” phải="” là="” lỗi="” của="”
 ta,ta="” đã="” suy="” nghĩ="” rất="” nhiều,ta="” vẫn="” cảm="” thấy="” mình="” hoàn="” toàn="”
 không="” có="” làm="” sai="” chuyện="” gì,="” ta,="” cả="” gia="” đình="” ta="” nữa,kẻ="” đã="”
 phá="” nát="” gia="” đình="” của="” ta,="” chính="” là="” người="” kia,="” không="” phải="”
 ta."="” thăm="” hạ="” đông="” trầm="” mặc,="” hấn="” đang="” đợi="” trần="” lệ="” nói="”
 hết,hấn="” không="” biết="” phải="” nói="” như="” thế="” nào,mọi="” chuyện="” xảy="” đến="”
 quá="” nhanh."="” trần="” lệ="” nói="” “thăm="” hạ="” đông="” .con="” tiện="” nhân="” kia="”
 là="” kẻ="” tội="” ác="” tày="” trời,nàng="” xuất="” hiện="” cướp="” đi="” mọi="” thứ="” thuộc="”
 về="” ta,người="” có="” biết="” không="” là="” nằng="” tự="” tay="” biến="” ta="” thành="”
 cái="” dạng="” này."="” _người="” có="” biết="” bộ="” dạng="” hiện="” tại="” của="” người="”
 như="” thế="” nào="” không="” thăm="” hạ="” đông="” rớt="” cuộc="” nhịn="” không="” được="”
 chất="” vẩn."="” trần="” lệ="” đột="” nhiên="” nở="” nụ="” cười,nếp="” nhăn="” nơi="” khóe="”
 mặt="” nhíu="” lại="” cùng="” một="” chỗ="” nhìn="” đến="” cực="” kì="” châm="” chọc="” “ta="”
 đã="” nghĩ="” trong="” mắt="” người="” có="” chứa="” đựng="” đau="” lòng="” không="” không="”
 có."="” người="” đôi="” với="” ta="” chỉ="” có="” thất="” vọng,người="” chán="” ghét="” ta,người="”
 cảm="” thấy="” ta="” dơ="” bẩn,ngoan="” độc."="” đúng="” không="” ta="” là="” người="” mà="”
 bây="” giờ="” người="” không="” muốn="” gặp="” nhất."="” người="” thống="” hận="” ta="” sao,="”
 thăm="” hạ="” đông="” ,="” kẻ="” đã="” đẩy="” người="” vào="” hoàn="” cảnh="” nhà="” tan="”
 cửa="” nát="” như="” thế="” này,="” có="” phải="” người="” đang="” nghĩ,="” nếu="” có="” thể="”
 giết="” ta="” thì="” thật="” tốt="” không="” !="” thấy="” thăm="” hạ="” đông="” không="”
 nói,khóe="” miệng="” trần="” lệ="” nhếch="” lên="” càng="” sâu="” “thăm="” hạ="” đông="” a="”
 thăm="” hạ="” đông..."="” không="” thể="” nói="” rõ="” là="” cảm="” giác="” gì,chỉ="” có="”
 thanh="” âm="” làm="” lòng="” người="” chua="” xót."="” nằng="” nói="” đúng,thăm="” hạ="”
 đông="” thật="” sự="” thất="” vọng,="” thất="” vọng="” đến="” cực="” điểm."="” _tại="” sao="”
 lại="” tra="” tấn="” bản="” thân="” mình="” như="” vậy="” như="” thế="” người="” vui="” vẻ="”
 sao="” ta="” càng="” hận="” chính="” mình,="” nếu="” lúc="” trước="” ta="” có="” thể="” kiên="”
 định="” một="” chút,không="” hề="” bị="” dao="” động,không="” kết="” hôn="” với="” người,thì="”
 có="” lẽ="” kết="” cục="” sẽ="” không="” giống="” như="” hiện="” tại,người="” sẽ="” không,="”
 dương="” hoàng="” càng="” không,ta="” cũng="” không="” trở="” nên="” như="” thế="” này,mọi="”
 người="” đều="” có="” cuộc="” sống="” rất="” tốt."="” _không="” có="” từ="” “nếu tồn="” tại="”
 thăm="” hạ="” đông,mọi="” chuyện="” đã="” không="” còn="” đường="” cứu="” chữa."="” trần="”
 lệ="” nhìn="” thăm="” hạ="” đông,="” hấn="” cảm="” thấy="” lời="” nói="” của="” trần="” lệ="”
 quá="” tàn="” nhẫn,="” vô="” lực="” nói="” “ta="” biết."="” không="” khí="” có="” chút="”
 trầm="” trọng,cả="” hai="” người="” đều="” không="” mở="” miệng,trần="” lệ="” trầm="” mặc="”
 nửa="” ngày="” nói="” “thăm="” hạ="” đông,="” người="” nói="” cho="” biết="” tình="” hình="”
 con="” gái="” thể="” nào="” được="” không!?"="” _người="” còn="” nhớ="” tới="” nó="” sao="”
 thăm="” hạ="” đông="” nhìn="” nằng="” “người="” không="” xứng="” làm="” mẹ="” của="” nó,là="”
 người="” hại="” nó,người="” còn="” dám="” nhắc="” tới="” nó="” sao="” ta="” còn="” không="”
 có="” mặt="” mũi="” đôi="” mặt="” với="” tiểu="” thanh,người="” muốn="” ta="” làm="” sao="”
 nói="” cho="” nó="” biết="” mẹ="” của="” nó="” là="” một="” tên="” giết="” người,ba="” ba="”
 của="” nó="” là="” một="” thằng="” đàn="” ông="” vô="” dụng,="” là="” một="” kẻ="” bội="”
 tình="” bạc="” nghĩa."="” trần="” lệ,="” người="” có="” từng="” nghĩ="” tới="” tiểu="” thanh="”

chưa=" " "ta=" muốn=" thấy=" nó."=" trần=" lệ=" tựa=" hồ=" hoàn=" toàn=" không=" nghe=" thấy=" hấn=" chất=" vắn.= " thăm=" hạ=" đông=" hỏi=" "dương=" hoàng=" có=" phải=" do=" người=" giết=" hay=" không=" "ta=" muốn=" gặp=" tiểu=" thanh,mang=" ta=" đi=" gặp=" nó."=" trần=" lệ=" nói=" "nói=" cho=" ta=" biết=" ,=" có=" phải=" người=" giết=" dương=" hoàng=" hay=" không=" thăm=" hạ=" đông=" kích=" động,=" hai=" cánh=" tay=" nổi=" đây=" gân=" xanh=" chống=" lên=" bàn,=" bật=" người=" đứng=" lên.= " trần=" lệ=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" thăm=" hạ=" đông=" "người=" quả=" nhiên=" vắn=" không=" quên=" được=" con=" tiện=" nhân=" kia!!"=" _trần=" lệ!!"=" thăm=" hạ=" đông=" giận=" dữ=" thét=" to.= " _ta=" muốn=" gặp=" tiểu=" thanh."=" trần=" lệ=" đứng=" đứng,đấy=" mắt=" một=" mảnh=" kiên=" định=" "ta=" muốn=" gặp=" tiểu=" thanh."=" _thăm=" thành=" thì=" sao=" thăm=" thành=" cũng=" là=" người=" giết?=" có=" phải=" hay=" không=" đôi=" môi=" thăm=" hạ=" đông=" không=" ngừng=" run=" rẩy,có=" lẽ=" là=" quá=" tức=" giận,hai=" tay=" đều=" nắm=" thành=" quyền=" rồi=" kia=" trần=" lệ=" thu=" đấy=" mắt,lại=" nhin=" không=" được=" cười,cho=" dù=" có=" sinh=" khí,nam=" nhân=" đường=" như=" cũng=" không=" có=" cái=" gì=" khí=" thế.= " _ta=" muốn=" gặp=" tiểu=" thanh."=" trần=" lệ=" lặp=" lại.= " thăm=" hạ=" đông=" cảm=" thấy=" thất=" bại,cả=" người=" đều=" vô=" lực,=" hấn=" quá=" *met=" mỗi=" để=" đối=" mặt=" với=" trần=" lệ,quay=" đầu=" nhìn=" bên=" cạnh,**g=" ngực=" kịch=" liệt=" phập=" phồng.= " một=" lát=" sau,=" hấn=" xoay=" người=" bước=" đi.= " _thăm=" hạ=" đông.= " lúc=" đi=" đến=" cửa,=" trần=" lệ=" mở=" miệng=" gọi=" hấn,=" thăm=" hạ=" đông=" khựng=" lại.= " thăm=" hạ=" đông=" đứng=" bật=" động,trần=" lệ=" lại=" hỏi=" "thăm=" hạ=" đông,=" người=" từng=" yêu=" ta=" sao=" _có.= " thăm=" hạ=" đông=" nói,=" cũng=" không=" có=" gì=" không=" thể=" thừa=" nhận,=" hấn=" quả=" thật=" có=" yêu...=" trần=" lệ=" im=" lặng,=" thăm=" hạ=" đông=" dừng=" lại=" vài=" giây=" liền=" ly=" khai.= " ****=" bầu=" trời=" thực=" u=" ám,tự=" hồ=" tùy=" thời=" sẽ=" mưa.= " thời=" điểm=" tương=" mực=" đứng=" trước=" cửa=" một=" căn=" hộ,=" vừa=" mới=" giờ=" tay=" định=" gõ=" cửa,=" ngay=" lập=" tức=" vang=" lên=" tiếng=" sấm=" nổ,hấn=" quay=" đầu=" lại=" nhìn=" nhìn=" không=" trung,sau=" đó=" tiếp=" tục=" gõ=" cửa.= " lúc=" này,=" cánh=" cửa=" tự=" động=" mở=" ra,bên=" trong=" vắn=" giống=" như=" lần=" trước,có=" chút=" âm=" trầm,nhưng=" tương=" mực=" lại=" làm=" như=" bình=" thường,một=" căn=" hộ=" có=" quý=" thì=" sao=" lại=" không=" âm=" trầm=" được=" chứ.?!=" _quấy=" rầy."=" tương=" mực=" đứng=" trước=" phòng=" khách=" chào=" hỏi=" thăm=" thành=" trong=" ảnh,=" cánh=" cửa=" "phanh!"=" một=" tiếng,=" đóng=" lại.= " tương=" mực=" không=" thêm=" để=" ý,=" đi=" rớt=" ly=" nước,=" tự=" nhiên=" như=" ở=" nhà=" mình,=" một=" chút=" cũng=" không=" ngại=" ngừng.= " nhiệt=" độ=" khá=" thấp,tương=" mực=" lấy=" hai=" tay=" chà=" xát=" cổ=" "thăm=" tiên=" sinh=" không=" ở,cho=" nên=" ta=" muốn=" tìm=" người=" nói=" chuyện=" một=" chút.= " à,=" làm=" ơn=" dừng=" hiểu=" lắm,=" ta=" hoàn=" toàn=" không=" có=" ác=" ý.= " người=" nên=" biết=" ta=" không=" muốn=" làm=" tổn=" thương=" người.= " ta=" cũng=" không=" có=" gì=" luẩn=" quẩn=" trong=" lòng=" đến=" mức=" phải=" tìm=" đường=" chết,=" người=" biết=" rồi=" đấy,ta=" là=" một=" gã=" trình=" thám,=" ta=" chỉ=" đơn=" thuần,=" là=" muốn=" phá=" án=" thôi."=" tương=" mực=" nói=" những=" lời=" này=" vô=" cùng=" thành=" khẩn,một=" hồi=" phát=" hiện=" không=" khí=" trước=" mặt=" mình=" có=" dấu=" hiệu=" dao=" động,hấn=" thoáng=" lui=" về=" sau=" một=" bước,dưới=" đất=" chầm=" rãi=" hiện=" ra=" một=" đôi=" chân,dần=" dần=" lộ=" ra=" nửa=" thân=" trên.= " tương=" mực=" cười=" khan=" nói=" "thật=" đứng=" là=" phải=" biết=" ơn=" người=" vì=" không=" xuất=" hiện=" trước=" mặt=" ta=" với=" bộ=" dạng=" khủng=" bố."=" thăm=" thành=" nhìn=" hấn,=" tương=" mực=" rõ=" ràng=" có=" cảm=" giác=" mình=" không=" được=" hoan=" nghênh,đành=" ngượng=" ngừng=" cười=" "thăm=" thành=" đứng=" không=" được=" rồi=" ,=" tin=" tưởng=" ta,ta=" không=" có=" ác=" ý.= " ta=" là=" tới=" giúp=" người,=" ok=" người=" đối=" diện,=" không,=" hấn=" phải=" xưng=" là=" quý,=" thăm=" thành=" không=" hề=" biến=" sắc,tương=" mực=" vội=" vàng=" khoát=" tay=" "ân,=" quên=" mất=" người=" không=" nói=" được.= " kỳ=" thật=" người=" có="

thể=“” dùng=“” phương=“” thức=“” khác=“” để=“” biểu=“” đạt,tỷ=“” như=“” dùng=“” bút,ta=“”
hỏi=“” người=“” viết=“” sắc=“” mặt=“” thăm=“” thành=“” tựa=“” hồ=“” càn=“” trở=“” nên=“”
âm=“” trầm,trương=“” mục=“” khóe=“” miệng=“” trườ=“” rút,=“” kiên=“” trì=“” quấy=“” đảo=“”
viên=“” kéo=“” trong=“” miệng=“” “được=“” rồi,=“” ta=“” biết=“” người=“” không=“” muốn.=“”
nhưng=“” mà,=“” cũng=“” chỉ=“” có=“” thể=“” làm=“” như=“” vậy.=“” người=“” không=“” có=“”
gì=“” muốn=“” nói=“” cho=“” chúng=“” ta=“” biết=“” sao=“”>

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

_Thẩm Thành, xin người đừng cự tuyệt. Được không ? Chỉ có ta mới có thể giúp người.

Trương Mục nhìn Thẩm Thành hồi lâu không thềm để ý đến mình ,nói.

Thẩm Thành lặng lẽ giật giật,sau đó chậm rãi vươn tay,nắm lấy cây bút mà Trương Mục đã đặt trước mặt mình,Trương Mục thần sắc mang theo hy vọng,không ngừng nháy mắt nhìn chăm chăm bàn tay Thẩm Thành,dâng trào một loại hưng phấn khi sắp tìm ra manh mối.

Chính là khi nhìn thấy Thẩm Thành đã cách cây bút không tới một li,hai mắt Trương Mục lại chậm rãi mở lớn,hắn chứng kiến tay cả Thẩm Thành, xuyên thấu qua cây bút...

Trương Mục khó tin nhíu mày “Không thể nào...”

Trương Mục cầm cây bút lên,cẩn thận kiểm tra,sao lại không được chứ ? Thẩm Thành có thể chạm vào Thẩm Hạ Đông,hắn có thể hại người,có thể làm một số chuyện mà quỷ hồn bình thường có thể làm,vì cái gì đột nhiên lại không thể chứ ???

Trương Mục nghĩ không ra,hắn là một trinh thám,là một cái trinh thám am hiểu thông linh thuật,nhưng cũng chỉ giới hạn trong việc trao đổi với quỷ hồn, muốn xưng thiên sư gì đó bất quá chỉ là phóng đại lên thôi,Trương Mục kì thật là một tên gà mờ. =.=”

_”Tại sao lại như vậy ?” Trương Mục ngẩng đầu nhìn Thẩm Thành,trong mắt tràn đầy khó hiểu.

Thẩm Thành tựa hồ đã biết từ sớm,hai tay buông xuống, một đôi mắt lạnh thấu xương nhìn chăm chăm Trương Mục.

Trương Mục cũng biết mình nếu ở chỗ này quá lâu, sẽ chọc giận hắn, nhưng bản thân lại không muốn đi.

Hắn suy nghĩ thật lâu,hiện tại không đi thì biết làm gì đây,cũng không chiếm được kết quả ,việc cấp bách trước mắt là phải đi tìm sư phụ...Hồi xem lão nhân có biết đây là đang xảy ra chuyện gì hay không...

Thời điểm Trương Mục ngẩng đầu lên, cảm thấy trên người Thẩm Thành có cái gì đó rất kì quái,hắn nhìn kỹ một hồi, lại không phát hiện có gì dị thường,vẫn là một quỷ hồn bán trong suốt như trước,xuyên thấu qua cơ thể của Thẩm Thành có thể mơ hồ nhìn thấy đồ vật sau lưng hắn, đến cùng là chỗ nào kì quái đây ?

Trong lúc nhất thời , Trương Mục nghĩ không ra...

Ánh mắt mà Thẩm Thành nhìn Trương Mục càng lúc càng phát ra âm trầm,Trương Mục cảm thấy hơi thở xung quanh trở nên không thích hợp,hắn liền vội vàng rời đi.

Hắn lấy di động, gọi cho sư phụ, nghe hắn kể hết mọi chuyện,lão nhân trầm mặc nửa ngày , kêu hắn đến gặp mình.

Trương Mục cúp máy,quay đầu nhìn căn hộ sau lưng mình, trong đầu đột nhiên hiện ra nghi vấn,Thẩm Thành hiện tại không thể đụng vào bất kì thứ gì ? Vậy...vậy nên Trần Lệ mới có thể an toàn đến bây giờ ? Hắn không có cách nào hại người,mà đây cũng là thời điểm yếu ớt nhất của Thẩm Thành,nếu muốn thu

phục hấn ,chắc chắn sẽ không uổng phí chút khí lực nào...Dù sao một khi sự tình được giải quyết, hấn cũng sẽ biến mất , không phải sao ??

Chỉ là một linh hồn mà thôi...còn muốn tham luyện thể gian làm gì...

Thẩm Hạ Đông tránh đi bọn người Đặng Dương,tìm đến tòa nhà nơi Dương Hoảng đã nhảy lầu tự sát, lúc này nơi đây đang rất náo nhiệt,máy ủi đất đang vận hành,công nhân đang bận rộn thi công,tiếng “rầm rập” ầm ĩ đâm vào tai Thẩm Hạ Đông, khiến hấn không thể nghe được âm thanh nào khác.

_Tiên sinh , dừng lại dừng lại, nơi này không thể tự tiện tiến vào,cẩn thận coi chừng bị thương, làm ơn đứng qua một bên đi.

Thẩm Hạ Đông ngẩn người,quay đầu hỏi “Nơi này..đang làm cái gì?”

_”Nơi này đã bị người mua...chuẩn bị xây tòa nhà mới.” Công nhân nói, sau đó dùng đôi tay trần ngấp lực lượng,đổ đồng xà bần trong xe đẩy ra. Bất gặp Thẩm Hạ Đông vẫn còn đứng bất động,liền hỏi “Người đến chỗ này làm gì ?”

_”Nhìn...” Thẩm Hạ Đông đáp,bao hàm bao nhiêu năm hồi hận cùng khô héo, vô lực hóa thành một tiếng thở dài...

_”Ai, nghe người ta nói ở đây từng có người chết,xuất hiện quỷ, thật không biết ai lại chọn chỗ này, khiến buổi tối ta làm việc còn cảm thấy sợ a..”

Công nhân là một người trẻ tuổi,cũng không biết cổ ky,lời nói ra không có chút suy xét, nghĩ gì liền nói đó. Cái này sợ để người khác nghe được nhất định sẽ mất hứng.

Nhưng Thẩm Hạ Đông đã không còn khí lực để chú ý tới,chỉ nhìn tòa trước mắt chậm rãi bị phá sập mà trong lòng xuất hiện từng đợt co rút đau đớn, Dương Hoảng đã tự sát ở đây...

Thẩm Hạ Đông một người đứng bất động ngẩng đầu nhìn tòa nhà,bắt đầu công nhân kia còn khuyên nhủ hai câu,nhưng chứng kiến biểu tình kì quái trên mặt Thẩm Hạ Đông sẽ không nói nữa,than thở một câu “quái nhân” liền tiếp tục làm việc.

Lúc nghỉ ngơi, một đám công nhân cùng một người đàn ông ngồi bên ấm nước, nghỉ ngơi trò chuyện.

_”Ai, nghe nói chỗ này có ma quỷ. Thật không vậy ?” Một công nhân hỏi.

_”Đương nhiên là thật.” Người trả lời chính là tiểu tử đã từng nói chuyện với Thẩm Hạ Đông,nhắc tới chuyện này tiểu tử kia liền thêm vào “Nơi này từng có một nữ nhân nhảy lầu tự tử.”

_Vậy có gì lạ đâu, người chết là chuyện thường mà.

_Chính là sau khi nàng chết, nơi này liền xuất hiện chuyện ma quái,ta đã từng tận mắt chứng kiến mà! Là thật đó!.

_Yêu a, người nhìn thấy quỷ hả ? Ha ha có phải là một nữ quỷ hay không ? Mặc quần áo màu trắng,chân không chạm đất,tóc dài đến lưng,cái lưỡi thè ra,sắc mặt trắng xanh đúng không ?! Ha ha... Thật buồn cười.

Người này rõ ràng không tin,tiểu tử kia lập tức nổng nẩy,đột nhiên cao giọng “Ta nhìn thấy thật mà! Có điều không phải là nữ quỷ,mà là một đứa nhỏ,khi đó ta không có tiền, bị bà chủ đuổi ra khỏi nhà,ban đêm không tìm được chỗ ngủ,định đến chỗ này nghỉ tạm một đêm. Đứa nhỏ kia lớn lên rất xinh đẹp,đứng khóc trong một góc,lại không phát ra tiếng,lúc đó ta nhìn thấy liền hoảng sợ,lập tức xoay người bỏ chạy, má ơi, xem nữa bị hù chết. May mắn ta phước lớn mạng lớn!”

_Không phải là nữ nhân đã chết kia sao ? Đâu ra một đứa nhỏ ?

_Ai biết a, nơi này quá tà môn, không chừng có vài người chết đâu...

Tiếng trò chuyện của mọi người càng ngày càng nhỏ,Thẩm Hạ Đông chỉ nghe đến câu” đứa nhỏ kia...”Một đứa nhỏ,trước mắt đột ngột hiện lên gương mặt của Thẩm Thành...

Đầu óc nhất thời giống như bị nổ tung,dưới chân vô lực lùi về sau một bước. Hắn đi tới nắm lấy bả vai tiểu tử “Hài tử kia khoảng bao nhiêu tuổi ?”

Tiểu tử đột nhiên bị Thẩm Hạ Đông túm lấy không kịp phản ứng, ngây ngốc trả lời “Ách...là một đứa nhỏ choai choai, chắc khoảng mười mấy tuổi.”

__Có phải làn da rất trắng, đôi mắt rất lớn,căng thực tiêm (nhộn) không ?

__”Đúng vậy đúng vậy,giống như thế,a ? Mà làm sao người biết ? Người quen sao ?” Tiểu tử kinh ngạc nói.

Thẩm Hạ Đông bật cười,nụ cười so với khóc còn khó coi hơn gấp vạn lần,hắn không biết trong lòng là cái gì tư vị,đại não trống rỗng,chỉ không ngừng nói “Là Thẩm Thành...là Thẩm Thành...”

Nói xong liền lao đảo rồi đi...

Tiểu tử kia không hiểu sao,nhìn theo bóng dáng rồi đi của Thẩm Hạ Đông,về mặt nghi hoặc nói với người bên cạnh “Hay là đứa nhỏ kia là con trai của hắn ? Nam tử dường như thụ đả kích quá lớn...Ta đoán chắc chắn là như vậy rồi.”

__Ha,người thôi đi,chỉ giỏi đoán mò. Tốt lắm, bắt đầu làm việc thôi , còn nhiều việc phải làm lắm.

Đám người phát ra một trận cười vang..

Là Thẩm Thành, tuyệt đối là Thẩm Thành...

Như vậy, chuyện ma quái xảy ra có thể giải thích một cách rõ ràng,chắc chắn là Thẩm Thành..

Nhưng mà..tại sao Thẩm Thành lại xuất hiện ở chỗ này ? Khi đó, Thẩm Thành còn nhỏ như vậy,nó ở nơi này làm gì ? Làm sao nó biết được chỗ này ? Nó biết chuyện gì sao ???

Thẩm Hạ Đông cảm thấy dường như có một bàn tay đang bóp nghẹt trái tim của mình, đau đến vạn vẹo. Khi đó Thẩm Thành chỉ mới mười hai tuổi,nó làm sao biết được nơi mà Dương Hoàng tự tử chứ ? Một thanh âm chất vấn Thẩm Hạ Đông,trong đầu không tự chủ hiện lên về mặt Thẩm Thành lãnh tĩnh, mím môi không nói lời nào,nhìn mẹ ruột của mình,nó đã nhìn thấy sao ???

Thẩm Hạ Đông nhin không được phát ra từng tiếng nức nở,loại thống khổ đến quá bất ngờ này,giống như có ai đó truyền nhiễm, cho mình,tùy theo tâm tình của đối phương mà chuyển biến, đau đến mức khiến Thẩm Hạ Đông nói không nên lời.

Một đường nghiêng ngã, hắn bỗng ngừng lại trong một con hẻm,hồ hấp rất nặng. Thẩm Hạ Đông run rẩy chà xát cổ mình,thống khổ cùng nghẹn ngào mãnh liệt nghẹt ở yết hầu làm cho hắn không thể thở nổi..

Trong mắt một mảnh nhạt nhòa, hắn mơ hồ nhìn thấy một bóng người đứng đưa, xuất hiện trong một con hẻm âm u như thế này trông có vẻ phá lệ quỷ dị.

Thẩm Hạ Đông chớp chớp hai mắt,muốn nhìn rõ hơn,thân ảnh kia càng ngày càng gần,Thẩm Hạ Đông có thể đoán được đối phương là ai,nhưng lại không thể trấn tĩnh,hắn vẫn bị thống khổ vây khốn như trước.

Một bàn tay khoát lên người hắn, khí tức lạnh lẽo quen thuộc...

Thẩm Hạ Đông lắc đầu “Thực xin lỗi...” hắn quên mất mình đã nói bao nhiêu câu “ thực xin lỗi...” đối với Thẩm Thành,chỉ có thể nói vô số lời xin lỗi,không có bất cứ hành động thực tế nào khác,hắn căn bản không biết làm thế nào mới có thể bồi thường cho Thẩm Thành...

Bàn tay kia chậm rãi nắm lấy cổ tay Thẩm Hạ Đông,mở ra năm ngón tay,nhẹ nhàng vuốt ve vết hầu của hắn, Thẩm Hạ Đông dần dần ổn định cảm xúc...

Hắn nhìn hai tay bị mở ra của mình,một bàn tay tới nhợt nắm lấy hắn,tay còn lại đang viết gì đó trong lòng bàn tay của mình, Thẩm Hạ Đông cố gắng đoán,chỉ có hai chữ, Thẩm Hạ Đông chỉ nhận biết một chữ là “Ta “ mà thôi...

__”Không,ta không biết,ta không biết..” Thẩm Hạ Đông liên tục lắc đầu, trong miệng nói năng lộn xộn,hắn không biết chữ đầu tiên là gì.

Ngón tay kia kiên nhẫn viết lại một lần nữa,nhưng khi chỉ vừa viết được một nửa,Thẩm Hạ Đông phát hiện Thẩm Thành xuyên thấu qua lòng bàn tay của mình.

Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu nhìn Thẩm Thành,phát hiện thân thể hắn dần dần trở nên trong suốt,dường như sắp biến mất,Thẩm Hạ Đông vội vàng vươn tay,”Không, Không,Không thể như vậy,không được...Ta còn có chuyện chưa hỏi con,ta còn rất nhiều chuyện chưa hỏi,ta còn chưa bồi thường cho con,ta còn chưa bồi tội...Không được...không được...”

Thẩm Hạ Đông kích động lao về phía trước, nhưng mỗi lần hắn lao tới đều xuyên qua thân thể của Thẩm Thành,”Van cầu con...” Thẩm Hạ Đông không ngừng lắc đầu,về mặt bất lực.

__”Giúp...Giúp ta...” Một tiếng mỏng manh khàn khàn vang lên,truyền vào trong lỗ tai Thẩm Hạ Đông. Thẩm Hạ Đông còn tưởng mình nghe lầm,hắn nhìn Thẩm Thành “Là con nói phải không ?? Thẩm Thành! Là con đang nói chuyện phải không ??” Thân thể Thẩm Thành hoàn toàn trở nên trong suốt, trước khi tiêu thất, ánh mắt còn mang theo.. khát vọng mãnh liệt nhìn Thẩm Hạ Đông...

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Rốt cuộc là có chỗ nào không đúng chứ ??

Trương Mục vẫn luôn suy nghĩ về sự kì quái của Thẩm Thành.

Vấn đề ở đâu đây...hắn nhíu mày, tách trà trong tay cũng đã lạnh...

Đột nhiên Trương Mục run lên,nước trà suýt nữa tràn ra ngoài,chính là chân của Thẩm Thành! Đôi chân kia đang biến hóa,chúng dần dần trở nên trong suốt!

Trương Mục bắt đầu lo lắng,mâm đựng trái cây trên bàn bị đầu gối của Trương Mục chấn động, “Rầm!” một tiếng rơi xuống,lão Trần đang nấu cơm trong nhà bếp đột nhiên nghe thấy tiếng động lập tức cầm thìa chạy lên,”Chuyện gì vậy ?”

Trương Mục không trả lời hắn, cầm áo khoác ra ngoài

__”Sư phụ ta có một vấn đề muốn hỏi người.” Trương Mục bấm dây số của sư phụ, đầu dẫu bên kia thanh âm có vẻ già nua sau khi nghe Trương Mục miêu tả ,một hồi mới lên tiếng “Người chết sở dĩ có thể biến thành quỷ hồn là do oán niệm quá nặng,đợi cho oán khí tiêu tan,hồn phách tự nhiên sẽ chậm rãi biến mất.”

__”Nhưng hắn không phải là quỷ hồn bình thường , hắn rất cường đại.”Trương Mục nghi hoặc.

__ Bất quá là một loại lệ quỷ mà thôi,dù có cường đại bao nhiêu,thì cuối cùng cũng chỉ là quỷ hồn bình thường, không có gì khác biệt.

__Nhưng mà sư phụ, hiện tại ta không thể để hắn biến mất. Sư phụ, ta muốn người giúp ta một chuyện.

Thời điểm Trương Mục chạy tới nhà Thẩm Thành,vừa đẩy cửa vào,phát hiện trong không khí vẫn tồn tại một loại hơi thở,nhưng lại vô cùng mỏng manh, tùy thời sẽ biến mất.

Trương Mục vội vàng đóng tất cả cửa sổ,nhìn xung quanh phòng khách “Thẩm Thành, người ở đâu ? Nói cho ta biết người vẫn ở đây ,ta biết là người còn tại, người cố kiên trì một chút. Người có thể chịu đựng được không ?”

Không ai đáp lại. Trương Mục tựa hồ đã hoàn toàn không còn cảm giác Thẩm Thành tồn tại.

Hắn đẩy cửa phòng Thẩm Thành ,không có. Đến khi hắn mở ra một phòng khác,thì lại bị cảnh tượng bên trong làm cho khiếp sợ...

—”Không...không có...” nhận được điện thoại của Thẩm Hạ Đông, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói đứt quãng lại vô cùng hoảng loạn.

Trương Mục đại khái cũng đoán được là chuyện gì “Đừng khẩn trương, ta biết. Trước tỉnh táo lại đã, để ta nghị biện pháp.”

Thẩm Hạ Đông không đáp lời, lúc Trương Mục định nói tiếp thì điện thoại đã gác máy.

Thẩm Hạ Đông vội vàng chạy đến nhà Thẩm Thành, cửa đang mở rộng, hân hô to “Thẩm Thành! Thẩm Thành!” Nhìn thấy cửa phòng bị mở, hân bước nhanh tới, liền bắt gặp Trương Mục.

Trương Mục quay lưng về phía hân, đứng trong phòng, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại.

Thẩm Hạ Đông vừa nhìn thấy vô số tấm ảnh được gắn đầy trên tường, trong nháy mắt liền kinh hoảng, nhưng đầu óc lập tức bị nỗi sợ hãi Thẩm Thành biến mất lấn chiếm. Hân nhìn Trương Mục “Thẩm Thành không có...”

Trương Mục thản nhiên nhìn thoáng qua bốn phía, gật đầu “Ta biết.”

—Có cách nào không...Ta muốn Thẩm Thành trở về...Van cầu người, người làm ơn giúp ta đi...

—”Ta không biết.” Trương Mục nheo mắt nhìn Thẩm Hạ Đông, lại nhìn những tấm ảnh trên tường, ý vị thâm trường, gợi lên khóe miệng. (lời rồi >.<) cái=“ này=“ thẩm=“ thành=“ có=“ luyện=“ phụ=“ phích=“ sao...sớm=“ đã=“ cảm=“ thấy=“ dấu=“ hôn=“ trên=“ cổ=“ thẩm=“ hạ=“ đông=“ rất=“ kì=“ quái,bây=“ giờ=“ nhớ=“ lại,tựa=“ hồ=“ là=“ đã=“ xảy=“ ra=“ không=“ ít=“ chuyện=“ tốt=“ a.=“ —”trương=“ thiên=“ sư!=“ thẩm=“ hạ=“ đông=“ hồ=“ trương=“ mục=“ vườn=“ lác=“ lác=“ ngón=“ tay=“ “ta=“ thích=“ nghe=“ người=“ gọi=“ ta=“ là=“ trương=“ trình=“ thám=“ hơn,ta=“ nói=“ thật,chuyện=“ này=“ ta=“ cũng=“ bắt=“ lực.=“ —nhưng=“ người=“ cầu=“ nó,=“ để=“ phá=“ vụ=“ án=“ này,=“ mọi=“ chuyện=“ còn=“ chưa=“ được=“ giải=“ quyết,=“ người=“ cam=“ tâm=“ sao=“ —cũng=“ không=“ nhất=“ thiết=“ phải=“ có=“ hân=“ mới=“ giải=“ quyết=“ được,kì=“ thật=“ ta=“ có=“ thể=“ dùng=“ biện=“ pháp=“ khác.=“ —”trương=“ mục=“ cười=“ cười,hân=“ biết=“ cười=“ là=“ không=“ đúng,=“ nhưng=“ hân=“ vẫn=“ không=“ nhìn=“ được.=“ thẩm=“ hạ=“ đông=“ im=“ lặng,=“ miệng=“ giật=“ giật,bộ=“ dáng=“ cực=“ kì=“ đáng=“ thương=“ “nhưng=“ nó=“ là=“ con=“ ta...”=“ —”hân=“ lại=“ không=“ phải=“ con=“ ta..=“ —”trương=“ mục=“ nhún=“ nhún=“ vai,tiện=“ đà=“ thêm=“ một=“ câu=“ “là=“ con=“ trai=“ thật=“ sao=“ câu=“ hỏi=“ mang=“ theo=“ ý=“ cười=“ khiến=“ thẩm=“ hạ=“ đông=“ có=“ chút=“ hoảng=“ thần.=“ —”là...là=“ con=“ trai...”=“ cho=“ dù=“ đã=“ xảy=“ ra=“ chuyện=“ gì,=“ bọn=“ họ=“ vẫn=“ là=“ cha=“ con...=“ —”ân.=“ —”trương=“ mục=“ đáp,trên=“ mặt=“ ra=“ vẻ=“ nghiêm=“ túc.=“ thẩm=“ hạ=“ đông=“ lại=“ “thông!=“ một=“ tiếng,=“ quỳ=“ xuống=“ trước=“ mặt=“ trương=“ mục.=“ “ta=“ van=“ cầu=“ người.=“ bị=“ hàng=“ động=“ bắt=“ thành=“ linh=“ của=“ thẩm=“ hạ=“ đông=“ làm=“ hoảng=“ sợ,trương=“ mục=“ hấp=“ tấp=“ lui=“ về=“ sau=“ một=“ bước,muốn=“ nâng=“ hân=“ lên=“ “người=“ đang=“ làm=“ cái=“ gì=“ —ta=“ van=“ cầu=“ người,=“ làm=“ ơn=“ giúp=“ nó=“ trở=“ về=“ đi,ta=“ có=“ rất=“ nhiều=“ chuyện=“ còn=“ chưa=“ làm=“ được,ta=“ còn=“ chưa=“ hoàn=“ thành=“ trách=“ nhiệm=“ của=“ một=“ người=“ cha.=“ ta=“ vẫn=“ luôn=“ tính=“ toán...tính=“ toán=“ ,=“ sau=“ khi=“ mọi=“ chuyện=“ được=“ giải=“ quyết,ta=“ sẽ=“ đánh=“ đổi=“ tất=“ cả=“ mọi=“ thứ=“ mà=“ ta=“ có,ta=“ muốn=“ nó=“ sống=“ lại,=“ ta=“ biết=“ đó=“ là=“ chuyện=“ không=“ thể=“ ,nhưng=“ vẫn=“ muốn=“ cố=“ gắng,=“ muốn=“ cho=“ bản=“ thân=“ mình=“ một=“ cơ=“ hội...thật=“ sự,=“ —”trương=“ trình=“ thám,ta=“ cầu=“ người...nó=“ bắt=“ quá=“ chỉ=“ là=“ một=“ đứa=“ trẻ=“ mà=“ thôi,ta=“ không=“ thể=“ trơ=“ mắt=“ nhìn=“ thấy=“ nó=“ biến=“ mất=“ trước=“ mặt=“ ta=“ mà=“ thờ=“ ơ=“ coi=“ như=“ không=“ chuyện=“ gì,trương=“ trình=“ thám,=“ người=“ làm=“ ơn=“ hiểu=“ cho=“ cảm=“ thụ=“ của=“ một=“ người=“ cha=“ như=“ ta...”=“ thẩm=“ hạ=“ đông=“ cứ=“ quỳ=“ trên=“ mặt=“ đất=“ không=“ chịu=“ đứng=“ dậy,trương=“ mục=“ cũng=“ nhận=“ ra=“ mình=“ vui=“ đùa=“ quá=“ trớn,về=“ mặt=“ có=“ chút=“ xấu=“ hổ=“ “cái=“ này...thẩm=“ tiên=“ sinh,=“ có=“ gì=“ từ=“ từ=“ nói,=“ người=“ trước=“ đứng=“ lên=“ đi.=“ —”người=“ có=“ thể=“ cứu=“ nó=“ sao=“ thẩm=“ hạ=“ đông=“

vẫn=" có=" chấp=" quỳ=" trên=" mặt=" đất,=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" thăm=" hạ=" đông=" trương=" mục=" lác=" đầu=" "ta=" cũng=" không=" biết,hắn=" đã=" chết,ta=" không=" cam=" đoan=" với=" người=" cái=" gì=" thăm=" tiên=" sinh,=" người=" phải=" hiểu=" được,=" hắn=" đã=" chết=" từ=" lâu=" rồi,=" "nhưng=" nó=" vẫn=" luôn=" ở=" trước=" mặt=" ta=" mà...=" thăm=" hạ=" đông=" không=" có=" cách=" nào=" thừa=" nhận=" sự=" biến=" mất=" của=" thăm=" thành,=" là=" thăm=" thành=" chết=" lần=" thứ=" hai=" ,mà=" hắn,hắn=" vẫn=" bắt=" lực=" như=" trước,=" nếu=" thăm=" thành=" thật=" sự=" đã=" chết,hắn=" chịu=" không=" nổi,loại=" này=" tra=" tấn=" sẽ=" làm=" hắn=" phát=" điên=" mất...=" _người=" biết=" không=" thăm=" thành=" từ=" nhỏ=" đã=" rất=" quái=" gỡ,mụ=" mụ=" mất=" rồi,chỉ=" còn=" lại=" mình=" nó=" cô=" linh=" sống=" ở=" đây,không=" ai=" chăm=" sóc,=" ta=" không=" biết=" nó=" đã=" phải=" trải=" qua=" những=" gì,nhưng=" ta=" biết=" tất=" cả=" là=" lỗi=" của=" ta,mặc=" kệ=" là=" điều=" kiện=" gì,ta=" đều=" chấp=" nhận...=" nhìn=" biểu=" tình=" thống=" khổ=" trên=" mặt=" nam=" nhân,trương=" mục=" nâng=" hắn=" lên,sau=" đó=" nói=" "ta=" sẽ=" có=" hết=" sức,=" sự=" phụ=" của=" trương=" mục=" là=" một=" nam=" nhân=" khoảng=" sáu=" mười=" tuổi,thoạt=" nhìn=" thật=" trẻ=" tuổi,thanh=" âm=" khàn=" khàn=" hùng=" hậu,=" lần=" đầu=" nhìn=" thấy=" sự=" phụ=" của=" trương=" mục,=" thăm=" hạ=" đông=" nghĩ=" như=" vậy,=" _"sư=" phụ,=" thế=" nào=" trương=" mục=" hỏi,=" sư=" phụ=" đạo=" quanh=" một=" vòng=" trong=" phòng=" "cũng=" không=" phải=" là=" không=" có=" cách,=" _"là=" phương=" pháp=" gì=" thăm=" hạ=" đông=" nói,=" sư=" phụ=" lại=" thật=" lâu=" không=" trả=" lời,rồi=" tiếp=" tục=" bước=" đi,=" thăm=" hạ=" đông=" bắt=" an=" đứng=" tại=" chỗ,trương=" mục=" thấy=" hắn=" như=" thế,=" đành=" nói=" "thăm=" tiên=" sinh,=" đừng=" lo=" lắng,sư=" phụ=" ta=" đã=" nói=" có=" biện=" pháp=" thì=" tự=" nhiên=" có=" biện=" pháp,=" lão=" nhân=" gia=" vừa=" mới=" xuống=" máy=" bay=" nên=" cảm=" thấy=" có=" chút=" mệt=" mỗi=" thời,ta=" mang=" sư=" phụ=" tìm=" một=" chỗ=" nghỉ=" ngơi,=" đến=" lúc=" đó=" ta=" sẽ=" liên=" hệ=" với=" người,=" thăm=" hạ=" đông=" không=" nói=" gì,=" sắc=" mặt=" có=" chút=" khó=" coi,chỉ=" đành=" gật=" gật=" đầu,tiền=" bọn=" họ=" đi,=" ****=" _"đúng=" y=" như=" ta=" nói,=" hai=" thầy=" trò=" đều=" là=" kẻ=" lừa=" đảo,=" _"đặng=" dương=" nhìn=" theo=" xe=" của=" trương=" mục,sau=" đó=" cũng=" khởi=" động=" xe,lão=" trần=" không=" nói=" lời=" nào,=" _"đặng=" dương=" quay=" đầu=" ,chỉ=" thấy=" lão=" trần=" đang=" ngo=" ngác=" nhìn=" về=" phía=" trước,=" _"đặng=" dương=" đá=" hắn=" "người=" đang=" nhìn=" cái=" gì=" a,=" về=" mặt=" lão=" trần=" sùng=" bái,chậm=" rãi=" lác=" đầu=" "ta=" cảm=" thấy=" đây=" là=" thật,trên=" người=" sư=" phụ=" có=" loại=" hơi=" thở,=" _"người=" là=" chó=" sao!= " còn=" biết=" đánh=" hơi,=" lúc=" nào=" cũng=" lăm=" nhăm,người=" định=" theo=" chân=" bọn=" họ=" sao=" _" _"đặng=" dương=" cười=" nhạo,quay=" đầu=" xe=" sang=" hướng=" khác,=" _"tiểu=" tử!= " ta=" là=" trưởng=" bối=" của=" người!= " người=" dám=" ăn=" nói=" như=" vậy=" sao!= " _"lão=" trần=" tức=" giận=" không=" nhẹ,tiểu=" tử=" này=" từ=" khi=" biết=" được=" thân=" phận=" thật=" sự=" của=" trương=" mục=" thì=" luôn=" mồm=" nhạo=" báng,=" không=" tốt=" chút=" nào,=" _"trưởng=" bối!= " _"trưởng=" mục=" nhìn=" hắn,=" trong=" mắt=" lộ=" rõ=" trào=" phúng,=" lão=" trần=" đột=" nhiên=" lên=" tiếng=" "dừng=" xe!=" _"đặng=" dương=" lập=" tức=" dừng=" lại,=" lão=" trần=" mở=" cửa=" đi=" xuống,=" mạnh=" tay=" "rầm!=" _"một=" tiếng=" đóng=" lại,=" "ta=" biết=" tiểu=" tử=" người=" chính=" là=" đang=" ghen=" tị!= " _"tuổi=" còn=" trẻ=" mà=" tâm=" ghen=" tị=" đã=" nặng=" như=" vậy!=" _"sau=" đó=" xoay=" người,=" nghênh=" ngang=" mà=" đi,=" lão=" trần=" cảm=" thấy=" tâm=" tình=" được=" phát=" tiết=" thật=" quá=" sung=" sướng,=" đã=" sớm=" khó=" chịu=" tiểu=" tử=" kia,nhưng=" lại=" không=" dám=" nói,=" không=" phải=" chỉ=" là=" một=" cái=" da=" lông=" ngắn=" dài=" (= " thẳng=" nhãi=" con)= " sao!= " _"lão=" trần=" "phi=" _"một=" tiếng=" bèn=" trong,=" sắc=" mặt=" _"đặng=" dương=" đã=" hồng=" hồng=" như=" quan=" công,sau=" đó=" nhún=" mạnh=" ga=" vọt=" đi,=" thực=" là=" bây=" giờ=" ai=" cũng=" dám=" leo=" lên=" đầu=" hắn=" _"ngồi=" _"****=" _"sư=" phụ,=" chuyện=" này=" thật=" sự=" có=" biện=" pháp=" sao=" trương=" mục=" do=" dự=" một=" hồi,vẫn=" lựa=" chọn=" mở=" miệng=" đánh="

vớ=" trâm=" mặc=" sư=" phụ=" quay=" qua,=" lắ=" đầu=" "vi=" sư=" chưa=" từng=" gặp=" phải=" chuyện=" như=" vậy,=" người=" này=" kì=" thực=" dương=" số=" chưa=" tận,mệnh=" vãn=" chưa=" tuyệt.= " nhưng=" mà=" thi=" cốt=" của=" hắ=" đã=" hóa=" thành=" tro=" tàn,hồn=" phách=" cũng=" tan=" mất=" bảy=" tám=" phần,chỉ=" còn=" lại=" một=" hồn=" hai=" phách,linh=" lực=" cũng=" theo=" đó=" là=" dần=" dần=" biến=" mất..."=" sư=" phụ=" sắc=" mặt=" trâm=" trọng,nói=" tới=" đây=" lại=" lâm=" vào=" trâm=" tư.= " hắ=" chưa=" từng=" gặp=" phải=" chuyện=" như=" vậy,=" rất=" quái=" dị.= " nhìn=" ra=" việc=" này=" rất=" khó=" giải=" quyết,trương=" mục=" cũng=" trâm=" mặc.= " hắ=" đã=" đáp=" ứng=" thăm=" hạ=" đông=" rồi,=" bây=" giờ=" phải=" làm=" sao=" bây=" giờ,=" vụ=" án=" cũng=" chưa=" giải=" quyết=" xong,=" cách=" thời=" hạn=" mà=" mã=" cục=" trưởng=" đưa=" ra=" còn=" không=" nhiều=" lắm..=" _sư=" phụ,=" ta=" cần=" người=" giúp=" ta=" một=" việc.= " ****=" thăm=" hạ=" đông=" ngồi=" trên=" cái=" ghé=" duy=" nhất=" trong=" phòng=" thăm=" thành,hắ=" nhìn=" xuống=" sà=" nhà,nơi=" đó=" đã=" từng=" có=" một=" khối=" thi=" thể,ngay=" dưới=" sà=" của=" thăm=" thành.= " thăm=" hạ=" đông=" đóng=" lại=" đôi=" mắt=" đau=" xót,trong=" đầu=" vãn=" vang=" lên=" câu=" nói=" cuối=" cùng=" của=" thăm=" thành=" trước=" khi=" biến=" mất=" "giúp...giúp=" ta..."=" ,bi=" thương=" lại=" bắt=" lực,=" một=" ánh=" mắt=" chờ=" mong=" nhìn=" chính=" mình.= " hắ=" không=" thể=" làm=" như=" không=" thấy.= " chính=" là=" thăm=" hạ=" đông=" không=" biết=" phải=" làm=" thể=" nào.= " ****=" _mang=" con=" gái=" của=" ta=" tới=" đây,=" ta=" muốn=" gặp=" nó.= " đây=" là=" yêu=" cầu=" mà=" trần=" lệ=" đã=" đưa=" ra=" không=" biết=" bao=" nhiều=" lần,=" lão=" trần=" đã=" thăm=" vãn=" nà=" nửa=" ngày=" mà=" vãn=" không=" có=" kết=" quả,chỉ=" có=" miệng=" khô=" lưỡi=" khô.= " _thăm=" phu=" nhân,=" chỉ=" cần=" người=" chịu=" khai=" nhận=" mọi=" chuyện,ta=" có=" thể=" xin=" phép=" cấp=" trên=" cho=" người=" được=" gặp=" con=" gái=" của=" mình.= " _"khai=" nhận=" "=" trần=" lệ=" nhìn=" hắ,=" đấy=" mắt=" hiện=" lên=" chằm=" chọc,=" phát=" ra=" tiếng=" cười=" lạnh.= " _người=" nói=" khai=" nhận=" cái=" gì=" đều=" đáng=" chết,=" tất=" cả=" mọi=" người=" đều=" đáng=" chết.= " chết=" hết=" là=" tốt=" nhất.= " _"thăm=" phu=" nhân!=" xin=" người=" tỏ=" ra=" hợp=" tác=" một=" chút!=" " lão=" trần=" đáng=" gầy=" lời=" trần=" lệ,kiềm=" chế=" không=" được=" lửa=" giận,mặc=" kệ=" là=" ai=" thăm=" vãn,=" thăm=" vãn=" như=" thể=" nào,đều=" không=" thể=" moi=" từ=" nà=" bắt=" cứ=" thông=" tin=" gì,=" còn=" phải=" chịu=" đựng=" những=" lời=" khó=" nghe,hắ=" thật=" sự=" đã=" mất=" hết=" kiên=" nhẫn.= " lão=" trần=" tận=" tình=" khuyên=" nhủ=" "người=" nếu=" thật=" sự=" muốn=" gặp=" con=" gái=" của=" mình=" thì=" tốt=" nhất=" nên=" nói=" ra=" mọi=" chuyện,=" thăm=" phu=" nhân,=" ta=" nghĩ=" người=" cũng=" không=" muốn=" con=" gái=" của=" mình=" có=" một=" người=" mẹ=" như=" vậy=" đi=" ?=" người=" xem=" thấy=" con=" gái=" người=" một=" mình=" ở=" trong=" bệnh=" viện=" đáng=" thương=" thể=" nào=" sao=" nếu=" người=" thật=" sự=" muốn=" tốt=" cho=" nà=" thì=" nên=" nói=" ra."=" lão=" trần=" nói=" những=" lời=" này,=" trần=" lệ=" hoảng=" hốt=" nhìn=" hắ.= " thật=" lâu=" sau,=" nà=" hơi=" hơi=" quay=" đầu,=" giọt=" lệ=" theo=" hóc=" mắt=" trượt=" xuống,"ta=" rất=" nhớ=" con=" gái=" của=" mình,=" ta=" muốn=" nhìn=" thấy=" nà...người=" nếu=" có=" thể=" cho=" ta=" gặp=" nó..."=" nà=" ngẩng=" đầu=" lên,=" tuyệt=" vọng=" gật=" đầu=" "ta=" nói."=" lão=" trần=" sợ=" run=" một=" chút,=" không=" xác=" định=" hỏi=" "cho=" người=" gặp=" con=" gái=" của=" mình,=" người=" sẽ=" khai=" sao=" trần=" lệ=" nhìn=" hắ,=" từng=" giọt=" từng=" giọt=" nước=" mắt=" rơi=" xuống,nà=" gật=" đầu.= " vẽ=" mặt=" như=" vậy,=" thật=" sự=" làm=" cho=" người=" ta=" không=" thể=" không=" tin=" tưởng.= " _"ta=" chỉ=" muốn=" nhìn=" thấy=" con=" gái=" của=" mình..."=" thanh=" âm=" trần=" lệ=" khàn=" khàn=" vang=" lên=" trong=" phòng=" giam=" trống=" rỗng.= " _"ta=" nói=" rồi,=" chỉ=" cần=" người=" chịu=" khai,=" ta=" nhất=" định=" sẽ=" tận=" lực."=" lão=" trần=" vui=" sướng=" rồi=" đi=" tìm=" đặng=" dương.= " trần=" lệ=" tựa=" lưng=" vào=" ghé=" nhìn=" ra=" cửa.= " mặc=" cho=" ai=" đều=" sẽ=" nghĩ=" tới,đây=" chính=" là=" chuyện=" mà=" một=" người=" mẹ=" sẽ=" cam=" tâm=" tình=" nguyện=" làm=" cho=" con=" mình..=" lão="

trần=“” cũng=“” chỉ=“” nghĩ=“” đến=“” thế,trần=“” lệ=“” chỉ=“” là=“” muốn=“” thấy=“” thăm=“”
thanh=“” mà=“”>

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Ban đêm, ánh trăng trắng bạch,một bóng người lấp ló ngoài cửa sổ.

Lão Trần ngủ không an ổn lập tức bị âm thanh “cốc cốc “đánh thức,hắn ngồi dậy, phát hiện một thân ảnh đang lén lút ngoài cửa sổ, trong lòng lập tức kêu to không ổn,chẳng lẽ là kẻ trộm ?Thật lớn mật mà, cả nhà của cảnh sát mà cũng dám đột nhập.

Lão Trần nằm trong tay đèn ngủ, phóng nhẹ cước bộ đến bên cửa sổ, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo bức màn ra, một chân đạp cửa, hung hăng ném cây đèn về phía bóng người. Đồng tác gọn gàng lưu loát.

__”A!” Một tiếng hô ngắn ngủi vang lên , người kia lập tức ngã xuống.

__”Kẻ trộm! Lớn gan lớn mật dám đột nhập vào nhà gia gia người a!” Lão Trần từ trên cao nhìn xuống, còn không quên thủ một thế võ, tự nhận là tràn đầy khí phách.

Người nọ hừ hừ hai tiếng,sau đó chột dạ đứng dậy xoay người chạy, lão Trần làm sao có thể khinh địch, cứ như vậy mà buông tha hắn ?

Tưởng kẻ trộm sợ hãi,lá gan cũng lớn lên,nhảy xuống định đuổi theo. Ở đây là lầu một,trước kia lão Trần đã từng nghĩ nơi này rất an toàn, chưa từng phát sinh chuyện gì,không nghĩ tới trị an gần đây kém như vậy,kẻ trộm đều trở nên hung hăng ngang ngược,trộm đồ vật mà cũng không hỏi thăm xem ai sống ở trong này!

__Đừng để ta bắt được! Không thì người biết tay ta!

Lão Trần mang dép lê đuổi theo,thân ảnh phía trước có chút không xong. Nửa đêm nửa hôm bị lão Trần làm náo loạn như vậy, không ít người trong tiểu khu đều bị đánh thức.

Có người mở cửa sổ quát lớn “Làm cái gì mà ồn ào quá vậy! Có chịu để cho người ta ngủ không hả!!!”

Lão Trần cảm thấy đây là lúc hắn phải đại triển thân thủ,trong lòng thầm nghĩ nhất định phải bắt được kẻ trộm!

__”Sư phụ!” Thanh âm của Trương Mục từ phía sau vang lên,lão Trần vừa chạy vừa xoay người,thấy Trương Mục đang mặc đồ ngủ đứng ở phía sau hô to,lão Trần vẫy vẫy hắn “Mau giúp ta một tay a!”

Trương Mục chạy tới, lão Trần vừa định mở miệng,Trương Mục liền vượt mặt hắn,đuổi theo người phía trước “Sư phụ,sao đến mà không chịu báo cho ta một tiếng chứ?”

__”Sư phụ ?” lão Trần dừng bước,chẳng lẽ là người vừa mới tới ngày hôm nay ? Sư phụ của Trương Mục ?

__”A...Thật. thật sự là ngược ngược,ta cứ tưởng là kẻ trộm chứ...” Lão Trần xấu hổ bưng khay trà trên tay,đặt tách trà trước mặt vị sư phụ có cái trán sưng đỏ.

Sư phụ ho nhẹ hai tiếng, đáp “Ân.”

Lão Trần cười gượng,”Kia, cái kia...Sư phụ, ta thật không biết là ngài...Nếu ta biết đó là ngài thì sẽ không nặng tay như vậy,không ,không phải, ý ta là,nếu biết là ngài thì ta sẽ không làm như vậy...”

Lão Trần lấp bắp không biết mình đang nói gì, đành áy náy nhìn sư phụ.

Sư phụ bị ánh mắt nhìn chăm chú, liền cảm thấy chột dạ, lập tức tỏ ra trấn định nói “Không sao.”

—”Ngài chắc chứ?” lão Trần ngay ngốc hỏi một câu.

Trương Mục mặt không đổi sắc đưa tay quơ quơ “Người vào phòng đi, ta có chuyện muốn nói với sư phụ.”

Lão Trần liếc mắt nhìn Trương Mục, nháy mắt gật đầu, đi được một bước liền quay đầu lại “Chuyện gì vậy, cho ta nghe với được không? Ta cam đoan sẽ không nhiều chuyện đâu.”

Lão này sư phụ ngẩng đầu nhìn hẩn, lão Trần lập tức bị ánh mắt uy nghiêm đẩy lùi.

Vội vàng khoát tay xoay người vào phòng “Các người cứ từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện. Có việc gì cứ gọi ta.”

—”Người ở chỗ này?” chờ lão Trần vào phòng, sư phụ hỏi Trương Mục

Trương Mục mỉm cười gật đầu, “Àn, cảm thấy người này rất tốt đùa, liền quyết định sống ở đây. Nhưng thật ra khiến cho sư phụ tìm kiếm thật vất vả. Ta còn nghĩ đến, người sẽ đến gõ cửa sổ phòng ta.”

Trương Mục chỉ chỉ cửa sổ ngoài phòng khách, sau đó cười đến vô hại “Nhưng không ngờ sư phụ người lại đi gõ nhầm cửa.”

Dán chặt người vào cửa phòng, lão Trần nghe hai sư đồ trò chuyện cảm thấy một trận mặt mày danh kì diệu, hai thầy trò này quả thật rất kì quái, cửa lớn không đi, lén lút gõ cửa sổ làm gì??

—”Sư phụ, kì thật ngài có thể mua một cái di động. Như vậy sẽ dễ dàng liên lạc hơn.” Trầm mặc một hồi, Trương Mục đột nhiên lên tiếng.

—”Vi sư không cần.” Đây là câu trả lời của sư phụ.

—”...” lão Trần khoe miệng trều rút, sau đó lại nghĩ, đại sư quả thật không giống người thường...

Ngoài cửa, hai thầy trò không biết đang thấp giọng huyền diệu cái gì, chỉ mơ hồ nghe Trương Mục nói gì đó cũ kĩ vãn vãn...

Sau đó lại trở nên yên tĩnh một cách quỷ dị, lão Trần nín thở dán sát vào cửa, nghĩ thầm, chẳng lẽ mình bị phát hiện??

—Sư phụ, ngài xác định có thể thành công sao?

—”Vi sư chưa từng thất bại, bất kể như thế nào, trước thử xem sao.” Cuối cùng lão Trần nghe được một câu đầy thâm ý như thế, lông mày liền nhíu chặt, hai thầy trò này đang định làm cái gì vậy...?

Ngoài cửa, Trương Mục gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua cửa phòng lão Trần, khoe miệng khe khẽ lên.

Sư phụ nhìn theo tầm mắt của Trương Mục, sau đó quát một tiếng “Thôi chết!”

Bên trong lão Trần còn đang mãi suy nghĩ, lập tức sợ tới mức run rẩy, chột dạ lui về sau vài bước, đi qua đi lại trong phòng.

Ngoài cửa lúc này đã hoàn toàn im lặng, đợi hồi lâu mà vẫn không nghe thấy tiếng người nói chuyện, lão Trần do dự thiếp lỗ tai đi lên...Không có âm thanh a...

Đấu tranh nội tâm thật lâu, lão Trần nhẹ nhàng hé cửa, xuyên thấu qua khe cửa nhìn ra ngoài...

Tốt lắm! Một người cũng không có!

Sau khi đậu xe gần nhà Thẩm Thành, hai người liền chạy vội vào, nhìn cánh cửa khóa chặt, Trương Mục suy nghĩ “Thẩm tiên sinh thật sự đã ngủ sao? Đã xảy ra chuyện như vậy sợ là không thể ngủ được...”

Cùng lúc đó, sư phụ dùng một cây sắt phá cửa, “Ca sát” một tiếng, cửa mở ra.

Trương Mục liếc mắt nhìn cái khóa “Ồ, ần, hảo...Công phu này của sư phụ, vẫn như trước không hề suy giảm.”

__”Lúc ta gặp hần đã nhận ra trạng thái tinh thần của hần rất không tốt, bây giờ chắc chắn đã mệt chết. Trong lúc nhất thời sẽ không tỉnh lại,thừa dịp hần đang ngủ say,chúng ta đem tất cả ý thức mà hồn phách của quỷ hồn kia lưu lại tiến nhập vào trong đầu hần,như vậy thì tất cả chân tướng đều sẽ được làm rõ ràng.”

__”Còn Thẩm Thành thì sao ? Sư phụ, việc này người có thể giải quyết sao ?”Trương Mục hỏi

Sư phục tạm dừng một chút, sau đó nói “Từ từ rồi tính.”

Trương Mục gật gật đầu, cách thời hạn mà Mã cục trường đưa ra chỉ còn ba ngày,trước phải làm sáng tỏ vụ án này đã, rồi nói sau.

Kì thật trong lòng hần cũng mơ hồ có cảm giác,Thẩm Thành, kẻ có sinh mệnh đã sớm lụi tàn, sẽ không bao giờ trở lại nữa. Trừ khi hần có thể tá thi hoàn hồn,nhưng điều này căn bản chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi.

Tiến vào, Trương Mục lần lượt tìm kiếm khắp các phòng,nhưng không phát hiện thân ảnh của Thẩm Hạ Đông. Đến gian cuối cùng, chính là phòng của Thẩm Thành,Trương Mục đứng trước cửa , nhẹ giọng nói “Chính là nơi này.”

Sư phụ lại ngênh ngang mở cửa ra,hệt như lời hần nói,lúc này Thẩm Hạ Đông đang ghé vào bàn ngủ như chết,căn bản không hề phát hiện ra sự hiện diện của hai người.

Thẩm Hạ Đông ngủ rất say,hần đang lang thang trong đêm tối,không biết mệt mỏi,không có mục đích.

Hần không biết mình muốn đi đâu,chỉ theo bản năng đi về phía trước,bắt buộc bản thân phải đi về phía trước.

Ở trong này, hần không hề có cảm giác mệt mỏi,không hề có cảm giác đau đớn từ thể xác lẫn tinh thần, dưới chân nhẹ như lông hồng,khinh khinh phiêu phiêu. Trong không gian yên tĩnh,vang lên giọng nói của một ai đó, luôn mồm thúc giục hần “Thẩm Hạ Đông...Thẩm Hạ Đông...Đi vào đi...đi vào đi...”

Thẩm Hạ Đông không biết chủ nhân của thanh âm này, hùng hậu trầm ấm,làm cho người ta chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Hai mắt hần dần dần khép lại,lan tràn một loại cảm giác thoải mái tựa như bản thân đã được giải thoát ...

Ngay khi tầm mắt trở nên mơ hồ,thì một đạo chói mắt bạch quang chợt lóe lên,trái tim Thẩm Hạ Đông mãnh liệt đập phồng,còn chưa kịp chờ hần mở to mắt xem thứ trước mặt là cái gì, liền phát hiện bản thân đã bị cuốn vào một dòng lốc xoáy...

Cho dù có nhắm mắt lại,vẫn có thể cảm nhận được thứ ánh sáng chói mắt cùng tiếng gió thổi vù vù gào thét bên tai mang hần tiến nhập vào một thế giới lạ lẫm..

__”Thẩm Hạ Đông...Thẩm Hạ Đông...” thanh âm kia cứ luôn vang vọng trên đỉnh đầu , Thẩm Hạ Đông khó chịu nhíu mày.

Thời điểm hần mở mắt ra,phát hiện mình đang đứng trong một phòng khách.

__Thành Thành, hôm nay ba ba sẽ đến, con vui không ?

Giọng nói của một nữ nhân vang lên,Thẩm Hạ Đông cực kì quen thuộc,hần cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể mình đều bị đông cứng,hần muốn cử động,lại hoảng sợ phát hiện mình giống như một khối gỗ,một chút cũng không thể nhúc nhích.

Hần nhìn đến nữ nhân mặc trên người một chiếc váy hoa thật dài,nàng bận rộn nhặt những khối đồ chơi bằng gỗ dưới chân ghế, nhìn đứa nhỏ đang chăm chú đọc sách cười cười nói nói “Thành Thành, đứng mãi đọc sách như vậy,mụ mụ mua cho con thật nhiều món đồ chơi,con không thích sao ?”

Là Dương Hoàng cùng Thẩm Thành lúc còn nhỏ.

Lúc này, nhìn bộ dáng của Thẩm Thành có lẽ khoảng sáu bảy tuổi,đang cúi đầu nhìn chăm chăm xuống bàn không thèm trả lời Dương Hoàng.

__”Thành Thành, nói chuyện. Mụ mụ đang nói với con đó.” Dương Hoàng đặt ly nước xuống, ôm Thẩm Thành xuống ghế, đặt hẳn ngồi bên cạnh đồng đồ chơi, ”Đây là đồ chơi mới nhất đó, mọi đứa trẻ đều thích, Thành Thành tại sao lại không chơi ?”

Lúc này Thẩm Thành mới liếc mắt nhìn Dương Hoàng một cái, sau đó lấy tay chạm vào món đồ chơi bên cạnh một chút, liền mất hứng thú.

__”Thẩm Thành!” Dương Hoàng cao giọng, lại đặt món đồ chơi lên đùi hẳn, nghiêm túc hỏi “Tại sao lại không chơi !? Thành Thành không thích sao ? Vậy con nói cho mụ mụ biết, con muốn cái gì ?”

Thẩm Thành chỉ chớp chớp mắt không nói, thờ ơ nhìn món đồ chơi trên đùi.

Về mặt Dương Hoàng biến đổi, mang theo áy náy, luống cuống nhu nhu tóc Thẩm Thành, ngữ khí trở nên mềm mại “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Thành Thành... Mụ mụ không phải cố ý lớn tiếng với con. Tha lỗi cho mụ mụ được không ?”

Nàng ôm Thẩm Thành vào ngực, ”Con có biết mụ mụ thực đau lòng hay không ? Tại sao con lại không giống những đứa trẻ đồng lứa khác ? Tại sao lại như vậy ? Con có biết mọi người con có bao nhiêu hoạt bát đáng yêu không , ba ba luôn rất thích ôm nàng. Con nhìn con xem...”

__”Thành Thành, con có nghe mụ mụ nói chuyện không vậy ?” Dương Hoàng liên tục dứt quãng, giọng nói nghẹn ngào thống khổ, thấy Thẩm Thành vẫn không phản ứng như trước, nàng đột nhiên đặt Thẩm Thành sang một bên, vội vàng vuốt lại mái tóc có chút rối loạn của mình, sau đó ôm Thẩm Thành, vô cùng cao hứng chỉnh sửa lại quần áo cho hẳn, ”Chuông cửa vang kìa, Thành Thành đi ra mở cửa, nhớ rõ phải kêu ba ba đó. Biết chưa ?”

Thẩm Thành cúi đầu tụt ý nàng bài bố.

__”Thẩm Thành, con có nghe không ? Trả lời mụ mụ!” Dương Hoàng cúi người, nhìn Thẩm Thành, Thẩm Thành nâng mắt nhìn Dương Hoàng , sau đó gật đầu “Àn.”

__”Phải kêu ba ba, phải thật vui vẻ, phải làm nũng với ba ba.” Dương Hoàng hôn hẳn một hơi, sau đó nói “Thành Thành ra mở cửa đi.”

Dương Hoàng giấu không được vui vẻ, nàng mấp máy miệng, cố thu liễm tươi cười, không muốn trở nên khoa trương. Sau đó vội vàng dọn dẹp mọi thứ trên bàn, chính mình ngồi trên ghế đọc sách.

Không lâu sau, Thành Thành đi tới, trên tay cầm theo vật gì đó.

Dương Hoàng ngẩng đầu, nhìn thứ trong tay Thẩm Thành, trên mặt hiện lên mất mát, nàng quay đầu nhìn ra cửa.

Nàng cúi đầu nhìn cuốn sách trên bàn, sau đó xoay người đến bên cửa sổ, nhìn xuống thăm dò.

__”Mụ mụ.” Thẩm Thành ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng của nàng, Dương Hoàng quay lại, bỗng chuông điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, nàng vội vàng đi tới, mở ra nhìn.

Ngậm ngùi một hồi lâu, nàng đặt điện thoại sang một bên, sờ sờ đầu Thẩm Thành “Hôm nay xem ra ba ba sẽ không trở lại rồi...”

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

__Ê, cút ngay! Đừng chắn đường tụi tao!

Một lũ trẻ khoảng bảy tám tuổi, lưng mang balô hung hăng đâm đá một đứa nhỏ đang ngã nhào trên mặt đất.

__Lão sư nói, nó có bệnh đó, đừng đánh nữa, chúng ta mau đi thôi.

Chợt một đứa trong đám nói, những đứa khác mới chịu rời đi.

Ngã ngồi trên đất, lòng bàn tay đều bị phá nát, Thắm Thành nhìn chiếc balô mình bị ném qua một bên, đã muốn bắn hê hê.

Hắn không rên một tiếng, lẳng lặng nhặt balô, mang lên lưng. Phũ phàng sẽ bụi bặm đang bám trên người mình.

Thắm Hạ Đông muốn chạy tới giúp, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn. Thấy Thắm Thành như vậy, trong lòng hắn rất khó chịu, lại hoàn toàn bất lực.

Lúc tan học trời mưa rất to, trước cửa trường học mọi người đều hối hả tấp nập, Thắm Thành lại lẳng lặng đứng bất động, tựa hồ đang đợi ai đó.

Đợi thật lâu, đến khi tất cả học sinh đều về hết, hắn mới ôm chặt balô đi giữa trời mưa..

Đó là đường về nhà, thân ảnh nho nhỏ của Thắm Thành vật lộn giữa trời mưa tầm tã, giống như nếu có một cơn gió bất chợt thổi qua, hắn lập tức sẽ bị cuốn đi ..

Thắm Hạ Đông luôn ở phía sau Thắm Thành, nhưng hắn lại bất lực. Không lâu sau, một người che dù chạy tới, Thắm Hạ Đông nhận ra, đó là Dương Hoàng.

Nàng đi đến chỗ Thắm Thành, cầm dù che trên đỉnh đầu Thắm Thành, sau đó ngồi xổm xuống, ôm Thắm Thành “Thực xin lỗi Thành Thành, mụ mụ đến trễ.”

__”Con có ba ba không ?” Một câu thỉnh linh vang lên, khiến cho cả Thắm Hạ Đông cùng Dương Hoàng đều ngẩn người, Dương Hoàng cúi áo khoác mặc lên người Thắm Thành, nắm tay hắn đi về phía trước “Trời mưa rất to, Thành Thành sẽ sinh bệnh, chúng ta mau về nhà thôi, sau đó mụ mụ sẽ thay quần áo cho Thành Thành. Hôm nay Thành Thành muốn ăn gì nào ?”

__”Con có ba ba.” Thắm Thành nói

Hắn ngẩng đầu lên, mái tóc ướt đầm dính bết vào mặt, thoát nhìn hết như một đứa bé đang khóc, nhưng trong mắt lại không mang chút gợn sóng nào “Nhưng tại sao ba ba lại không sống cùng chúng ta ? Sao ba ba lại có thêm mụ mụ nữa ?”

Một Thắm Thành bình thường không hề mở miệng hôm nay lại nói rất nhiều, Dương Hoàng bị câu hỏi của Thắm Thành làm khó xử, hồi lâu vẫn không thể trả lời, biểu tình trên mặt cũng không khó chịu, thậm chí còn có chút thất thần.

__”Tại sao ba ba lại không cần chúng ta ???” Cuối cùng, Thắm Thành dừng lại, hỏi Dương Hoàng.

Nhưng hắn lại nhận được một bạt tay “Không được nói như vậy!”

Dương Hoàng trở nên dữ tợn, “Là ai dạy mày nói như vậy ?? Còn dám nói như vậy tao sẽ đánh chết mày!!”

Trên khuôn mặt bé nhỏ in hằn dấu bàn tay bồng rít, có vẻ như Dương Hoàng xuống tay rất nặng.

Thắm Hạ Đông vẫn luôn nghĩ, Thắm Thành là máu thịt của Dương Hoàng, cả đánh cũng cảm thấy luyến tiếc...

Hắn muốn ngăn cản, hắn muốn bảo vệ Thắm Thành. Hắn càng ý thức được sai lầm của mình, tất cả đều do một tay hắn gây nên...

Thứ Thắm Hạ Đông nhìn thấy, bất quá chỉ là cuộc sống bình thường của Dương Hoàng và Thắm Thành mà thôi, phần lớn đều trầm mặc một cách đáng sợ..

Lần đầu tiên gặp chính mình ở trong này, Thắm Hạ Đông không khỏi có chút hoảng sợ, lúc đó hắn còn rất trẻ.

__”Khuya như vậy mới đến thăm người, vì gần đây công ty bề bộn nhiều việc quá, không tìm được thời gian rảnh rỗi.” Về mặt hắn mang theo áy náy, trên tay cầm một đồng hồ vật này nọ để qua một bên, ánh mắt xin lỗi nhìn Dương Hoàng .

Đột nhiên, Thẩm Hạ Đông nhớ lại ngày đó,hắn cũng không phải vì bận việc mà không tới,chẳng qua là hắn dành một tuần mang Trần Lệ cùng con gái ra ngoài du lịch mà thôi.

Dường như biết được sự thật nhưng vẫn không nguyên đánh vỡ, Dương Hoàng chỉ cười,sau đó hướng phòng ngủ hô “Thành Thành, mau ra đây, ba ba đến thăm con này.”

Cửa bị mở ra, Thẩm Thành mặc áo ngủ đứng đó nhìn mình,nhìn một hồi lại cúi đầu không nói gì. Dương Hoàng tươi cười có chút cứng ngắt,nàng đi qua kéo Thẩm Thành đến cạnh mình “Mấy ngày nay người không đến,Thành Thành cứ luôn miệng nhắc tới người. Người xem, đứa nhỏ này, bây giờ người đến rồi,nó lại không chịu mở miệng. Thành Thành của chúng ta cái gì cũng tốt,mặc dù có chút nội hướng nhưng tính tình vẫn rất giống người.”

Thẩm Hạ Đông nhìn thấy nụ cười trên mặt mình lúc này có vẻ thập phần chột dạ,đi tới sờ đầu Thẩm Thành “Thành Thành ba ba mua cho con rất nhiều thức ăn ngon cùng đồ chơi này.”

Đó là lúc Thẩm Thanh âm ỉ đòi này nọ, Thẩm Hạ Đông cũng thuận tiện chọn một phần cho Thẩm Thành, khi về thừa dịp Trần Lệ không chú ý,lấy cớ ở lại công ty tặng ca,mới mang tới đây.

Thẩm Thành nhìn những thứ kia không nói lời nào,Dương Hoàng liền cười “Thành Thành thích nhất ba ba nhỉ? Ba ba mua choThẩm Thành nhiều đồ như vậy, Thẩm Thành rất vui phải không ?”

Dương Hoàng ôm chặt Thẩm Thành,từ góc độ của Thẩm Hạ Đông,có thể nhận ra Dương Hoàng tươi cười mang theo hàm ý cảnh cáo nhìn Thẩm Thành , Thẩm Thành lập tức gật đầu,”Phải.”

Thẩm Hạ Đông tự nhận chính mình nở nụ cười, nụ cười kia phát ra từ sâu trong nội tâm...

Nhưng mà hắn không nghĩ đến,bây giờ nhìn lại, chỉ là một cảnh tượng đầy miễn cưỡng mà thôi..

Mãi đến lúc mình rời đi, Dương Hoàng vẫn duy trì nụ cười hào phóng trên mặt “Phải về à ? Sao không ngồi lâu thêm một chút ?”

__Không được, ta phải về nhà sớm.

__”Về nhà a...Ân, vậy đi đường cẩn thận.” Dương Hoàng mỉm cười tiễn mình ra cửa,đến khi cánh cửa hoàn toàn đóng lại,nụ cười trên mặt nàng lập tức suy sụp.

Nàng nhìn Thẩm Thành cùng mấy món lễ vật,đột nhiên đi qua ôm lấy mấy món lễ vật , hung hăng ném xuống đất.

Thẩm Thành nhìn Dương Hoàng, sau đó ngồi xổm xuống lẳng lặng nhặt chúng lên...

Dương Hoàng liền giắt lại, ném xuống lần nữa, quát lớn “Không được nhặt!”

Thẩm Thành dường như bị dọa sợ,thân thể nhỏ bé run rẩy một chút, không hề đi nhặt.

Dương Hoàng ngồi xổm xuống, nắm lấy mặt Thẩm Thành “Thành Thành của chúng ta không được giống như những người khác. Biết chưa ?”

__”Đã biết.” Thẩm Thành trả lời,biểu tình thành thật.

__”Ân..” Dương Hoàng xoa người về phòng.

Thẩm Thành nhìn Dương Hoàng đóng cửa lại,liền đoán chân đoạn cước chạy về phòng mình, khó khăn trèo lên một cái ghế,kiễng mũi chân nhìn ra ngoài cửa sổ,nhìn theo đuôi của một chiếc xe..

Những ngày như vậy vẫn cứ tiếp tục không dứt,đối với Thẩm Hạ Đông mà nói, là một loại tra tấn vô cùng thống khổ,đây mới thật sự là cuộc sống hằng ngày của Dương Hoàng cùng Thẩm Thành.

Hắn hoàn toàn không biết tổn thương mà mình gây ra cho hai mẹ con bọn họ lại lớn đến thế..

Mãi đến một ngày, Trần Lệ đột nhiên xuất hiện trước nhà Dương Hoàng.

Thẩm Hạ Đông có chút kinh ngạc,chừng nào thì Trần Lệ phát hiện Dương Hoàng sống ở đây ? Chẳng lẽ là đã biết từ lâu rồi ? Nhưng lại lén gạt mình ?

Thấy Trần Lệ đến,Dương Hoàng vẫn thập phần trấn định,nhìn Thẩm Thành nói “Thành Thành, về phòng chơi đi.”

Thẩm Thành liền vào phòng

Đi vào phòng, Thẩm Thành khê hé ra cửa,quan sát bên ngoài..

Trần Lệ nhìn xung quanh một vòng,sau đó cười lạnh “Xem ra người vẫn sống tốt a?!”

Dương Hoàng mỉm cười nói “ Vẫn tốt.”

__”Dương Hoàng! Người thật không biết xấu hổ!” Trần Lệ biến sắc,hung hăng ném túi xách vào mặt Dương Hoàng.

Dương Hoàng quay đầu đi,vuốt lại mái tóc tán loạn “Ta làm sao mà không biết xấu hổ chứ ? Hả ? Muội muội ?”

__”Sao mà cứ như âm hồn bất tán, bám theo ta hoài vậy,người hại gia đình ta nhà tan cửa nát vẫn chưa đủ sao ??? Người là đồ tiện nhân không biết liêm sỉ!” Trần Lệ kích động.

Nhưng Dương Hoàng chỉ thản nhiên ngồi xuống , rót trà “Rốt cuộc thì ai mới là âm hồn bất tán chứ ? Không biết liêm sỉ ? Trần Lệ, chính người cướp chồng ta.”

__”Con tiện nhân như người giết mẹ hại ba ba của ta,là người hại gia đình ta.” Trần Lệ trở nên dữ tợn,nàng đi tới cho Dương Hoàng một bạt tai “Ta chính là ngựa mất bộ dáng thanh cao của người,người có bao nhiêu xấu xa chỉ có ta mới biết được,người là con tiện nhân không biết xấu hổ.”

Dương Hoàng bị đánh cũng chỉ trầm mặc,sau đó ngẩng đầu cười “Lúc đó, ta luôn nghĩ người bắt quả chỉ là một đứa trẻ,cảm thấy người đáng thương,có chút tùy hứng mà thôi. Nhưng sau khi lớn lên, người vẫn cứ điều ngoa, luôn cố tình gây sự như vậy,tâm tư càng trở nên ngoan độc, cũng hiểu chuyện,thông minh lên,đã biết che dấu một mặt xấu xa ghê tởm của mình. Người cùng mẹ người, cả ba người nữa rất giống nhau, quả thật như cùng một khuôn mẫu làm ra,quá dơ bẩn.”

__”Tiện nhân!” Trần Lệ lại hung hăng cho nàng một bạt tay,Dương Hoàng không phản thủ,ngược lại cười nói “Ta đây nếu để Thẩm Hạ Đông nhìn thấy , người nói xem hắn có chán ghét người không ? Biết chuyện của chúng ta,biết bộ dạng xấu xí của người,người nam nhân nào còn dám thích người chứ ?”

__”A, hắn dám sao ?!” Trần Lệ cười lạnh,sau đó cúi người nhìn thẳng vào mắt Dương Hoàng nói “Hắn là của ta, hắn không thể rời khỏi ta, tất cả những thứ mà hắn có đều thuộc về ta. Dương Hoàng, ta chính là muốn nhìn thấy người như bây giờ,chậm rãi bị tra tấn đến chết. Người cảm thấy khó chịu không ? Người cam lòng sao ? Người yêu hắn nhưng lại không có được hắn!”

__”Người thế nhưng lại dùng phương pháp này đến tra tấn ta,người không yêu hắn,tại sao lại sống chung với hắn. Người rốt cuộc là thích Thẩm Hạ Đông vẫn là hận ta ? Chuyện này không liên quan đến hắn. Trần Lệ, đây là chuyện mà chỉ có trẻ con mới nghĩ ra được.” Dương Hoàng bắt đầu dĩ cười, ngữ khí tựa hồ cảm thấy bị ai thay cho Trần Lệ.

Trần Lệ đột nhiên nở nụ cười “Yêu ? Tất nhiên là ta yêu nha , chỉ cần là những thứ có liên quan đến người,ta đều thích, chỉ cần là những thứ mà người không chiếm được, ta đều thích. Người xem, hắn bây giờ không phải đang ở bên cạnh ta sao,hưởng thụ những thứ ta ban phát cho hắn,chúng ta là một gia đình hạnh phúc. Người nhìn lại người cùng thẳng con hoang của người xem,còn không biết là cùng ai sinh ra đến. Dương Hoàng, ta nói cho người biết,người hiện tại đang sống không bằng chết!”

Dương Hoàng không nói gì.

Thẩm Hạ Đông không thể tin vào tai mình,Trần Lệ nàng...Hắn chưa từng nghĩ đến Trần Lệ sẽ biến thành như vậy,một Trần Lệ quá xa lạ...

Qua khe cửa, Thẩm Thành hơi hơi giật giật,hai mắt vẫn chăm chú quan sát bên ngoài.

Thẩm Hạ Đông muốn chạy tới, bịt kín hai lỗ tai của hắn ,kêu hắn đừng nghe , che kín hai mắt của hắn,kêu hắn đừng nhìn.

Tại sao lại có thể để cho một đứa trẻ chứng kiến cảnh tượng này chứ ? Tại sao lại để một đứa trẻ nghe được những lời đó ? Thắm Hạ Đông muốn kéo Thắm Thành trở lại, nội tâm giãy dụa, cảm thấy vô cùng phức tạp, thống khổ không chịu nổi,

Trong vòng một tháng, Trần Lệ luôn thừa dịp mình vắng mặt đến nhà Dương Hoàng, mắng chửi hành hung Dương Hoàng, nhưng mà từ đầu đến đuôi Dương Hoàng vẫn không phản kháng, lại thích nói những lời chọc giận Trần Lệ, khiến cho Trần Lệ càng trở nên điên cuồng.

Đối thoại của hai người vẫn luôn xoay quanh một đoạn quá khứ mà Thắm Hạ Đông không hề biết, về phụ thân còn có mẫu thân của Trần Lệ, cả cái gia đình mà nàng luôn miệng kêu gào. Cái gia đình đã bị Dương Hoàng hủy hoại.

Tại sao Trần Lệ lại kết hôn với mình ? Là vì báo thù, là vì ân oán giữa nàng và Dương Hoàng sao ?

Trái tim sớm vỡ nát của Thắm Hạ Đông đã không còn có cảm giác đau đớn, chỉ càng thêm lạnh tỉnh mà thôi...

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Trước mắt nhoáng lên một cái, Thắm Thành tựa hồ đã là trở thành một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Vóc dáng cao hơn, người càng có vẻ âm trầm. Vì cái miệng luôn luôn mím chặt, mái tóc che hết đôi mắt, lúc cúi đầu sẽ không ai biết hắn đang nghĩ gì, Thắm Hạ Đông cũng vô pháp phỏng đoán tâm tư của hắn.

Bên dưới nhà của Dương Hoàng có một tầng hầm, là từ lúc mua đã có.

Thắm Hạ Đông nhìn Thắm Thành kéo cái giường qua một bên, Thắm Thành đứng trước cửa hầm tối đen, không hề phát ra tiếng động.

Một lát sau, Thắm Thành với chân đi vào, leo xuống cầu thang.

Thắm Hạ Đông nhìn hắn từng bước từng bước đi đến mặt đất.

Thắm Thành tựa lưng vào cầu thang, bên trong tầng hầm thật u ám, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang ngồi trong góc.

Thắm Thành đứng bất động nhìn người kia, người kia hình như cũng phát hiện ra Thắm Thành, nhưng không nói gì.

Thắm Thành chậm rãi đi qua, đứng trước mặt nàng “Mụ mụ.”

Người kia ngẩng đầu nhìn Thắm Thành “A, là Thành Thành sao...”

Sau đó trầm mặc thật lâu, Thắm Thành vẫn không nhúc nhích nhìn Dương Hoàng.

Sau đó, truyền đến tiếng khóc nức nở của Dương Hoàng, nàng cúi đầu, chôn vùi khuôn mặt vào trong bóng tối.

Tiếng nức nở dứt quãng vang vọng trong không gian ngột ngạt nhỏ hẹp càng có vẻ lớn hơn, Thắm Thành đột nhiên vươn tay nắm lấy tay Dương Hoàng, Dương Hoàng ngẩng đầu, trong bóng tối không thể thấy rõ biểu tình của nàng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được gương mặt đầm lệ của nàng, bộ dáng cực kỳ bi thương.

Bằng không sao có thể phát ra thứ âm thanh làm tan nát cõi lòng như vậy...

Thắm Thành chạm vào mặt Dương Hoàng, một lần lại một lần lau đi thứ gì đó, phải là nước mắt.

_Sao mụ mụ lại ở chỗ này, mụ mụ không vui sao ?

Một ngày, cánh cửa đột ngột bị phá khai, người xông vào chính là Trần Lệ, nàng không ngừng hô tên Dương Hoàng, nhưng vẫn không thấy Dương Hoàng xuất hiện.

Nàng đi tới chỗ Thẩm Thành, ngồi xổm xuống hỏi “Mụ mụ mày đâu ?”

Thẩm Thành không trả lời.

__”Mày lớn lên thật giống mẹ mày...” Trần Lệ đột nhiên nhíu mày, nắm lấy cằm Thẩm Thành, hung hăng dùng ngón tay bầu vào da thịt hằn “Đều là tiện nhân bại hoại hết như mẹ mày.”

Đối với một đứa nhỏ, lại có thể dùng những lời ác độc như vậy..

__”Tao hỏi mày, mụ mụ mày ở đâu ? Trả lời tao ngay.” Trần Lệ mãnh liệt giữ lấy bả vai Thẩm Thành, Thẩm Thành lung lay một chút, đôi mắt nhìn chằm chằm Trần Lệ.

Trần Lệ ngẩn ra, lập tức cho hắn một bạt tay “Không được dùng ánh mắt đó nhìn tao!”

__”Người đang làm gì Thành Thành !?” Dương Hoàng đứng trước cửa phòng Thẩm Thành, vội vàng chạy tới ôm hắn vào lòng, ngẩng đầu nhìn Trần Lệ “Sao người có thể nặng tay với một đứa bé như vậy! Lương tâm người bị chó ăn hả ?”

__”Cuối cùng người cũng chịu lộ diện.” Trần Lệ cười lạnh, nàng từ trên cao nhìn xuống Dương Hoàng, “Người nhớ không ? Hôm nay là ngày giỗ của mẹ ta, người còn nhớ sao ? Người có cảm thấy lương tâm bất an? Có sợ hãi không ? Hả ? Con đi !”

Trần Lệ đột nhiên nổi giận.

Thẩm Hạ Đông nhớ mang máng, mỗi lần tới ngày giỗ của mẫu thân, Trần Lệ thường xuyên xuất môn một chuyến, thật lâu sau mới trở lại, có khi cả ngày cũng không về.

Dương Hoàng ngẩn ra, thân thể có chút run rẩy.

Lúc này, Trần Lệ đi tới xách áo Dương Hoàng, hung hăng cho nàng một bạt tay.

Thẩm Thành đứng một bên bị Trần Lệ xô đẩy, lung lay sắp ngã, Dương Hoàng tùy ý Trần Lệ đánh chửi, quỳ xuống găt gao ôm Thẩm Thành vào lòng, hôn cái trán của hắn, môi có chút run run, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng “Thành Thành ngoan, ra ngoài chơi. Mụ mụ bận chút chuyện. Được không ?”

Thẩm Thành bất động, nắm lấy ngón tay Dương Hoàng, lắc đầu “Không cần.”

__”Ng Sloan, rồi mụ mụ sẽ tới tìm con.

__”Đi chết đi! Con tiện nhân này!” từng đợt cay độc nguyên rửa thỉnh thoảng truyền đến, Thẩm Thành quỳ trước cửa hầm, đầu hơi gục xuống nhìn mụ mụ cùng nữ nhân kia thật lâu.

Hắn nghe thấy tiếng nữ nhân kia không ngừng mắng chửi, miệng liên tục đóng mở..

Mụ mụ bị cột vào ghế, bị bắt ngẩng đầu nhìn nữ nhân kia, nữ nhân kia hung hăng cầm ghế đập vào người mụ mụ, một lần lại một lần, có tiếng rên rỉ kì quái không ngừng truyền đến...

Hắn nghe thấy nữ nhân kia khóc khóc cười cười như một kẻ điên, mụ mụ thì sao ? Mụ mụ cũng vậy, hai người đều là kẻ điên.

Thẩm Thành chớp chớp mí mắt, có cái gì đó rơi xuống sàn nhà, tí tách, tí tách, trên mặt ướt sũng một mảnh..

Thẩm Hạ Đông đứng sau lưng hắn, nhìn.

Buổi tối, ánh trăng sáng ngời, chiếu vào cửa sổ, từng tia sáng thưa thớt rơi xuống mặt đất..

Dương Hoàng mặc một chiếc váy màu trắng, ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài, Thẩm Thành đứng bên cạnh nhìn nàng.

Dương Hoàng nắm tay hắn “Ba ba đã lâu không có tới thăm chúng ta, Thành Thành nhớ ba ba không ?”

Thẩm Thành không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

Dương Hoàng liền cười, đôi môi tái nhợt “Mụ mụ rất nhờ ba ba.”

__”Ba ba là người tốt nhất trên thế giới này, Thành Thành không được chán ghét ba ba , biết không ?”
Thẩm Thành trầm mặc nhìn Dương Hoàng.

Dương Hoàng nói “Thẩm Thành nhất định đang rất thắc mắc đúng không ?”

Nàng dùng đôi mắt ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Thẩm Thành, trên mặt tràn đầy ý cười “Mẹ và ba ba của con...”

Nói được một nửa, tựa hồ nhận ra không biết nên nói gì “Thành Thành còn quá nhỏ,sẽ không hiểu đâu. Đợi đến khi Thành Thành trưởng thành rồi,cố gắng thích một người , sẽ biết liền. Con chỉ cần biết mụ mụ rất yêu ba ba, rất yêu ba ba,nguyện ý vì ba ba mà trả giá tất cả. Như vậy là được rồi.”

Dương Hoàng quay đầu đi, nhìn ra ngoài cửa sổ,lâm vào hồi ức của mình “Ba ba là người tốt nhất xuất hiện trong cuộc đời của mụ mụ,ba ba luôn ngại ngùng thẹn thùng,còn có chút yếu đuối. Không ai lại thích một người có tính cách như vậy. Nhưng tình cảm là một thứ rất kì quái,không thể hiểu được,yêu chính là yêu. Thành Thành a, ba ba là người duy nhất mà mụ mụ yêu nhất...”

Dương Hoàng cười, nước mắt chậm rãi chảy xuống “Là lỗi của mụ mụ, không thể ở bên cạnh ba ba,đây là chuyện mà mụ mụ khó có thể chấp nhận nhất...”

Nàng nhắm mắt, không nhắc lại nữa, dường như đang ngủ, hô hấp mỏng manh nhưng vững vàng.

Thẩm Thành nhìn nàng “ Còn ba ba, ba ba thì sao ?” Dương Hoàng không trả lời hần, hần vẫn nhìn Dương Hoàng,nhưng không nhận được đáp án.

__Người còn sống, điều này làm ta thực chướng mắt. Tại sao luôn dùng bộ dạng như vậy xuất hiện trước mặt ta,lúc nào cũng cười, lúc nào cũng cười. Dương Hoàng, chúng ta đã đến lúc nên chấm dứt rồi.

__Vậy nên ?

__Rời đi nơi này, từ nay về sau liền biến mất, biến mất ngay trước mắt ta.

__Nếu ta nói không thì sao ?

__Ta sẽ ly hôn với Thẩm Hạ Đông,lấy lại tất cả mọi thứ mà ta đã cho hần,đuổi hần ra khỏi nhà,làm cho hần sống không bằng một con chó.” Trần Lệ mặt không đổi sắc nhìn Dương Hoàng.

Dương Hoàng cúi đầu, tay khuấy cà phê,nàng cười nói “Vậy thì liên quan gì tới ta ? Ta có Thành Thành, Thành Thành là cuộc sống của ta. Người có quyền gì mà bắt ta làm như vậy ?”

__”Người sẽ làm.” Trần Lệ nói

__”Nếu ta không làm thì thế nào ?” Dương Hoàng ngẩng đầu nhìn nàng.

Trần Lệ nhếch miệng “Người sẽ làm,Dương Hoàng, người sẽ làm. Người yêu hần.”

Dương Hoàng ngừng tay,nàng nói “Tại sao phải làm như vậy ? Người có thể sử dụng hành động trực tiếp,dùng một dao giết ta,sao lại muốn dây dưa nhiều năm như vậy ?”

__”Bởi vì ta muốn tra tấn người a,tra tấn để người sống không bằng chết.” Trần Lệ nói, nụ cười trên khóe miệng thoát nhìn rất vô hại,nhưng đáy mắt lại ẩn chứa đầy rẫy âm độc.

Trầm mặc thật lâu, Dương Hoàng nói “Hảo.”

Trần Lệ sớm đã dự liệu trước, trong mắt mỉm cười đắc thắng.

Lúc này, Dương Hoàng nói “Không phải là ta chịu khuất phục người. Ta chỉ cảm thấy mệt mỏi,không muốn tiếp tục dây dưa với người. Điều người đã đáp ứng với ta thì người phải thực hiện,phải đối xử thật tốt với Thẩm Hạ Đông.”

Một người đứng ở cửa, lắng lắng nghe hai người nói chuyện,đợi khi hần xoay người, chính là mười hai tuổi Thẩm Thành.

Nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt Thẩm Hạ Đông, đau đớn gì vì tình yêu và sự trả giá thâm lặng của Dương Hoàng, đau đớn vì chỉ có thể trở mắt nhìn Thẩm Thành rơi vào bóng tối, đau đớn vì sự tàn bạo của Trần Lệ, lúc đó mình lại thật sự tin rằng nàng bị bệnh, ngây ngốc để nàng ra đi.

Thẩm Thành đứng khuất trong một góc, chỉ nhìn không nói lời nào...

—”Mụ mụ phải rời khỏi đây một đoạn thời gian, Thành Thành, tới lúc đó ba ba sẽ đến rước con. Con phải nghe lời ba ba, biết không?” Dương Hoàng sờ sờ đầu Thẩm Thành, Thẩm Thành ngẩng đầu nói “Không cần. Mụ mụ đừng đi.”

Khóe mắt Dương Hoàng có chút ẩm ướt “Mụ mụ phải đi chuộc tội a, trên người mụ mụ có rất nhiều tội nghiệt. Nơi mụ mụ sắp đi rất tốt, con không muốn thấy mụ mụ vui vẻ sao?”

Dương Hoàng dùng sức hôn hai má Thẩm Thành, chỉ gắt gao ôm Thẩm Thành vào trong ngực, không nói thêm gì nữa.

Một ngày, nàng rời cuộc rời đi.

Nàng mặc trên người chiếc váy trắng mà mình yêu thích nhất, một người bước đi.

Thẩm Thành ghé vào cửa sổ nhìn bóng dáng nàng biến mất, đột nhiên vội vã chạy ra cửa.

Lặng lặng đi theo Dương Hoàng qua một con phố rồi một con phố, cuối cùng đến một tòa nhà bỏ hoang, Dương Hoàng tiến vào.

Thẩm Thành cũng theo vào, bước lên những bậc thang, đi tới sân thượng.

Thẩm Thành nấp vào một góc, từ tầm nhìn của hẻm, có thể thấy rõ toàn bộ sân thượng.

Dương Hoàng đứng bên lan can, trước mặt nàng còn có một người.

Đó là Trần Lệ!

Ngay sau đó, Thẩm Hạ Đông có thể xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện, khúc mắt cuối cùng cũng có thể tháo mở.

—Người còn nhớ rõ mẹ ta đã chết như thế nào không? Người hại ta nhà tan cửa nát còn không nói, người còn dám giết mẹ ta nữa. Người còn nhớ rõ việc mình đã làm sao? Để ta nói thay cho người, là người đẩy mẹ ta đập đầu vào tường mà chết, người còn nhớ không? Là người giết mẹ ta! Cuối cùng thì thế nào? Người đã làm gì? Cuối cùng người ném mẹ ta xuống lầu, vậy nên mọi người đều cho rằng mẹ ta là chết ngoài ý muốn. Dương Hoàng, người còn nhớ rõ mọi chuyện sao ???”

Trần Lệ tới gần nàng, Dương Hoàng lắc đầu.

Trần Lệ nói “Người còn muốn nói gì nữa không?”

Dương Hoàng không mở miệng, mí mắt buông xuống, sắc mặt tái nhợt.

—”Người có biết khi đó ta cảm thấy thế nào không?? Ta chỉ có thể trở mắt nhìn người giết mẹ ta. Khi đó ta đã nghĩ đến rất nhiều thứ a, ta muốn đâm từng nhát từng nhát dao vào người của người, phanh thây người. Người biết không ???” Trần Lệ dữ tợn nhìn nàng “Nhảy xuống đi, người chết rồi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết. Đây là người nợ ta!!!”

Dương Hoàng vẫn như trước không nói một câu, nàng xoay người, đưa lưng về phía Trần Lệ.

Trần Lệ lui về sau mấy bước, phòông chừng là muốn tránh cho người khác phát hiện ra nàng.

Dương Hoàng chậm rãi tới gần lan can, cuối cùng, nàng thả người xuống.

Một giây trước khi rơi xuống, nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau, một khắc đó, hai đồng tử kịch liệt co rút, nhưng ngay cả tiếng thét chói tai cũng chưa kịp phát ra, liền rơi xuống.

Nàng phát hiện Thẩm Thành đang đứng sau cánh cửa, lẳng lặng nhìn mình.

Thẩm Thành nhìn không chớp mắt, Trần Lệ xoay người đi, Thẩm Thành vẫn giấu mình sau cánh cửa, mãi đến khi Trần Lệ hoàn toàn rời khỏi.

Thẩm Thành đứng trước thi thể của Dương Hoàng, đầu đã hoàn toàn vỡ nát, toàn bộ gương mặt đều bị hủy, không thể nhận ra bộ dáng vốn có, thân thể đã hoàn toàn biến dạng.

Máu bắn ra bốn phía, chất lỏng sền sệt ảm áp thấm vào hài của Thẩm Thành.

Thẩm Thành nhìn nàng “Mụ mụ.”

Đó là thứ thanh âm phát ra từ trong cổ họng, kết hợp với cảnh tượng trước mắt, một sự bình tĩnh quá mức quý dị.

Ban đêm, có một người đứng nép trong góc tối, không biết là tiếng nước nở của ai, phiêu đảng xung quanh đông đảo nát, nghẹn ngào đứt quãng...

Thẩm Hạ Đông biết, người kia là con hắc, Thẩm Thành...

Thẩm Thành làm ra một hành động cực kì khủng bố, hắc mang thi thể Dương Hoàng trở về. Một đứa nhỏ mười hai tuổi, vác trên lưng thi thể của một người trưởng thành, tránh thoát khỏi tầm mắt của mọi người, đi qua nhiều con phố, đi qua một đoạn đường xa như vậy, mang cái xác về nhà mình.

Thẩm Hạ Đông tận mắt chứng kiến Thẩm Thành một đường kéo lên thi thể của Dương vào phòng mình, để xuống tầng hầm. Sau đó đi lên, rửa sạch vết máu trong phòng.

Bình thần như đang làm công việc thường ngày, chỉ là lau nhà mà thôi. Hắc quỳ trên mặt đất, dùng khăn một chút lại một chút lau sạch vết máu...

—”Mụ mụ.” Mười hai tuổi, Thẩm Thành ngồi trong bóng tối, nói chuyện với xác chết.

Hắc vươn tay vuốt lại mái tóc bấn loạn của mẹ mình “Mụ mụ nói chuyện đi.”

Hắc nhìn thi thể trước mắt, trò chuyện với nó giống như một người bình thường...

Ở trong cái thế giới âm u đó, Thẩm Thành dần dần trở nên vụn vặt...

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Khi mình đi đón Thẩm Thành, Thẩm Thành nói “Biển đi.”

Thẩm Hạ Đông rất hối hận tại sao ngay đó mình không chịu kiên trì một chút, nếu có thể kiên trì, mỗi ngày đều đến, cố gắng không ngừng, cứng rắn kéo Thẩm Thành lại gần mình.

Có phải kết quả sẽ khác đi ?

Ít nhất, Thẩm Thành sẽ không giống như hiện tại, sẽ tránh khỏi rất nhiều chuyện đáng tiếc đã xảy ra.

Ngày đó, lúc mình rời đi, Thẩm Thành lẳng lặng đứng thật lâu bên cửa sổ, dõi theo bóng lưng của mình. Thẳng đến bầu trời tối đen, Thẩm Thành mới cầm một ổ bánh mì chui vào tầng hầm.

Trong bóng tối, hắc thuần thục nhảy xuống cầu thang đi đến chỗ đặt thi thể Dương Hoàng, chia bánh mì ra làm hai nửa, một nửa để bên miệng Dương Hoàng, nhẹ nhàng gọi “Mụ mụ, ba ba đến đây.”

Tất nhiên, sẽ không ai trả lời hắc. Miếng bánh mì vĩnh viễn sẽ không có khả năng bị khuyết thiếu một góc.

Thẩm Thành bảo trì động tác như vậy thật lâu, mới nhét bánh mì vào miệng mình “Mụ mụ, con rất đói.”

Thẩm Hạ Đông có thể tưởng tượng miếng bánh mì đó có mùi vị gì, không khí ẩm mốc trong không gian ngột ngạt không cách nào lưu động, một mùi hư thối, khiến người ta cảm thấy buồn nôn, vĩnh viễn không thể thoát khỏi.

__”Mụ mụ. Ba ba đến thăm mẹ kìa, mẹ mau đứng lên đi” Miếng bánh đang ăn đến một nửa bị vứt trên mặt đất.

Thẩm Thành ngồi xồm xuống, cố sức nâng Dương Hoàng dậy, nhưng thi thể kia lại vô lực gục vào người hắn, Thẩm Thành nói gì nàng cũng không chịu trả lời.

__Mụ mụ, ba ba đến thăm mẹ kìa, ba ba đến thăm mẹ..

Thẩm Thành vẫn cố chấp nâng cái xác dậy, thi thể vẫn không chịu đứng thẳng, khi Thẩm Thành thả lỏng, nó liền mềm xuống..

Có một đoạn thời gian, Trần Lệ không hề xuất hiện.

Cuộc sống của Thẩm Thành trôi qua một cách bình thường, trừ bỏ người giúp việc đúng giờ đến dọn dẹp nhà cửa cùng nấu ăn, chỉ còn lại một mình hắn.

Có thể nhận ra, người giúp việc khá e ngại Thẩm Thành, một đứa nhỏ lại luôn tự nhốt mình trong phòng, không nhiều lời, về mặt lúc nào cũng âm trầm. Mặc cho ai cũng đều cảm thấy kì quái..

Nhưng Thẩm Hạ Đông lại phát hiện, Thẩm Thành bắt đầu không còn thường xuyên tìm đến Dương Hoàng nữa, mà luôn ngăn người bên cửa sổ, lẳng lặng chờ đợi mình.

Mỗi khi mình tới gần, biểu tình trên mặt hắn sẽ xuất hiện biến hóa rất nhỏ, Thẩm Hạ Đông không thể nói rõ, giống như một hưng phấn đến một cách mặc danh kì diệu.

Sau đó lại chạy xuống nói gì đó với Dương Hoàng, tỷ như “Mụ mụ, hôm nay ba ba mặc một bộ tây trang màu đen.”

__Mụ mụ, ba ba đến rồi.

__Mụ mụ, ba ba đi rồi.

Tất cả đề tài đều xoay quanh Thẩm Hạ Đông, thẳng đến một ngày, Thẩm Thành đứng trước thi thể của Dương Hoàng, nói với nàng “Ba ba là của con.”

Hắn không còn thường xuyên chạy xuống nhìn Dương Hoàng nữa, mà ẩn mình trong một góc khuất, đoán khi nào thì mình đến, cố ý đứng chờ, rình coi mình, nhất cử nhất động của mình đều lọt vào mắt hắn.

Thẩm Hạ Đông chỉ cảm thấy trái tim mình đập thật nhanh, lạnh lẽo cả người.

Gặp lại Trần Lệ, là khi Trần Lệ đi đón Thẩm Thanh về nhà sau giờ tan học.

Nơi Thẩm Thành học khá gần trường của Thẩm Thanh, chỉ cách nhau một con phố mà thôi, nên rất dễ chạm mặt.

Nhưng Trần Lệ lại không chú ý tới Thẩm Thành, từ hướng Thẩm Thành nhìn qua, có thể nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu mang theo ý cười của Trần Lệ, dẫn Thẩm Thanh vào xe, sau đó chính mình cũng ngồi vào.

Nhìn như vậy, thật sự là một gia đình hạnh phúc.

Thẩm Thành hơi lệch đầu, trên mặt không có biểu cảm, nhưng động tác lại mang theo nghi hoặc cùng khó hiểu.

Trời tối như mực, Thẩm Thành lại đứng một mình giữa ngã tư đường.

Chỗ này đối với Thẩm Hạ Đông vô cùng quen thuộc, đây chính là đường về nhà hắn.

Thế nhưng Thẩm Thành lại nhớ rõ..

Thẩm Thành đứng dưới nhà mình, ngẩng đầu nhìn lên.

Cứ như vậy thẳng đến có một chiếc xe chạy tới, hắn mới chậm rãi quay đầu qua.

Người lái xe chính là Trần Lệ, dường như mới từ công ty trở về.

Lúc phát hiện ra Thẩm Thành, nàng rất kinh ngạc, lập tức dò xét bốn phía, thấy không có người, liền chạy tới “Mày tới đây làm gì !???”

Thẩm Thành vươn tay về phía nàng “Trả mụ mụ lại cho ta!!!”

—”Tránh xa tao ra một chút!!” Trần Lệ hung hăng trừng mắt nhìn sau đó vào nhà.

Thẩm Thành đứng sau lưng nàng, tiếp tục vươn tay vào “Chính người giết mụ mụ của ta, người mau trả mụ mụ lại cho ta.”

Trần Lệ run lên, quay đầu. Ánh mắt âm trầm của Thẩm Thành khiến nàng cảm thấy sợ hãi, nàng lui về sau một bước “Mau rút đi, đừng điên!”

—”Trả mụ mụ lại cho ta!” Thẩm Thành tới gần nàng, sắc mặt Trần Lệ trở nên tái nhợt.

Thẩm Hạ Đông đại khái có thể đoán được tại sao nàng lại sợ hãi đến như vậy, đôi mắt của Thẩm Thành, thật sự rất giống mụ mụ của nó, như vậy, nếu người nhìn kĩ, sẽ nhớ tới Dương Hoàng lúc nhỏ.

Trần Lệ hoảng hốt, lao đảo chạy vào nhà, “Phịch” một tiếng, vội vã đóng cửa lại, ngăn Thẩm Thành ở bên ngoài.

Thẩm Thành nhìn cánh cửa hồi lâu, sau đó rời đi.

Có đôi khi Trần Lệ lơ đãng xoay người, liền phát hiện có một đứa bé đứng sau lưng mình, giống như oan hồn đến đòi mạng, cứ mãi quấn quýt bám lấy nàng không tha, cho dù là ai cũng đều cảm thấy sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

Nhưng nàng lại chọn cách lảng tránh, đương nhiên, chỉ là tùy lúc mà thôi. Ở chỗ không người, nàng sẽ chạy tới túm lấy cổ Thẩm Thành, lộ ra bộ mặt xấu xí của mình, điên cuồng nhọc mọh hắn, lớn giọng gầm rú.

Những lúc như vậy, Thẩm Thành luôn bảo trì im lặng.

Hắn nói “Người trả mẹ lại cho ta.”

Hết như một ác ma, tra tấn Trần Lệ từng chút từng chút một...

Thời gian lưu chuyện, trong nháy mắt Thẩm Thành đã trưởng thành.

Thân thể thon dài gầy yếu luôn nép mình trong một góc tối, trong mắt hắn tất cả đều là Thẩm Hạ Đông.

Một tấm ảnh được đặt trên mặt bàn, hắn dùng ngón tay nắm lấy ảnh chụp, nhìn nó, dường như nhìn mãi vẫn không chán, thật lâu sau mới chịu buông tay ra. Sau đó đi vào một căn phòng trống, gắn tấm hình của Thẩm Hạ Đông lên vách tường.

Buổi tối, trong ổ chăn sẽ phát ra những tiếng rên rỉ cùng thở dốc làm người ta đỏ mặt tía tai, thiếu niên nhìn ảnh chụp của mình mà tự an ủi.

Thẩm Hạ Đông xui lơ trên mặt đất. Hắn chứng kiến tất cả.

Đối với Trần Lệ, dường như Thẩm Thành vẫn không tính toán buông tha nàng. Hắn luôn thừa lúc Trần Lệ lơ đãng, xuất hiện xung quanh nàng, lẳng lặng nhìn nàng.

Đồng thời tầm mắt của hắn cũng dừng lại trên người Thẩm Thanh, tỷ như mỗi khi Thẩm Thanh khóc lóc om sòm làm nũng với Thẩm Hạ Đông, bốc đồng đòi này đòi nọ, Thẩm Thành luôn đứng xa xa quan sát hồi lâu.

Rốt cuộc có một ngày, Trần Lệ tự tìm đến cửa.

Nàng xông vào nhà Thẩm Thành, giống như một kẻ tâm thần, hung hăng đập phá đồ vật, điên cuồng gào thét. Hắn không thể lột da sách cốt (lột da rút xương) Thẩm Thành.

—”Biến thái! Đồ điên! Mày là thứ tiện loại!” Những từ ngữ thô tục khó nghe không ngừng phát ra từ miệng Trần Lệ, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không chấm dứt.

Thẩm Thành chỉ đứng một bên nhìn nàng, hồi lâu vẫn không nói một tiếng. Cái loại ánh mắt này sẽ khiến kẻ khác cảm thấy vô cùng khủng hoảng, Trần Lệ cũng không ngoại lệ. Nàng tức đỏ cả con mắt “Mày là thằng biến thái!”

Nàng mất lý trí, cầm một con dao đâm về phía Thẩm Thành, Thẩm Thành vẫn đứng tại chỗ, thẳng đến mũi dao cắm vào bả vai hắn, hắn vẫn không thêm nháy mắt một cái.

Trần Lệ run rẩy, không thể tin được nhìn Thẩm Thành. Nàng lui về sau một bước, lại bị một bàn tay nắm lấy cổ. Bàn tay tưởng chừng như vô lực của Thẩm Thành, nhưng lại khiến mặt Trần Lệ chậm rãi trở lại đỏ.

Hai con mắt Thẩm Thành dần dần trở nên tối đen, ngay khi Trần Lệ liều mạng giãy dụa cố gắng đào thoát, chuông cửa đột nhiên vang lên, Thẩm Thành liền nhìn thoáng qua cửa. Hắn kéo Trần Lệ vào phòng, khóa cửa lại.

Đó là mình.

Người luôn mang theo biểu cảm áy náy cùng bất an, thường cầm đồ vật này nọ đến thăm Thẩm Thành.

Thẩm Hạ Đông chợt nhớ ra, dường như đó cũng là lần cuối cùng hắn nhìn thấy Thẩm Thành lúc còn sống.

Thẩm Thành vẫn không chịu nói với mình một câu, còn mình thì đứng trong phòng khách, luống cuống nói những lời vô nghĩa, cái gì mà “Phải hảo hảo chiếu cố bản thân” “A, trời trở lạnh, ra ngoài phải mặc thêm áo ấm.” “Tiền còn đủ dùng không? Cần gì thêm không?” “Có muốn mua gì không”, linh tinh như vậy.

Vẫn cứ tự mình lẫu bầu, thẳng đến không còn gì để nói cũng như không thấy Thẩm Thành trả lời, mới xám xịt để đồ lại, rồi đi.

Nhưng mình lại không chú ý tới lúc rời đi, Thẩm Thành đã đứng bên cửa sổ, chăm chú nhìn mình, thẳng đến chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt hắn.

Thẩm Thành xoay người, đi đến căn phòng bị khóa, mở cửa ra, bên trong không một bóng người.

Cửa sổ bị mở rộng, gió vu vu thổi tung bức màn.

Trần Lệ có lẽ đã nhảy khỏi cửa sổ.

Mà trên tay Thẩm Thành đang cầm một con dao.

Không bao lâu sao, bất quá cũng chỉ mới vài ngày mà thôi.

Sau vài ngày vô cùng an tĩnh đó...

Trần Lệ lại xuất hiện trong tầm mắt của Thẩm Thành, một lần nữa.

Nàng cùng con gái, tay trong tay đi giữa phố phường náo nhiệt, lúc quay đầu nàng liền phát hiện Thẩm Thành, nhưng không còn vẻ hoảng sợ như thường ngày nữa. Mà nhếch miệng cười nhìn Thẩm Thành.

Nụ cười ỉa tửa hồ muốn nói: Tao đang chờ mày đây.

Thẩm Thành thật sự đi tới lối dành cho người đi bộ nhảy qua đèn xanh, hắn bước đến

Nhưng ngay lúc đó, một chiếc xe xông tới, đánh bay hắn, từ trên cao rơi phịch xuống đất, trên mặt đất nhiễm đỏ máu tươi từ cơ thể hắn chảy ra...

Trong đám đông, có người hoảng sợ thét chói tai.

Thẩm Thành bán mở mắt, đồng tử hiện lên ảnh ngược của Trần Lệ, nụ cười kia, cỡ nào ngoan độc...

Trước mắt Thẩm Hạ Đông đột nhiên tối sầm, không thể nhìn thấy gì nữa.

Giống như vừa xem qua một bộ phim từ nhiều năm trước, lúc hết phim màn hình sẽ tối đen. Không có âm thanh, thường thì ngay lập tức, người xem sẽ quên mất tình tiết của bộ phim.

Nhưng mà lần này, hắn hoàn toàn không có khả năng làm như vậy.

Khi đó, đầu óc hắn trở nên thanh tỉnh hơn bao giờ hết.

Ân oán của những người xung quanh không ngừng quay cuồng trong đầu hắn, Trần Lệ giết Dương Hoảng, giết Thẩm Thành. Thù hận của Trần Lệ xuất phát từ gia đình của nàng, mà hắn lại không có cách nào biết được đến cùng thì gia đình của Trần Lệ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có thể xác định, hung thủ là Trần Lệ. Trừ bỏ người vô tình bị kéo vào chuyện này là Thẩm Thành, trong mắt Thẩm Thành, tất cả đều là tội nhân, Thẩm Hạ Đông cũng không ngoại lệ.

Nhưng trong lúc nhất thời, Thẩm Hạ Đông không biết mình đã sai ở chỗ nào.

Sai ở đâu đây ? Dù có tìm ra thì chuyện này đã hoàn toàn không còn cách để vặn hỏi.

Hắn không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào, duy nhất chỉ có tiếng tim đập của mình, toàn bộ thế giới đều bị bao trùm bởi một mảnh trống rỗng cùng tuyệt vọng.

— “Thẩm Hạ Đông...nói cho ta biết...ngươi đã nhìn thấy cái gì ?” Có một giọng nói thông thả chui vào tai hắn, Thẩm Hạ Đông dần dần không biết lúc này bản thân đang suy nghĩ những gì. Vô thức mở miệng, hắn cũng không biết mình đang nói gì nữa.

Thẳng đến giọng nói kia kêu hắn ngừng lại, hắn vẫn như vậy, đứng bất động tại chỗ.

— “Thẩm Hạ Đông...xoay người...đến đây, tỉnh lại...tỉnh lại...” Thẩm Hạ Đông giống như một cái xác vô hồn, tập tễnh làm theo mệnh lệnh của giọng nói kia, bước đi. Mờ mịt hành tẩu trong bóng tối, không có điểm dừng.

Giọng nói kia có chút dồn dập “Thẩm Hạ Đông, tỉnh lại, tỉnh lại..Đó chỉ là một giấc mộng. Đã đến lúc ngươi nên tỉnh lại.”

Một loạt tiếng động đình tai nhức óc vù vù vang lên, Thẩm Hạ Đông run rẩy, biểu tình thống khổ, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

— “Sư phụ, hắn run rẩy quá lợi hại.” Trương Mục nhíu mày nhìn Thẩm Hạ Đông đang nằm trên giường, thân thể che kín mồ hôi không ngừng phát run.

— “Không sao, để hắn lại.” Về mặt sư phụ trầm trọng nặng nề phun ra một hơi, nén nhang bên cạnh sắp tàn, trời cũng bắt đầu sáng lên.

— Thiếu chút nữa là tiêu rồi, thật may mắn, hồn phách của hắn trở về cơ thể đúng lúc. Ai, thôi, để hắn nghỉ ngơi một lát, không lâu nữa hắn sẽ tỉnh lại.

— “Lời vừa rồi của hắn, ngươi nghe rõ chưa ?” Sư phụ vừa hỏi vừa tiến hành thu thập năng lượng.

— Ân, dừng ở lâu, để tránh bị phát hiện, chúng ta mau đi thôi.

Vụ án cơ hồ đã phá hơn phân nửa, hành vi giết người của Trần Lệ cũng đã quá rõ ràng, bây giờ chỉ cần tìm ra nguyên nhân gây án, cùng đoạn quá khứ mà nàng vẫn thường nhắc tới, như vậy thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Ngày mới lên, trên đường dần dần trở nên ồn ào náo nhiệt. Trong đám đông, người người hối hả tấp nập đến trường, đi làm.

Ở góc đường, một người dọn vệ sinh đang đổ rác vào bãi rác.

Hắn chợt ngừng tay, nhìn người bên cạnh “Cậu trai, phiền người tránh ra.”

Thanh niên tựa hồ rất hay lui tới, hai ngày nay hắn thường gặp người này lảng vảng quanh đây, dù là ban ngày hay ban đêm, luôn luôn gặp phải.

Vẫn đứng ở nơi đó, ngẫu nhiên sẽ cử động một chút,nhưng chỉ quanh quẩn xung quanh đây,thủy chung chưa từng rời đi.

Người trẻ tuổi ngẩng đầu liếc hần một cái,sau đó nghiêng đầu,không biết đang nhìn về hướng nào.

Người dọn vệ sinh đành lắc đầu,cầm cái chổi đi xa. Chắc là cái ngốc tử lưu lạc bên ngoài đây, ai...

Cùng Đặng Dương dùng xe cảnh sát đưa Trần Lệ đến bệnh viện tâm thần thăm Thẩm Thanh,dọc đường đi Trần Lệ đều thực im lặng. Ánh mắt dường như có chút dại ra. Lão Trần theo kính chiếu hậu nhìn nàng “Thẩm phu nhân...”

__”Đừng gọi ta là Thẩm phu nhân,ta đã không còn là Thẩm phu nhân từ lâu rồi.” Trần Lệ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ,ánh nắng rọi vào mặt nàng,khiến lão Trần không thể nhìn ra biểu tình của nàng lúc này.

Tới cửa bệnh viện, lão Trần mở cửa xe.

Đặng Dương mang còng tay vào cho nàng “Người phải nhớ kĩ những gì người đã đáp ứng,hy vọng sau khi thăm con gái, người sẽ thành thật khai báo tất cả mọi chuyện cho chúng ta biết.”

Trần lệ ngẩng đầu nhìn bệnh viện,thân thể lão đảo, lão Trần ở phía sau đỡ nàng một phen.

Đi tới trước cửa phòng bệnh của Thẩm Thanh,Trần Lệ dừng bước, xoay người giơ tay lên “Ta không muốn để Tiểu Thanh thấy được bộ dạng như thế này của ta.”

Đặng Dương nhíu mày “Thẩm phu nhân...”

__”Đừng gọi ta là Thẩm phu nhân.” Trần Lệ nói, Đặng Dương nhún vai “Được rồi, Trần tiểu thư,người không có quyền yêu cầu làm như vậy. Chúng ta có thể mang người đi ra ngoài một chuyến là đã tận lực rồi.”

__”Các người đứng ở ngoài canh chừng ta. Nơi này là tầng mấy các người cũng biết mà. Dù ta có mọc cánh cũng không thể trốn thoát.” Trần Lệ nói, sau đó cúi đầu,thanh âm khàn khàn “Ta không muốn để Tiểu Thanh thấy ta như vậy.”

__”Mở còng tay ra đi.” Lão Trần nói với Đặng Dương,Đặng Dương do dự.

Trần Lệ im lặng.

Lão Trần vỗ ngực “Nếu có chuyện gì xảy ra, ta sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm.”

Đặng Dương liếc hần một cái, nhưng vẫn mở còng tay ra.

Trần Lệ cúi đầu nói “Cám ơn.”

__”Vào đi thôi,nắm chặt thời gian, chúng ta còn bừa bộn rất nhiều việc.” Đặng Dương mở cửa,Trần Lệ lấy tay chỉnh lại mái tóc của mình.

__”Tiểu Thanh.” Trần Lệ nhẹ nhàng gọi “Mụ mụ đến đây.”

Thẩm Thanh còn đang ngủ,bác sĩ nói hai ngày nay tinh thần của nàng không được ổn định,bắt buộc phải sử dụng đến thuốc an thần,bằng không nàng sẽ không ăn không uống cũng không chịu ngủ,la hét đòi về nhà.

Vừa nãy bị tiêm vào một mũi thuốc an thần, mới có thể làm nàng yên tĩnh trở lại.

Sắc mặt Thẩm Thanh trở nên vàng vọt,đôi mắt thâm đen. Bộ dáng nằm trên giường thật im lặng.

Trần Lệ có chút cứng ngắt vươn tay sờ mặt Thẩm Thanh “Tiểu Thanh...”

Ngoài cửa, Đặng Dương xuyên thấu qua lớp thủy tinh nhìn tình huống bên trong,thấy không có gì bất thường liền ra ngoài hành lang ngồi xoa đầu.

Mấy ngày nay tinh thần của hần cực kì không tốt,thường hay mất ngủ.

Lão Trần đứng một bên, nghĩ thầm,sao đêm qua Trương Mục không về nhà ?

__Đang nghĩ gì vậy ?

__”Trương trình thám.” Lão Trần thuận miệng trả lời

Đặng Dương ngẩng đầu,nhìn lão Trần với ánh mắt tràn ngập hèn mọn “Ta bình thường đều không phát hiện ra lão Trần người thích vuốt mông ngực (nịnh bợ) như vậy a !?Mới nhận thức vài ngày đã mời hẳn vào nhà rồi.”

__”Gì...?” lão Trần kinh ngạc quay đầu,sau đó mặt hồng hồng như Quan Công,”Tiểu tử nhà ngươi sao lúc nào nói chuyện cũng thiếu đạo đức như vậy chứ!” “Hừ!” Đặng Dương liếc hẳn.

__”Là chính hẳn cứng rắn đòi ở nhà ta nha !” Lão Trần cao giọng

Lúc này Đặng Dương đã quyết tâm tranh cãi với lão Trần đến cùng “Hắn làm gì phải cứng rắn đòi ở nhà ngươi chứ ?”

__”Ngươi...!” lão Trần bị khí đến hộc máu,không thể nói nên lời. Cuối cùng đành phần nộ đi qua đi lại, đi tới đi lui, sau đó đi đến WC.

Đặng Dương nhìn lão Trần đi rồi, hai tay đặt sau gáy,nghĩ thầm,lão Trần này gần đây sao cứ hay chọc giận hẳn thế không biết ? Đặc biệt là lúc nói đến tên lừa đảo kia,ánh mắt sùng bái đó là gì vậy, tên kia có gì hay ho chứ!!!

__”Tiểu Thanh a...” Trần Lệ vuốt ve khuôn mặt Thẩm Thanh,không ngừng gọi tên nàng.

Ánh mắt Trần Lệ tràn ngập yêu thương. Đôi mắt này, cái mũi, cái miệng , cả khuôn mặt nữa,sao đều giống mình như vậy chứ,mà không di truyền từ Thẩm Hạ Đông được chút gì ?

Người muốn hỏi, đến cùng thì nàng có yêu Thẩm Hạ Đông hay không ?, nàng nhất định sẽ nói yêu. Chung sống với nhau nhiều năm như vậy,còn có Thẩm Thanh. Nàng cảm thấy đây là yêu.

Nhưng nàng càng hận Thẩm Hạ Đông, hận hẳn trong lòng còn có người đàn bà khác, hận khoảng thời gian mà Thẩm Hạ Đông sống chung với “nó”.

Nàng cảm thấy, nàng càng thích Thẩm Hạ Đông thì nàng càng hận hẳn,càng ngày càng chán ghét hẳn...Chán ghét đến tận xương tủy...

Cuối cùng liếc mắt nhìn Thẩm Thanh một cái,Trần Lệ đột nhiên đi tới cửa sổ.

Nàng nhìn ra thế giới bên ngoài, thông thả gọi lên khoe miệng.

Ánh mặt trời thật mãnh liệt, làm cho người ta có cảm giác buồn ngủ.

Nàng đứng trên bậc cửa sổ, đập cửa ra, mang theo một nụ cười kì quái.

Thả người nhảy xuống...

__Cái gì ???Mang nàng ra ngoài!!!

Trương Mục lần đầu tỏ vẻ thất thố,đập tay lên bàn “Ai cho phép các ngươi mang nàng ra ngoài hả ???”

Viên cảnh sát xui xẻo khổ hé ra mặt “Không phải lỗi của ta...là cấp trên cho phép, nghi phạm nói nếu cho nàng gặp con gái của mình thì nàng sẽ thành thật khai hết mọi chuyện...chúng ta liền...”

Viên cảnh sát kia còn chưa kịp nói hết, Trương Mục đã ly khai.

Đám người này thật không có đầu óc,lời nói của loại nữ nhân đó mà cũng tin được!

Hắn vội vã lái xe đến bệnh viện. Sư phụ sắc mặt trắng bệch ngồi ở hàng ghế phía sau,cả đêm đều không ngủ,bây giờ hẳn chỉ muốn phun. Nhưng nhìn đồ đệ như vậy hẳn cũng không dám nói gì,đành cố gắng áp chế mấy thứ đang dâng trào trong cổ họng, nhắm mắt định thần.

Người đã già, thật không chịu nổi giằng co...

Lão Trần trong toilet không ngừng phác những vốc nước lạnh vào mặt mình,trong lòng không ngừng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Đặng Dương.

Lúc ra ngoài, Đặng Dương vẫn ngồi tại chỗ, lão Trần cũng không thèm nhìn hấn, mà đi qua bên kia.

Khi đi ngang qua phòng bệnh của Thẩm Thanh, hấn liền ngừng lại, trong phòng chỉ có Thẩm Thanh, còn Trần Lệ không thấy!

Lão Trần nuốt một ngụm nước bọt, không thể tin nổi vào mắt mình.

Hấn dùng sức đẩy cửa, nhìn khắp phòng, thanh âm run rẩy “Trần, Trần Lệ đâu?”

Giống như Trương Mục sở liệu, lúc hấn chạy tới bệnh viện, được tin Trần Lệ trốn thoát.

Thế nhưng chạy mất dưới mí mắt của Đặng Dương cùng lão Trần.

Trần Lệ là cạy cửa sổ mà trốn, ở độ cao như vậy, làm sao nàng có thể nhảy xuống được đây??

Theo mấy người phỏng đoán, bên phải cửa sổ có một cái hồ nước, nàng nhảy xuống cái hồ đó nên mới chạy thoát.

Chính là Trần Lệ đang ẩn nấp ở đâu đây? Tất cả mọi người đều không biết. Cảnh sát đã phát lệnh truy nã. Trần Lệ một khi sa lưới, trực tiếp phán tử hình.

Mà Đặng Dương và lão Trần cũng không khỏi có chút khiếp sợ, một kẻ từ nhỏ đã sống trong một gia đình ưu việt, được giáo dục đàng hoàng như Trần Lệ, lại có thể làm ra chuyện như thế!

Lão Trần là người cảm thấy bất an nhất, bởi vì hấn đã thề sống thề chết đảm bảo mà bây giờ, lại để xảy ra chuyện này...

Tuy Đặng Dương cũng không nói gì. Nhưng lúc này trong lòng lão Trần vô cùng bất an, tim đập lợi hại, bối rối không biết phải làm sao.

Thẩm Hạ Đông nhận được điện thoại của Đặng Dương, hấn vội vàng chạy tới bệnh viện, thậm chí còn chưa kịp rửa mặt.

Lúc đón được taxi, hấn ngồi ở hàng ghế phía sau, những cảnh trong giấc mơ lại dồn dập vào đầu hấn.

Hấn biết đó không phải là mơ...

Cổ họng hấn nghẹn ngào, đôi mắt có chút chua xót...

Trần Lệ...

Trần Lệ chạy thoát. Hấn chắc hấn là rất hận nàng, trong ngực rõ ràng đang dấy lên một đoàn hỏa..

Nhưng đau đớn lại khiến hấn không thể chịu được...

_Người có biết Trần Lệ sẽ trốn ở đâu không?

_Người có biết gì về quá khứ giữa Trần Lệ và Dương Hoảng không?

_”Người thật sự không biết sao?” Đối mặt với những câu hỏi liên tiếp không ngừng như vậy, Thẩm Hạ Đông phản ứng không kịp. Hấn có chút kích động, tầm mắt đảo quanh.

Trương Mục cắt ngang viên cảnh sát “Được rồi.”

Nhìn Thẩm Hạ Đông, hấn cảm thấy có chút áy náy, dù sao tối hôm qua hấn vẫn chưa được sự đồng ý, đã tự tiện lợi dụng Thẩm Hạ Đông làm một chuyện.

_”Ta không biết...ta không biết gì hết...Ta...” Thẩm Hạ Đông nói năng lộn xộn, hấn phải nói gì bây giờ?

_”Trần Lệ...giết Dương Hoảng, giết...giết, giết...con trai ta...” lúc nhắc tới, hai chân Thẩm Hạ Đông run run.

Vừa nghe câu trả lời, cảnh viên định tiếp tục đặt câu hỏi, nhưng Trương Mục lại thay Thẩm Hạ Đông giải vây “Chuyện này ta đã biết, cho hấn nghỉ ngơi một chút đi. Ta sẽ nói chuyện này sau.”

Thẩm Hạ Đông kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Trương Mục, Trương Mục bất đắc dĩ cười cười “Đầu tiên, ta thật xin lỗi. Nhưng nguyên nhân cụ thể ta sẽ giải thích cho người sau.”

—”Ta muốn gặp con gái của mình...” Thẩm Hạ Đông nói

Thẩm Thanh đang an giấc, vẫn chưa tỉnh dậy, đối với chuyện vừa mới phát sinh:...nàng hoàn toàn không hay biết.

Thẩm Hạ Đông nhìn thấy bộ dáng gầy yếu của Thẩm Thanh, hốc mắt nhện không được mà đỏ lên, nhưng không hề phát hiện bản thân hắn cũng không khá hơn bao nhiêu.

Sau khi Trần Đông chết, Trần Lệ trở thành kẻ giết người, thì công ty cũng hoàn toàn sụp đổ. Tất cả tài sản trên danh nghĩa của Trần Đông và Trần Lệ đều bị tịch thu.

Thẩm Hạ Đông cảm thấy mệt mỏi,ngay cả chút hô hấp mỏng manh cũng muốn lấy hết hơn phân nửa khí lực của hắn.

Hắn đang sợ hãi...

Trần Lệ không biết đang trốn ở đâu,không biết nàng có lại xuất hiện hay không,hoặc là dùng loại phương thức nào để xuất hiện.

Còn có Thẩm Thanh, bây giờ trong nhà đã biến thành như vậy,một đứa trẻ như nàng làm sao có thể chịu được đả kích lớn như thế.

Còn giấc mơ kia nữa,hắn không dám nghĩ nhiều...

Chỉ có Trần Lệ mới biết được đoạn quá khứ đã qua,nhưng hắn không muốn truy cứu nữa. Hắn nghĩ,có lẽ mọi chuyện nên chấm dứt ở đây. Hắn thật sự đã quá mệt mỏi. Cái chết của Dương Hoàng giống như một tảng đá khổng lồ đè nặng trong đầu hắn,hắn không tự tay giết nàng,nhưng hắn càng cảm thấy ray rứt hơn. Hắn căn bản không hề biết Dương Hoàng lại yêu mình tới như vậy,tình yêu đó...

Trong thảm kịch đẫm máu này, kẻ vô tội nhất có lẽ chính là Thẩm Thành...

Nếu không có giấc mộng kia,phải chăng bản thân hắn vẫn sống mà không hề hay biết gì cả cũng sẽ không cảm kích...

Còn Thẩm Thành thì sao ? Thẩm Thành đang ở nơi nào ?

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Thẩm Hạ Đông phải đón Thẩm Thanh về.

Nhưng hắn lại không biết nên để Thẩm Thanh ở đâu,chỗ ở hiện tại của hắn, chính là căn hộ của Thẩm Thành.

Còn Thẩm Thanh thì sao,nàng có nhớ rõ mọi chuyện đã xảy ra không, có cảm thấy sợ hãi hay không. Dám vào ở sao ?

Sau đó Trương Mục cùng sự phụ của hắn tìm đến mình.

—”Thật có lỗi về chuyện tối hôm qua,ta nghĩ chúng ta nên nói lời xin lỗi với người. Không được sự chấp thuận của người đã tự tiện hành động. Ân,ta biết làm như vậy là rất không đúng,nó chỉ có lợi cho chúng ta mà thôi. Nhưng mà...à...” Trương Mục bĩu môi, lấy ra một que kẹo từ trong túi quần.

Kể lại mọi chuyện với Thẩm Hạ Đông,ngoài dự kiến Thẩm Hạ Đông không có khiếp sợ hay sinh khí, chỉ miễn cưỡng cười cười “Nếu có thể giúp được các người là tốt rồi,có lẽ đây là điều duy nhất ta có thể làm ,còn lại ta thật vô dụng...”

—”À, không, Thẩm tiên sinh...” Trương Mục định an ủi Thẩm Hạ Đông

Nhưng Thẩm Hạ Đông lại đánh gãy lời hắn “Ta muốn đón con gái của ta về,ta không muốn nàng phải chịu tổn thương lần nữa. Chính là nàng,ta không biết phải làm sao bây giờ,ta cảm thấy thật bối rối...”

__Ta nghĩ...

__”Hôm nay ta không chịu nổi nữa, ta có thể về nhà nghỉ ngơi được không ?” Thẩm Hạ Đông hỏi

__”A..như vậy a...” Trương Mục trầm tư gật đầu,nhìn Thẩm Hạ Đông vô tội nhún nhún vai “Nguyên bản ta định nói cho người biết, không chừng sư phụ ta có biện pháp.”

Vừa định đứng dậy, Thẩm Hạ Đông lập tức khựng lại “Cái gì ?”

__”Về phần con gái của ngươi, cũng không phải không có cách. Về đoạn trí nhớ không nên có trong đầu nàng ,chúng ta có thể xóa sạch nó.”Trương Mục nhếch miệng cười

Thẩm Hạ Đông tròn to hai mắt,mừng rỡ như điên “Người nói thật sao ?!”

__”Đương nhiên.” Trương Mục cười một cách thần bí “Có điều...phải có điều kiện.”

Thẩm Hạ Đông đang tươi cười, chợt nghe câu sau liền cứng ngắt “Ta...ta có thể làm gì...”

Trương Mục nhìn không được bật cười,hắn vỗ vỗ bả vai Thẩm Hạ Đông “Đừng lo lắng Thẩm tiên sinh,điều kiện này đối với người thật sự rất dễ dàng. Chỉ cần người hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày,khôi phục tinh thần đến trạng thái tốt nhất mà thôi.”

__”Này...” Thẩm Hạ Đông nhìn Trương Mục,hắn không thể tin là sẽ đơn giản như vậy.

Quả nhiên, Trương Mục tiếp tục mở miệng “Như vậy mới thể cung cấp cho chúng ta những thông tin chính xác nhất về Trần Lệ,giúp chúng ta tìm ra manh mối.”

Cũng không phải là việc gì khó,Thẩm Hạ Đông vẫn có chút nghi ngờ.

Trương Mục cười cười “Người cứ xem như là bồi thường cho ngày hôm qua đi.”

Sau đó bỏ hai tay vào túi quần, tiêu sái rời đi.

__”Xin hỏi một chút...” Thẩm Hạ Đông nhìn lá bùa dán trên đầu Thẩm Thanh, lại nhìn về phía sư phụ đang thoa loại dầu gì đó.

Sư phụ mặt không đổi sắc, quay đầu “Có chuyện gì ?”

__”Cái này, cái này...thật sự có tác dụng sao ?” Thẩm Hạ Đông có chút hoài nghi, trong lòng cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Sắc mặt sư phụ trầm xuống, không nói gì

Thẩm Hạ Đông ý thức được mình lỡ lời,cũng không dám mở miệng nữa. Chỉ đứng một bên nhìn.

Lập đi lập lại một đoạn thời gian dài như thế, sư phụ rốt cuộc dừng tay, hắn không thèm liếc Thẩm Hạ Đông một cái,lãnh nghiêm mặt rời đi.

Thẩm Hạ Đông không hiểu vì sao “Cái kia...sư,sư phụ...”

__Sư phụ lão nhân, ông ta ghét nhất là có người hoài nghi năng lực của mình. Sách, có điều, người tự kiểm tra kết quả đi.

Trương Mục cong người,dùng tay lau đi dầu dính trên ót Thẩm Thanh, sau đó ngửi ngửi,cuối cùng chùi tay “Trên thực tế, chuyện này thật sự rất thần kì,ngay cả ta cũng không thể tin tưởng nhưng sư phụ lại làm được.”

Thẩm Hạ Đông xấu hổ sờ sờ cái mũi

Sau khi mọi người rời đi, Thẩm Hạ Đông trông chừng Thẩm Thanh,ước chừng hơn một tiếng sau , mí mắt Thẩm Thanh giật giật.

Lúc mở to mắt,Thẩm Hạ Đông khấn trương quan sát con gái của mình.

_Ba ba ? Con khát nước quá, cổ mỗi muốn chết.

_Ba ba, ba làm sao vậy ?

_Ba ba, ở tang lễ của ca ca, những lời mà con nói, ân...Thực xin lỗi ba ba...

_Ba ba ? Ba làm sao vậy ? Tại sao không nói gì cả ?

Thẩm Thanh tò mò nhìn Thẩm Hạ Đông,chẳng lẽ ba ba thật sự giận mình sao ?

Thẩm Hạ Đông đỏ cả hốc mắt,nhìn Thẩm Thanh cười cười,từ trong ngực phát ra tiếng cười quái dị.

Thẩm Thanh kì quái nhìn Thẩm Hạ Đông, ba ba làm sao vậy ?

Nàng nhìn thoáng qua xung quanh “Con đang ở đâu vậy ?”

Lúc đón Thẩm Thanh trở về, Thẩm Thanh liên tục đặt câu hỏi, Thẩm Hạ Đông trả lời nàng như thế này

_Con hôn mê lâu rồi,ba ba cùng mẹ đều nghĩ con sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa. Nhưng cuối cùng thì con cũng đã tỉnh lại...Ba ba thật cao hứng.

_Tại sao con lại hôn mê ?

_Con bị bệnh...nhưng giờ thì khỏi hẳn rồi.

_”A.” Thẩm Thanh tựa hồ không để ý lắm, nàng nhìn chiếc xe taxi nhú nhú mày “Sao không phải là xe của chúng ta ? Mẹ mẹ đâu rồi ?”

_”Mẹ mẹ a...” Vốn đang nói dối một cách trôi chảy,Thẩm Hạ Đông chợt nói không nên lời. Thẩm Thanh khó hiểu nhìn Thẩm Hạ Đông “Ba ba làm sao vậy ? Ba hôm nay thật sự rất kì quái.”

_”Ba và mẹ con đã ly hôn.” Thẩm Hạ Đông trả lời, vẻ mặt cực kì lãnh tính.

Thẩm Thanh ngốc lăng,dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Thẩm Hạ Đông. Qua một hồi lâu mới mở miệng “Ba Ba, ba gạt con.”

_Ba ba không có lừa con.

_”Ba lừa con!” Thẩm Thanh cao giọng “Mẹ mẹ đâu ? Mẹ mẹ ở đâu rồi ???”

_”Mẹ mẹ con không cần con nữa. Lúc con sinh bệnh, mẹ mẹ con đã bỏ con mà đi, là nàng không cần con.” Thẩm Hạ Đông không an ủi nàng, không cố gắng dỗ dành nàng,ngược lại dùng ngữ khí đông lạnh nói ra những lời tàn nhẫn.

Thân thể Thẩm Thanh cứng đờ “Ba ba...Ba làm sao vậy ? Sao ba ba lại như vậy ? Tại sao có thể nói những lời kì quái đó ?”

_Ba và mẹ con thật sự đã ly hôn,về nhà ba sẽ lấy giấy chứng nhận ly hôn cho con coi. Nàng không cần con, con biết chưa ? Nàng đã bỏ con rồi.

Thẩm Hạ Đông nhìn vào mắt Thẩm Thanh, gằng từng chữ nói.

Có trời mới biết hần cỡ nào khấn trương,cả hai tay đều phát run,móng tay hung hăng cắm sâu vào lòng bàn tay,đau đớn mới có thể làm cho hần trấn định nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

Thẩm Thanh trừng mắt nhìn Thẩm Hạ Đông, không nói gì,nàng không kịp phản ứng. Miệng vẫn lẩm bẩm “Không, không có khả năng...mẹ mẹ sẽ không làm như vậy đâu...”

_”Trong thời gian con hôn mê đã xảy ra rất nhiều chuyện.”Cuối cùng Thẩm Hạ Đông kết luận,hần không hề giải thích,cũng như hần đã không thể tiếp tục nói dối Thẩm Thanh. Hần sợ nói càng nhiều thì nguy cơ bị lộ càng cao.

Mà Thẩm Thanh, chứng kiến Thẩm Hạ Đông như vậy, cũng không dám mở miệng nữa.

Sắc trời có chút u ám,bây giờ đã là sáu giờ tối.

Lúc đèn đỏ, xe ngừng lại, Thẩm Hạ Đông nhìn sang ngã tư đường .

Một thân ảnh thon dài làm hấn chú ý,hấn không thể tin được kẻ sát cửa sổ. Đèn xanh, xe chạy đi.

Thẩm Hạ Đông quay đầu nói với tài xế “Dừng lại! Dừng xe lại!”

Hành động của Thẩm Hạ Đông làm Thẩm Thanh cảm thấy kì quái “Ba ba, ba làm sao vậy ?”

Xe ngừng lại, Thẩm Hạ Đông vội vàng xuống xe, chạy mất.

Hấn không có nhìn lầm...hấn thật sự không nhìn lầm...hấn nhìn thấy Thẩm Thành...hấn tuyệt đối không có nhìn lầm...

Hấn xác định, cảm giác đó, chính là Thẩm Thành.

Tuy rằng cách một con phố,nhưng hấn vẫn nhận ra Thẩm Thành. Mặc một thân hắc y,đứng bất động bên đường,tư thế đó, bộ dáng đó, hấn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm...

Thẩm Hạ Đông run rẩy, là do quá kích động. Hấn cũng không biết vì cái gì, nhưng trái tim hấn đập lợi hại, khớp hàm đều run cả lên,toàn thân cũng nhin không được phát run. Hấn biết mình bây giờ giống hệt như một kẻ điên.

Một chiếc xe quét qua người Thẩm Hạ Đông, bóng người kia còn đứng ở đó, Thẩm Hạ Đông vẫn không rời mắt khỏi hấn dù chỉ là một chút.

Giống như hấn sợ người kia sẽ đột ngột biến mất khỏi tầm mắt của mình.

__”Ba ba! Ba đang làm gì vậy ??? Rất nguy hiểm đó!” Thẩm Thanh cũng xuống xe,nhìn hành động điên cuồng của Thẩm Hạ Đông mà giật thót tim,nàng đã không còn thời gian để nghĩ bất cứ chuyện gì.

Nàng chạy qua giữ chặt cánh tay của Thẩm Hạ Đông,đèn xanh nhảy lên,Thẩm Hạ Đông liền vọt tới. Có một chiếc xe điện chưa kịp ngừng lại thiếu chút nữa đâm phải hấn,hấn cũng nhìn như không thấy,hai mắt nhìn chăm chăm phía trước , vội vã chạy qua đường.

__”Ba ba! Ba ba!” Thẩm Thanh ở phía sau hô to.

Thẩm Hạ Đông càng chạy tới gần lại càng thấy rõ,đó chính là Thẩm Thành. Thật sự là Thẩm Thành...

Nhưng khi chỉ còn cách người nọ khoảng vài bước chân,thân ảnh kia đột nhiên biến mất..

__”Không, không có khả năng...” Thẩm Hạ Đông chạy tới,đứng ở chỗ Thẩm Thành vừa xuất hiện, không ngừng hô to tên hấn, tìm kiếm khắp nơi “Thẩm Thành! Thẩm Thanh!”

Tiểu Thanh từ phía sau chạy tới “Ba ba,ba làm gì vậy ?”

__”Tiểu Thanh...Tiểu Thanh...Ba nhìn thấy ca ca của con, ba nhìn thấy Thẩm Thành...” Thẩm Hạ Đông kích động nắm lấy bả vai Thẩm Thanh dùng sức lắc mạnh,không ngừng rơi nước mắt ngay trước mặt con gái của mình“Ba nhìn thấy ca ca của con...”

__”Ba ba! Ba bình tĩnh một chút , ca ca đã chết rồi!” Thẩm Thanh cảm thấy sau lưng phát run. Bộ dạng của ba ba thật khủng khiếp, ca ca đã chết,làm sao có thể nhìn thấy ca ca được chứ..

__”Đã chết...” Thẩm Hạ Đông thì thào,sau đó lại lắc đầu “Không, không đúng. Không phải như vậy, ta nhìn thấy, ta nhìn thấy mà...”

Hấn không thềm để ý tới Thẩm Thanh. Đứng giữa đám đông,lần một lần lại một lần không ngừng quay cuồng hô tên Thẩm Thành, thanh âm đều trở nên khàn khàn,”Thẩm Thành! Ba ba nhìn thấy con rồi! Con mau ra đây đi.”

__Ba ba thật sự có lỗi với con! Con làm ơn ra đây đi!

__Ba ba sai rồi! Con mau ra đây đi!

....

Nhưng đến cuối cùng, cho dù hấn có điên cuồng tìm kiếm ở nơi đó bao nhiêu lâu đi chăng nữa

Thẩm Thành vẫn không xuất hiện..

_Ba ba, ba nhìn lầm rồi. Có lẽ ba bị hoa mắt đó. Ca ca đã chết rồi...

_Ca ca đã chết ...Ba ba, ba nhớ không ?

Thẩm Thanh vẫn cố gắng an ủi Thẩm Hạ Đông,kỳ thật trong lòng nàng cảm thấy có chút sợ hãi,ba ba như vậy không giống như đang giả bộ a, nhưng ca ca đã chết từ lâu rồi. Nàng còn tự mình tham sự lễ tang của ca ca ,ca ca xác thực đã chết. Tại sao nàng lại hôn mê ? Mà trong khoảng thời gian nàng hôn mê đã xảy ra những chuyện gì ? Ba ba tại sao lại ly hôn với mẹ ? Còn bộ dáng hiện tại của ba ba nữa là sao đây...

Mười bảy tuổi, Thẩm Thanh hoàn toàn không có khả năng lý giải được những chuyện phức tạp như vậy. Cả khuôn mặt gầy gao nhẵn cùng một chỗ,trăm tư không thể lý giải.

Khi xe chạy đến trước nhà Thẩm Thành, Thẩm Thanh hỏi “Ba ba...Tại sao chúng ta , tại sao chúng ta lại tới chỗ này ?”

_Chúng ta chỉ có thể ở nơi này.

_”Con không muốn! Ghê muốn chết!” Thẩm Thanh cự tuyệt.

Thẩm Hạ Đông có chút xao động,hắn căn bản không kịp giải thích rõ ràng cho Thẩm Thanh. Hắn vội vàng cho biết địa chỉ khách sạn rồi kêu tài xế đưa Thẩm Thanh đến đó,liền một mình xuống xe.

Thẩm Thanh ở phía sau kêu lên “Ba ba! Ba đi đâu vậy?”

_”Ba ba bận chút việc, xong rồi sẽ đến đón con.” Thẩm Hạ Đông cũng không quay đầu lại, chạy đi xa. Trong xe, Thẩm Thanh nhìn theo bóng dáng của Thẩm Hạ Đông mà tâm loạn như ma,nàng thật sự cảm thấy mờ mịt. Tại sao mình không nhớ gì hết ? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? Trong lòng loạn thành một đoàn, cực kì phiền loạn..

Thẩm Hạ Đông lại đi tới con phố kia. Hắn làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, không thể kích động như lúc này.

Hắn đi tới đi lui tìm kiếm,vẫn như trước, không thể tìm thấy thân ảnh kia.

Đây là nơi Thẩm Thành xảy ra tai nạn,Thẩm Hạ Đông vẫn nhớ như in giấc mộng kia, Thẩm Thành đã nằm trong vũng máu đỏ tươi... Làm thế nào cũng không thể quên được.

Là mình nhìn lầm sao ? Thẩm Hạ Đông không biết mệt mỏi, tìm kiếm hàng giờ đồng hồ,đến khi đêm dài vắng lặng,ngã tư đường lạnh tanh không một bóng người,thình thoảng chỉ có vài chiếc xe chạy ngang qua.

Thẩm Hạ Đông cảm thấy mệt mỏi, hắn tựa lưng vào trạm xe bus,miệng thở gấp, không khí lạnh lẽo liên tục lưu động.

Thật là nhìn lầm sao...

Hắn nhắm mắt lại, nhẹ giọng thở dài...

Thực xin lỗi...

Hình như hắn chỉ biết nói mỗi câu đó...

Hắn đứng lên, kéo tấm thân vô lực, nện từng bước đi về phía trước,đầu gục xuống,cái bóng kéo thật dài thật dài dưới ánh đèn đường mờ nhạt...

Thẩm Hạ Đông lấy ra một liều thuốc, châm bên miệng. Rút một hơi, vươn tay sờ sờ mặt. Hắn hít hít cái mũi,yết hầu đau đớn,hắn biết rõ cái loại khổ sở này là từ đâu mà tới.

Toàn bộ thế giới đều im lặng một cách đáng sợ.

Thẩm Hạ Đông vẫn đi tới đi tới, hắn chợt nhận ra điều gì đó.

Hắn dừng bước, quay đầu lại..

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Một đôi chân thật dài đứng phía sau mình,Thẩm Hạ Đông chậm rãi nâng đầu lên.

Tầm mắt dừng lại ở cổ, hần đột ngột mãnh liệt ngẩng đầu.

Đôi mắt nhìn chăm chăm chính mình.

__”Thẩm Thành...” Thẩm Hạ Đông không khỏi hít sâu một hơi.

Dưới ánh đèn, bóng dáng hai người giao hòa cùng một chỗ..

Chính là Thẩm Thành, đôi mắt hẹp dài vô lực đóng mở,hai tay rũ xuống, chờ đợi nhìn Thẩm Hạ Đông

Tại sao lại như vậy ? Sao lại xuất hiện ở chỗ này ?

__”Thẩm Thành...” Thẩm Hạ Đông tiếp tục gọi tên hần,hần tiến tới một bước,hai tay có chút run rẩy, ngẩng đầu,chạm vào bàn tay của Thẩm Thành, lạnh quá, là sự thật.

__”Thẩm Thành a...” Thẩm Hạ Đông đột nhiên nở nụ cười,nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn,”Là con sao ? Thẩm Thành ?”

Thẩm Thành nhìn hần không nói lời nào,đôi mắt chớp chớp,trong mắt toát lên vẻ mê mang.

__”Tiên sinh, người biết người này sao ? Là thân thích của người ?” một lão nhân quét dọn vệ sinh xuất hiện bên cạnh.

__”Ai, người này ở đây vài ngày rồi, luôn quanh quẩn xung quanh đây, không chịu đi. Người hỏi hần , hần cũng không thèm trả lời người. Ngài mau mau mang hần về nhà đi,một đứa nhỏ mà cả ngày cứ lang thang ở bên ngoài thì không tốt đâu.” Nói xong, lão nhân lắc đầu tức giận bỏ đi.

Đôi mắt Thẩm Hạ Đông có chút chua xót,vươn tay về phía Thẩm Thành “Thẩm Thành, về nhà với ba ba đi...”

Thẩm Thành vẫn không nói lời nào, chỉ đứng bất động,tò mò nhìn Thẩm Hạ Đông

__”Thẩm Thành...” Thẩm Hạ Đông có chút khẩn trương,”Về nhà với ba ba đi...” Thẩm Hạ Đông lại vươn tay về phía hần , Thẩm Thành vẫn bất động như trước.

Thẩm Hạ Đông cảm thấy không bình thường , Thẩm Thành tại sao lại như vậy ?

__”Thẩm Thành, ba là ba ba của con. Con còn nhớ rõ không ?” Hần miễn cưỡng nở nụ cười với Thẩm Thành.

__Đến, về nhà với ba ba.

Thẩm Thành không để ý tới hần, chỉ chăm chú nhìn tay hần.

Giằng co một hồi lâu,Thẩm Hạ Đông xoay người sang chỗ khác,đi về phía trước vài bước. Hần muốn xem thử Thẩm Thành có đi theo mình hay không,một bên dưng quang khóe mắt nhìn về phía sau.

Quả nhiên, Thẩm Thành lệch đầu sang một bên,không bao lâu liền đuổi theo.

Thẩm Hạ Đông dừng lại,hần trợn to hai mắt nhìn xuống chân Thẩm Thành.

Hần không có nhìn lầm...

Vừa rồi thật sự là phiêu (lướt),là phiêu sao ?

Vậy Thẩm Thành đến tột cùng là người hay quỷ ?

Vì muốn xác định Thẩm Thành là người hay quỉ,Thẩm Hạ Đông lại đi về phía trước vài bước,Thẩm Thành cũng đi theo vài bước.

Lạ thật...

Thẩm Hạ Đông nghi hoặc, lại đi về phía trước vài bước,Thẩm Thành đột nhiên bất động.

Thẩm Hạ Đông lại đi thêm vài bước,Thẩm Thành chuyển động thân thể lướt nhẹ đến chỗ hần.

Thẩm Hạ Đông không thể tin được tròn to hai mắt, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ?

Hần do dự mở miệng “Thẩm Thành ?”

Người được gọi ngẩng đầu nhìn Thẩm Hạ Đông.

__”Ba là ba ba của con...” Thẩm Hạ Đông lập tức có chút chột dạ,tay chân luống cuống. Hai từ “Ba ba” này, hần căn bản không xứng đáng , không phải sao ?

Thẩm Thành lúc này rất lạ, thật sự rất lạ...

Trừ bỏ bề ngoài giống nhau như đúc,biểu tình lại hoàn toàn bất đồng,tựa như một đứa trẻ mờ mịt mất đi phương hướng.

Thẩm Hạ Đông mỗi khi đi về phía trước một bước, hần sẽ đi theo một bước.

Thẩm Hạ Đông ngừng lại, hần cũng ngừng lại. Sau đó dùng đôi mắt đờ đẫn nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông bị nhìn như vậy không khỏi cảm thấy vừa chột dạ lại xấu hổ, nhưng vẫn tiếp tục tiến về phía trước,dẫn Thẩm Thành về nhà.

May mắn bây giờ là buổi tối, người không nhiều lắm,bằng không Thẩm Thành cứ lướt đi như vậy chắc chắn sẽ dọa một đám người sợ chết khiếp.

__Tối rồi.

Thẩm Hạ Đông đứng trước căn hộ của Thẩm Thành,người phía sau giữ một khoảng cách với hần, không tới gần cũng không rời đi,vẫn đứng bất động nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Thành thật sự không còn nhớ rõ chuyện gì sao ? Thẩm Hạ Đông nhìn thẳng vào đôi mắt kia, ý đồ tìm ra chút sơ hở,nhưng lại không phát hiện có gì bất thường. Ngược lại còn khiến bản thân mình cảm thấy hoảng hốt.

Ánh mắt mê mang đó, khiến hần nhớ tới những tủi nhục mà Thẩm Thành đã phải trải qua cũng như tội lỗi của bản thân hần, Thẩm Hạ Đông né tránh, không dám nhìn Thẩm Thành nữa.

Vì chứng thực xem Thẩm Thành có còn nhớ gì hay không, Thẩm Hạ Đông thử đứng trước cửa, muốn xem phản ứng của hần như thế nào.

Ai ngờ Thẩm Thành vẫn nhìn chăm chăm hần, phiêu đến trước mặt hần,ngẩng đầu nhìn Thẩm Hạ Đông.

Lộ ra biểu tình hệt như một đứa trẻ.

Thẩm Hạ Đông sờ sờ mũi, cúi đầu tránh khỏi tầm mắt của hần.

Thẩm Thành làm sao vậy ? Đột ngột lại xuất hiện ? Là người hay quỉ ? Nó thật sự là Thẩm Thành sao ?

Thẩm Hạ Đông tràn đầy nghi hoặc.

Đột nhiên “Thông!” một tiếng vang lên,khiến Thẩm Hạ Đông sợ tới mức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thẩm Thành ngã sấp xuống bậc thang, hai tay đang cầm thứ gì đó,hoàn toàn không thèm để ý tới tư thế hiện tại của mình,cứ nhìn chăm chăm đồ vật trong tay.

Thẩm Hạ Đông vội vàng đi qua đỡ hần dậy. Trong tay Thẩm Thành là một chiếc điện thoại, Thẩm Hạ Đông mới phát hiện di động của mình bị mất.

__”Té có đau lắm không ?” Thẩm Hạ Đông đỡ Thẩm Thành dậy, phúi sạch bụi bặm đang bám trên người của hần.

Thẩm Thành không nói lời nào, cứ nắm chặt chiếc điện thoại không chịu buông tay.

Mang Thẩm Thành vào nhà, Thẩm Hạ Đông vốn định để hắn ngồi trên salon

Chính là mỗi khi mình đi đến đâu, hắn đều theo sát sau lưng mình. Làm thế nào cũng không chịu ngồi yên.

Thẩm Hạ Đông vốn định gọi điện hỏi Trương Mục, xem sự phụ hắn có giúp gì được hay không, hỏi xem chuyện này rốt cuộc là như thế nào ? Nhưng mà sau khi lấy lại điện thoại từ tay Thẩm Thành, bấm số, chờ đợi đối phương trả lời thì hắn lại bất gặp ánh mắt mà Thẩm Thành đang nhìn mình. Trái tim Thẩm Hạ Đông đột nhiên mềm nhũn.

Nếu sự phụ biết được chuyện này thì sao ? Hắn có đối tốt với Thẩm Thành không ? Hắn là một thông linh sư, hắn thật sự sẽ không thương tổn Thẩm Thành sao ? Còn có Trương Mục, vì muốn phá vụ án này, có thể sẽ bắt giữ Thẩm Thành để điều tra. Mặc kệ là như thế nào, đều bất lợi cho Thẩm Thành không phải sao ?

—”Uy.” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của Trương Mục.

Thẩm Hạ Đông lấy lại tinh thần, ”A...cái kia...”

—Có chuyện gì vậy Thẩm tiên sinh ?

—”Không, không có gì. Ta gọi nhầm số. Không quấy rầy người, ta tắt máy đây.” Thẩm Hạ Đông vội vàng cắt đứt cuộc gọi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Thẩm Hạ Đông muốn tra cứu tư liệu

Thẩm Hạ Đông kiên trì tìm những bài viết liên quan đến chuyện kì lạ đã xảy ra với Thẩm Thành.

Nhưng vẫn không có kết quả.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một bài viết có tựa đề tương đối bắt mắt, hắn nhấp vào.

Trong bài biết kia, có một đoạn “Không có chuyện thần quái nào mà hắn không thể giải quyết, không có loại ma quỷ nào mà hắn không thể thu phục.”

Thẩm Hạ Đông nói “Nhĩ hảo, ta muốn thỉnh giáo người một vấn đề.”

Qua một lúc, người kia hồi đáp “Hỏi đi.”

Nếu một người đã chết nhưng lại đột ngột xuất hiện, chuyện này là sao ?

Một lúc lâu sau, vẫn không thấy người kia trả lời, Thẩm Hạ Đông thở dài.

Cảm thấy phía sau có chút kì quái, đột nhiên nhớ tới trong phòng này không chỉ có một mình hắn. Hắn quay đầu lại, bất gặp ánh mắt của Thẩm Thành, tựa hồ vẫn luôn nhìn hắn như vậy, lơ lửng giữa không trung, vẫn không nhúc nhích.

Cảnh tượng này thoát nhìn có chút dọa người, Thẩm Hạ Đông vươn tay kéo hắn xuống “Đừng, đừng ở trên đó...”

Thẩm Thành chớp chớp đôi mắt, đến bên cạnh hắn

Lúc này, người kia mới trả lời “Chắc hắn là quỷ hồn.”

Nếu quỷ hồn lại đột nhiên tiêu thất thì sao ?

Vậy thì hắn đã hoàn toàn chết đi.

Nhưng sau đó lại xuất hiện một lần nữa ?

Đối phương trầm mặc một hồi, sau đó hỏi, xuất hiện ở nơi nào ?

Nơi hắn từng chết đi.

Người nọ nói :Không có khả năng!

Ta nói thật, người có biết đây là chuyện gì không ?-Thẩm Hạ Đông vội vàng hỏi

Người nọ nói – Chuyện này là thật chứ? Người đang ở đâu ? Có thể để ta đến nhìn tận mắt sao ?

Thẩm Hạ Đông nói :Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta!

Chỉ có một khả năng, đó là trọng sinh.

Nhưng hắn có thể lơ lửng giữa không trung thì sao ? Người nói thật chứ ?

Ân.

Có thể nói cụ thể hơn được không ?

Thân thể hắn có thể bay lên,nhưng hắn lại không hề biết chúng ta là ai,ngài có biết là vì sao không ?

Vài phút sau, người nọ trả lời “Chắc chắn là trọng sinh,loại chuyện này rất hiếm khi phát sinh. Bọn họ sẽ trọng sinh tại nơi mà mình từng chết đi, vừa mới bắt đầu ý thức sẽ rất mơ hồ, người luôn ở trạng thái mê mang, không nhớ được chuyện đã xảy ra trước kia. Lúc đầu chỉ là phước linh(?), sau đó sẽ từ từ thành hình.”

Nhưng hắn lại theo ta về nhà.

Người là người như thế nào với hắn ? Nếu như là người thân,hoặc là người mà hắn vô cùng để ý khi còn sống, nếu gặp được, linh hồn của hắn sẽ tự động theo người về nhà.

Vậy hắn là người hay là quỷ ?

Tình huống mà người nói ta vẫn chưa dám xác định, tốt nhất người nên để ta xem thử, người có thể cho ta biết phương thức liên lạc với người sao ? -Người kia hỏi.

Thẩm Hạ Đông lại tắt máy tính.

Biết được đáp án, Thẩm Hạ Đông không thể nói rõ tâm tình của mình lúc này,lại nhìn..nhìn Thẩm Thành,Thẩm Hạ Đông nhìn đến xuất thần,trong đầu không biết đang suy nghĩ điều gì.

__”Kittttt...” một âm thanh chói tai , kéo thật dài vang lên đánh thức Thẩm Hạ Đông.

Hắn ngẩng đầu , nhìn thấy Thẩm Thành đang cầm một tách trà ma sát lên mặt bàn.

Thẩm Hạ Đông đi qua,”Thẩm Thành...buông tách trà ra..”

Lúc trước, hắn chưa bao giờ dám nói chuyện với Thẩm Thành như vậy,chính xác hơn là một câu cũng không dám nói.

Thẩm Thành thật sự thả tách trà ra, quay đầu nhìn Thẩm Hạ Đông,nhìn hắn không chớp mắt.

Thẩm Hạ Đông không khỏi hoảng loạn,vội vàng đứng dậy đi vào toilet “Ba đi pha nước ấm cho con tắm...”

Thẩm Thành bám theo sau, nhìn nhắt cử nhắt động của Thẩm Hạ Đông,vào toilet, Thẩm Hạ Đông mở vòi nước nóng.

Quay đầu lại liền bắt gặp vẻ mặt tò mò của Thẩm Thành, hắn hỏi “À, con lạnh không...?”

Thẩm Thành nhìn hắn, ngay lúc Thẩm Hạ Đông đã nghĩ Thẩm Thành sẽ không trả lời hắn thì Thẩm Thành lại mở miệng “Lãnh...lãnh...lãnh...”

Thẩm Hạ Đông vừa nghe có chút khiếp sợ nhưng ngay lập tức liền cảm thấy vui sướng,cao hứng hệt như lúc Thẩm Thanh bắt đầu tập nói.

__Lạnh không ? Lạnh lắm phải không ?

Thẩm Hạ Đông quá mức kích động đưa tay kéo Thẩm Thành tới gần mình, tay Thẩm Thành thật sự rất lạnh.

Tuy nói lãnh, nhưng không còn cảm giác lạnh thấu xương như lúc còn là quỷ hồn,mà lại giống như một người bình thường.

__”Lãnh...lãnh...lãnh...” Thẩm Thành tiếp tục lặp đi lặp lại,đờ đẫn nhìn Thẩm Hạ Đông.

__”Lạnh lắm phải không ?” Thẩm Hạ Đông hỏi.

__”Phải không, phải không...” Thẩm Thành học theo lời Thẩm Hạ Đông.

__Ba ba đang hỏi con.

__”Ba ba, ba ba...” Thẩm Thành tiếp tục lặp lại lời hấn,hơn nữa còn không ngừng nói.

Thẩm Hạ Đông nhất thời có cảm giác thất bại nặng nề.

Nhìn Thẩm Thành như vậy, trong lòng hấn cảm thấy vô cùng đau xót! Âm thầm áp chế thanh âm ghen ngào đang dâng trào mãnh liệt trong cổ họng, Thẩm Hạ Đông thử độ ấm của nước, vừa lúc thích hợp.

Hấn vốn định giúp Thẩm Thành tắm rửa,nhưng lúc hấn muốn cởi áo Thẩm Thành ra thì hai tay đột nhiên cứng lại,hấn chợt nhớ tới hai lần bị Thẩm Thành xâm phạm, tay không khỏi phát run, không dám tiếp tục động tác.

Thẩm Thành nhìn chằm chằm về phía vòi sen đang không ngừng xả nước.

Thẩm Hạ Đông có chút xấu hổ nói “Con tự tắm đi.” Nói xong liền xoay người rời khỏi.

Vừa mới bước ra cửa toilet, phía sau lại truyền đến tiếng nước rầm rầm,Thẩm Hạ Đông liền quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Thẩm Thành đứng dưới vòi sen, từng giọt nước xuyên thấu qua cơ thể hấn ,rơi xuống mặt đất.

Dường như không chạm được vào nước ,khiến Thẩm Thành có chút thất vọng, hấn ném vòi sen xuống đất,tò mò nhìn hồi lâu, sau đó lướt tới chỗ Thẩm Hạ Đông.

__”Con...con...cái kia...” Thẩm Hạ Đông không biết nên nói gì.

Thẩm Thành dường như rất có hứng thú với lời nói của hấn,cũng học theo “Con...Con...cái kia...”

Nhưng mặt không đổi sắc mà nói những lời như vậy, sẽ rất quý dị, khiến người ta cảm thấy không khí có chút âm trầm..

__”Không có gì.” Thẩm Hạ Đông trợn mắt, há hốc mồm nhìn Thẩm Thành. Sau đó lập tức lắc đầu, nhanh chóng đi ra ngoài.

Thẩm Thành vẫn cứ dai dẳng bám theo phía sau,luôn mồm lặp lại “Không có gì...không có gì...”

Thẩm Hạ Đông dừng lại, quay đầu nói “Cái kia...”

Thẩm Thành cũng ngừng lại, nói “Cái kia...”

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Thẩm Hạ Đông thấy Thẩm Thành như vậy, không biết nên làm thế nào cho đúng, nếu thật sự như lời người kia nói,ý thức của Thẩm Thành bây giờ tạm thời còn mơ hồ, nhưng đến khi hấn nhớ lại thì sao ? Vậy phải làm thế nào đây ? Thẩm Hạ Đông không dám nghĩ tiếp.

Để Thẩm Thanh ngủ trong khách sạn, Thẩm Hạ Đông có chút không yên lòng, nhưng Thẩm Thành cứ dính hấn chặt như thế, hấn cũng không thể đi ra ngoài.

Không đợi Thẩm Hạ Đông nghĩ nhiều,di động liền reo lên,hấn tưởng là Thẩm Thanh “Uy, Tiểu Thanh.”

Đầu dây bên kia ngắt ngủi một trận trầm mặc,có lẽ là do tín hiệu không được tốt, phát ra một loại âm thanh sần sật sần sật,khiến Thẩm Hạ Đông cảm thấy hoảng hốt.

Chẳng lẽ...chẳng lẽ là...

Trần Lệ !?

__”Ai vậy ?” Thắm Hạ Đông hỏi, đầu dây bên kia vẫn im lặng.

Thắm Hạ Đông lập tức trở nên khấn trương, đi tới đi lui trong phòng khách “Ai vậy ? Nói gì đi chứ!”

__”Hạ Đông...” giọng nói khàn khàn, trộn lẫn với những âm thanh như tiếng kim loại nặng ma sát trên mặt đất, khiến lỗ tai người ta đau buốt.

Nhưng Thắm Hạ Đông lại rất quen thuộc với giọng nói này... Là Trần Động !

Tay hắn run run, điện thoại rơi xuống mặt đất, người trong điện thoại tiếp tục “Là cha đây...”

Thắm Hạ Đông sợ hãi lui về sau mấy bước, trên trán lấm tấm mồ hôi “Nhạc phụ... người.. người.. người không phải..”

__”Ta chưa chết.” Trần Động nói.

__Nhưng rõ ràng tin tức nói... Người...

__”Đó là tin giả.” Trần Động tựa hồ rất mỗi mệ.

Thắm Hạ Đông nhìn thoáng qua Thắm Thành, Thắm Thành không có phản ứng gì, giống như một con rối gỗ đứng bất động nhìn Thắm Hạ Đông, chỉ có hai tròng mắt chuyển động, quan sát nhất cử nhất động của Thắm Hạ Đông.

Thắm Hạ Đông nuốt một ngụm nước bọt, bán tín bán nghi đi tới, nhấc điện thoại lên “Tại sao người lại làm như vậy ?”

Đầu dây bên kia, Trần Động nói “Ta không còn cách nào khác, công ty phá sản. Nợ nần ngập đầu, ta chỉ có thể trốn chui trốn nhủi. Ta luôn luôn mơ thấy ác mộng, ta thật sự chịu không nổi nữa. Ta biết là nó tới tìm ta...”

Công ty phá sản, tại sao mình lại không biết gì hết ?

Thắm Hạ Đông nhú mào, nhưng chợt nhớ tới, hắn từng trốn ở chỗ này vài ngày không bước chân ra ngoài, chẳng lẽ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Trần gia liền biến thành như vậy ? Sao lúc đó Trần Lệ không chịu nói gì hết ? Không, nàng sẽ không nói, nàng kiêu ngạo như vậy sao có thể nói chuyện này cho mình biết, huống chi hắn đã trở mặt với nàng, đã không còn liên quan gì tới hắn, không phải sao ?

__”Nhạc phụ, tại sao người lại làm như vậy ? Nhiều năm về trước rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ? Người nhất định biết, đúng không ?” khi Thắm Hạ Đông hỏi vấn đề này, Trần Động không nói gì, chỉ nặng nề thở dốc.

__Người nói cho ta biết, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì ?

__”Ta...ta biết nó nhất định sẽ tới tìm ta, cho nên ta phải trốn, ta đáng chết...ta đáng chết...” đầu dây bên kia phát ra những tiếng đứt quãng, tựa hồ còn mang theo từng đợt nước nở.

Thắm Hạ Đông hỏi “Người nói cho ta biết, bây giờ người đang ở đâu ?”

__”Ta đáng chết...Ta đáng chết...Sàn sạt...Đô...” Trần Động lắp bắp, một hồi liền bị tiếng sàn sạt lấn áp, cuối cùng chặt đứt điện thoại.

__Nhĩ hảo, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Vẫn gọi, vẫn gọi, nhưng vẫn không có tín hiệu.

Trần Động chưa chết!

Trần Động đang ở đâu ? “Nó” là ai ?

Thắm Hạ Đông trầm nghĩ nhanh chóng tìm ra Trần Động, hỏi rõ ràng chuyện đã xảy ra năm đó.

Chính là phương thức liên lạc duy nhất đã bị chặt đứt, Thẩm Hạ Đông muốn cầu cứu cảnh sát, nhưng khi hắn quay đầu nhìn Thẩm Thành, hắn lại bắt đầu do dự, không may Thẩm Thành bị phát hiện thì làm sao bây giờ ?

Thẩm Hạ Đông không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, hắn biết ngồi ở chỗ này sốt ruột cũng vô dụng, nhưng vẫn cố gắng suy nghĩ xem mình nên làm những gì, không để cho bản thân cứ mãi ngồi một chỗ mà chờ đợi.

Hắn ngẩng đầu nhìn Thẩm Thành, trong nháy mắt hắn cứ tưởng mình nhìn lầm rồi, hắn đã nghĩ tới Thẩm Thành bây giờ chính là người thiếu niên âm trầm lúc trước.

Nhưng lập tức, hắn liền bỏ qua suy nghĩ này.

Hai cha con nhìn nhau, cuối cùng Thẩm Hạ Đông ngừng lại trước, hắn đi vào phòng ngủ của Thẩm Thành, Thẩm Thành tự nhiên cũng đi theo.

—”Con buồn ngủ không ? Ngủ...” Thẩm Hạ Đông vỗ vỗ giường, Thẩm Thành bất vi động sớ.

Thẩm Hạ Đông nằm nửa người trên giường làm mẫu, kiên nhẫn nói “Nhắm mắt lại, ngủ.”

Thẩm Thành lắc lư thân thể, chớp mắt liền nằm lên giường.

Thẩm Hạ Đông nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn có chút kì quái, dù sao hắn chưa từng ở chung với Thẩm Thành như vậy, luôn cảm thấy không được tự nhiên. Lúc Thẩm Hạ Đông sắp rời khỏi phòng, hắn đột nhiên nhớ tới tầng hầm kia, căn hầm âm u ngay dưới giường Thẩm Thành.

Về sau...phải khóa nó lại mới được...

Thẩm Hạ Đông lặng lẽ khép cửa phòng. Thời điểm xoay người đi, hắn đã nghĩ, nếu Thẩm Thành vẫn là Thẩm Thành của lúc trước, liệu hắn có dám vươn tay, mang Thẩm Thành về nhà không ? Hắn dám sao ?

Trên giường Thẩm Thành vẫn nằm đó, hai mắt khép chặt.

Một mảnh yên tĩnh qua đi, đầu ngón tay hắn bắt đầu giật giật, mắt mở to, mang theo tử khí âm trầm quái dị.

Hắn nhìn cửa phòng đóng chặt, thông thả ngồi dậy.

Hắn đi đến cửa sổ, ánh mắt đảo một vòng xung quanh phòng, sau đó dùng đôi tay tái nhợt của mình dán vào cửa kính, chăm chú dõi theo thân ảnh đang vội vàng qua đường của Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Thành kề sát cửa sổ, trong mắt phát ra âm lãnh đáng sợ, tầm mắt gắt gao theo sát Thẩm Hạ Đông, gióng như cả thân thể hắn đều đang quấn lấy Thẩm Hạ Đông “Của ta..của ta..”

Một tiếng kia, trầm thấp mà thông thả, mang theo một loại bệnh hoạn khàn khàn, cùng với những tiếng nhỏ vụn rên rỉ hưng phấn phát ra từ trong cổ họng...

Thẩm Hạ Đông đã hoàn toàn quên mất, lúc đầu...

Chỉ có lúc đầu ý thức mới mơ hồ mà thôi...

Lại thật không ngờ, chỉ qua vài ngày mê mang, không biết từ lúc nào thì Thẩm Thành đã trở về bộ dáng như lúc ban đầu...

Có lẽ là chỉ giây tiếp theo, hắn thật sự đã không ngờ tới.

Thẩm Hạ Đông muốn đi đâu ? Chính hắn cũng không biết, hắn đi lang thang ngoài đường, đến những nơi mà hắn đã từng đi qua, như vậy tìm được Trần Lệ cùng Trần Đông sao? Không chừng hắn sẽ gặp may mắn ?

Loại tìm kiếm một cách mù quáng này có thể xem như là hắn đang tự an ủi bản thân mình, Thẩm Hạ Đông muốn chứng minh hắn không phải là kẻ vô dụng, mặc kệ là có kết quả hay không, ít nhất hắn đã cố gắng hết sức mình.

Kỳ thật, hắn rất cần một chút thời gian để ngẫm lại những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, sắp xếp lại những suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu hắn.

Thời gian trôi quá nhanh, hắn hút hết một điếu thuốc, hắn sớm đã bị tra tấn không ra hình người, đôi mắt thâm đen, nhìn qua liền biết tinh thần hắn đang rất kém, trở thành một nam nhân quần bách sống trong tuyệt vọng.

Hắn dựa vào vách tường nơi cuối con đường, hộp thuốc lá trống rỗng. Dạ dày không ngừng kêu gào, có lẽ là đói bụng, hắn mới nhớ tới đã thật lâu rồi, hắn chưa có được một bữa cơm ngon miệng. Muốn mua chút gì đó chống đỡ, hắn lục lọi khắp người, nhưng chỉ còn sót lại tờ một trăm nhân dân tệ cùng vài đồng tiền lẻ.

Thẩm Hạ Đông nhìn số tiền ít ỏi trong tay mà cười, tiếng cười tràn ngập trào phúng.

Thẩm Hạ Đông, người thật sự xong rồi.

Thân thể đông cứng, Thẩm Hạ Đông giật giật chân, trời sắp sáng.

Thẩm Hạ Đông thở ra một hơi sương trắng xóa, muốn thả lỏng tinh thần một chút.

Dù không muốn nhưng hắn vẫn gọi điện Trương Mục, báo cho Trương Mục biết hôm qua mình vừa nhận được điện thoại của Trần Đông.

Tận dụng thời gian thư thả, Thẩm Hạ Đông đi đón Thẩm Thanh, lúc mở cửa ra, Thẩm Thanh hai mắt phấp phồng đứng trước mặt hắn, thanh âm khàn khàn, rõ ràng là đã khóc.

Nàng hỏi “Ba ba, có thật không?”

—”Sao?” Thẩm Hạ Đông vô lực nhìn nàng.

Thẩm Thanh cúi đầu “Ba ba, chuyện ba mẹ ly dị là thật sao? Mẹ Mẹ ...thật sự không cần con nữa sao?”

Thẩm Hạ Đông nhìn nàng không nói gì, Thẩm Thanh nhào vào ***g ngực hắn, Thẩm Hạ Đông không kịp phản ứng, thân thể loạng choạng một chút, ngay sau đó nghe thấy tiếng gào khóc của Thẩm Thanh.

Thẩm Hạ Đông chết lặng, dùng đôi tay cứng ngắt vỗ vỗ lưng Thẩm Thanh “Thực xin lỗi...”

—Tại sao lại không cần con? Tại sao chứ? Ba ba, ba cũng không cần con sao?

Thẩm Thanh càng khóc lớn, Thẩm Hạ Đông không trả lời, hắn biết Thẩm Thanh đã thật sự tin lời mình nói, cho nên mới có phản ứng như vậy.

Như thế rất tốt...

—”Ba ba mệt muốn chết...” những lời này, hắn chỉ có thể nói trước mặt con gái mình, bởi vì nàng không biết, nàng hoàn toàn không biết hắn đã phạm phải những lỗi lầm gì, trong cảm nhận của nàng, mình không hề dơ bẩn...

Hắn thật sự quá mệt mỏi, tinh thần mệt, thể xác mệt, nhưng hắn lại không có tư cách để than thở. Nói thế nào đi nữa, thì mệt cũng do bản thân hắn tự tìm. Thẩm Hạ Đông mặc danh kì diệu lộ ra một nụ cười, theo tiếng khóc nức nở của con gái, hốc mắt cũng thấm ướt một mảnh.

Cũng không phải chỉ một mình hắn phải chịu đựng thống khổ, người khác cũng chẳng hơn gì hắn.

—Về nhà với ba ba đi.

Nhà ai? Chỗ kia cũng không phải nhà của mình, đó là nhà của Thẩm Thành, của Dương Hoàng, một nơi tràn ngập tội ác.

Bọn họ không còn chỗ nào để đi cả.

Thẩm Thanh thật nghe lời, nhìn Thẩm Hạ Đông như vậy nàng cũng không dám khóc nháo nữa, tuy rằng nàng rất sợ phải sống ở nơi đó, trong nhận thức của nàng chồng chất những ấn tượng không tốt về người ca ca đã chết kia, mà nơi đó lại là nhà của ca ca.

Nhưng khi nàng cẩn thận quan sát ba ba, nhìn chút tiền ít ỏi mà ba ba chắt nhặt đưa cho tài xế, nàng lại không dám đưa ra bất cứ yêu cầu gì.

Tại sao ba ba và mẹ mẹ ly hôn ? Tại sao mẹ mẹ muốn vứt bỏ mình ? Rõ ràng, mẹ mẹ yêu mình như vậy... Chính là nàng vẫn tin lời Thẩm Hạ Đông nói, mẹ mẹ cho tới bây giờ vẫn chưa tới thăm nàng, hơn nữa ba ba cũng không giống như đang giả vờ, thật sự nàng không thể tìm ra lý do để nghi ngờ, ba ba gạt mình làm gì chứ ?

—”Đói bụng không ?” Thẩm Hạ Đông hỏi, Thẩm Thanh có chút do dự nhưng vẫn lắc đầu “Con không đói.”

Thẩm Hạ Đông đi mua bữa sáng cho Thẩm Thanh, Thẩm Thanh tiếp nhận bánh bao cùng một ly sữa đậu nành từ tay Thẩm Hạ Đông, nếu là trước kia nàng sẽ không ăn cái này, nhưng nàng rất đói, điều kiện cũng không cho phép, nàng chỉ có thể vui vẻ ăn vào.

Thẩm Hạ Đông có chút ghen ngào “Thực xin lỗi, Tiểu Thanh, ba ba sẽ cố gắng kiếm tiền để cho con có một cuộc sống tốt nhất. Nhưng mà hiện tại...con chịu khó chấp nhận một chút...”

—”Con không sao.” Thẩm Thanh nhỏ giọng. Xem ra vẫn cần thời gian thích ứng.

Đến cửa, Thẩm Hạ Đông lấy chìa khóa, hắn vẫn do dự, mở cửa ra, Thẩm Thanh sẽ nhìn thấy Thẩm Thành, vậy phải làm sao bây giờ ? Giải thích như thế nào đây ? Thẩm Thanh có bị dọa sợ hay không ?

Nhưng hắn còn muốn đến chỗ Trương Mục, Thẩm Thanh tất nhiên không thể đi theo, Thẩm Thanh nhất định sẽ biết hết mọi chuyện, mà hắn để Thẩm Thanh ở nơi khác cũng không yên lòng.

Thẩm Thành như vậy ...Hắn sẽ không không gì Thẩm Thanh đi ?

Chính là vậy nhất Thẩm Thanh nhìn thấy Thẩm Thành liền hoảng sợ thì làm sao bây giờ..

Trong lúc Thẩm Hạ Đông luôn mãi đắn đo đi suy nghĩ, Thẩm Thanh đã đi qua mở cửa, Thẩm Hạ Đông lập tức đình chỉ hô hấp.

Thẩm Thanh thò đầu, dò xét bên trong một chút, sau đó mới bước vào.

Thẩm Hạ Đông theo sau, quét mắt nhìn khắp phòng, Thẩm Thành không có. Hắn vội vàng chạy vào phòng, Thẩm Thành cũng không ở trên giường.

—”Ba ba.” Thẩm Thanh gọi hắn, Thẩm Hạ Đông liền ngẩn người, quay đầu lại.

—”Ba ba, ba làm sao vậy ?” Thẩm Thanh hỏi.

Thẩm Hạ Đông tròn to hai mắt nhìn về phía trước, Thẩm Thành đang đứng ngay bên cạnh Thẩm Thanh!

Thẩm Thanh dường như không hề phát hiện ra hắn, còn hỏi “Ba ba, ba làm sao vậy ?”

Nàng nhìn trái nhìn phải, trong lòng có chút sợ hãi, “Ba ba, ba đang làm gì vậy ? Đừng làm con sợ!”

Nàng chạy tới, nắm lấy hai cánh tay Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông nhìn Thẩm Thành, cứng ngắt lắc lắc đầu “Không có gì...cổ ba ba bị rút gân mà thôi...”

Lúc này, đứng đối diện, Thẩm Thành ngẩn đầu.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

—Tiểu Thanh, ra ngoài với ba ba không ? Ra ngoài chơi một lát, ba ba phải đi có chút việc.

Thẩm Hạ Đông kéo Thẩm Thanh ra ngoài, Thẩm Thành vẫn nhìn bọn họ không nói gì, lúc lướt qua người Thẩm Thành, Thẩm Hạ Đông cúi đầu không dám nhìn mặt hắn.

Thẩm Thanh không cự tuyệt, nếu ba ba đi rồi nàng càng không dám ở một mình trong này. Nhưng đến cửa, Thẩm Thanh đột nhiên dừng lại “Ba ba, con phải đi đâu bây giờ ?”

Nàng cúi đầu, thanh âm rầu rĩ, bàn tay nắm chặt góc áo.

Thẩm Hạ Đông trầm mặc, hẳn cũng không biết nên để Thẩm Thanh ở đâu. Nếu trên người còn chút tiền, hẳn sẽ không lo nghĩ nhiều như vậy, vấn đề là hiện tại hẳn không có.

__”Không sao, ba ba, con sẽ ngồi ở quán trà sữa gần đây chờ ba. Khi ba trở về con có thể thấy ba.” Thẩm Thanh cười cười.

Thẩm Hạ Đông gật đầu nhẹ giọng nói “Thực xin lỗi, chờ ba ba giải quyết xong mọi chuyện thì cuộc sống của chúng ta sẽ trở nên tốt đẹp hơn.”

Thẩm Thanh làm bộ như không nghe thấy, cười hì hì chạy về phía trước “Ba ba, nhanh lên đi chứ! Lẽ mà quá nha!”

Thẩm Hạ Đông miễn cưỡng cười cười đi theo, nhưng hẳn chợt nhớ tới Thẩm Thành đang ở trong nhà, Thẩm Thành có đói bụng không? Nó sẽ giống như người bình thường sao?

Thẩm Hạ Đông muốn quay lại nhìn Thẩm Thành, nhưng Trương Mục lại gửi tin nhắn thúc giục hẳn.

Hẳn là không có việc gì đi? Mình sẽ nhanh chóng trở lại, chắc là không sao đâu...

Hẳn vội vàng bước đi.

Thẩm Thanh đang đi chợt dừng lại, nàng vốn định quay đầu thúc giục Thẩm Hạ Đông, tầm mắt lơ đãng quét qua nhà Thẩm Thành, tựa hồ nàng nhìn thấy cái gì đó. Thẩm Thanh nghi hoặc ngẩng đầu, bức màn nơi cửa sổ hơi hơi phất lên, không có bất luận thứ gì bất thường.

Nàng cho là mình bị hoa mắt, liền không để trong lòng, quay đầu gọi Thẩm Hạ Đông, “Ba ba, đi nhanh lên.”

Lúc đưa Thẩm Thanh đến quán trà sữa, Thẩm Thanh rất vui vẻ, cười nói với người bán hàng “Cho ta một ly trà sữa.”

Thẩm Hạ Đông nhìn Thẩm Thanh như vậy không khỏi cười khổ, con gái hẳn đã bắt đầu hiểu chuyện rồi..

__”Nếu ba ba về trễ, con nhớ ra ngoài ăn chút gì, biết không? Ba ba sẽ tận lực đến đón con càng sớm càng tốt.” Thẩm Hạ Đông sờ sờ tóc nàng, Thẩm Thanh gật gật đầu “Ba ba nhanh đi đi, thật dài dòng, hết như ông già vậy. Ba phải mau mau về đón con đó, ba ba.” “Àn.” Thẩm Hạ Đông cười cười rời đi.

Thẩm Thanh vô lực ngẩng đầu, nhìn theo bóng dáng Thẩm Hạ Đông, chớp chớp mắt, vui vẻ trên mặt biến mất sạch sẽ, cô đơn cúi đầu.

__”Người nhận được điện thoại của hẳn vào lúc nào?” Không đợi Trương Mục mở miệng, Đặng Dương hỏi trước.

Thẩm Hạ Đông nói “ Là đêm qua.”

__”Vậy hôm qua sao người không chịu báo ngay cho chúng ta biết, đáng lẽ người phải nhanh chóng trình báo.”

__”Ta rất sợ phiền toái.” Thẩm Hạ Đông cúi đầu, có chút chột dạ.

Trương Mục nhìn hẳn, mút mút que kẹo “Không sao, chúng ta có biện pháp tra ra vị trí của Trần Đông, đừng lo lắng.”

__”Thì ra Trần Đông chưa chết. Chắc chắc.” lão Trần đứng một bên lẩm bẩm.

__”Nói hẳn vì chuyện công ty phá sản mà dùng cách này để đào thoát thì cũng không hẳn, theo ta, chắc hẳn hẳn đang né tránh cái gì đó, ta thấy chuyện này cũng dễ hiểu. Hẳn hẳn đã biết trước chuyện gì đó, luôn chăm chú quan sát nơi này, biết hết nhất cử nhất động. Sau lại gặp chuyện, trong lòng hẳn có quỷ, tự nhiên sẽ muốn chạy trốn. Hẳn đang sợ hãi.” Đặng Dương vẫn cúi đầu nói.

Trương Mục không nói gì, xem như đồng ý với ý kiến của Đặng Dương.

Lão Trần thấy Đặng Dương nói chuyện nhưng không thêm đề ý đến hẳn, hai người vẫn còn đang giằng dỗi.

Tìm được tung tích của Trần Đông, thì ra đối phương vẫn đang ở trong nước!

Chẳng lẽ đối phương chưa từng rời đi ?

Vị trí của Trần Đông cách nơi này không xa, khoảng hai giờ lái xe, nhưng đối với Thẩm Hạ Đông mà nói thì thật sự quá xa...

Hắn còn có hai đứa con đang chờ hắn về, Thẩm Thanh đang ngồi bên ngoài còn Thẩm Thành thì ở trong nhà.

Thẩm Hạ Đông vốn định không đi, nhưng hắn rất muốn làm rõ chuyện này nên quyết định đi theo. Phó thác con gái cho lão Trần, lão Trần sẵn khoải đáp ứng, hơn nữa còn bảo đảm sẽ giúp hắn giữ bí mật, không để Thẩm Thanh biết chuyện.

Còn Thẩm Thành thì sao...

Thẩm Hạ Đông cảm thấy lo lắng...

Thừa lúc không ai chú ý, hắn lẳng lặng gọi điện về nhà, nhưng hắn cũng không biết có người nghe điện thoại hay không...

Bấm số, chuông đổ thật lâu không có người tiếp, Thẩm Hạ Đông thử gọi lần thứ hai, nhưng vẫn như thế.

Đang lúc hắn định bỏ cuộc, thì đột nhiên có người bắt máy.

Đầu dây bên kia không có thanh âm, Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu nhìn người bên cạnh, cũng không dám nói nhiều, chỉ nói “Ba, ba tối nay sẽ trở về.”

Không biết nên nói gì, Thẩm Hạ Đông suy nghĩ thật lâu mới nghẹn ra một câu “Chờ ba trở về...”

Nói xong liền vội vàng cúp điện thoại, trước khi tắt máy, nghe được một tiếng “Ân.”

Tựa hồ là giọng nói của Thẩm Thành...

Trương Mục vừa vặn nghe được lời nói của Thẩm Hạ Đông, không khỏi nghi hoặc, hắn gọi cho ai vậy ? Trong nhà còn có người nào sao ? Trương Mục nheo mắt nhìn Thẩm Hạ Đông.

— “Xuất phát.” Đặng Dương hô một tiếng, Thẩm Hạ Đông nhét điện thoại vào túi, đi theo.

Nơi ở của Trần Đông khá vắng vẻ. Bọn họ tìm được Trần Đông trong một ngôi nhà bị bỏ hoang, lúc đó Trần Đông đã hôn mê bất tỉnh. Cả người chật vật chịu không nổi, cơ thể còn đang sốt cao.

Thẩm Hạ Đông nhìn hắn như vậy trong lòng cũng không cảm thấy khó chịu hay chua xót.

— “Các người cuối cùng cũng đến...” thanh âm Trần Đông khàn khàn, nặng nề mở mắt, nhìn lướt qua đám người, tầm mắt dừng lại trên người Thẩm Hạ Đông.

Sau đó nức nở lắc đầu “Thực xin lỗi...”

— “Đừng nói lời xin lỗi với ta, người không có lỗi gì với ta hết.” Thẩm Hạ Đông mặt không đổi sắc lắc đầu “Ta chỉ muốn tìm hiểu rõ chuyện đã xảy ra năm đó, tại sao các người lại như vậy. Tất cả những chuyện này chắc hẳn đều có liên quan đến người phải không ?”

Trần Đông hoảng hốt, thân thể run rẩy, tựa hồ tùy thời sẽ chết đi. Ai đã biến hắn thành cái dạng này ?

— “Ta là kẻ có tội...” hắn chậm rãi nói, sau đó liên tục lắc đầu.

Tình trạng của Trần Đông rất xấu, mấy người nâng hắn vào xe, cởi bỏ áo khoác trên người hắn. Trần Đông khó khăn nói “Ta biết mình không còn bao nhiêu thời gian... Ta muốn, ta muốn sám hối...”

— “Tại sao người lại trốn tới nơi này ? Tại sao vậy ?” Đặng Dương hỏi hắn.

— Kế hoạch của người đã thành công, tất cả mọi người đều nghĩ người đã chết. Không thể tìm thấy người, vậy sao người còn chủ động liên lạc với chúng ta ?

Trần Đông dường như đã không còn tỉnh táo nữa, thật lâu sau mới động người ngẩng đầu “Ta có tội...ta không muốn tiếp tục trốn tránh nữa, ta vẫn luôn gặp ác mộng, ta sắp bị tra tấn đến điên rồi. Ta là kẻ có tội...”

Mọi người không nói gì, chờ đợi Trần Đông nói tiếp.

__Ta rất sợ. Ta biết là nó, là nó tới tìm ta...Cho dù chỉ còn lại một người nó cũng sẽ không bỏ qua...vậy nên,vậy nên ta muốn trốn...ta không thể bị nó tìm thấy...

__”Là ai ?” Trương Mục hỏi.

Thẩm Hạ Đông cũng khẩn trương nhìn Trần Đông.

Trần Đông ho khan hai tiếng “Dương Hoàng...Dương Hoàng...là nó đến tìm ta...”

Hai mắt Trần Đông mang theo khủng bố,thân thể không ngừng run rẩy..

Thẩm Hạ Đông phủ thêm áo cho hần. Một viên cảnh sát đưa qua một chai nước,giúp Trần Đông uống, làm cho hần cảm thấy thoải mái một chút.

__”Tại sao ngươi lại muốn trốn đến nơi này ?” Trương Mục thuận miệng hỏi một câu.

Trần Đông cười khổ,”Đây là ngôi nhà mà ta sống khi còn bé...ta không còn chỗ nào để trốn nữa..”

__”Vừa rồi ngươi nói là Dương Hoàng ? Dương Hoàng đã chết,làm sao có thể đến tìm ngươi được chứ ?” Trương Mục hỏi.

Trần Đông che mặt,thanh âm nghẹn ngào “Là nó...là nó...lúc cháu gái ta bị bệnh, ta có đến thăm nàng,ta nghe thấy nàng nói chuyện. Ta liền nghĩ tới Dương Hoàng,nó đã trở lại, nó trở về báo thù...Cho nên cháu gái ta mới bị điên, không, nàng không điên..Nhất định là do Dương Hoàng làm hại...Trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy,ta rất hoảng sợ cho nên ra muốn trốn đi thật xa...”

Trương Mục trầm mặc một hồi,Trần Đông tựa hồ không biết chuyện này không phải là do Dương Hoàng làm, mà hần cũng không thể tưởng tượng được, tất cả chuyện này đều do một tay Thẩm Thành gây ra. Con trai của Dương Hoàng.

Nhưng hần không muốn vạch trần, hần muốn đợi Trần Đông nói hết.

__Ngươi có quan hệ gì với Dương Hoàng ?

__Nó..nó là con gái nuôi của ta..

__Không phải con gái ruột của ngươi sao ?

__Không phải...

__Trong nhà đã có một đứa con gái, ngươi nhận nuôi thêm một đứa con gái nữa, để làm gì ?

__”Ta..ta..” Mặt Trần Đông đột nhiên đỏ lên,thân thể kịch liệt co rút,không ngừng ho khan, khạc ra máu tươi.

__”Để cho hần nghỉ ngơi một chút, khỏe lại rồi nói sau.” Đặng Dương nhíu nhíu mày, “Tình trạng như vậy phải mau chóng làm cấp cứu,gần đây có một bệnh viện, không bằng đưa hần đi đi.”

Thẩm Hạ Đông mím môi nhìn Trần Đông không nói gì,tâm tình của hần bây giờ rất phức tạp.

__”Không, không cần...” Trần Đông nắm lấy cánh tay Đặng Dương, có chút kích động, không ngừng lắc đầu.

__Đừng đưa ta đi...ta biết ta không còn nhiều thời gian...thân thể của ta, ta rõ ràng nhất..ta chỉ còn lại một hơi để nói hết chân tướng với các ngươi, ta tình nguyện chết...như vậy có thể nhanh chóng giải thoát...

Mọi người trầm mặc, Trần Đông tiếp tục nói “Kỳ thật...tất cả đều là lỗi của ta...là ta hại Dương Hoàng..Là ta hại chính con gái ruột của mình...Vốn,vốn Trần Lệ không phải như vậy...tất cả đều là ta hại nàng...”

Nói đến Trần Lệ , Trần Đông không khỏi lão lệ tung hoành,nức nở nghẹn ngào vô pháp nói tiếp.

__Sao lại nói như vậy ?

__”Lúc Trần Lệ còn nhỏ,ta và mẹ nàng đã không hòa hợp,thường xuyên cự cãi đánh nhau, hai người không ai nhường ai. Mẹ nàng tính tình rất lớn, sẽ không chịu thua. Khi đó, công ty gặp phải vấn đề,lòng ta vô cùng phiền táo,thường xuyên uống rượu...Đối với mẹ nàng, ta đã chán ghét đến cực điểm...” Trần Đông nhắm mắt, trên mặt tràn đầy hối hận “Có mấy lần...mấy lần ta đã muốn ly hôn với nàng...”

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Đoạn thời gian đó, Trần Đông cả ngày ở bên ngoài ăn chơi đàng ***, hắn không muốn về nhà, không muốn phải đối mặt với vợ mình.

Cùng lúc đó, hắn gặp được Dương Hoàng.

Khuya hôm ấy, Dương Hoàng chỉ mới mười mấy tuổi nghiêng ngả lão đảo chạy tới,phía sau còn có mấy người đang đuổi theo,Trần Đông vừa lúc dừng xe, đang nhắm mắt dưỡng thần một lát. Cửa xe đột ngột bị mở ra,cô bé kia hoảng hốt chui vào xe mình,ghế vào chỗ ngồi, kịch liệt thở dốc.

Trần Đông bị kinh động, đang muốn mở miệng mắng to,thì cô bé kia lại mang theo khuôn mặt ướt đẫm nước mắt giữ chặt tay áo Trần Đông “Thức thức, van cầu thức,đừng la lớn,đừng để bọn họ biết con đang ở đây.”

Dương Hoàng rất xinh đẹp,với tư sắc kia sợ là không nam nhân nào lại không động tâm. Đặc biệt là kẻ háo sắc như Trần Đông thì càng không ngoại lệ.

Hắn nhìn Dương Hoàng có chút sững sờ, trong mắt tràn đầy say mê.

Bên ngoài, một đám côn đồ vì tìm không thấy người mà dậm chân mắng chửi,không bao lâu liền xoay người đi chỗ khác.

__”Bọn họ đi rồi.” Trần Đông nói.

Nữ hài thấp thỏm ngẩng đầu,một tay che đi đôi mắt , vùi đầu nức nở khóc “Tạ ơn thức thức.”

__”Bọn họ đuổi theo con làm gì ? Gặp phải chuyện gì sao ?” Trần Đông cố tỏ ra là một thức thức tốt bụng, mang theo bộ mặt nhân từ giả dối hỏi Dương Hoàng.

Nữ hài không nói gì, bối rối lắc đầu,sau đó xuống xe lão đảo đi về phía trước.

Trần Đông lái xe theo sau, cố ý thả chậm tốc độ, chạy sát bên nàng “Trễ như vậy rồi, một cô bé như con ở bên ngoài không an toàn chút nào, con muốn đi đâu ? Thức thức đưa con một đoạn.”

Nữ hài vẫn cúi đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Trần Đông kiên nhẫn khuyên nhủ “Nếu bọn họ lại đuổi theo con thì làm thế nào,con hiện tại rất không an toàn,nghe lời thức thức đi. Thức thức đưa con về nhà.”

Nữ hài đột nhiên ngừng lại, nửa ngày sau mới nhẹ giọng nói “Con không có nhà.”

Trần Đông sửng sốt, lập tức nói “Thực xin lỗi.”

__”Không sao.” Nữ hài lắc đầu

__”Vậy...vậy bây giờ con định đi đâu ?

__”Con ở ký túc xá của trường.

__”Trễ như thế còn chạy ra ngoài làm cái gì ?

Nữ hài trầm mặc một hồi, sau đó nói “Con phải kiếm tiền nuôi sống chính mình,học phí còn có sinh hoạt phí. Ban ngày đi học, nên con chỉ có thể dành ra thời gian buổi tối trộm ra ngoài làm thêm.”

Trần Đông không hỏi nữa, thật lâu sau mới phát ra tiếng thở dài “Để thúc thúc đưa con về trường.”

Nữ hài do dự một hồi, Trần Đông tiếp tục nói “Yên tâm, thúc thúc không phải người xấu,hơn nữa đêm mà lang thang ngoài đường rất không an toàn, thúc thúc sẽ đưa con về trường.”

Nữ hài cuối cùng cũng gật đầu.

Trên đường, Trần Đông cùng nữ hài nói chuyện phiếm, lúc hỏi tên, nữ hài liền nở nụ cười “Con tên Dương Hoàng.”

Thời điểm nàng cười lộ lên thật sự rất xinh đẹp,mắt phượng cong cong hút hồn, đáng yêu như một con tiểu hồ ly.

Trong lòng Trần Đông kêu gào một loại ham muốn cầm thú, hấn ho nhẹ hai tiếng, quay đầu đi không nhìn nàng nữa,sợ không chế không được nội tâm đang rục rịch.

Ngày đó, Trần Đông cũng không làm gì Dương Hoàng,chỉ đưa nàng về trường.

Đứng trước cửa trường học, Dương Hoàng phát phát tay với hấn “Cảm ơn thúc thúc, thúc thúc thật tốt bụng.”

Trần Đông không nói gì thêm,quay đầu xe rồi đi,khi đi không quên nhìn thân ảnh duyên dáng của nàng qua kính chiếu hậu, nhin không được nhếch miệng cười.

Hấn là một người có danh vọng,làm chuyện cầm thú với một cô bé, nếu lỡ bị truyền ra ngoài thì sẽ gây bất lợi cho con đường sự nghiệp của mình. Thôi thì, còn nhiều thời gian, hấn có thể đợi..

Sau đó, Trần Đông thường xuyên đến trường thăm Dương Hoàng. Lúc đầu, hấn cho tiền, Dương Hoàng sống chết không nhận,Trần Đông liền nói một câu “Nhận đi,cái này là tâm ý của thúc thúc, thúc thúc cũng có một đứa con gái,thấy con gặp hoàn cảnh như vậy thúc thúc rất đau lòng. Về sau con có thể dùng phương thức khác để báo đáp thúc thúc. Thúc thúc chỉ muốn nhìn con được học hành tới nơi tới chốn mà thôi.”

Nghe câu nói chân thành như vậy,Dương Hoàng vẫn cảm thấy quẫn bách,nói không nên lời cự tuyệt.

Cuối cùng, nàng cong người, cúi đầu thật thấp trước mặt Trần Đông “Tạ ơn thúc thúc, về sau con nhất định sẽ hảo hảo báo đáp thúc.”

Trần Đông cười cười, trong lòng nghĩ, người đương nhiên phải báo đáp.

Hai người tiếp xúc một đoạn thời gian, Trần Đông không ngừng chu cấp cho Dương Hoàng,dần dần Dương Hoàng cũng có tình cảm với Trần Đông,kia bất quá cũng chỉ là thân tình mà thôi. Dù như vậy nhưng đối với Trần Đông mà nói cũng rất có lợi.

Một ngày, hấn nói với Dương Hoàng “Làm con gái của thúc thúc đi.”

Dương Hoàng sợ tới mức ngầy người,nước mắt nhin không được trào ra, cũng không thể nói nên lời.

Trần Đông than nhẹ một tiếng, giúp nàng lau đi nước mắt “Đứa ngốc, khóc cái gì. Thúc thúc rất muốn nhận con làm con gái,ngay từ đầu thúc đã có ý định này rồi,một cô bé như con sao có thể chịu được áp lực cuộc sống nặng nề như thế này. Nếu con là con gái của thúc,thúc thúc sẽ có thể một đứa trẻ, cũng không cảm thấy có cô quạnh, Trần Lệ nhà thúc cũng có thêm một người chị cùng chơi với nó.”

Nói một hơi, Dương Hoàng vẫn im lặng như trước,nước mắt không ngừng rơi.

__”Nếu con không muốn cũng không sao, đừng khóc.”

Dương Hoàng vội vàng lắc đầu “Không, không phải ...thúc thúc, con chỉ là...đang rất cao hứng không kịp phản ứng mà thôi..”

Tiếp đó, Trần Đông dẫn Dương Hoàng về nhà.

Lúc Dương Hoàng vào nhà, Trần Lệ ngẩng đầu tò mò nhìn Trần Đông “Ba ba, ai vậy ?”

__”Chị của con.” Trần Đông cười nói.

Đang đi xuống lầu, vợ Trần Đông vừa vịn nghe được câu đó liền điên tiết gào thét “Trần Đông! Người đang nói cái gì!?”

Thấy vợ hấn như vậy, Dương Hoàng lập tức bị dọa sợ.

__Ta nhận Dương Hoàng làm con nuôi, đứa bé này rất đáng thương, tứ cố vô thân.

Trần Đông mặt không biến sắc, khiến vợ hấn càng thêm tức giận, mắng chửi nói nàng nhất định là con riêng của hấn, toàn là những lời thô tục khó nghe.

Một bên, trong mắt Dương Hoàng lộ ra kinh hoảng, luống cuống túm lấy tay áo Trần Đông “Thúc thúc, có lẽ con nên đi...”

Lúc này Trần Đông cũng đang nổi nóng, xoay người hung ác nói “Mày đã bước vào nhà tao thì mày chính là người của Trần gia! Ai cũng không có quyền đuổi mày đi!”

Dương Hoàng vô cùng hoảng sợ, lui về phía một bước, không thể tin được Trần Đông lại có thể biến thành cái dạng này.

Trần Lệ nhìn Dương Hoàng, lộ ra vẻ mắt hững “Ta không thích người, vì người mà ba mẹ ta càng cãi nhau dữ dội hơn.”

Vợ chồng Trần Đông vẫn tiếp tục cãi nhau, càng ngày càng ác liệt hơn, Trần Đông kiên trì muốn giữ Dương Hoàng ở lại. Sống trong cái nhà này, Dương Hoàng luôn cảm thấy vô cùng bất an, nàng lúc nào cũng khắc cốt ghi tâm, rằng nàng hoàn toàn không được hoan nghênh.

Từ trước đến nay, nàng đều rất nhạy cảm. Hiện tại, nàng càng thêm tự ti.

Lúc đó, Trần Lệ luôn ở một bên khóc lóc khuyên can “Ba ba, mẹ mẹ, đừng đánh ..Lê Lệ rất sợ, đừng cãi nhau, ba ba , mẹ mẹ...”

Tiếng cãi nhau ầm ĩ cùng với tiếng đập phá đồ vật không ngừng vang lên. Từ khi Dương Hoàng bước vào Trần gia, không ngày nào được an bình.

Mỗi lúc như vậy, Trần Lệ luôn đứng trước mặt Dương Hoàng, cố sức đẩy nàng “Chị, chị, ta không cần người ở đây, người đi, người đi đi. Ta không muốn ba ba và mẹ mẹ cãi nhau, chị mau đi đi.”

Dương Hoàng cũng chỉ kinh ngạc đứng đó nhìn nàng muốn làm gì thì làm, ngẫu nhiên sẽ lui về sau hai bước, trong mắt lấp đầy một mảnh cô đơn.

Sau đó, nàng nhẹ giọng nói “Chị sẽ đi.”

Dương Hoàng thật sự rời đi.

Dương Hoàng ở Trần gia chưa được hai tuần liền bước đi, chỉ mang theo chiếc balô nhỏ của mình, bên trong là tất cả những gì nàng có.

Trần Đông đến trường tìm nàng, Dương Hoàng một bước đi thẳng về phía trước, không nhìn hấn.

Trần Đông túm lấy cánh tay Dương Hoàng “Theo ta về!” Ngữ khí có chút phiền táo.

__Thúc thúc, con, con không về đâu.

__”Mày nói gì !? Mày đã vào hộ khẩu nhà tao mà còn muốn đi sao ???” Trần Đông đột nhiên trở nên dữ tợn.

Dương Hoàng hoảng sợ “Thúc thúc, thúc đang nói cái gì vậy...”

Trần Đông lôi nàng vào xe, rời khỏi trường học, đến một nơi hẻo lánh hấn mới ngừng xe lại.

Hấn siết chặt bả vai Dương Hoàng, hung hăng cắn miệng nàng.

Dương Hoàng sợ tới mức hét rầm lên, cố gắng giãy dụa thoát khỏi sự giam cầm của hấn “Thúc thúc! Thúc thúc! Người buông ta ra! Người đang làm cái gì ?? Người thả ta ra!!!”

Trần Đông dùng sức tát vào mặt nàng,hoàn toàn mất đi vẻ hiền lành lúc trước,thay vào đó là một bộ mặt của một tên cầm thú hung ác tràn đầy *** dục mà Dương Hoàng chưa từng thấy qua.

__Mày có biết, vì để mày bước vào Trần gia mà tao phải hao tổn hết biết bao nhiêu công sức không ?? Bây giờ mày muốn đi, muốn trốn sao ? Mày không phải nói sẽ hảo hảo báo đáp thúc thúc sao ?? Vậy hiện tại đã đến lúc mày nên báo đáp a!! Nên báo đáp thúc thúc!!

Hắn điên cuồng chồm về phía nàng,xé nát y phục của nàng, tham lam xâm nhập vào cơ thể nàng.

Dương Hoàng phản kháng, giãy dụa, gào thét cuối cùng biến thành tuyệt vọng.

Nàng chỉ có thể khóc, dù cố gắng liều mạng nhưng vẫn không thể ngăn cản Trần Đông xâm phạm mình. Ngày đó, nàng mất đi chính mình, cũng nhìn thấu bản chất của Trần Đông.

Đến khi hỗn hợp máu tươi cùng với chất lỏng dơ bẩn của Trần Đông chảy xuống,đồng tử nàng kịch liệt co rút,cứng ngắt nhìn trần xe,nam nhân nằm trên người nàng khiến nàng cảm thấy vô cùng kinh tởm,nàng nhin không được vận vẹo khuôn mặt “Thúc thúc, người gạt ta...”

Cuối cùng cũng chỉ nói được một câu như vậy,không ngừng lặp lại, trầm thấp khàn khàn, hai mắt vô hồn tuyệt vọng.

Trần Đông thực hiện được, hắn cảm thấy thân thể nữ hài thật sự quá tuyệt vời.

Xong việc, hắn ôm Dương Hoàng,thật cẩn thận hôn nàng, mang theo nụ cười ghê tởm “Thúc thúc sẽ không bạc đãi con.”

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Sau đó,Dương Hoàng lại bị dẫn trở về,nàng dần dần vượt qua vài ngày ác mộng kia, liền bắt đầu trốn, luôn tìm cách lẩn trốn,nhưng mỗi lần đều bị Trần Đông bắt được, từ hảo hảo khuyên bảo đến nhục mạ thì bạo,cuối cùng nhìn đến hành động biến thái của Trần Đông, nàng đã hoàn toàn bỏ cuộc.

Nàng bắt đầu ngoan ngoãn nghe lời Trần Đông,không hề phản kháng.

Nhìn Dương Hoàng nhu thuận như vậy, Trần Đông rất vui vẻ,cũng thực yên tâm. Nói thật, Dương Hoàng nghe lời như vậy khiến hắn càng thương nàng hơn,hắn mua cho nàng những món trang sức đẹp đẽ hoặc quần áo tốt nhất,còn cho nàng một khoản tiền lớn,dù sao chỉ cần hắn có thể nghĩ đến thì hắn đều thực hiện.

Mà cái gia đình này đã giống như một tấm gương, từ từ vỡ nát.

Trần Đông cùng vợ hắn luôn luôn khắc khẩu,Trần Lệ chứng kiến tất cả,sau đó đổ mọi tội lỗi lên đầu Dương Hoàng.

Chị gái kia cướp hết mọi thứ của nàng, ba ba cũng không còn sủng ái nàng nữa.

Chỉ có điều Trần Đông không hề biết , mỗi khi hắn có việc phải ra ngoài,vợ hắn liền thi ngược Dương Hoàng,tàn bạo tra tấn đến thương tích chồng chất.

Một lần, hắn vừa về đến nhà liền bắt gặp cảnh ấy, hắn không nói hai lời liền nắm lấy đầu vợ mình dùng sức đập vào tường.

Dương Hoàng đang nằm trên mặt đất mặt không đổi sắc nhìn hành động dã man của Trần Đông không lời nào, chỉ cười.

Tiếng đánh đập vang lên không ngừng,Trần Lệ chạy qua đá vào người Dương Hoàng “Bại hoại! Mau cút khỏi nhà ta!”

— “À đã làm gì người ?” Buổi tối, Trần Đông mệt mỏi ngồi xổm bên giường nhìn vết thương chẳng chặt trên người nàng,sắc mặt Dương Hoàng tái nhợt nhìn người đang lo lắng cho mình,Trần Đông thích nàng , cho nên lúc đó hận không thể cho vợ hắn thêm một bạt tay.

Dương Hoàng yếu ớt thì thào “Nàng đánh ta...nàng vừa đánh vừa đá...Nàng nhục mạ ta,nàng nói ta là thứ đê tiện bại hoại, nàng mắng ta dơ bẩn...”

Lời này thành công khiến Trần Đông khơi mào lửa giận.

Hắn rời đi, Dương Hoàng khẽ nhếch miệng cười,hắn cứ tưởng hắn nhìn lầm rồi.

Chuyện vợ mình ngược đãi Dương Hoàng chắc hẳn không phải là giả, nàng chịu không nổi sự xuất hiện của Dương Hoàng.

Trần Đông cũng không để tâm đến hàm ý ẩn chứa trong nụ cười của Dương Hoàng. Nhưng đứa con gái T của hắn tựa hồ cũng thay đổi,theo từ đầu hay khóc nháo dần dần trở nên trầm mặc hơn, lần cuối cùng nàng khóc đã nói với Trần Đông thế này “Ba ba đáng ghét! Chị gái đáng ghét! Ta không muốn nhìn thấy các người! Người mau đuổi chị kia đi! Đuổi đi đi! Ta không muốn nhìn thấy mặt ả!” Đó là lần Trần Đông lại vì Dương Hoàng mà cãi nhau với vợ mình, cũng là lần cuối cùng hắn nghe Trần Lệ nói chuyện.

Vợ hắn phát hiện hắn cùng Dương Hoàng tư thông với nhau là khi nàng ra ngoài dạo phố cùng với bạn bè vào một buổi trưa, hắn không nghĩ đến nàng sẽ quay lại, không ngờ được là lúc đi nàng quên mang bóp tiền ở nhà, đi được nửa đường liền quay về lấy.

Lúc đó, hắn đang đề lên người Dương Hoàng, lột sạch sẽ quần áo trên người Dương Hoàng, vợ hắn xông tới,nàng thét chói tai, theo sau là Trần Lệ, hai người đang đứng ở cửa.

Chuyện cứ như vậy bị phát hiện,hắn kích động đứng lên,Dương Hoàng vẫn không nhúc nhích,cơ thể xích lô lộ ra trước mặt mọi người, thân mình bắt đầu run rẩy,nước mắt theo khóe mắt trào ra, phát ra tiếng cười trào phúng.

Vợ hắn sợ tới mức sắc mặt tái nhợt,khàn cả giọng không ngừng hô tên Trần Đông “Trần Đông! Các người! Các người!”

Nàng giận dữ công tâm,cuối cùng chịu không được mà ngất xỉu,Trần Lệ hoảng hốt ôm lấy mẹ mình, oán hận nhìn Trần Đông,sau đó hung tợn trừng Dương Hoàng “Hai người các người thật ghê tởm!”

Chuyện đã xảy ra thì không còn cách nào cứu chữa.

Vợ hắn vừa tỉnh dậy liền làm ầm ĩ với hắn, nói như thế nào thì hắn cũng là kẻ có lỗi, ngày đó Trần Đông không đánh trả, mặc cho nàng cứ tùy tiện vừa khóc vừa nháo ,cứ như vậy giằng co nửa ngày.

Tựa hồ vẫn chưa hả giận,vợ hắn dùng đũa vọt vào phòng,nắm lấy Dương Hoàng, cho nàng một bạt tay “Con tiện nhân này! Đúng là thứ bại hoại!”

Trần Đông chạy vào phòng, nhưng không ngăn cản, chỉ nói một câu “Có chuyện gì thì cứ tìm ta! Tất cả là lỗi của ta!”

Vợ hắn càng điên tiết hơn, không ngừng đánh chửi Dương Hoàng, ra tay rất nặng.

Trần Lệ đang đứng nhìn, bỗng nhiên nói một câu “Ba ba, người thật kinh tởm.”

Dương Hoàng vẫn không phản ứng, để cho vợ hắn muốn làm gì thì làm, chỉ dùng đôi mắt vô hồn nhìn Trần Đông,làn da trắng nõn chẳng chặt những dấu xanh tím, giống như một con búp bê vải rách nát lảng lảng nhìn Trần Đông, không rên một tiếng.

Trần Đông chịu không nổi ánh mắt như vậy, xoay người bước đi.

Dương Hoàng đột nhiên đứng lên, nàng phản kháng,bởi vì phần nộ mà tích tụ cường đại khí lực,liền liều mạng túm lấy người vợ đã một không chịu nổi của hắn, hung hăng đập vào tường, nặng nề phát ra tiếng vang,lực đạo rất lớn,một chút một chút, vợ hắn không hề phòng bị, đột nhiên bị phản kích liền vô lực phản kháng.

Trần Đông vội vàng ngăn lại,vợ hắn bị đánh vỡ đầu, thân thể dán vào tường,máu tươi dính trên vách tường chậm rãi chảy xuống.

Cả người mềm nhũn trượt xuống,không còn hô hấp.

Dương Hoàng dừng tay, nhìn chăm chăm hai bàn tay mình, hoảng sợ thất thanh hét lên.

Mà Trần Đông lúc này đột nhiên nhớ tới con gái vẫn còn đang đứng ngoài cửa,hắn chạy ra,dùng thân thể ngăn cản hai mắt đang trợn to của Trần Lệ, thanh âm mang theo run rẩy “Đừng nhìn! Đừng nhìn! Đây không phải là thật, không phải là thật.”

Mà con gái hắn thì không ngừng run rẩy,bởi vì sợ hãi quá độ là ngất đi.

__”Không,không, không, không phải ta giết, không phải ta giết...” Dương Hoàng lắc đầu, nhìn trân trân hai bàn tay mình ,không ngừng lầm nhảm.

Trần Đông đặt Trần Lệ qua một bên,hai chân như nhũn ra đi về phía vợ mình, hắn cúi người, thăm dò hơi thở của nàng..

Tay hắn cứng đờ, cả người ngã ngối trên mặt đất.

Đã chết...đã chết...vợ hắn đã chết...

__”Không, không phải ta giết.” Dương Hoàng dùng sức chùi đi vết máu dính trên tay mình,kết quả càng làm càng bẩn,tựa như một con quái vật cả người đầy máu.

Trần Đông coi như trấn định, không lâu sau liền đứng lên,trong đầu suy tính rất nhiều, vợ hắn đã chết...Là Dương Hoàng giết,nếu cảnh sát truy cứu, sẽ lời ra hành vi mà mình đã làm với Dương Hoàng,như vậy thì mình cũng tiêu đời.

Không, không thể để việc này phát sinh.

__”Đẩy nàng xuống.” Trần Đông ngẩng đầu, lãnh tĩnh nhìn Dương Hoàng,Dương Hoàng mờ mịt nhìn hắn, Trần Đông lại lạnh lùng nói “Đẩy nàng xuống! Nàng không phải do người giết! Đẩy nàng xuống! Mau đẩy xuống, như vậy sẽ không liên quan gì đến người!”

Dương Hoàng vẫn còn chưa hết kinh ngạc, nàng máy móc ngồi xổm xuống,nâng dậy thi thể đang nằm trên mặt đất,dùng sức ôm tới cửa sổ,ném xuống...

Hắn đã có sẵn một lý do chính đáng,bởi vì tình cảm vợ chồng có vấn đề,vợ hắn luẩn quẩn trong lòng mà nhảy lầu tự tử. Thuận lý thành chương lại có thể giải quyết được phiền toái. Trần Đông nhận không được mà cảm thấy cao hứng. (?)

Lau sạch vết máu trong phòng,nhìn vết máu dính trên tường vẫn không có cách nào tẩy sạch ,Trần Đông tìm cái gì đó che đi.

Sau đó , hắn gọi điện báo cảnh sát. Tất cả đều được an bài thật thỏa đáng,Dương Hoàng đại ra ngồi bên giường,Trần Lệ vẫn còn đang hôn mê, hắn có thể nói vì thấy mẫu thân tự sát mà sợ hãi quá độ, sau đó đưa Trần Lệ vào bệnh viện,thông đồng với bác sĩ,làm cho nàng tạm thời không cần tỉnh,chờ mọi chuyện êm xuôi rồi tỉnh lại cũng chưa muộn.

Hắn đã lên kế hoạch tốt lắm,Trần Đông giải quyết mọi chuyện một cách hoàn hảo, khi lấy khẩu cung hắn tỏ ra vô cùng bi thương,vô cùng đau đớn mà khóc lớn,hết thấy đều thật hoàn mỹ,hơn nữa lúc sáng hắn cũng đã nghĩ xong câu trả lời khi bị thẩm vấn, về phần Dương Hoàng, tất nhiên cảnh sát cũng không thể moi ra cái gì,nàng đã sợ đến choáng váng,mà nàng còn là kẻ giết người,nàng chỉ có thể phối hợp, thật phối hợp.

Chuyện lúc sau,thì như đám người Đặng Dương đã biết. Hắn bán nhà cho người khác, dẫn theo con gái rời đi.

__Còn Dương Hoàng thì sao ?

__”Dương Hoàng, mấy ngày sau cũng mất tích....Ta cũng không biết đi nơi nào.” Trần Đông hơi thở mỏng manh.

__”Chuyện qua đi,con gái ta bị rất bệnh nặng, sau khi khỏi bệnh thì trở nên rất trầm lặng, không cho ta tới gần,cái gì cũng không chịu nói với ta. Ta biết nàng hận ta, hận ta...” Trần Đông nhắm mắt lại, lắc đầu.

Thật sự quá tàn nhẫn, nhìn bộ dáng thể thảm của hắn cũng không thể làm người ta cảm thấy thương hại.

__”Tất cả đều do người gieo gió gặt bão.” Trương Mục lạnh lùng phán.

Thẩm Hạ Đông đứng một bên, dường như nghe thấy tiếng “Ca sát”, tan nát.

Hắn nhìn Trần Đông lẩm bẩm “Người là tên súc sinh...”

Bắt nguồn từ một hồi thảm kịch gia đình, nếu nói sai, thì kẻ có lỗi nhất trong chuyện này chính là Trần Đông,tội ác tày trời, vô pháp tha thứ.

Không có hắn, sẽ không có bắt đầu, cũng sẽ không tiếp tục sai lầm. Hại biết bao nhiêu người phải thống khổ.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Trần Đông chết,hắn chết trên đường đi đến bệnh viện,trước khi chết hắn không ngừng lặp đi lặp lại câu “thực xin lỗi, thực xin lỗi Dương Hoàng, thực xin lỗi vợ hắn,thực xin lỗi con gái, thực xin lỗi mọi người.”

Đến lúc chết, hắn vẫn nghĩ Dương Hoàng đến tìm hắn, là Dương Hoàng trả thù hắn.

Trước khi chết,nam nhân điên cuồng nhận lỗi, nhưng mọi chuyện đã xảy ra, có xin lỗi cũng không thay đổi được gì.

Trong xe, không khí thật nặng nề,ai cũng không ngờ được, bị kịch lại tàn khốc đến như vậy.

Mà Thẩm Hạ Đông, tuy rằng lúc đầu có chút hốt hoảng, nhưng sau đó lại bình tĩnh một cách dị thường.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạ Đông tỏ ra tuyệt tình như vậy,hắn không hề quan tâm đến việc xử lý thi thể của Trần Đông,lúc được hỏi, hắn trả lời “Trần Đông không có bất cứ quan hệ nào với ta.”

Cuối cùng hắn nói “Ta phải về nhà.”

Rốt cuộc cũng tìm ra manh mối,Trương Mục cùng đám người Đặng Dương không khỏi thả lỏng một hơi,về phần Trần Lệ, vẫn không có tung tích.

Nàng phải chịu trách nhiệm trước pháp luật về tội lỗi mà mình đã gây ra. Nhưng vẫn khiến lòng ta cảm thấy nhức nhối,hảo hảo một gia đình đang êm ấm như thế,lại đổ vỡ thành cái dạng này.

Nhưng trước khi chết, Trần Đông cũng đã làm được một chuyện tốt.

Chính là hắn đến chết vẫn không biết,người hắn lo lắng đề phòng ngày đêm không phải Dương Hoàng,không phải là người đã bị hắn phá hủy cả cuộc đời- Dương Hoàng. Mà là Thẩm Thành,là kẻ mà hắn chưa bao giờ biết mặt,con trai Dương Hoàng. Trong lòng hắn vẫn luôn tồn tại một con quỷ, tâm ma. Hắn tự mình dọa mình, tự mình hại mình, nhưng chết rồi cũng tốt, hắn đáng chết,dù có chết cũng không đủ chuộc lại hết những lỗi lầm mà hắn đã gây nên. Chết, xem ra vẫn còn nhẹ nhàng.

Thẩm Hạ Đông mờ mịt, cảm thấy rầu rĩ,giống như bị cái gì đó đè nặng,không thở nổi.

Hắn đi thăm Dương Hoàng.

Dương Hoàng cùng Thẩm Thành đều an táng trong cùng một nghĩa trang, hắn quỳ gối trước mặt Dương Hoàng, thật lâu vẫn không nói gì, dù đã là quá khứ ,nhưng mỗi khi hắn nhìn thấy Dương Hoàng, trái tim vẫn cảm thấy đau nhói.

Hắn vươn tay sờ sờ nữ nhân trong hình “Ta sẽ hảo hảo chiếu cố Thẩm Thành. Nó đã trở lại, ta sẽ đối xử thật tốt với nó, cẩn thận chăm sóc nó.”

—”Cảm ơn người.” Cuối cùng Thẩm Hạ Đông mỉm cười với nàng, nhưng lại cảm thấy hai mắt thật chua xót, hắn cúi đầu nhẹ giọng nói “Thực xin lỗi.”

Cảm ơn vì người đã dành tình yêu cho ta, còn có thực xin lỗi vì đã không đối xử tốt với người. Ta chỉ có thể nói như vậy....

Lúc rời đi, hắn chợt nhớ tới Thẩm Thành, nhớ tới đứa con trai luôn mang vẻ mặt âm trầm đã trở thành vật hi sinh trong thảm kịch này...

Thẩm Hạ Đông quay đầu lại, nhiều ngày không ai đến thăm, trên bia mộ bám đầy tro bụi, trong tấm ảnh, thiếu niên vĩnh viễn sẽ không nhoẻn miệng cười, luôn luôn dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, sinh mạng của Thẩm Thành đã mãi mãi dừng lại ở đây.

Nhưng bây giờ Thẩm Thành đã trở về, Thẩm Hạ Đông tự nhận đó là một cơ hội để hắn có thể chuộc tội, hắn lấy tay lau đi tro bụi “Đều đã là quá khứ, đều đã là quá khứ.”

Nói với Thẩm Thành, dường như lại nói với chính mình...

Trên đường về, Thẩm Hạ Đông suy nghĩ rất nhiều, hắn quyết định ngày mai phải đi tìm việc làm, phấn chấn lên, bắt đầu lại cuộc sống, một lần nữa....

Hắn dùng số tiền còn sót lại mua chút đồ ăn trở về. Đi đến quán trà sữa đón con gái, lão Trần cùng Thẩm Thanh vẫn đang trò chuyện rất vui vẻ, Thẩm Hạ Đông đi tới nói với Thẩm Thanh “Về nhà thôi Tiểu Thanh.”

Lão Trần thấy Thẩm Hạ Đông đến liền hỏi “Người tìm được rồi ?”

—”Ân.” Thẩm Hạ Đông khẽ liếc Thẩm Thanh, gật đầu.

Lão Trần ý thức được ở đây không thể nhiều lời “Vậy ta về trước.”

—”Ân, cảm ơn người đã chiếu cố Tiểu Thanh.” Thẩm Hạ Đông cảm tạ, lão Trần phát tay “Có gì đâu, ta thực thích Tiểu Thanh, hắc hắc. Thôi, ta đi. Thẩm tiên sinh, hẹn gặp lại.”

—”Ba ba, ba đi đâu vậy ?” Thẩm Thanh hỏi Thẩm Hạ Đông, Thẩm Hạ Đông nói “Ba ba đi tìm việc làm, kiếm tiền về nuôi các con a.”

—”A, thì ra là vậy.” Thẩm Thanh cười cười, chợt nghi hoặc hỏi “Các con ? Không phải chỉ có một mình con sao ?”

—”À...À..., ba ba nói nhầm..” Thẩm Hạ Đông chợt dạ nói.

Thẩm Thanh cũng không tiếp tục truy vấn, trên đường về nhà, Thẩm Thanh đột nhiên nói “Ba ba, kì thật sau khi ba rời khỏi quán trà sữa, con đã trộm về nhà, con muốn gặp mẹ mẹ.”

Thẩm Hạ Đông cứng đờ, Thẩm Thanh lại nói “Nhưng mà nhà đã không còn là của chúng ta nữa, bọn họ nói căn nhà bị bán đi, bây giờ là của người khác. Con cũng không thấy mẹ mẹ. Mẹ mẹ ở đâu ? Mẹ mẹ của con đâu ?”

Thẩm Thanh dừng lại, nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, không biết phải trả lời ra sao.

—”Ba lừa con, ba ba của con.” Thẩm Thanh miễn cưỡng cười, cúi đầu “Vừa rồi chú cảnh sát kia nói, là mẹ mẹ vứt bỏ ba, là mẹ mẹ kêu người đục chết ca ca...”

Nước mắt Thẩm Thanh rơi xuống, Thẩm Hạ Đông bối rối, không biết phải làm sao.

—Con không tin mẹ mẹ lại làm chuyện như vậy, nhưng chú cảnh sát lại không có lý do gì để gạt con, hắn nói con ngủ lâu lắm, trong lúc con ngủ đã xảy ra rất nhiều chuyện. Hắn nói, ba sợ con khổ sở nên không dám nói với con, phải gạt con. Chính là con vẫn không tin mẹ mẹ là hung thủ giết người, đến cuối cùng vẫn không muốn tin, trong khi khắp nơi đều đang truy nã mẹ mẹ...khắp nơi...Ba ba, ba thật khờ...

Thẩm Thanh vừa khóc vừa cười, sau đó ôm lấy Thẩm Hạ Đông, vỗ vỗ lưng hắn “Chú cảnh sát nói con phải ngoan, đối xử tốt với ba ba, nghe lời ba ba, hắn nói ba đã quá mệt mỏi. Ba ba, con không sao, ba cũng đừng khổ sở được không. Con đã trưởng thành, sẽ không bướng bỉnh như trước nữa.”

Thẩm Hạ Đông không biết cô con gái nhỏ của mình đã nghe được những gì, lúc đó phản ứng như thế nào, bây giờ lại còn có thể nói không sao..

Nhưng mặc kệ như thế nào, Thẩm Hạ Đông cuối cùng cũng đã cảm thấy nhẹ nhõm, hắn không khỏi nở nụ cười, con gái thật hiểu chuyện.

Lão Trần gửi một tin nhắn, nội dung như thế này : Gạt nàng, không bằng nói hết mọi chuyện cho nàng biết, một đứa trẻ tốt như vậy sẽ tự lý giải được, làm gì phải che giấu một mối như vậy. Hắc, không cần cảm tạ ta.

Đến nhà, Thẩm Thanh xách đồ ăn đứng sau lưng Thẩm Hạ Đông, chờ hắn mở cửa.

Cửa mở ra, Thẩm Hạ Đông không khỏi hoảng sợ lùi về sau một bước, nhìn Thẩm Thành đang đứng trước mặt mình.

Quá quen thuộc, Thẩm Thành mặt không đổi sắc nhìn Thẩm Hạ Đông, Thẩm Thành đứng khuất trong bóng tối, cả người phát ra tử khí âm trầm.

Thẩm Hạ Đông trong lòng có dự cảm bất hảo, Thẩm Thành... Thẩm Thành đã trở lại... Thẩm Thành của lúc trước đã trở lại...

Nhìn không tới, hắn là nhìn không tới, Thẩm Thanh không thể nhìn tới...

Một bên hắn lại vì con gái mình mà lo lắng..

Thẩm Thanh xách đồ ăn tiến đến “Ba ba, con muốn học nấu cơm.” Nàng cười ngắc đầu, chợt im bật, sau đó phát ra tiếng thét bén nhọn chói tai “AAAAA!”

Nàng nhìn thấy gì ? Nàng nhìn thấy người anh trai đã chết đang đứng trước mặt mình!

— “Tiểu Thanh!” Thẩm Hạ Đông vội vàng nắm lấy tay Thẩm Thanh, Thẩm Thanh bị kinh hách vội vàng núp sau lưng hắn, bắt đầu khóc nức nở “Ba ba! Ba ba! Con nhìn thấy ca ca! Con nhìn thấy ca ca!”

— “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, đừng sợ, đừng sợ, có ba ba ở đây. Ca ca sẽ không hại con đâu.” Thẩm Hạ Đông luống cuống trấn an Thẩm Thanh, hắn như thế nào cũng không nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra.

— “Ca ca đã chết rồi...” Thẩm Thanh sợ tới mức khóc thét lên, cả người đều run rẩy.

Thẩm Hạ Đông không biết phải giải thích như thế nào, chỉ biết lặp lại “Ca ca sẽ không hại con. Con đừng sợ.”

Kỳ thật Thẩm Hạ Đông cũng có chút sợ hãi, nhằm trấn an Thẩm Thanh, hắn đành kiên trì tới gần “Thẩm, Thẩm Thành.”

Thẩm Thành nâng mắt nhìn Thẩm Hạ Đông , không nói lời nào.

— Ba ba đã trở lại.

Thẩm Hạ Đông dùng sức lôi Thẩm Thanh vào cửa, Thẩm Thanh vẫn nhắm mắt, nắm chặt tay áo Thẩm Hạ Đông “Không! Con không muốn! Con không vào đâu!”

Thẩm Hạ Đông tiếp tục哄 “Tiểu Thanh, con mở mắt ra xem, không có gì hết. Con đừng sợ, ca ca sẽ không hại con.”

— “Không, rõ ràng ca ca đã chết. Ca ca đã chết rồi!” Thẩm Thanh gào thét, Thẩm Hạ Đông bật đèn, Thẩm Thanh dán chặt người vào tường, không chịu nhúc nhích nửa bước.

Tựa hồ không thích ứng với ánh sáng, trong mắt Thẩm Thành lộ ra vẻ chán ghét, Thẩm Hạ Đông vội vàng tắt đèn sau đó lắp bắp nói “Thẩm , Thẩm Thành, đây có mọi mọi của con.”

__”Ba ba!” Thắm Thanh cực kì sợ hãi,hơi nheo mắt, theo khe hở có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh đang đứng trước mặt mình,kinh hoàng lúc đầu phai nhạt đi một chút,nhưng Thắm Thanh vẫn không dám đến gần.

Thật bất khả tư nghị, rõ ràng ca ca đã chết,tại sao lại xuất hiện.

Thắm Hạ Đông có cảm giác vô lực, đau đầu,không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn lấy đồ ăn từ tay Thắm Thanh, sau đó tiến đến nắm chặt tay Thắm Thanh “Ca ca sẽ không hại con.”

Không thể nói rõ hắn là đang thôi miên Thắm Thanh hay đang thôi miên chính bản thân mình, Thắm Hạ Đông chỉ cảm thấy tay mình đang phát run.

Đối với hành động của Thắm Hạ Đông, Thắm Thành cũng không phản kháng,cúi đầu nhìn bàn tay Thắm Hạ Đông đang nắm lấy tay mình,sau đó càng nắm chặt một chút.

Thắm Hạ Đông ngẩng đầu nhìn hắn,biểu tình cứng ngắt.

Hắn quả nhiên vẫn không thể thích ứng với việc cùng Thắm Thành có những cử chỉ thân mật, quan hệ với con ruột của mình,làm sao còn có thể đối mặt với nó mà vẫn xem như không có việc gì.

__”Ba ba! Ba ba!” Cảm giác được Thắm Hạ Đông rời đi, Thắm Thanh hoảng hốt kêu la, nằng mở mắt,vừa văng bắt gặp Thắm Thành đang quay đầu .

Trong nháy mắt Thắm Thanh ngẩn cả người,không có bề ngoài khủng bố,bộ dáng giống hệt như lúc còn sống,trừ bỏ khuôn mặt vẫn âm trầm,cũng không có hình ảnh kinh khủng nào xuất hiện.

Nhưng ca ca đã chết...Bây giờ ca ca là người hay quỷ ?

Thắm Thanh không dám động,hai mắt mở to nhìn chằm chằm Thắm Thành, khấn trương nuốt nước bọt.

Lúc này Thắm Thành quay đầu, đi theo Thắm Hạ Đông. Thắm Hạ Đông rời đi, dẫn theo Thắm Thành, vì không muốn làm Thắm Thanh hoảng sợ.

Thắm Thanh đều sợ sắp khóc,nhưng nằng nhìn thấy ba ba dắt tay ca ca, ba ba không sợ sao ?

Vào phòng bếp, Thắm Hạ Đông bỏ tay Thắm Thành ra, Thắm Thành cúi đầu nhìn bàn tay trống rỗng của mình, Thắm Hạ Đông nói năng có chút lộn xộn “Nhớ, nhớ hết rồi ?”

__Đúng không ?

__À, ba ba mang muối muối con tới đây vì ba ba không còn chỗ nào để đi nữa. Có điều con yên tâm,chờ khi ba tìm được việc làm sẽ dọn đi ngay.

Thắm Hạ Đông nói nhiều như vậy, nhưng Thắm Thành vẫn không nói nửa lời.

Rốt cuộc Thắm Thành ngẩng đầu lên, sắc mặt âm trầm “Hôn ta.”

__”Cái, cái gì ?” Thắm Hạ Đông ngạc nhiên ngẩng đầu.

42. Chương 42

CHƯƠNG 41

Trần Đông chết,hắn chết trên đường đi đến bệnh viện,trước khi chết hắn không ngừng lặp đi lặp lại câu “thực xin lỗi, thực xin lỗi Dương Hoàng, thực xin lỗi vợ hắn,thực xin lỗi con gái, thực xin lỗi mọi người.”

Đến lúc chết, hắn vẫn nghĩ Dương Hoàng đến tìm hắn, là Dương Hoàng trả thù hắn.

Trước khi chết,nam nhân điên cuồng nhận lỗi, nhưng mọi chuyện đã xảy ra, có xin lỗi cũng không thay đổi được gì.

Trong xe, không khí thật nặng nề, ai cũng không ngờ được, bị kịch lại tàn khốc đến như vậy.

Mà Thẩm Hạ Đông, tuy rằng lúc đầu có chút hốt hoảng, nhưng sau đó lại bình tĩnh một cách dị thường.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Hạ Đông tỏ ra tuyệt tình như vậy, hắn không hề quan tâm đến việc xử lý thi thể của Trần Đông, lúc được hỏi, hắn trả lời “Trần Đông không có bất cứ quan hệ nào với ta.”

Cuối cùng hắn nói “Ta phải về nhà.”

Rốt cuộc cũng tìm ra manh mối, Trương Mục cùng đám người Đặng Dương không khỏi thả lỏng một hơi, về phần Trần Lệ, vẫn không có tung tích.

Nàng phải chịu trách nhiệm trước pháp luật về tội lỗi mà mình đã gây ra. Nhưng vẫn khiến lòng ta cảm thấy nhức nhối, hảo hảo một gia đình đang êm ấm như thế, lại đổ vỡ thành cái dạng này.

Nhưng trước khi chết, Trần Đông cũng đã làm được một chuyện tốt.

Chính là hắn đến chết vẫn không biết, người hắn lo lắng đề phòng ngày đêm không phải Dương Hoàng, không phải là người đã bị hắn phá hủy cả cuộc đời- Dương Hoàng. Mà là Thẩm Thành, là kẻ mà hắn chưa bao giờ biết mặt, con trai Dương Hoàng. Trong lòng hắn vẫn luôn tồn tại một con quỷ, tâm ma. Hắn tự mình dọa mình, tự mình hại mình, nhưng chết rồi cũng tốt, hắn đáng chết, dù có chết cũng không đủ chuộc lại hết những lỗi lầm mà hắn đã gây nên. Chết, xem ra vẫn còn nhẹ nhàng.

Thẩm Hạ Đông mờ mịt, cảm thấy rầu rĩ, giống như bị cái gì đó đè nặng, không thở nổi.

Hắn đi thăm Dương Hoàng.

Dương Hoàng cùng Thẩm Thành đều an táng trong cùng một nghĩa trang, hắn quỳ gối trước mặt Dương Hoàng, thật lâu vẫn không nói gì, dù đã là quá khứ, nhưng mỗi khi hắn nhìn thấy Dương Hoàng, trái tim vẫn cảm thấy đau nhói.

Hắn vươn tay sờ sờ nữ nhân trong hình “Ta sẽ hảo hảo chiếu cố Thẩm Thành. Nó đã trở lại, ta sẽ đối xử thật tốt với nó, cẩn thận chăm sóc nó.”

—”Cảm ơn người.” Cuối cùng Thẩm Hạ Đông mỉm cười với nàng, nhưng lại cảm thấy hai mắt thật chua xót, hắn cúi đầu nhẹ giọng nói “Thực xin lỗi.”

Cảm ơn vì người đã dành tình yêu cho ta, còn có thực xin lỗi vì đã không đối xử tốt với người. Ta chỉ có thể nói như vậy....

Lúc rời đi, hắn chợt nhớ tới Thẩm Thành, nhớ tới đứa con trai luôn mang vẻ mặt âm trầm đã trở thành vật hi sinh trong thảm kịch này...

Thẩm Hạ Đông quay đầu lại, nhiều ngày không ai đến thăm, trên bia mộ bám đầy tro bụi, trong tấm ảnh, thiếu niên vĩnh viễn sẽ không nhòa miệng cười, luôn luôn dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn, sinh mạng của Thẩm Thành đã mãi mãi dừng lại ở đây.

Nhưng bây giờ Thẩm Thành đã trở về, Thẩm Hạ Đông tự nhận đó là một cơ hội để hắn có thể chuộc tội, hắn lấy tay lau đi tro bụi “Đều đã là quá khứ, đều đã là quá khứ.”

Nói với Thẩm Thành, dường như lại nói với chính mình...

Trên đường về, Thẩm Hạ Đông suy nghĩ rất nhiều, hắn quyết định ngày mai phải đi tìm việc làm, phấn chấn lên, bắt đầu lại cuộc sống, một lần nữa....

Hắn dùng số tiền còn sót lại mua chút đồ ăn trở về. Đi đến quán trà sữa đón con gái, lão Trần cùng Thẩm Thanh vẫn đang trò chuyện rất vui vẻ, Thẩm Hạ Đông đi tới nói với Thẩm Thanh “Về nhà thôi Tiểu Thanh.”

Lão Trần thấy Thẩm Hạ Đông đến liền hỏi “Người tìm được rồi ?”

—”Ân.” Thẩm Hạ Đông khẽ liếc Thẩm Thanh, gật đầu.

Lão Trần ý thức được ở đây không thể nhiều lời “Vậy ta về trước.”

__”Ân, cảm ơn người đã chiếu cố Tiểu Thanh.” Thắm Hạ Đông cảm tạ, lão Trần phát tay “Có gì đâu, ta thực thích Tiểu Thanh, hắc hắc. Thôi, ta đi. Thắm tiên sinh, hẹn gặp lại.”

__”Ba ba, ba đi đâu vậy ?” Thắm Thanh hỏi Thắm Hạ Đông, Thắm Hạ Đông nói “Ba ba đi tìm việc làm, kiếm tiền về nuôi các con a.”

__”A, thì ra là vậy.” Thắm Thanh cười cười, chợt nghi hoặc hỏi “Các con ? Không phải chỉ có một mình con sao ?”

__”À...À..., ba ba nói nhầm..” Thắm Hạ Đông chợt dạ nói.

Thắm Thanh cũng không tiếp tục truy vấn, trên đường về nhà, Thắm Thanh đột nhiên nói “Ba ba, kì thật sau khi ba rời khỏi quán trà sữa, con đã trộm về nhà, con muốn gặp mẹ mẹ.”

Thắm Hạ Đông cứng đờ, Thắm Thanh lại nói “Nhưng mà nhà đã không còn là của chúng ta nữa, bọn họ nói căn nhà bị bán đi, bây giờ là của người khác . Con cũng không thấy mẹ mẹ. Mẹ mẹ ở đâu ? Mẹ Mẹ của con đâu ?”

Thắm Thanh dừng lại, nhìn Thắm Hạ Đông.

Thắm Hạ Đông chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, không biết phải trả lời ra sao.

__”Ba lừa con, ba ba của con.” Thắm Thanh miễn cưỡng cười, cúi đầu “Vừa rồi chú cảnh sát kia nói, là mẹ mẹ vứt bỏ ba, là mẹ mẹ kêu người đừng chết ca ca...”

Nước mắt Thắm Thanh rơi xuống, Thắm Hạ Đông bối rối, không biết phải làm sao.

__Con không tin mẹ mẹ lại làm chuyện như vậy, nhưng chú cảnh sát lại không có lý do gì để gạt con, hắc nói con ngủ lâu lắm, trong lúc con ngủ đã xảy ra rất nhiều chuyện. Hắc nói, ba sợ con khổ sở nên không dám nói với con, phải gạt con. Chính là con vẫn không tin mẹ mẹ là hung thủ giết người, đến cuối cùng vẫn không muốn tin, trong khi khắp nơi đều đang truy nã mẹ mẹ...khắp nơi...Ba ba, ba thật khờ...

Thắm Thanh vừa khóc vừa cười, sau đó ôm lấy Thắm Hạ Đông, vỗ vỗ lưng hắc “Chú cảnh sát nói con phải ngoan, đối xử tốt với ba ba, nghe lời ba ba, hắc nói ba đã quá mệt mỏi. Ba ba, con không sao, ba cũng đừng khổ sở được không. Con đã trưởng thành, sẽ không bướng bỉnh như trước nữa.”

Thắm Hạ Đông không biết cô con gái nhỏ của mình đã nghe được những gì, lúc đó phản ứng như thế nào, bây giờ lại còn có thể nói không sao..

Nhưng mặc kệ như thế nào, Thắm Hạ Đông cuối cùng cũng đã cảm thấy nhẹ nhõm, hắc không khỏi nở nụ cười, con gái thật hiểu chuyện.

Lão Trần gửi một tin nhắn, nội dung như thế này : Gạt nàng, không bằng nói hết mọi chuyện cho nàng biết, một đứa trẻ tốt như vậy sẽ tự lý giải được, làm gì phải che giấu mệt mỏi như vậy. Hắc, không cần cảm tạ ta.

Đến nhà, Thắm Thanh xách đồ ăn đứng sau lưng Thắm Hạ Đông, chờ hắc mở cửa.

Cửa mở ra, Thắm Hạ Đông không khỏi hoảng sợ lùi về sau một bước, nhìn Thắm Thành đang đứng trước mặt mình.

Quá quen thuộc, Thắm Thành mặt không đổi sắc nhìn Thắm Hạ Đông, Thắm Thành đứng khuất trong bóng tối, cả người phát ra tử khí âm trầm.

Thắm Hạ Đông trong lòng có dự cảm bất hảo, Thắm Thành...Thắm Thành đã trở lại... Thắm Thành của lúc trước đã trở lại...

Nhìn không tới, hắc là nhìn không tới, Thắm Thanh không thể nhìn tới...

Một bên hắc lại vì con gái mình mà lo lắng..

Thắm Thanh xách đồ ăn tiến đến “Ba ba, con muốn học nấu cơm.” Nàng cười ngẩng đầu, chợt im bặt, sau đó phát ra tiếng thét ben nhon chói tai “AAAAA!”

Nàng nhìn thấy gì ? Nàng nhìn thấy người anh trai đã chết đang đứng trước mặt mình!

__”Tiểu Thanh!” Thấm Hạ Đông vội vàng nắm lấy tay Thấm Thanh, Thấm Thanh bị kinh hách vội vàng núp sau lưng hắn, bắt đầu khóc nức nở “Ba ba! Ba ba! Con nhìn thấy ca ca! Con nhìn thấy ca ca!”

__”Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, đừng sợ, đừng sợ, có ba ba ở đây. Ca ca sẽ không hại con đâu.” Thấm Hạ Đông luống cuống trấn an Thấm Thanh, hắn như thế nào cũng không nghĩ đến chuyện này sẽ xảy ra.

__”Ca ca đã chết rồi...” Thấm Thanh sợ tới mức khóc thét lên, cả người đều run rẩy.

Thấm Hạ Đông không biết phải giải thích như thế nào, chỉ biết lặp lại “Ca ca sẽ không hại con. Con đừng sợ.”

Kỳ thật Thấm Hạ Đông cũng có chút sợ hãi, nhằm trấn an Thấm Thanh, hắn đành kiên trì tới gần “Thấm, Thấm Thành.”

Thấm Thành nâng mắt nhìn Thấm Hạ Đông, không nói lời nào.

__Ba ba đã trở lại.

Thấm Hạ Đông dùng sức lôi Thấm Thanh vào cửa, Thấm Thanh vẫn nhắm mắt, nắm chặt tay áo Thấm Hạ Đông “Không! Con không muốn! Con không vào đâu!”

Thấm Hạ Đông tiếp tục hống “Tiểu Thanh, con mở mắt ra xem, không có gì hết. Con đừng sợ, ca ca sẽ không hại con.”

__”Không, rõ ràng ca ca đã chết. Ca ca đã chết rồi!” Thấm Thanh gào thét, Thấm Hạ Đông bật đèn, Thấm Thanh dán chặt người vào tường, không chịu nhúc nhích nửa bước.

Tựa hồ không thích ứng với ánh sáng, trong mắt Thấm Thành lộ ra vẻ chán ghét, Thấm Hạ Đông vội vàng tắt đèn sau đó lắp bắp nói “Thấm, Thấm Thành, đây có mọi mọi của con.”

__”Ba ba!” Thấm Thanh cực kỳ sợ hãi, hơi nheo mắt, theo khe hở có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh đang đứng trước mặt mình, kinh hoàng lúc đầu phai nhạt đi một chút, nhưng Thấm Thanh vẫn không dám đến gần.

Thật bất khả tư nghị, rõ ràng ca ca đã chết, tại sao lại xuất hiện.

Thấm Hạ Đông có cảm giác vô lực, đau đầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hắn lấy đồ ăn từ tay Thấm Thanh, sau đó tiến đến nắm chặt tay Thấm Thanh “Ca ca sẽ không hại con.”

Không thể nói rõ hắn là đang thôi miên Thấm Thanh hay đang thôi miên chính bản thân mình, Thấm Hạ Đông chỉ cảm thấy tay mình đang phát run.

Đối với hành động của Thấm Hạ Đông, Thấm Thành cũng không phản kháng, cúi đầu nhìn bàn tay Thấm Hạ Đông đang nắm lấy tay mình, sau đó càng nắm chặt một chút.

Thấm Hạ Đông ngẩng đầu nhìn hắn, biểu tình cứng ngắt.

Hắn quả nhiên vẫn không thể thích ứng với việc cùng Thấm Thành có những cử chỉ thân mật, quan hệ với con ruột của mình, làm sao còn có thể đối mặt với nó mà vẫn xem như không có việc gì.

__”Ba ba! Ba ba!” Cảm giác được Thấm Hạ Đông rời đi, Thấm Thanh hoảng hốt kêu la, nàng mở mắt, vừa vụng về bắt gặp Thấm Thành đang quay đầu.

Trong nháy mắt Thấm Thanh ngẩn cả người, không có bề ngoài khủng bố, bộ dáng giống hệt như lúc còn sống, trừ bỏ khuôn mặt vẫn âm trầm, cũng không có hình ảnh kinh khủng nào xuất hiện.

Nhưng ca ca đã chết...Bây giờ ca ca là người hay quỷ ?

Thấm Thanh không dám động, hai mắt mở to nhìn chằm chằm Thấm Thành, khẩn trương nuốt nước bọt.

Lúc này Thấm Thành quay đầu, đi theo Thấm Hạ Đông. Thấm Hạ Đông rời đi, dẫn theo Thấm Thành, vì không muốn làm Thấm Thanh hoảng sợ.

Thấm Thanh đều sợ sắp khóc, nhưng nàng nhìn thấy ba ba dắt tay ca ca, ba ba không sợ sao ?

Vào phòng bếp, Thắm Hạ Đông bỏ tay Thắm Thành ra, Thắm Thành cúi đầu nhìn bàn tay trống rỗng của mình, Thắm Hạ Đông nói năng có chút lộn xộn “Nhớ, nhớ hết rồi ?”

__Đúng không ?

__À, ba ba mang muối muối con tới đây vì ba ba không còn chỗ nào để đi nữa. Có điều con yên tâm, chờ khi ba tìm được việc làm sẽ dọn đi ngay.

Thắm Hạ Đông nói nhiều như vậy, nhưng Thắm Thành vẫn không nói nửa lời.

Rốt cuộc Thắm Thành ngẩng đầu lên, sắc mặt âm trầm “Hôn ta.”

__”Cái, cái gì ?” Thắm Hạ Đông ngạc nhiên ngẩng đầu.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Thắm Hạ Đông xoa bóp mi tâm, thở dài.

Đến giờ ngủ Thắm Thanh có chút sợ hãi, Thắm Hạ Đông đành dỗ nàng ngủ.

Thắm Thanh trợn to hai mắt...không chút buồn ngủ nhìn Thắm Hạ Đông “Ba ba, ba kể chuyện cổ tích cho con nghe đi.”

Thắm Hạ Đông nghĩ nghĩ, hẳn rất ít khi làm chuyện này, cho dù là lúc Thắm Thanh còn bé hẳn cũng chưa bao giờ làm qua. Trong ấn tượng của hắn, hình như hắn từng kể chuyện cho Thắm Thanh nghe, khi đó Thắm Thanh còn rất nhỏ, chỉ chừng một hai tuổi, Thắm Hạ Đông ngốc ngốc ôm lấy Thắm Thanh kể chuyện cổ tích mà ngay cả hắn cũng không hiểu câu chuyện muốn nói gì, nhưng thần kì thay lại có thể hổng Thắm Thanh chìm vào giấc ngủ.

__”Ba ba ?” Thắm Thanh gọi, Thắm Hạ Đông hồi thần, cười cười “Lớn rồi mà cứ như con nít vậy.”

__”Ba ba, kể cho con nghe đi. Ba kể chuyện thì con sẽ không sợ nữa, sẽ ngủ ngoan.” Thắm Thanh nói.

Thắm Hạ Đông suy nghĩ một hồi, nhớ lại một câu chuyện mà mình từng nghe lúc còn nhỏ.

Thắm Thanh nghe rất nhập thần.

Hết chuyện, Thắm Hạ Đông nhìn Thắm Thanh, Thắm Thanh vẫn không chịu ngủ, mở to hai mắt nhìn Thắm Hạ Đông, cọ cọ đầu vào gối, nhỏ giọng nói “Con nhớ mụ mụ...”

Nói xong liền khóc, lại không dám lớn tiếng, chỉ có thể nức nở.

Thắm Hạ Đông sờ đầu nàng, không biết phải an ủi thế nào, trong lúc nhất thời cả căn phòng vang lên tiếng khóc nức nở.

Đóng cửa lại, tâm tình Thắm Hạ Đông vô cùng trầm trọng, có lẽ là vì Thắm Thanh cũng có thể là vì hoàn cảnh túng quẫn, tóm lại là rất khó chịu.

Hắn dùng nước lạnh làm bản thân tỉnh táo, vào phòng khách, lau đi tro bụi bám trên sôpha, định đêm nay sẽ ngủ ở đây.

Vừa mới nằm xuống chợt nhớ tới Thắm Thành, không biết Thắm Thành bây giờ đang làm gì, như thế nào. Thắm Hạ Đông đứng dậy, đứng trước cửa phòng Thắm Thành, đưa tay gõ hai cái, cửa mở.

Thắm Hạ Đông đứng ở cửa nhìn vào trong, bên trong tối đen, bức màn lại khép chặt, không hề có ánh sáng.

Thắm Hạ Đông hô một tiếng “Thắm Thành ?”

Không ai đáp lại, Thẩm Hạ Đông bước vào, mò mẫm nơi vách tường muốn mở đèn, cửa phía sau lại “Phanh!” một tiếng, đóng lại.

Thẩm Hạ Đông sợ tới mức hai chân run bần bật, thiếu chút nữa té ngã.

Một bàn tay đỡ mình, Thẩm Hạ Đông vội vàng xoay người hỏi “Thẩm Thành sao ?”

Trong bóng tối xác thực làm cho Thẩm Hạ Đông có chút sợ hãi, hắn không biết mình đụng phải thứ gì, có lẽ là bức màn, hắn vội kéo ra.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, cuối cùng có thể thấy rõ.

Thẩm Hạ Đông lau đi mồ hôi trên trán, chờ hắn quay đầu lại liền bắt gặp khuôn mặt tái nhợt của Thẩm Thành đang nhìn mình, Thẩm Hạ Đông nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng trấn định “Ba chỉ muốn xem con có ngủ hay chưa, có cần gì thêm không ?”

—”Cần.” Thẩm Thành trả lời.

Thẩm Thành đột nhiên như vậy khiến Thẩm Hạ Đông có chút ngoài ý muốn “Àn ?”

—”Cần người.” Giọng nói điềm tĩnh.

Thẩm Hạ Đông lại không ngốc, Thẩm Thành muốn làm gì hắn tự nhiên có thể nghĩ đến, hắn hoảng hốt không tiếng động tránh né “Ngủ ngon, ngủ ngon, ba đi ra ngoài trước, không quấy rầy con.”

Thẩm Thành cũng không cản hắn lại, Thẩm Hạ Đông vội vàng chạy đi, nhưng cửa lại mở không ra, hắn sử dụng toàn bộ khí lực tông cửa mà ra.

—”Cửa...” Thẩm Hạ Đông xoay người, khẩn trương nhìn Thẩm Thành, một bóng đen thẳng tắp đánh về phía hắn, ném Thẩm Hạ Đông vào cửa, “Thông!” một tiếng, lưng bị va đập mạnh khiến Thẩm Hạ Đông đau đớn.

—”Người không thể làm như vậy.” Thẩm Hạ Đông thống khổ nhíu mày.

—”Cho ta.” Thẩm Thành ra lệnh, động thủ xé nát quần áo trên người Thẩm Hạ Đông.

Cởi bỏ áo khoác, quần áo bên trong vẫn y nguyên như lúc ở phòng bếp, lời thôi nhảm nhí, là vì Thẩm Hạ Đông lo lắng Thẩm Thành ở bên ngoài một mình mà chưa kịp mặc chỉnh tề. Cứ như vậy, cũng giúp cho Thẩm Thành giảm bớt phiền toái.

Thẩm Hạ Đông nghẹn cứng, nhìn Thẩm Thành hai mắt chứa đầy ***.

Thẩm Hạ Đông biết hắn muốn làm gì.

Thẩm Hạ Đông vừa lùi về sau vừa chống cự. Dù là vô lực giãy dụa nhưng vẫn làm Thẩm Thành có chút không vui, Thẩm Thành dừng tay, gần từng tiếng với Thẩm Hạ Đông “Trả lại cho ta, trả tất cả lại cho ta.”

Thẩm Hạ Đông ngăn người, sau đó không hề phản kháng.

Chỉ là một câu nhưng cũng đủ làm cho hắn vô pháp kháng cự. Hắn không rõ Thẩm Thành muốn nói gì, nhưng hắn thật sự nợ Thẩm Thành, nợ nhiều lắm.

Sắc mặt Thẩm Hạ Đông trắng bệch, gắt gao cắn môi.

Thẩm Thành rũ mắt, nhìn xuống ngực Thẩm Hạ Đông, thật lâu sau mới thoải mái thở dài.

Một bàn tay bò lên dọa Thẩm Hạ Đông sợ tới mức phát run. Những ngón tay tái nhợt thon dài vuốt ve hai điểm mẫn cảm trước ngực hắn, Thẩm Hạ Đông hô hấp có chút dồn dập, hắn vươn tay ngăn cản “Đừng, đừng sờ...”

Thẩm Thành liếc hắn một cái, sau đó tiếp tục mục đích của mình. Cởi bỏ quần của Thẩm Hạ Đông, chỉ chừa lại nội khố. Thẩm Hạ Đông liều mạng kẹp chặt hai chân, biểu tình như sắp khóc. Hắn không dám phát ra âm thanh, gắt gao cắn môi, cắn đến xuất huyết.

Thẩm Thành cúi đầu dùng đầu lưỡi quét qua môi hắn, cạy miệng Thẩm Hạ Đông, đầu lưỡi linh hoạt chui vào khoang miệng của hắn.

Có lẽ là cảm dục đã lâu, chỉ vừa bị hôn một chút, hạ thân Thẩm Hạ Đông đã có xu thế ngẩng đầu.

Cảm giác được thân thể Thẩm Hạ Đông đang trở nên hưng phấn, tay Thẩm Thành lảng lảng luồn xuống thắt lưng của hắn, chậm rãi vỗ về chơi đùa, kích thích toàn thân Thẩm Hạ Đông nổi cả da gà, vật dưới thân cũng run rẩy đứng dậy.

Thẩm Hạ Đông đau xót, cảm thấy mình thật không biết xấu hổ. Thế nhưng bị chính con trai ruột của mình khiêu khích ngẩng đầu.

Hắn quay đầu đi không dám nhìn tới

Thẩm Thành cứng rắn xoay đầu hắn về phía mình, bắt buộc hắn phải nhìn mình. Sau đó ở lột sạch quần áo của mình, trần như nhộng đứng trước mặt Hạ Đông.

Thân thể thiếu niên thon dài tái nhợt, giữa hai chân rất lớn khiến Thẩm Hạ Đông cảm thấy sợ hãi, cả người rụt lui về phía sau.

Thẩm Thành tiến tới một bước, chỉ vào giữa hai chân Thẩm Hạ Đông “Cởi nó.”

Ánh mắt như vậy khiến Thẩm Hạ Đông không khỏi run lên, hắn cúi đầu không dám nhìn Thẩm Thành.

Thẩm Thành cũng cúi đầu, bàn tay nắm lấy cảm Thẩm Hạ Đông, mí mắt sụp xuống, chỉ có thể nhìn thấy bóng của hàng lông mi thật dài “Người có bao giờ chân chính nhìn đến ta chưa...Không sao, từ từ sẽ tới.”

Thanh âm rất nhẹ, chậm rãi rót vào tai Thẩm Hạ Đông.

Ngón tay lạnh lẽo từ tốn phác họa từng đường nét trên gương mặt Thẩm Hạ Đông, một chỗ cũng không bỏ sót. Thẩm Hạ Đông giống như một con chuột bạch nhỏ bé, tựa hồ những cái móng sắc nhọn của Thẩm Thành tùy thời sẽ rạch từng vết rách sâu trên mặt hắn, hắn tin tưởng Thẩm Thành tuyệt đối làm được.

—”Cởi nó.” Ngón tay Thẩm Thành di chuyển đến trước ngực hắn, có lẽ là do gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, Thẩm Hạ Đông gầy đi không ít, cơ thể mỏng manh, xương cốt xông ra. Nơi vết thương mà Thẩm Hạ Đông tự tay gây ra cũng đã kết vảy, Thẩm Thành vươn đầu lưỡi ầu yếm liếm lộng.

Ngựa ngựa, một loại khoái cảm khó hiểu.

Thẩm Hạ Đông đều nhanh bị bức điên rồi, hai tay túm chặt nội khóa, sống chết không chịu buông ra “Thẩm Thành...Người đừng như vậy...”

Một cây cứng rắn gì đó đỉnh giữa hai chân Thẩm Hạ Đông, Thẩm Hạ Đông không còn đường để lui, hắn lại không dám la lớn sợ đánh thức Thẩm Thành, chỉ có thể mở miệng nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

Thẩm Thành dường như không nghe thấy, hắn dễ dàng xé rách nội khóa của Thẩm Hạ Đông. Hai tay cẩn thận thăm dò giữa hai cánh mông Thẩm Hạ Đông, đầu lưỡi vẫn ra sức trêu chọc mỗi điểm mẫn cảm trên người hắn.

—”A..” Thẩm Hạ Đông phát ra tiếng rên rỉ từ trong cổ họng.

Thẩm Thành ngẩng đầu chặn lại miệng hắn, một bàn tay không ngừng xoa nắn hạ thân hắn, còn tay kia thì tiếp tục luồn lách vào tiểu huyết của Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Thành tăng tốc độ, khoái cảm mãnh liệt không ngừng nhấn chìm Thẩm Hạ Đông trong biển dục vọng, hoàn toàn không để ý đến tiểu huyết của mình đã bị chen vào hai ngón tay.

Mà lúc này, đột nhiên có cái gì đó mãnh liệt đâm vào phía sau, Thẩm Hạ Đông lập tức bị từng đợt đau xót làm thanh tỉnh, hạ thân trong tay Thẩm Thành nháy mắt mềm nhũn. Tiểu huyết vừa trướng vừa đau, Thẩm Hạ Đông chỉ cảm thấy ruột gan không ngừng đảo lộn, đau đớn khiến hắn nhịn không được khóc nức nở “Đi ra...”

Thẩm Thành lại dùng môi bịt miệng hắn, hai tay nắm chặt thắt lưng Thẩm Hạ Đông, dưới thân bắt đầu đưa đẩy.

Tiếng rên rỉ nức nở thoát phá ra khỏi cổ họng, hai chân Thẩm Hạ Đông vô lực gác lên vai Thẩm Thành, lưng gắt gao dán chặt cửa.

Thứ trong cơ thể chậm rãi luật động, mỗi lần rút ra tiến vào đều khiến Thẩm Hạ Đông đau đến run rẩy.

Thẩm Thành dừng lại, giữ lấy đầu Thẩm Hạ Đông, không ngừng hôn môi “Không đau...không đau...”

Thanh âm tựa như ma chú hạ nguyên rửa, làm cho ý thức của Thẩm Hạ Đông dần dần trở nên mơ hồ, nhưng đau đớn vẫn tồn tại.

Đột nhiên Thẩm Thành ôm chặt hẳn, di chuyển nhưng vẫn không ngừng trườn sát, Thẩm Hạ Đông tựa đầu vào vai Thẩm Thành, từng giọt từng giọt nước mắt trượt xuống.

Thả Thẩm Hạ Đông lên giường, Thẩm Thành cúi người đè lên Thẩm Hạ Đông, tiếp tục luật động.

Tiểu huyết bị xé rách, mỗi lần rút ra đều mang theo tơ máu. Trục tràng nội vách tường dần dần bị máu thấm ướt, không còn gây khó khăn như trước nữa, Thẩm Thành rút ra toàn bộ phân thân, hai chân Thẩm Hạ Đông mở thật to, ánh trắng sáng ngời xuyên thấu qua cửa sổ, có thể thấy tiểu huyết đã sưng đỏ không chịu nổi lại không ngừng giật giật co rút.

Phát hiện Thẩm Thành đang nhìn chăm chăm hạ thân của mình, Thẩm Hạ Đông không khỏi nhích người tránh né. Thẩm Thành nắm lấy chân hắn, kéo Thẩm Hạ Đông về phía mình, kẹp hẳn giữa hai chân của mình.

Thẩm Hạ Đông hoảng sợ đẩy Thẩm Thành ra “Đủ, đủ rồi...”

— “Như thế nào lại đủ.” Thẩm Thành mở ra hai cánh móng của hắn, đỉnh phân thân thô to vào tiểu huyết, chậm rãi chen vào “Đau...” Cả khuôn mặt Thẩm Hạ Đông đều vặn vẹo nhăn thành một khối, Thẩm Thành ngẩng đầu lên, cắn lấy đôi môi hắn, từng chút từng chút một xâm nhập, găt gao dính lại cùng một chỗ.

Dưới thân bị khối cứng rắn kia trườn cắm, thân thể Thẩm Hạ Đông không ngừng bị kích thích, chấn động khiến đầu hắn có chút mờ mịt.

Đột nhiên không biết đụng phải thứ gì đó trong cơ thể, dâng trào một loại khoái cảm, làm cho tiểu huyết kịch liệt co rút “Ngô...” Ngón chân đều cong cả lên.

Thẩm Hạ Đông xấu hổ cúi đầu, găt gao cắn môi không để mình phát ra âm thanh.

Kế tiếp Thẩm Thành dường như cố ý liên tục đâm vào điểm đó, Thẩm Hạ Đông từ cự tuyệt chuyển thành phối hợp, khoái cảm như từng đợt sóng lớn không ngừng lan tỏa khắp mọi góc ngách trong cơ thể, mỗi một tế bào đều kêu gào hưng phấn.

Đầu óc Thẩm Hạ Đông trống rỗng, trầm luân trong bể dục, đánh mất chính mình.

Hắn vô thức mở miệng nghênh đón từng nụ hôn của Thẩm Thành, chất lỏng trong suốt chảy ra từ khoe miệng, tiểu huyết cực kì phối hợp theo mỗi động tác của Thẩm Thành.

Hai thân thể dây dưa triền miên, kịch liệt dính chặt cùng một chỗ, tiếng rên rỉ vang vọng bên tai...

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Cả người mềm nhuyễn vô lực, Thẩm Hạ Đông vô pháp nhúc nhích, toàn thân đau đớn, hậu mặt ướt sũng không ngừng chảy ra một loại chất lỏng.

Hai mắt hắn tan rã nhìn Thẩm Thành đang nằm trên người mình.

Ngón tay Thẩm Thành tham nhập vào tiểu huyết của hắn, đào móc thứ trong cơ thể, tẩy rửa sạch sẽ.

Sau đó lại ôn nhu hôn hắn.

Mí mắt chậm rãi đóng mở, Thẩm Hạ Đông không còn khí lực để nói chuyện, hần cảm thấy mệt, buồn ngủ đến mức không kịp suy nghĩ gì nữa.

Thẩm Thành đột nhiên rời đi, Thẩm Hạ Đông mở to hai mắt nhìn hần ra ngoài.

Vốn không định đi quản, nhưng chợt nghĩ tới con gái mình đang ngủ ở cách vách, Thẩm Hạ Đông liền nặng nề ngồi dậy, đi theo Thẩm Thành.

Thẩm Thành đứng trước phòng Thẩm Thanh, cửa mở ra, hần quay lưng về phía mình.

Trong lòng Thẩm Hạ Đông không ngừng hò hét, Thẩm Thành muốn làm gì ???

Lúc này Thẩm Thành đột nhiên xoay người, Thẩm Hạ Đông cứng đờ, không kịp tránh né.

Thẩm Thành nhìn chằm chằm vào hần, thật lâu sau mới bước đến trước mặt Thẩm Hạ Đông.

Hần đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Thẩm Hạ Đông, đầu hơi rũ xuống, tựa như đang chạm vào một vật trân bảo, nhưng lời nói tiếp theo lại làm người ta rét lạnh “Người là của ta, không ai có thể cướp người khỏi ta.” Đầu ngón tay dờ xuống, chỉ vào dấu hôn trên ngực Thẩm Hạ Đông “Người là kẻ tội lỗi đầy mình, phải xuống địa ngục, đến cuối cùng cũng không thể trở mình, người chỉ có thể là của ta.”

Về mặt tàn nhẫn, khoe miệng hơi nhếch lên, đó là lần đầu tiên Thẩm Hạ Đông nhìn thấy Thẩm Thành cười, một nụ cười làm cho hần tuyệt vọng.

Thẩm Hạ Đông giật giật miệng, nửa ngày cũng không nói nên lời, tùy ý để Thẩm Thành hôn hần.

Sáng sớm Thẩm Hạ Đông bị đồng hồ báo thức làm tỉnh giấc, hần ngồi dậy, đau đớn từ phía sau truyền tới khiến hần không khỏi trờu rút một hơi.

Hần nhìn bên cạnh, không có ai cả.

Thẩm Hạ Đông đứng lên kéo màn, ánh nắng chiếu vào, làm cả căn phòng sáng ngời. Nhớ đến tối hôm qua ở trong này điên cuồng một đêm, mặt Thẩm Hạ Đông không khỏi nóng lên, tại sao thân thể lại có cảm giác mâu thuẫn như vậy, chuyện này rõ ràng là không đúng.

Đang đổi chăn đệm, Thẩm Hạ Đông chợt nghe thấy tiếng vang, tựa hồ là từ dưới sàn truyền đến, hần quy gối , áp sát lỗ tai xuống mặt đất.

—”Mụ mụ, ba ba đã trở lại.” Đây là giọng nói của Thẩm Thành, nghe được những lời này Thẩm Hạ Đông cảm thấy thực rối loạn.

Hần vội vàng đứng lên, nghĩ tốt nhất là nên mau chóng lấp cái hãm này lại, dù sao dưới đó cũng không có gì tốt, nó chỉ khiến Thẩm Thành càng tổn thương hơn mà thôi.

Thẩm Hạ Đông tháo bức màn tối màu xuống, lại đi vào căn phòng còn trống, lau sạch sàn nhà, sau đó qua phòng Thẩm Thành, chuyển giường sang căn phòng trống kia.

Chỗ này tuyệt đối không thể tiếp tục ở nữa.

Nói thật chính Thẩm Hạ Đông cũng cảm thấy có chút sợ hãi, hần gây tiếng động quá lớn khiến Thẩm Thanh bị đánh thức, nàng đứng trước cửa phòng “Ba ba, ba đang làm gì vậy ? Thật ồn ào.”

Sáng sớm Thẩm Thành không có xuất hiện, chờ Thẩm Hạ Đông dọn phòng xong cũng không thấy bóng người.

Lúc làm điểm tâm, Thẩm Hạ Đông tính toán đi xin việc làm, còn Thẩm Thanh thì tiếp tục đến trường.

Dọn dẹp xong, Thẩm Hạ Đông lưu lại một tờ giấy cho Thẩm Thành liền ra ngoài.

Đưa Thẩm Thanh đến trường, Thẩm Hạ Đông yêu thương sờ sờ đầu nàng “Học tập chăm chỉ, tan học nhớ về sớm.”

—”Ân.” Thẩm Thanh gật gật đầu, xách cặp vào trường, vừa đi được vài bước nàng chợt quay đầu lại, thấy Thẩm Hạ Đông còn đang nhìn mình, Thẩm Thanh cười nói “Ba ba cố lên! Thẩm Thanh cố lên!”

Sau đó chạy đi.

Thẩm Hạ Đông mỉm cười.

Đi cả buổi sáng nhưng Thẩm Hạ Đông vẫn chưa xin được việc, hẩn uể oải ngồi bên hàng ghế ven đường nhấp một ngụm nước, nghĩ thầm, buổi chiều lại tiếp tục đi tìm.

__”A, Thẩm tiên sinh.” Một giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên, Thẩm Hạ Đông quay đầu nhìn thấy lão Trần đang cầm một đồng đồ trên tay.

__”Người ở chỗ này làm gì ? Ai, định mời người một điều thuốc , chắc, người nhìn xem, lấy không ra tay.

__”A, không sao, không sao.” Thẩm Hạ Đông vội vàng lắc đầu, lão Trần hỏi “Ngồi ở đây làm gì vậy ? Nhìn sắc mặt người có vẻ không được tốt.”

Thẩm Hạ Đông xấu hổ cúi đầu, miễn cưỡng nở nụ cười “Ta đang đi tìm việc làm.”

__”Ai, người nhắc ta mới nhớ, chuyện này ta vốn muốn nói với người, kết quả lại quên mất. Hai ngày trước Trương Mục có nhắc muốn giúp người tìm một công việc mới, hẩn kêu ta nói với người. Hình như là chỗ quen biết. Người nếu không ngại thì đi thử một chút, chỗ đó là người quen của Trương Mục, cũng có thể chú ý chiếu cố người.”

Lời nói của lão Trần lập tức mang đến hy vọng cho Thẩm Hạ Đông. Hiện tại với hoàn cảnh như thế này muốn hẩn làm gì hẩn đều nguyện ý.

Đó là một doanh nghiệp nhà nước, vừa bước vào Thẩm Hạ Đông đã được xếp vào vị trí là trưởng một bộ phận, loại đãi ngộ này khiến này khiến Thẩm Hạ Đông có chút không thích ứng.

Lão Trần nói “Đừng vậy, trước kia người quản lý cả một công ty lâu như thế, nhất định là có thực lực, làm vậy nhưng thực ra đã ủy khuất người.”

Công việc xem như ổn thỏa, tiền lương cũng không sai, ngày mai có thể bắt đầu đi làm.

Thẩm Hạ Đông cảm kích liên tục cảm tạ lão Trần, lão Trần cuối cùng đành phải xấu hổ lắc đầu “Người đừng cảm ơn ta, là Trương Mục giúp người, ta bất quá là thay hẩn chuyển lời thôi. Ngày nào rảnh rỗi chúng ta cùng đi dùng cơm.”

Tâm tình Thẩm Hạ Đông cuối cùng cũng tốt hơn một chút, hẩn ghé chợ mua đồ ăn về nhà, trên đường mới nhớ tới Thẩm Thành tựa hồ không cần ăn uống, cứ như vậy không biết có sao không ? Bình thường Thẩm Thành cần những thứ gì ? Có sở thích gì đặc biệt không ? Thẩm Hạ Đông không hề biết.

Trong ấn tượng của hẩn, Thẩm Thành dường như không có sở thích gì đặc biệt, khi còn bé những món đồ chơi rất được ưa thích thì nó cũng không thèm chơi, đối với thứ gì cũng không có hứng thú.

Thẩm Hạ Đông chợt nghĩ tới bàn tay của Thẩm Thành, chúng rất đẹp, nếu có thêm một chiếc đồng hồ hay một chiếc nhẫn thì chắc chắn sẽ càng bắt mắt hơn. Đôi tay kia thật sự rất quyến rũ.

Thẩm Hạ Đông cho là như vậy.

Nhưng khi hẩn nhớ tới đôi tay kia đã làm gì với mình, Thẩm Hạ Đông nhanh chóng xóa sạch suy nghĩ lúc đầu.

Gần đến nhà, Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, tất cả bức màn đều đã bị hẩn tháo xuống, cảm thấy thật lạ lắm, không còn cảm giác trầm trọng như lúc trước nữa, Thẩm Hạ Đông thầm quyết định sau này nhất định phải trang trí lại căn phòng.

Mở cửa, trong nhà trống rỗng không có một người, Thẩm Thanh còn chưa về, Thẩm Thành cũng không thấy.

Thẩm Hạ Đông thử gọi “Thẩm Thành ?”

Thẩm Thành không xuất hiện.

Thẩm Hạ Đông thả đồ ăn xuống, đi đến phòng ngủ. Trong phòng chỉ còn lại một cái bàn.

Thẩm Hạ Đông đứng trước cửa tầng hầm, hần nhắc tấm ván gỗ ra, “Thẩm Thành, con ở dưới đó sao?”

Do dự một hồi, Thẩm Hạ Đông cúi đầu nhìn xuống.

Hết giờ học, Thẩm Thanh một mình xách cặp ra khỏi trường, lúc đi đến cửa, chợt có người gọi nàng “Tiểu Thanh.”

Thẩm Thanh dừng cước bộ, nghi hoặc quay đầu.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Bên trong một mảnh tối đen, Thẩm Hạ Đông cầm lấy di động, bước xuống cầu thang.

Có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang đứng nơi đó, Thẩm Hạ Đông chậm rãi đi qua, dưới ánh đèn điện thoại màu trắng xanh, làn da Thẩm Thành càng thêm tái nhợt.

Hai mắt nhắm chặt, khiến Thẩm Hạ Đông không khỏi cảm thấy đau lòng.

Thẩm Hạ Đông không nói lời nào, chỉ đứng bất động nhìn hần, Thẩm Thành đột nhiên mở mắt, trong mắt tràn ngập hình ảnh của Thẩm Hạ Đông.

_Thẩm Thành...

Lúc về nhà, Thẩm Thanh có chút kì quái, tự nhốt mình trong phòng, không ra khỏi cửa nửa bước, tới giờ ăn cũng không chịu ra.

Thời điểm Thẩm Hạ Đông bụng thức ăn vào phòng chỉ thấy Thẩm Thanh kinh hoảng ngẩng đầu nhìn mình, khi Thẩm Hạ Đông hỏi nàng thì nàng lại cúi đầu làm bài tập, ấp úng không nói.

Thẩm Hạ Đông biết Thẩm Thanh nhất định đang có chuyện giấu mình, nhưng Thẩm Thanh không nói hần cũng không tiện truy hỏi. Dù sao đứa con cũng đã lớn, luôn có bí mật của riêng mình.

Buổi tối Thẩm Hạ Đông kiên trì ngủ ở sôpha, Thẩm Thành cũng không làm ra những hành động khiến Thẩm Hạ Đông sợ hãi nữa.

Chính là chờ đến sáng sớm, khi Thẩm Hạ Đông mở mắt, lại thấy Thẩm Thành đang ngồi quay lưng về phía mình, từng tia nắng xuyên thấu qua người hần, ánh sáng quá chói mắt khiến Thẩm Hạ Đông không kịp phản ứng, ánh mặt trời dường như đã làm thân thể Thẩm Thành càng trở nên hư ảo, mang đến cảm giác tùy thời có thể biến mất.

Con trai hần thật sự rất xinh đẹp, Thẩm Hạ Đông chớp chớp hai mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Đợi đến khi nhận ra mình đang suy nghĩ những gì, Thẩm Hạ Đông không khỏi đỏ mặt, vội vàng rũ mắt xuống vừa lúc không có phát hiện Thẩm Thành đang hít mắt nhìn mình.

Mặc danh kì diệu, người thiếu niên bị ám ảnh có tâm lý cực kì vặn vẹo thường khiến mọi người phải sợ hãi này lại lộ ra một loại biểu tình, có thể xem là nhu hòa.

Thẩm Hạ Đông bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới, đi làm, nuôi con gái còn có một đứa con trai nửa người nửa quỷ.

Có đôi khi hắn cũng cảm thấy mệt mỏi, bởi vì đã thật lâu rồi hắn không làm những việc như vậy, sau khi tan ca liền chạy vội về nhà nấu cơm, còn phải dọn dẹp nhà cửa nữa. Nhưng mà có đôi khi lại cảm thấy cuộc sống như bây giờ rất tốt, Thẩm Hạ Đông không cưỡng cầu nhiều lắm, dù sao quá khứ đã qua cũng không thể trở lại, nếu cứ mãi dằn vặt đau khổ thì thật có lỗi với những người xung quanh mình.

Đối với tình cảm mà Thành Thành dành cho mình, Thẩm Hạ Đông cũng không có cách chối bỏ, hắn chỉ biết hắn không thể chán ghét Thẩm Thành, hắn nợ Thẩm Thành nhiều lắm, hắn muốn bù đắp cho Thẩm Thành, cho nên hắn không cự tuyệt. Nhưng mỗi đêm khi bình tĩnh sau những cơn ác mộng, cả người mồ hôi đầm đìa ghé vào ghế sa lon, hắn lại nghĩ, đây là loạn luân, đây là không đúng, hắn có lỗi với Dương Hoàng, có lỗi với gia đình, thậm chí cả Thẩm Thành, vì hắn biết ngoài ấy này cùng đồng tình, hắn không hề có bất kì tình cảm đặc biệt nào với Thẩm Thành cả.

Mấy ngày nay Thẩm Thanh đều rất quái lạ, luôn tự nhốt mình trong phòng không chịu ra khỏi cửa, bắt đầu Thẩm Hạ Đông còn tưởng rằng nàng e ngại Thẩm Thành, nhưng sau đó nhìn lại, thì không phải.

Bên người là khuôn mặt đang ngủ say của Thẩm Thành, Thẩm Hạ Đông giật giật thân thể đau nhức, đây là trạng thái sau khi giao hoan.

Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng động ngoài cửa, Thẩm Hạ Đông đứng dậy, mặc quần áo tử tế đi ra phòng khách.

Mở đèn lên, tất cả đều thật bình thường. Tiếng động vừa rồi hình như phát ra từ phòng Tiểu Thanh, Thẩm Hạ Đông khẩn trương đi qua, bên trong vang lên giọng nói của Thẩm Thanh “Mụ mụ, mẹ đừng như vậy.” Tựa hồ còn khóc nức nở.

Mụ mụ ? Trần Lệ sao ?

Trong lòng Thẩm Hạ Đông có dự cảm bất hảo, hắn thử mở cửa lại phát hiện cửa bị khóa, Thẩm Hạ Đông đành gõ cửa “Tiểu Thanh, con đang làm gì vậy ?”

Bên trong vang lên tiếng bước chân dồn dập, sau đó lại tĩnh lặng.

Thẩm Hạ Đông càng khẩn trương hơn, hắn dùng sức đập cửa, “Tiểu Thanh! Con đang làm gì vậy ? Tiểu Thanh!?”

Cửa bị mở ra, Thẩm Thanh lắc đầu “Không có gì, không có gì.”

Trên mặt không giấu được kích động, Thẩm Hạ Đông không tin “Cho ba ba vào.”

— “Không có gì mà!” Thẩm Thanh chắn ngang cửa không cho Thẩm Hạ Đông vào, Thẩm Hạ Đông càng có cảm giác bất thường, hắn đẩy cửa ra, Thẩm Thanh kêu lên “Ba ba!”

Trong phòng không có ai, Thẩm Hạ Đông xem xét xung quanh, không phát hiện chỗ nào khả nghi.

— Con, con đã nói không có gì mà, chẳng qua là lúc này con không cẩn thận bị ngã xuống giường thôi. Ba mau ra đi, con, con muốn ngủ, ngày mai còn phải đến trường nữa, chúc ba ngủ ngon.

Thẩm Thanh đẩy Thẩm Hạ Đông ra ngoài, sau đó “Thông!” một tiếng, đóng cửa lại.

Thẩm Hạ Đông nghi hoặc đứng trước cửa suy nghĩ thật lâu, rõ ràng là rất đáng ngờ nhưng lại không tìm ra chỗ nào không thích hợp, tại sao Thẩm Thanh lại kích động như vậy chứ ?

Buổi sáng sau khi làm xong điểm tâm, hắn vẫn không thấy bóng dáng Thẩm Thành, Thẩm Hạ Đông thử đi vào phòng, Thẩm Thành đang nằm trên giường, có lẽ còn ngủ.

Thẩm Hạ Đông lặng lẽ đóng cửa, trở lại phòng khách, Thẩm Thanh đã đi rồi.

Thẩm Hạ Đông bắt đầu dọn dẹp, sau khi rửa sạch bát đĩa cũng tắt bếp chuẩn bị đi làm.

Mang giày, Thẩm Hạ Đông mở cửa, chợt thấy sau lưng lạnh lạnh, hơi thở mang đến cảm giác cực kì quen thuộc.

Hắn quay đầu, bắt gặp Thẩm Thành đang nhìn mình. Đối mặt với việc Thẩm Thành hay xuất hiện bất thành hình như vậy, Thẩm Hạ Đông cũng không còn sợ hãi.

Thẩm Hạ Đông đã từng nhìn thấy Thẩm Thành xuyên tường, có thể trực tiếp đi đến bất cứ đâu mà hắn muốn.

__Con tỉnh rồi sao ?

Ở chung đã vài ngày, nhưng Thẩm Hạ Đông vẫn không có cách nào nói chuyện một cách bình thường với Thẩm Thành, mỗi khi nhìn thấy Thẩm Thành, hắn luôn cảm thấy kích động, bắt đầu nói năng lộn xộn, không biết giải thích thế nào về mối quan hệ của hai người hiện giờ, là cha con hay là tình nhân ?

Cha con, tình nhân ? Nhắc đến những từ này Thẩm Hạ Đông lại đỏ mặt.

__”Ân.” Thẩm Thành thản nhiên trả lời.

Thẩm Hạ Đông đột nhiên không biết nên nói gì, hắn cúi đầu nhìn xuống đất “Vậy, ba đi làm. Con ngoan ngoãn ở nhà, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ba.”

Thẩm Thành không đáp lời, Thẩm Hạ Đông vừa định đi, Thẩm Thành lại mở miệng nói “Lại đây.”

__”Cái gì ?” Thẩm Hạ Đông nhìn hắn, Thẩm Thành đột nhiên cúi đầu hôn hắn, răng môi đụng nhau, nụ hôn lần này không quá kịch liệt như bình thường, vừa nhẹ nhàng lại ôn nhu, Thẩm Hạ Đông trợn to hai mắt nhìn Thẩm Thành.

__”Đi đi.” Thẩm Thành hung hăng cắn cổ hắn, cơn đau truyền đến khiến Thẩm Hạ Đông hồi phục tinh thần, sau đó không dám nhìn mặt Thẩm Thành, hoang mang rối loạn, vội vàng bỏ chạy.

Cửa đóng, ngăn cản tầm mắt của Thẩm Thành.

Bức màn lụa màu trắng nhẹ nhàng phất phơ trong gió, ánh mặt trời xuyên thấu qua khung cửa sổ chiếu vào bàn ăn, có thể thấy trên mặt bàn có một tờ giấy mà Thẩm Hạ Đông đã lưu lại “Đừng ra ngoài, đừng phơi nắng, thân thể đột nhiên trong suốt sẽ rất kì quái, sẽ khiến người khác hoảng sợ. Phòng của con ba đã khóa lại, ba biết con vẫn có thể đi vào, nhưng hy vọng con hãy quên nó đi. Nếu muốn ăn gì, trong tủ lạnh có sẵn, mặc kệ là có đói bụng hay không, nhàm chán thì cứ lấy ra ăn. Chờ ba trở về.”

Tựa như những lời dặn dò mà một người cha dành cho đứa con, có thể thấy Thẩm Hạ Đông đã rất cố gắng, cố gắng đặt hết mọi sự chú ý lên người Thẩm Thành.

Hắn làm được, mỗi ngày đều lo lắng Thẩm Thành đột nhiên biến mất, ngay cả trong sinh hoạt hằng ngày.

Thẩm Thành cũng ở nhà chờ hắn về, chuyện cần làm mỗi ngày là chờ hắn về, ngồi bên cửa sổ lẳng lẳng chờ đợi, chờ đến khi nhìn thấy Thẩm Hạ Đông xách đồ ăn vội vã trở về.

Hắn thiếu chút nữa đã giết chết Thẩm Hạ Đông, rất nhiều lần như thế, ban đêm, hắn đã định ra tay trong khi Thẩm Hạ Đông vẫn còn đang ngủ say, hắn muốn trói chặt nam nhân ở bên cạnh mình, chính là thái độ gần đây của Thẩm Hạ Đông khiến hắn thật vừa lòng, nhưng một khi Thẩm Hạ Đông phản bội hắn, hắn sẽ không lưu tình chút nào mà giết chết Thẩm Hạ Đông.

Chuông cửa chợt vang lên, Thẩm Thành đang đứng bên cửa sổ liền xoay người nhìn ra cửa, tóc mái che khuất hai mắt của hắn.

Mấy ngày Thẩm Thành rất không yên lòng, luôn耿耿 người, từ lúc mục mục tìm đến nàng khiến nàng lúc nào cũng cảm thấy kinh hoàng, nàng rất nhớ mục mục, nàng rất yêu mục mục, nhưng mục mục lại là kẻ giết người, mục mục nên đi tự thú, mà không phải trốn chui trốn nhủi như bây giờ, nhưng đồng thời nàng lại không muốn mục mục rời xa mình, nếu nàng không còn cơ hội gặp lại mục mục nữa thì sao ? Mục mục khó khăn lắm mới xuất hiện, nàng thật sự không muốn mục mục đi mất.

Nàng giấu diếm mọi người, mỗi ngày nàng đều vậy trong trạng thái sợ hãi cùng khẩn trương cực độ, nếu không may bị phát hiện thì làm sao bây giờ ? Mình có nên nói cho ba ba biết không ?

Trần Lệ tìm đến nàng, cái gì cũng không nói, chỉ mỉm cười nhìn nàng, gọi tên nàng.

Thẩm Thanh lập tức nhào vào lòng nàng, không ngừng khóc lớn hô mụ mụ mụ mụ.

__Mụ mụ vẫn ở bên cạnh Tiểu Thanh a.

Trần Lệ sờ sờ mặt Thẩm Thanh “Mụ mụ sẽ không để Tiểu Thanh lại một mình, Tiểu Thanh đừng khóc a.”
Về mặt vô cùng ôn nhu.

Tiểu Thanh lúc đầu có chút hưng phấn cùng kích động, nhưng sau đó lại cảm thấy sợ hãi.

Nàng chất vấn mụ mụ, có phải mụ mụ giết ca ca không, vì cái gì lại làm như vậy.

Trần Lệ chỉ cười, không nói lời nào. Mặc cho Thẩm Thanh có truy hỏi như thế nào, cũng không chịu mở miệng.

Thẩm Thanh không dám nói cho Thẩm Hạ Đông biết Trần Lệ đã xuất hiện, nàng thật sự không biết mình phải làm sao bây giờ.

__”Mụ mụ, mấy ngày nay mẹ đã đi đâu ? Tất cả mọi người đều đang tìm mẹ kìa.” Đó là đoạn đối thoại qua điện thoại mà tối hôm đó suýt bị Thẩm Hạ Đông phát hiện, đầu dây bên kia, Trần Lệ chỉ cười “Tìm mẹ ? Tìm mẹ làm gì ? Tiểu Thanh, bọn họ muốn giết mụ mụ, bọn họ vẫn không chịu buông tha mụ mụ. Bọn họ đều là người xấu, Tiểu Thanh đành lòng nhìn thấy mụ mụ bị bọn họ làm tổn thương sao ?”

Câu nói kế tiếp đã có chút khàn khàn, Thẩm Thanh cũng không kìm được nước mắt “Mụ mụ...mẹ tự thú đi...”

Đầu dây bên kia lại tắt máy, vừa lúc vang lên tiếng đập cửa của Thẩm Hạ Đông, Thẩm Thanh thất kinh vội vàng nhét điện thoại vào trong chăn, nơm nớp lo sợ mở cửa.

Nàng thiếu chút nữa đã nói cho ba ba biết, chính là vừa nghĩ tới mụ mụ, lại không có cách nào mở miệng.

Thẩm Thanh đứng trước cửa trường học đợi một hồi, cẩn thận nhìn xung quanh, mấy ngày nay chỉ cần vừa tan học mụ mụ sẽ đến tìm nàng, hôm nay nàng đã đợi lâu như vậy nhưng vẫn không thấy mụ mụ đến.

Xảy ra chuyện gì rồi sao ? Thẩm Thanh tiếp tục đứng chờ, thẳng đến chỉ còn vài bóng người mới lạng lẽ cúi đầu về nhà.

Đứng trước cửa, Thẩm Thanh do dự không biết có nên vào hay không, hơn mười phút nữa ba ba mới về , mà ca ca thì lại đang trong nhà...

Người anh trai đã chết kia...

Phải ở chung như thế nào đây ? Hơn nữa mụ mụ đã xuất hiện, Thẩm Thanh rất bất an, là mụ mụ giết ca ca...Mà mình lại ngậm miệng không nói cho bọn họ biết về sự xuất hiện của mụ mụ...

Giống như đưa ra một quyết định trọng đại, Thẩm Thanh khẽ cắn môi, cố lấy dũng khí đẩy cửa...

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Một mảnh đỏ tươi, đập vào mắt chỉ có máu và máu.

Thẩm Thanh sợ tới mức mắt hờn ,quên cả la hét, cả người ca ca dính đầy máu đứng trước mặt nàng, những giọt máu từ năm đầu ngón tay không ngừng tí tách rơi xuống.

Sau đó, nàng phát hiện Trần Lệ đang đứng ở sau lưng Thẩm Thanh, Thẩm Thanh lập tức kêu to “Mụ mụ.”

Hôm nay Thẩm Hạ Đông về sớm, thật trùng hợp, giống như Thẩm Thanh, hần cũng chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó, đồ ăn trên tay đều rơi xuống đất.

Hắn nhìn thấy Thẩm Thành cả người đầy máu cùng Trần Lệ với sắc mặt tái nhợt.

Không đợi Thẩm Hạ Đông đi qua, Thẩm Thành và Trần Lệ đều ngã xuống.

—”Mụ mụ! Mụ mụ!” Thẩm Thanh vội vàng chạy qua nâng Trần Lệ “Mụ mụ, tỉnh tỉnh! Mẹ mau tỉnh lại!”

Thẩm Hạ Đông nhìn hai người nằm trên mặt đất, nhưng vẫn đứng bất động, Thẩm Thanh khóc vật vã “Mụ mụ! Mụ mụ!”

Nàng cảm giận nhìn Thẩm Thành “Là người giết mẹ ta! Là người giết mẹ ta! Đồ độc ác!”

Nàng chạy qua đẩy Thẩm Thành, Thẩm Thành tùy ý nàng lay động, không có bất kì hành động phản kháng nào.

Hắn mở mắt, nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông sẽ chọn ai ? Hắn tin ai đây ?

Thẩm Hạ Đông nặng nề đi vào, bước đến chỗ Trần Lệ, xem xét thương thế của nàng, một con dao đang cắm trước ngực nàng, mà trên ngực Thẩm Thành cũng có một con dao, vết thương giống hệt như Trần Lệ, không ngừng trào ra máu tươi.

—”Đồ độc ác! Đồ độc ác!” Thẩm Thanh khóc lớn liều mạng đẩy Thẩm Thành, Thẩm Thành vẫn bất động thanh sắc, hắn cứ nhìn chăm chú vào mắt Thẩm Hạ Đông. Tựa hồ biết được những suy nghĩ trong đầu Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông vươn tay che đi vết thương trên ngực Trần Lệ “Người tỉnh..”

Trong mắt Thẩm Thành dần dần ảm đạm, hắn nhìn Thẩm Hạ Đông đồng tử vô lực chuyển động, ánh mắt có chút mê mang.

Nếu mình giết hắn thì sẽ không như thế này, giết sạch tất cả mọi người ,mình vốn không nên mềm lòng, đều là do mình, giết hắn thì tốt rồi, hắn chết rồi thì hắn sẽ thuộc về mình.

Trên mu bàn tay tái nhợt của hắn, gân xanh không ngừng trỗi lên, thoát nhìn rất đáng sợ, cả người lao về phía Thẩm Hạ Đông, nhưng cuối cùng lại vô lực ngã xuống bên chân Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông gọi 120, sau đó gọi điện đến sở cảnh sát, hắn không biết bản thân phải mất bao nhiêu dũng khí mới dám tống vợ mình vào ngục giam.

Thẩm Hạ Đông phát hiện Thẩm Thanh đang nhìn mình một cách tuyệt vọng, hắn vội vàng quay đầu đi.

Đợi đến lúc hắn nhớ tới Thẩm Thành, Thẩm Hạ Đông vô cùng hoảng sợ.

Làn da trắng bệch của Thẩm Thành đã hoàn toàn mất đi sinh khí, sinh mệnh đang bị đe dọa.

—”Thẩm Thành!” Thẩm Hạ Đông ngồi xổm xuống ôm lấy Thẩm Thành, thân thể nhẹ đến đáng sợ, máu tươi thấm đẫm cả tay hắn, không ngừng tản ra mùi rỉ sắt tanh tươi.

Bệnh viện, đúng rồi, phải đưa đến bệnh viện. Không, không thể để người ta nhìn đến Thẩm Thành với bộ dáng như thế này. Nhất định sẽ gây chấn động, không thể làm như vậy.

Thẩm Hạ Đông hốt hoảng ôm lấy Thẩm Thành, tay chân luống cuống,vô cùng bối rối,làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ? Nhiều máu quá...Phải làm sao bây giờ ?

Ngay lúc đó Trần Lệ đột nhiên mở mắt “Mụ mụ...”

Thẩm Thanh sợ hãi.

Trần Lệ nhìn Thẩm Hạ Đông, vẻ mặt không biểu cảm, nàng nghe được đoạn đối thoại qua điện thoại của Thẩm Hạ Đông, sau đó lại nhìn Thẩm Thành, nhin không được nhếch miệng,nụ cười mang theo trào phúng,ghê tởm...Thật ghê tởm...

Trong đầu nàng chợt lóe lên một vài hình ảnh, mấy ngày nay nàng luôn phải trốn chui trốn nhủi,vì muốn tránh thoát những tên cảnh sát ngu xuẩn kia mà mất không ít tâm tư.

Nàng không hề rời bỏ con gái của mình, nàng còn muốn gấp lại Thảm Hạ Đông, nàng vẫn luôn theo sát nhất cử nhất động của hai cha con, ẩn nấp kín đáo, không một ai phát hiện ra nàng.

Nàng muốn nhìn xem Thảm Hạ Đông sẽ phản ứng như thế nào khi biết được sự thật, nàng muốn biết Thảm Hạ Đông có hận mình hay không, hận đến mức ước gì có thể tự tay giết nàng.

Có lẽ nói, trong lòng nàng vẫn thầm chờ mong, Thảm Hạ Đông sẽ vì nàng mà cảm thấy khổ sở, nàng muốn Thảm Hạ Đông nhận ra rằng hắn yêu nàng, đau lòng thay cho nàng. Nhưng mà không có, Thảm Hạ Đông không có, tại sao chứ? Không ai thương cảm cho nàng, mọi người đều nói nàng là kẻ không đáng được tha thứ, là một người đàn bà độc ác nên xuống địa ngục. Nàng không sai, nàng không có lỗi gì cả.

Trong mắt nàng trừ bỏ “hận” chỉ có một chữ “hận”.

Sau đó, nàng bắt gặp chồng mình cùng đứa con của người đàn bà kia gặt gao triền, làm chuyện vô cùng xấu xa ghê tởm như thế, nàng càng hận mình không có thiên đao vạn quả, hận không thể tự tay hủy diệt hai kẻ đáng xấu hổ kia. Thật kinh tởm! Bọn họ sẽ chết không toàn thây!

Về việc Thảm Thành trọng sinh, nàng đã cẩn thận quan sát rất lâu, một kẻ nửa người nửa quỷ như Thảm Thành, nàng không sợ.

Nàng đã rơi vào bước đường cùng thì cần gì phải sợ nữa chứ. Lúc đẩy cửa ra, nàng không khỏi bật cười, đối phương dùng vẻ mặt phẫn nộ nhìn mình khiến nàng thật khoái trá.

Nàng có cách đối phó hắn, cùng lắm thì lưỡng bại câu thương thôi.

“Người nghĩ hắn thuộc về một mình người sao?! Hắn yêu người à?! Không hề, hắn không hề yêu người, là do người ép buộc hắn, bắt hắn phải làm như vậy!” Khi nàng dùng nụ cười châm chọc đối mặt với hắn, nàng thành công nhìn thấy vẻ phẫn nộ trên mặt hắn, hận không thể lột da rút gân nàng!

“Người hận ta!? Người muốn giết ta!?” Nàng hỏi hắn, tiện đà mỉm cười nói “Không phải người luôn muốn biết hắn có yêu người hay không sao? Chúng ta thử đánh cược đi.”

Thời điểm nàng cầm con dao tự đâm vào ngực mình, nàng nhìn thấy vẻ mờ mịt trên mặt hắn.

Nàng tới gần hắn “Ta sắp chết. Người không phải muốn biết mình có bao nhiêu phân lượng trong lòng hắn sao? Ta không thể hại người, vì người là quỷ, nhưng không sao. Chúng ta rất nhanh sẽ biết được đáp án.”

Rốt cuộc, hắn vẫn tin lời nàng, thời khắc nàng nhìn thấy hắn dùng con dao tự đâm vào ngực mình, nàng nhìn không được mà cười ra tiếng.

“Nên nói người như thế nào cho phải đây? Người vẫn ngu ngốc như mẹ người.”

Nếu là nửa người nửa quỷ, nếu đợi đến lúc hắn hoàn toàn biến thành người, rồi dùng lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực hắn, thì máu tươi cũng sẽ chảy ra, cũng giống như người bình thường, vì mất máu mất mà chết!

Dù có chết, nàng cũng phải kéo theo tên nghiệt chủng này cùng xuống địa ngục, hắn vốn thuộc về nơi đó.

“Thảm Hạ Đông, người thật may mắn, có nhiều người yêu người như vậy.” Thanh âm của Trần Lệ vang lên từ phía sau, Thảm Hạ Đông ôm Thảm Thành quay đầu, lại thấy Trần Lệ đang chậm rãi đứng lên, nhìn mình cười “Ta vốn định lẩn trốn thêm một thời gian nữa, chờ chuyện này phai nhạt, tìm lúc thích hợp, cùng người và Tiểu Thanh cao chạy xa bay, chúng ta lại là một gia đình hạnh phúc. Ta đã lên kế hoạch hết rồi, ta vẫn muốn ở bên cạnh người. Tất cả mọi người đều không tồn tại, không ai quấy rầy chúng ta. Nhưng trong kế hoạch của ta không hề có chỗ cho hắn.”

Trần Lệ liếc nhìn Thảm Thành đang nằm trong ngực Thảm Hạ Đông “Hắn giống hệt như con tiện nhân kia, từ diện mạo cho tới tâm tính. Đều làm cho ta chán ghét, sao cứ thích tranh giành với ta chứ?”

“Người điên rồi!” Thảm Hạ Đông điên cuồng rít gào “Người đến cùng thì bất mãn chỗ nào chứ, vì cái gì mà vẫn không chịu buông tha cho nó chứ, nó còn chưa đủ đáng thương sao!? Tại sao lại muốn hại nó!? Tại sao phải làm tổn thương nó người mới vừa lòng!? Đừng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu một đứa trẻ!”

“Còn ta?” Trần Lệ nhìn hắn, Thảm Hạ Đông cố gắng dùng tay cầm máu cho Thảm Thành, trong lòng loạn như ma, sẽ không, sẽ không, sẽ không có chuyện gì đâu.

__”Còn ta ?” Trần Lệ tới gần hắn, nhích từng bước đến bên Thẩm Hạ Đông “Còn ta ? Còn ta thì sao ? Ta phải làm sao bây giờ ? Người nói cho ta biết đi. Người có yêu ta không ? Người có thương cảm cho ta không ? Người có cảm thấy đau lòng không ? Người nói đi!!”

__”Mụ mụ! Đừng như vậy! Van cầu mẹ, mụ mụ...” Thẩm Thanh chạy tới ôm lấy thắt lưng Trần Lệ, “Mụ mụ, mụ mụ, mẹ đừng làm con sợ.” Trần Lệ dừng bước để yên cho Thẩm Thanh ôm nàng, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

__”Thẩm Hạ Đông, hắn đã vô phương cứu chữa rồi!” Trần Lệ rũ mắt nhìn Thẩm Thanh, máu càng nhiều thì nàng lại càng vui vẻ “Hạnh phúc, ai cũng đừng vọng tưởng...” Nàng cười cười, nước mắt tí tách rơi xuống.

__”Mụ mụ...mụ mụ...” Thẩm Thanh gào khóc.

Ngoài cửa vang lên tiếng còi xe cảnh sát, bước chân dồn dập.

Trần Lệ nói “Thực xin lỗi Tiểu Thanh. Không nên nhìn mụ mụ.”

Nàng lấy tay che đi hai mắt Thẩm Thanh, nàng dùng cả mạng sống của mình để đánh cược, bởi vì nó đã không cần thiết nữa, dù sao thì nàng cũng phải chết. Nàng tuyệt đối không muốn chết trong tay người khác, chết dưới ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

__”Thật tốt...” Hai chân nàng dần dần mềm nhũn.

__”Mụ mụ...” Thẩm Thanh điên cuồng mà hét lên, nhưng vẫn không đẩy tay Trần Lệ ra, Trần Lệ tựa vào bờ vai nàng , nhẹ giọng nói “Đừng mở mắt, Tiểu Thanh ngoan...”

Thanh âm cả nàng càng ngày càng nhỏ, khiến Thẩm Thanh vô cùng hoảng loạn.

Mà thân thể Thẩm Thanh cũng càng ngày càng nhẹ, dường như sắp biến mất “Sẽ không...”

Thẩm Hạ Đông nhìn đồng hồ trong phòng, trong ngực một mảnh hư vô.

Làm sao có thể, làm sao có thể như vậy... Hắn hốt hoảng vươn tay quờ quạng lung tung trong ngực mình, không thể, thật và mới làm cho Thẩm Thanh trở lại. Bây giờ lại đột nhiên biến mất...

Vài viên cảnh sát xông vào, Trần Lệ quỳ gối trước mặt Thẩm Thanh, đã ngừng thở, mà Thẩm Hạ Đông lại nhìn trần trời vào hai tay mình, miệng không ngừng lẩm bẩm, trong nhà vô cùng hỗn loạn.

Hoàn toàn không có cách nào lấy khẩu cung từ Thẩm Thanh, nàng không ngừng khóc, cứ mãi giữ chặt thi thể của Trần Lệ không chịu buông tay. Lão Trần ngồi xổm xuống nhẹ giọng hỏi nàng nhưng nàng vẫn không chịu mở miệng.

__”Lúc ta trở về đã thấy nàng như vậy, có lẽ là tự sát.” Thẩm Hạ Đông nói xong câu đó, Trương Mục lại chỉ bãi máu lai láng trên sàn “Sao lại có nhiều máu như vậy ?”

__”Ta không biết..ta không biết...” Thẩm Hạ Đông liên tục lắc đầu “Đừng hỏi ta, ta không biết, không biết mà...”

__”Làm sao bây giờ ?” Lão Trần nhìn Trương Mục, Trương Mục không nói gì, xem xét xung quanh.

Thẩm Hạ Đông trầm mặc không nói, hắn cứ nhìn chằm chằm vào bàn hai tay của mình, sao có thể như vậy, sao có thể biến mất một cách đột ngột như vậy, lại tiêu thất một lần nữa...

Thi thể của Trần Lệ vẫn nằm trên mặt đất, Thẩm Thanh nói thế nào cũng không chịu buông tay, chỉ mãi gào khóc.

Trước khi chết Trần Lệ đã nói với nàng “Mụ mụ vẫn luôn có một bí mật, mụ mụ rất yêu ba ba...” Mang theo tiếng cười, nàng đã không thể che đi đôi mắt của Thẩm Thanh đến phút cuối cùng, Thẩm Thanh nhìn thấy nụ cười trên môi của Trần Lệ, tận mắt chứng kiến nàng nhắm mắt lại, mất đi hô hấp.

Người thua!

Ở nơi nào đó, có một người vẫn lặng lẽ đứng trong góc khuất, âm thầm quan sát mọi chuyện đang xảy ra, tầm mắt đặt trên người Thẩm Hạ Đông, khẽ nhếch miệng cười...

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Chết, chết hết rồi.

Thật tốt.

Thẩm Hạ Đông cuộn mình nằm trên giường, gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, mang theo tiếng khóc nức nở của Thẩm Thanh. Bây giờ, ngay cả hắn cũng không biết mình nên làm thế nào cho phải, hướng chỉ là an ủi Thẩm Thanh.

Thời điểm Trần Lệ chết, hắn cũng chưa kịp nhìn mặt nàng lần cuối, hắn đang mãi tìm kiếm Thẩm Thành, Thẩm Thành lại biến mất.

Lúc mở mắt, tiếng khóc đã đình chỉ, Thẩm Hạ Đông ngồi dậy đi ra cửa.

Thẩm Thanh đang rúc người, lui vào một góc tường mà ngủ.

Thẩm Hạ Đông tiến đến ôm nàng về giường, giúp nàng đắp chăn.

Khi ra khỏi phòng, hắn lo lắng nhìn xung quanh, xác nhận cửa sổ trong phòng đã đóng kĩ mới dám rời đi.

Xuống lầu, nhìn thấy Trương Mục, hắn trực tiếp mở miệng “Ta muốn tìm sư phụ người.”

Không đợi Trương Mục hỏi, Thẩm Hạ Đông liền kể hết mọi chuyện “Thẩm Thành đã trở về, nhưng lại biến mất. Ta muốn đi tìm nó, nhưng ta biết không phải làm thế nào.”

Trương Mục nhìn hắn không nói gì.

__Nó lại biến mất...

Lần này thanh âm của Thẩm Hạ Đông đã có chút nghẹn ngào, hai tròng mắt che kín tơ máu, cả người vô lực.

__Trở về ?

__”Đúng vậy, ta tìm được nó tại nơi xảy ra tai nạn, nó đã trở lại.” Thẩm Hạ Đông cúi đầu, nhìn không ra biểu tình.

Sư phụ nhíu mày “Sau đó người dẫn hắn về nhà, lúc đầu hắn không hề có ý thức, sau đó lại khôi phục bình thường đúng không?” Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn “Trước đừng hỏi tại sao ta biết, trả lời ta vì cái gì người lại giấu diếm chuyện này ?”

Thẩm Hạ Đông lại cúi đầu, nửa ngày không nói “Ta sợ các người làm hại hắn...”

__”Người có biết người làm như vậy sẽ hại chết bao nhiêu người sao ? Hại hắn ? Ai có thể gây tổn thương cho hắn chứ ? Hắn muốn lấy mạng người, người có biết hay không??” Biểu tình sư phụ trở nên nghiêm túc, bởi vì phần nộ mà nước trà trong tay đều văng hết ra ngoài.

Thẩm Hạ Đông khiếp sợ ngẩng đầu.

Sư phụ lấy một cái gương để trước mặt hắn “Người nhìn xem, nhìn bộ dạng của người xem, nếu người vẫn chậm chạp không nói thì người đã toi rồi.”

Trong gương, sắc mặt Thẩm Hạ Đông tái xanh, môi không còn chút huyết sắc, hai con mắt sâu hoắm lại thâm đen, làn da sần sùi thô ráp, đôi môi giống như bị bao phủ bởi một lớp phấn trắng, hoàn toàn là bộ dáng kẻ sắp chết.

__Thật không biết làm sao mà người có thể chống đỡ đến tận bây giờ. Ta đã sớm biết chuyện này có vấn đề, là do ta quá sơ suất.” Sư phục ảo não cúi đầu, vẻ mặt thất bại.

Lúc trước khi nói chuyện với người kia qua mạng, hắn đã cảm thấy có điểm không thích hợp, trong thời gian đó lại không để tâm tới chuyện của Thẩm Hạ Đông, mà chủ yếu cũng là do Thẩm Hạ Đông che giấu nên mọi chuyện mới đi đến nước này, nếu Thẩm Hạ Đông vẫn không chịu tỏ mình, thì không biết Thẩm Hạ Đông sẽ trở thành cái dạng gì nữa ? Hắn thật không dám nghĩ tiếp.

__”Thẩm Thành vẫn chưa biến mất.” Sư phụ nói.

Thẩm Hạ Đông rõ ràng đã bị hút mất rất nhiều máu, nếu thêm một ngày nữa thì chắc chắn ngày mai hắn sẽ không thể nhìn thấy thái dương.

__”Không, nó sẽ không hại ta...” Thẩm Hạ Đông mê mang.

Sư phụ cười lạnh “Vậy người nhìn lại bộ dạng của người đi, nếu hắn không muốn hại người thì đã không quần quýt lấy người như vậy.”

__”Sẽ không, Thẩm Thành sẽ không làm thế, nó không xấu xa như người nghĩ, nó không làm gì hết, nó đã thay đổi rất nhiều.” Thẩm Hạ Đông kích động lắc đầu “Không có khả năng.” Sao nó lại muốn hại mình chứ!

__Giang sơn sẽ đổi bản tính khó dời. Người không thức mắc vì cái gì mà hắn lại biến thành quỷ sao ? Là do cừu hận cùng chấp niệm, người hỏi hắn chấp niệm cái gì, thì chính là báo thù.

__Nhưng nó đã biến mất một lần rồi, người không phải đã nói mọi oán hận đã hoàn toàn tiêu tan sao ? Cho nên mới biến mất ?

__”Đó là lỗi của ta.” Sư phụ lắc đầu, “Ngay từ đầu ta nên phát hiện, lúc đó hơi thở của hắn càng ngày càng yếu, tùy thời có thể biến mất, hắn sao có thể cam tâm. Khi đó ta đã có dự cảm, một con lệ quỷ mang đầy cừu hận như thế, sao có thể biến mất một cách dễ dàng như vậy...Nếu ta đoán không lầm thì khi ấy hắn đã biết mình không còn bao nhiêu thời gian nữa, cho nên tình nguyện tự thân hủy diệt, sau đó lại trọng sinh. Là ta đánh giá hắn quá thấp.”

__”Không thể nào.” Những lời này giống như tình thiên phích lịch*, Thẩm Hạ Đông sợ tới mức hoảng thần, kinh ngạc ngồi trên ghế.

*Tựa như sét đánh ngang tai vậy.

Mà sư phụ lại không có thời gian bận tâm đến cảm thụ của Thẩm Hạ Đông, lần này hắn dám khẳng định, tuyệt đối không sai.

Hắn còn liều lĩnh phỏng đoán, Thẩm Thành chọn cách tự hủy diệt bản thân mình, vì đó là phương pháp duy nhất để hắn có thể tiếp tục tồn tại trên thế giới này, còn có một khả năng khác...

Nhưng hắn tình nguyện tin vào lý do thứ nhất chứ không dám nghĩ tiếp. Đó là trở thành một con ác quỷ cực kỳ khủng khiếp, có sức mạnh vô biên, linh hồn được nuôi dưỡng từ sự tàn bạo cùng độc ác...

Một con ác quỷ có lực lượng cường đại đến mức người không thể nghĩ tới, một con quỷ có thể tùy thời thay đổi, dễ dàng chiếm lĩnh thân thể cùng ý thức của kẻ khác, buộc họ phải làm bất cứ việc gì mà hắn muốn. Nếu mình đoán không lầm thì Trần Đông đã bị giết chứ không phải hối hận mà chết, tuy rằng hắn không tự tay giải quyết, nhưng hắn có cách khiến người khác sống không bằng chết, dùng một loại lực lượng khổng lồ suy nghĩ của Trần Đông, gieo mầm mống tội lỗi vào trong đầu Trần Đông, dùng phương pháp đó chậm rãi tra tấn Trần Đông, ăn dần ăn mòn đến khi Trần Đông hoàn toàn mục nát. Mà Trần Lệ, chắc chắn cũng không ngoại lệ. Trần Lệ hao hết tâm tư, thiên tân vạn khổ mới trốn thoát, sao không liều mạng mà cao chạy xa bay ? Nhưng Trần Lệ đã chết như thế nào ? Là do hắn làm sao ?

__”Không thể nào, nó không có lý do gì để làm như vậy, nó không làm gì hết...” Thẩm Hạ Đông vẫn cố chấp lắc đầu, hắn không tin, không phải là Thẩm Thành.

__”Bởi vì hắn quá hiểu người.” Trương Mục đột nhiên ghé vào lỗ tai Thẩm Hạ Đông, hắn nhìn dấu hôn giấu dưới lớp áo của Thẩm Hạ Đông “Hắn muốn hủy hoại người.”

__”Không có khả năng.” Thẩm Hạ Đông vẫn không tin “Tại sao nó lại làm như vậy ?”

_Ai biết , người hiểu được hần bao nhiêu chứ ?! Phải biết rằng, một kẻ biến thái có thể làm ra bất kì những chuyện hoang đường nào mà không cần biết lí do.

Ánh mắt Trương Mục tối sầm, hần thật sự không ngờ cũng có một ngày mình lại bị lừa.

Thẩm Hạ Đông bị kinh hách đến mức vô pháp thở dốc, cả người giống như bị một cơn sóng dữ ập tới, nuốt chửng.

Cứ tưởng đã kết thúc,Thẩm Hạ Đông đã thử làm một người cha tốt, chăm sóc đứa con mà mình đã từng bỏ lỡ, dùng thứ tình cảm ấy nấy cùng thương cảm cố gắng nhận Thẩm Thành. Nhưng rồi Thẩm Thành lại đột nhiên biến mất,khiến hần cảm thấy sợ hãi. Ngay sau đó, lại có người nói cho người biết, tất cả đều là trò đùa, chỉ là một trò chơi mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Hạ Đông cơ hồ phải vật vờ mà sống,nhìn những người bên cạnh đều lần lượt ra đi. Bọn họ chính là vật hy sinh trong cái trò chơi giết người quái gở của Thẩm Thành.

Sự thật kinh khủng như vậy,người nói Thẩm Hạ Đông làm sao dám tin đây?

Nhưng hần lại không thể không tin...

Một bóng đen đứng trước đầu giường, hần cúi người, nhìn nữ hài đang ngủ say.

Một lát sau, hần vươn ngón tay tái nhợt, xoa xoa hai má nữ hài, chậm rãi vuốt ve, giống như chạm đến một vật vô giá.

_Không vội, rồi sẽ đến phiên người.

Thanh âm vừa âm trầm lại quỷ mị, trong mắt tràn đầy điên cuồng.

Có một điều vẫn luôn khiến sư phụ cảm thấy khó hiểu , Thẩm Thành dốc sức dựng lên vở kịch này để làm gì chứ...trực tiếp giết chết không phải gọn gàng hơn sao...

Làm cho ai cũng không thể lường trước được, dường như, hần đang cố ý diễn cho ai xem ...?

Vậy chỉ có thể đổ lỗi cho quá trình trưởng thành đầy máu và nước mắt của Thẩm Thành mà thôi, hết như lời đồ nhi đã nói, người có tâm lí vụn vụn như thế thì làm việc gì cũng không cần lí do. Vì ngay cả bản thân hần cũng đã không bình thường....

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

_Thẩm tiên sinh! Thẩm tiên sinh!

Lão Trần cố gọi hần, nhưng hần vẫn không chú ý tới sự hiện diện của lão Trần,hai mắt trống rỗng.

Hần sờ sờ mặt mình, da thịt mềm nhũn, sắc mặt vô cùng tái nhợt, hai con mắt thâm đen.

_”Người nghĩ có thể không ?” Thẩm Hạ Đông hỏi.

Lão Trần cũng không biết phải trả lời như thế nào, hần nhìn Thẩm Hạ Đông với ánh mắt thương hại, nhưng vẫn không nói gì.

_”Nó không làm a, ta không tin, ta muốn chính miệng nó nói với ta.” Thẩm Hạ Đông thả gương xuống, hần đứng dậy bước đi, sư phụ thấy thế liền gọi hần “Người muốn đi đâu ?”

_”Ta muốn đi tìm Thẩm Thành, nhất định không phải như lời các người nói. Cho dù là như vậy, cũng là ta đích thân hỏi nó.” Thẩm Hạ Đông đi ra cửa, sư phụ nhìn theo bóng dáng của Thẩm Hạ Đông, hần thật sự không hiểu, Thẩm Hạ Đông việc gì phải như vậy,cố chấp một cách mù quáng..

Trương Mục cũng đuổi theo, đang lúc lão Trần do dự không biết có nên đi theo hay không, Trương Mục liền quay đầu lại phán một câu mạnh mẽ đánh hẳn vào vực sâu không đáy “Người đừng đi, chỉ biết gây thêm phiền phức mà thôi” (=]])

Lão Trần chưa kịp ra khỏi cửa liền đột ngột dừng lại, hẳn nhìn thoáng qua sư phụ, sư phụ gật đầu tán thành, phất tay áo mà đi.

Trong cuộc sống này, sẽ luôn có người nói với người, làm chuyện gì cũng phải tự lượng sức mình, nói cách khác trước khi quyết định làm một việc gì đó phải đắn đo suy xét cẩn thận, thử xem người có khả năng hay không, có nên làm hay không.

Nhưng lão Trần thì không, dường như chưa từng có ai nói với hẳn những lời như vậy, cho nên trong từ điển của hẳn hoàn toàn không có những từ này.

Vì thế đợi cho ba người đi rồi, hẳn liền lén lút theo đuôi. Nếu hẳn biết chuyện gì đang chờ hẳn, thì dù người có cho hẳn mười lá gan hẳn cũng không dám.

Khi Thẩm Hạ Đông về đến nhà, trong phòng một mảnh tối đen, tràn ngập mùi tanh tươi của máu khiến hốc mắt hẳn đỏ ngầu.

Hắn thất tha thất thểu chạy vào phòng, con gái hẳn còn ở nhà, hẳn thiếu chút nữa đã quên mất Thẩm Thanh.

Lúc hẳn xông vào phòng Thẩm Thanh, không khỏi thả lỏng một hơi.

Thẩm Thanh vẫn hảo hảo nằm trên giường, hô hấp bình thường, trừ bỏ vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt thì cũng không có gì bất thường.

Thẩm Hạ Đông thay nàng dịch hảo chăn, định ra ngoài, nếu Thẩm Thanh vẫn chưa biến mất, vậy nhất định còn ở trong nhà.

Hắn muốn tìm Thẩm Thanh.

Ngay khi hẳn vừa xoay người, cửa đột nhiên “Phanh!” một tiếng, đóng lại.

Mà lúc này hai thầy trò Trương Mục đang đứng trước cửa.

Trương Mục nhin không được nhú mày, trong không khí tản ra dày đặc mùi máu tươi, sư phụ nhìn một hồi, lấy ra một lá bùa dán trước cửa, nhưng cổ oán khí kia cũng không phai nhạt bao nhiêu, vừa mới dám đi (nhặt) chút ít, lập tức bị một trận cuồng phong đập vào.

—”Thẩm Hạ Đông đâu rồi?” Sư phụ trầm nghĩ không ổn, bắt đầu tìm kiếm thân ảnh của Thẩm Hạ Đông, nhưng trước mắt lại rất mơ hồ, không thể xác định rõ phương hướng.

Bóng đèn trong nhà không ngừng phát ra tiếng “xuy xuy”, chớp tắt chớp tắt, tựa hồ tùy thời sẽ sinh ra tiếng nổ mạnh.

Thẩm Hạ Đông ép sát cửa, một tay cố gắng mở nắm cửa, nhưng mặc cho hẳn có cố gắng như thế nào thì cũng vô dụng.

Đèn trong phòng đột nhiên mờ dần rồi tắt ngấm, không sáng lên nữa.

Thẩm Hạ Đông không hề giãy dụa, hẳn quay người bắt gặp bóng người đang đứng trước đầu giường Thẩm Thanh, hoảng hốt thốt lên “Thẩm Thành?”

Bóng người kia đến gần hẳn, rất nhanh một bàn tay lạnh như băng đặt lên vai hẳn, sau đó chậm rãi di động lên cổ.

—Tại sao lại không tin ta?

Bóng đen cúi xuống, Thẩm Hạ Đông ngoài ý muốn trông thấy vẻ mặt của hẳn, hai mắt chứa đầy bi thương, giọt nước mắt trong suốt đọng lại trên mặt hẳn, lập lòe chói lọi..

Thẩm Thành đột nhiên giữ khoảng cách với hẳn, thân hình thẳng tắp đứng đối diện Thẩm Hạ Đông, giọng nói khàn khàn, nghẹn ngào đứt quãng, trong thế giới im lặng này chỉ có thanh âm của hẳn, thậm chí Thẩm

Hạ Đông còn có thể nhận ra ngữ khí trong từng câu từng chữ của hắn, quá mức vững vàng, nghe không ra hỉ giận.

Nhưng Thẩm Hạ Đông lại cảm thấy, Thẩm Thành đang đứng trước mắt hắn mang theo thương tích đầy mình, đã chết hàng ngàn hàng vạn lần..

Lần này, Thẩm Hạ Đông thật sự hiểu được trái tim của Thẩm Thành..

Quần áo bị tê nát, lộ ra ***g ngực trắng nõn, một con dao nhỏ sắc bén đang cắm vào, xé rách da thịt, huyết nhục mơ hồ, máu chảy đầm đìa.

Từng giọt máu tươi không ngừng trào ra, tí tách tí tách nối đuôi nhau rơi xuống mặt đất.

__”Ta làm như vậy, người vì cái gì lại không chịu tin ta, vì cái gì...” Tham âm trầm ngập bi thống cùng bất lực.

Trong lòng Thẩm Hạ Đông đau đớn giống như bị một tảng đá nặng trĩu đè ép.

__”Tại sao lại không tin ta ?” Mỗi một chữ, con dao nhỏ lại xoay sâu một vòng,hắn dường như không có cảm giác đau đớn, chỉ chuyên chú nhìn Thẩm Hạ Đông.

Hai chân Thẩm Hạ Đông mềm nhũn, quỳ trên mặt đất “Người , người đừng như vậy, mau dừng tay ”

Hắn muốn ngăn Thẩm Thành lại, nhưng có vẻ như Thẩm Thành đang cố tình tra tấn hắn, không cho hắn tiếp cận.

__”Người đừng như vậy!” Thẩm Hạ Đông quỳ dưới chân hắn, trên mặt đất dính đầy máu, hắn đè tay Thẩm Thành, máu tươi theo khe hở tràn ra, chất lỏng sền sệt tanh tưởi cơ hồ khiến hắn hôn mê “Dừng tay, dừng tay lại!”

Nhìn lỗ hổng trước mắt, sắc mặt Thẩm Hạ Đông trắng bệch, làm thế nào cũng không ngừng được, không thể cầm máu, chất lỏng đỏ tươi cứ liên tục chảy ra, tàn nhẫn nhuộm đậm cả tay hắn, mặc cho hắn có cố gắng như thế nào cũng đều phí công.

__”Tại sao lại dùng cách này tra tấn ta a! Toàn bộ đều là lỗi của ta thì cứ đến tìm ta là tốt rồi, một mình ta thôi, van cầu người, buông tha người cũng như buông tha ta, người cứ dùng dao đâm chết ta thì thống khoái hơn nhiều. Đừng tự hại mình như vậy!” Thẩm Hạ Đông nhận không được mà chảy nước mắt, hắn cảm thấy mình đã chết, trong đầu toàn là máu, chỉ có máu với máu.

__”Vì cái gì...” Hắn dùng tay vuốt ve hai má Thẩm Hạ Đông, nhẹ nhàng xoa nắn “Vì cái gì người vẫn không chịu tin ta...”

__”Không, ta không có, ta không có...” Thẩm Hạ Đông cuống quýt lắc đầu “Ta không phải không tin người, ta không có, ta không có...”

Tựa hồ sợ Thẩm Thành không tin, hắn kịch liệt phe phẩy đầu, hai tay gắt gao ôm chân Thẩm Thành.

Thẩm Thành đột nhiên nhếch miệng cười, hắn đã không còn muốn nghe những lời mà Thẩm Hạ Đông nói, trong mắt hắn tràn đầy hình ảnh của Thẩm Hạ Đông, hắn cúi xuống,hôn lên trán Thẩm Hạ Đông “Rất nhanh,rất nhanh, tất cả sẽ kết thúc, đừng khóc, như vậy ta sẽ rất đau lòng, đừng khóc...”

__”Sư phụ! Không mở cửa được!” Dù có liều mạng tông cửa vẫn không thể mở được, bên trong vang lên thanh âm của Thẩm Hạ Đông.

Sư phụ tựa vào cửa quát lớn “Thẩm Hạ Đông! Đừng tin lời hắn nói! Đừng bị hắn mê hoặc!”

__”A...” Thẩm Thành phát ra tiếng cười khê,hai tay ôm Thẩm Hạ Đông vào lòng.

Xung quanh chớp mũi tràn ngập mùi máu tươi, chất lỏng sền sệt theo đỉnh đầu trượt dài xuống má, chậm rãi chảy xuống dưới, không hề nghe thấy tiếng tim đập của Thẩm Thành, cũng không có nhịp đập của mạch máu, chỉ có xúc cảm lạnh như băng.

__”Tại sao lại không chịu tin ta chứ ?” Nhẹ giọng thì thầm, không giống như đang hỏi Thẩm Hạ Đông, Thẩm Thành nhìn ra cửa, tiếp tục lặp đi lặp lại những lời này.

Hai mắt Thẩm Hạ Đông dần dần trở nên ảm đạm..

Lão Trần leo hàng rào , vốn định quang minh chính đại đi vào bằng cửa chính nhưng lại sợ hai thầy trò Trương Mục phát hiện.

Vì thế hắn chui vào một bụi cây tìm đường vào bằng cửa sổ. Mở cửa, hắn đập bệ cửa sổ leo lên trên. Cửa sổ phía trên đóng chặt, tấm màn ngăn chặn tầm mắt của hắn.

Lão Trần áp sát tai vào cửa sổ, nghe được một ít âm thanh, tựa hồ là của Thẩm Hạ Đông, thanh âm quá nhỏ, lão Trần tập trung tinh thần thật lâu nhưng vẫn không biết Thẩm Hạ Đông đang nói gì.

Thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nứt nẻ, lão Trần căng thẳng, chắc chắn không phải là chuyện tốt. Hắn dò xét xung quanh, nơi này là lầu hai, vừa nhìn xuống liền sợ tới mức chân nhuễn, thiếu chút nữa đã ngã xuống, chừng nào thì mình lại xúc động đến thế?

Hắn vội vàng quay đầu đi, cố gắng bám vào bệ cửa sổ, tim đập thình thịch thình thịch, té xuống mà không chết thì cũng thành tàn phế, già rồi mà còn bị thương thì rất khó khôi phục như cũ.=.”

__”Thẩm tiên sinh...” lão Trần nhẹ giọng gọi hắn, bên trong đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Lão Trần lại càng khẩn trương, hắn gõ cửa “Thẩm tiên sinh...là ta đây, người đang ở đâu ? Có sao không ? Ta đến cứu người ...”

__Thẩm tiên sinh..

Lão Trần cả người biến thành hình chữ “đại”, một bên má dán chặt vào cửa kính, hai chân hắn lúc này đã tê rần, mất đi tri giác, nhưng hắn lại không dám nhìn xuống dưới.

__Ôi, Thẩm tiên sinh, người có ở bên trong không vậy, người làm ơn trả lời ta đi, không thì người trước mở cửa sổ ra cho ta leo vào thế nào ?Làm ơn mở cửa cho ta đi.

Lão Trần vẻ mặt đau khổ khóc không ra nước mắt, bên trong vẫn không ai trả lời hắn.

__”Thẩm tiên sinh...Người ở đâu ? Thẩm tiên sinh ?” lão Trần dè dặt âm lượng, thật lâu cũng không ai lên tiếng, khiến lão Trần trở nên cảnh giác.

Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu nhỉ ? Hiện tại hắn đi vào không được mà đi xuống cũng không xong, dù sao cũng phải hy sinh, thôi thì...lão Trần quyết định thử một phen.

Hắn lấy từ trong túi một cái “chuyên dụng” di động,”Anh em, thực có lỗi với người, đã đến lúc người phải xả thân cứu chủ rồi.”

Hắn khế cắn môi, ngoan tâm đập cửa sổ, răng rắc một tiếng, thủy tinh vỡ.

Đây cũng thật quá rần chắc rồi ...

Lão Trần nhìn điện thoại trong tay lại nhìn những mảnh kính vỡ, tiếp tục đập .

Rốt cuộc tạo thành một lỗ lớn, lão Trần cong người nâng đôi chân run run nhảy vào, vừa chạm đất hắn không khỏi thở ra một hơi, nằm úp sấp trên mặt sàn hai phút, nghĩ thầm, còn sống thật tốt.

Bên trong một mảnh tối đen, lão Trần thử gọi Thẩm Hạ Đông, trong phòng rất yên tĩnh, chỉ vang lên thanh âm của hắn.

Không tìm thấy chỗ bật đèn, lão Trần đành mở di động lên, không nghĩ tới điện thoại của hắn vì không chịu nổi đả kích quá lớn mà hoàn toàn tử vong.

Lão Trần nhịn không được bạo câu thô khẩu (chửi thề), sờ soạng nơi vách tường tìm chỗ bật đèn.

Trong phòng không có ai cả, vậy thanh âm vừa rồi là từ đâu mà tới ?

Lão Trần lại áp sát lỗ tai vào vách tường, loáng thoáng nghe thấy tiếng gì đó, hình như là từ cách vách.

Nhất thời cảm thấy giận dữ, thao, lão tử tốn nhiều khí lực như vậy, thế nhưng lại đi lộn phòng. (=]] bó tay)

Kích động ném điện thoại đi, không biết phang trúng thứ gì “Ách..” trong phòng chợt vang lên tiếng rên rĩ.

Thẩm Thành đột nhiên đẩy Thẩm Hạ Đông ra, hấn rút con dao, máu càng trào ra hung hãn hơn, hấn nắm chuôi dao, dùng lưỡi dao dính máu cọ cọ lên mặt Thẩm Hạ Đông “Con đàn bà kia đã dùng con dao này đâm vào ngực ta, người tin không ?”

Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu.

Ánh mắt Thẩm Thành toát lên vẻ mà trước nay thâm tình chưa từng có, con dao trong tay gắt gao dán chặt vào mặt Thẩm Hạ Đông , nhẹ giọng nói “Giết mẹ, giết ta, nhưng nàng vẫn chưa vừa lòng, nàng lại dùng con dao này tự tay giết ta một lần nữa, vì cái gì người lại không tin ta ?”

49. Chương 49

CHƯƠNG 49

_Ngay từ đầu, người hấn phải lựa chọn tin tưởng ta.

Con dao kia rời khỏi mặt hấn, Thẩm Thành nhẹ nhàng mơn trớn hai cánh môi của Thẩm Hạ Đông.

Sau đó xoay người đi đến bên giường.

Bởi vì đã thích ứng với tình cảnh như thế này, cho dù tầm mắt Thẩm Hạ Đông có chút mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi chuyện đang diễn ra.

Tiểu Thanh đang nằm trên giường! Hấn đột nhiên ý thức được nguy hiểm, hấn trở nên hoảng loạn vội vàng bò đến chỗ Thẩm Thành “Người đừng hại nó! Nó là em gái của người mà!”

_Khi còn bé ba ba luôn ôm nó, cười với nó, cho nó tất cả gì nó muốn. Tại sao lại không làm vậy với ta ? Ta thích cái gì, ba ba như người có biết không ?

_À...đúng rồi, mẹ từng nói, không thể tranh giành, không được tranh giành với nó...Chúng ta không có quyền đòi hỏi..

_”Ba ba người có bao giờ để mất tới hai mẹ con ta chưa...”Ngữ khí tựa hồ mang theo tiếng thở dài hòa lẫn với ý cười, âm trầm vang lên trên đỉnh đầu Thẩm Hạ Đông khiến hấn không khỏi run lên.

_”Ta biết, ta biết người hận ta...Người tìm ta,cứ giết ta,nhưng người làm ơn đừng làm tổn thương em gái của người.” Thẩm Hạ Đông đứng dậy,giữ lấy bàn tay đang cầm dao của Thẩm Thành, nhưng không ngờ lại bị Thẩm Thành nắm ngược lại,nhét con dao nhỏ vào tay hấn, ôm hấn vào lòng, làn da lạnh như băng dán vào gò má Thẩm Hạ Đông, ôn nhu nói với hấn “Giết nó đi, ta muốn các nàng đều mạng... Ngoan, giết nó, ta sẽ không bao giờ...trách người nữa..Hai ra sẽ có một cuộc sống mới, cùng nhau..ngày qua ngày..Người không phải đã nói sẽ bù đắp cho ta sao ? Vậy thì đây là lúc người nên thực hiện hứa hẹn của mình rồi đó, bắt đầu lại từ đầu, ta và người ai cũng không nợ ai, quên hết mọi chuyện, sống cuộc sống chỉ thuộc về hai chúng ta thì tốt rồi..”

Hấn dùng mặt cọ cọ vào má Thẩm Hạ Đông,nước mắt Thẩm Hạ Đông không tiếng động rơi xuống,trong lòng một mảnh mê lương.

Thẩm Thanh nằm trên giường thật im lặng, không vì tiếng động lúc này mà bừng tỉnh, Thẩm Hạ Đông đã mất hết tất cả,nếu còn mất đi Thẩm Thanh thì hấn hoàn toàn trắng tay.

__”Ân..” Thẩm Thành cắn vào cổ Thẩm Hạ Đông,thoải mái phát ra những tiếng rên rĩ “Ta quá yêu người,từ nhỏ mẹ đã dạy ta phải yêu người, là nàng dạy ta làm cách nào để có được người..Đáng tiếc nàng chết quá sớm,không kịp đợi ta trưởng thành đã chết,người biết không ? Thời điểm đó, ta hận người biết bao nhiêu,tại sao người lại không chịu ở bên nàng, như vậy mẹ sẽ rất vui vẻ,ta cũng cao hứng...”

__Khi còn bé,ta hận không thể giết người,sau khi chết ta lại hận không thể xâm phạm người một lần lại một lần, cầm tù người, tra tấn người đến chết.

Cảm nhận được thân thể Thẩm Hạ Đông run rẩy, hắn ôm chặt Thẩm Hạ Đông “Đừng sợ, ba ba.”

__Ta chỉ vì quá yêu người mà thôi. Người yên tâm,ta không phải mẹ, ta mới không ngu như nàng,người là của ta, nhất định phải ở bên cạnh ta...

Hai mắt mê ly hàm chứa sự dịu dàng như vậy thật xinh đẹp, hắn hôn lên chóp mũi Thẩm Hạ Đông, âu yếm như trân bảo, sợ mạnh tay sẽ hỏng mất,về mặt tràn ngập nhu tình.

__”Giết nó, giết nó rồi ta sẽ không hận người...Chúng ta sẽ được ở bên nhau...” Thẩm Thành ghé vào tai hắn, nhẹ giọng nỉ non, dường như muốn thôi miên Thẩm Hạ Đông. Hai tay đang nắm con dao nhỏ của Thẩm Hạ Đông run rẩy lợi hại, ngay cả một tiếng động cũng không dám phát ra.

Giờ khắc này hắn đã hoàn toàn tin lời Trương Mục nói, Thẩm Thành thật sự điên mất rồi.

Thẩm Thành chợt dừng lại,nhìn Thẩm Hạ Đông,nhu tình trong mắt dần dần biến mất,mặt không biến sắc nhìn chằm chằm Thẩm Hạ Đông, lạnh giọng hỏi “Vì cái gì lại không xuống tay ?”

__”Người không hạ thủ được sao!!” Hắn hung hăng siết lấy cổ Thẩm Hạ Đông, về mặt dữ tợn “Vì cái gì lại không xuống tay ??? Ngẫm lại đi, sao người có thể đối xử tàn nhẫn với ta như vậy, tại sao lại không giết nó!!!”

__”Đừng ép ta, van cầu người..” Thẩm Hạ Đông run rẩy phe phẩy đầu, tùy thời có thể ngã xuống, hắn cảm thấy cả thân thể đều trở nên vô lực, nhưng hắn vẫn cố gắng kiên trì, bảo đảm rằng Thẩm Thanh sẽ không xảy ra chuyện gì.

Thẩm Thành đột nhiên thả Thẩm Hạ Đông ra, dùng ánh mắt vô tình nhìn hắn, đá Thẩm Hạ Đông một cước, tựa hồ rất tức giận, khiến Thẩm Hạ Đông hung hăng văng vào góc tường “Người giết nó! Người giết nó a!”

Những giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt trượt xuống, giờ phút này Thẩm Thành bắt quả chỉ là một thiếu niên bị người yêu nhẫn tâm cự tuyệt, không cam lòng mà chất vấn “Ta sao lại không giết nó! Người phải giết, giết nó đi!”

Thẩm Thành thật sự phát điên.

Thẩm Hạ Đông giãy dụa đứng dậy, lúc này cửa đột nhiên “Oanh!” một tiếng bật tung, hai thầy trò Trương Mục vội vàng lao vào.

Thẩm Hạ Đông tập tễnh đi đến chỗ Thẩm Thành, trong miệng không ngừng cầu xin Thẩm Thành “Làm ơn đừng làm hại em gái của con, cứ trả thù một mình ba là được rồi!”

__”Thẩm Hạ Đông! Người tránh ra! Hắn rất nguy hiểm!” hai thầy trò Trương Mục đứng ở cửa,trong tay cầm một lá bùa, chỉ cần con quỷ trúng chiêu, thì dù nó có lợi hại tới mức nào, cũng sẽ mất đi hai hồn ba phách,sau đó liền dễ dàng đối phó.

__”Ba không muốn bọn họ làm tổn thương con...” Thẩm Hạ Đông ôm lấy Thẩm Thành, hắn hạ thấp giọng, thì thầm bên tai Thẩm Thành “Ba không tin con, nhưng ba vẫn luôn cảm thấy con không phải là một đứa trẻ hư , ba không muốn để cho bất luận kẻ nào làm hại con. Con không xấu, đều là lỗi của ba. Xin con ,đừng làm chuyện điên rồ nữa...”

Thẩm Hạ Đông chỉ biết ôm chặt Thẩm Thành, ngay cả hắn cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, hắn chỉ biết hắn thật sự không muốn làm tổn thương Thẩm Thành...

__Nếu có kiếp sau ba nhất định sẽ làm thân làm ngựa bù đắp cho con, đừng như vậy nữa được không ? Dừng tay đi, dừng tay , chúng ta lại là một gia đình.

_Bằng không...bằng không con giết ba, giết ba đi...

_Đừng làm hại những người khác...

Thẩm Thành không trả lời.

Sư phụ quát lớn “Người đã chết hà cớ gì còn lưu luyến tại nhân gian, làm hại người khác! Đừng cố chấp nữa, buông tha hắn đi! Ta niệm tình người đáng thương, có thể giúp người siêu độ, cho người đầu thai vào chỗ tốt. Bằng không đừng trách ta vô tình!”

Thẩm Thành nâng mắt nhìn hắn một cái, sau đó coi lời hắn như gió thoảng mây bay.

Hắn để mặc Thẩm Hạ Đông ôm mình, trên mặt không có biểu cảm “Đáng ra người nên giết nó...”

“Giết nó thì tốt rồi...” khloe miệng thong thả nhếch lên,về mặt cực kì bi thương “Đáng ra người nên giết nó...”

_Ta nói cho người biết một bí mật, người nhất định không biết. Trần Đông là do ta giết, Trần Lệ cũng vậy, ta hận con đàn bà kia đến mức từ rất nhỏ ta đã muốn giết mẹ ta rồi. Dùng một nhát đâm chết ả,tận mắt chứng kiến bộ dạng hấp hối của ả. Hung hăng tra tấn ả. Nhưng ta không thể, ta không thể để ả chết nhẹ nhàng như vậy,những đau đớn mà ta phải trải qua ,ta muốn đòi lại gấp trăm gấp ngàn lần, ta muốn nàng phải sống trong thống khổ. Người biết không, cái chết của ta cũng không phải thật sự do nàng gây ra, ta biết nàng đã lên kế hoạch diệt trừ ta, ta biết chiếc xe kia sẽ xông tới. Ta hoàn toàn có thể tránh, nhưng ta không làm. Biết tại sao không ?

Hắn tựa vào vai Thẩm Hạ Đông, thanh âm quá mức trấn định “Ta tin chắc rằng con người sau khi chết có thể biến thành quỷ,ta biết bản thân không đủ cường đại, chỉ có như vậy ta mới thực hiện được những gì mình muốn. Từ từ rồi cũng đến, ta không gấp, ta muốn nhìn bọn họ chết dần chết mòn.”

Nhưng cuối cùng hắn vẫn lặp lại câu kia “Tại sao lại không giết nó ?”

Hắn chỉ chính là Thẩm Thanh.

Hắn đẩy Thẩm Hạ Đông ra, chậm rãi đứng lên.

Sư phụ tay mất lạnh lẽ, ngay lúc đó tận dụng thời cơ cầm lá bùa vọt về phía Thẩm Thành,Thẩm Thành cũng không tránh né, hắn đứng ngẩn ra, chỉ khẽ nhú mày, không đợi sư phụ ra tay liền biến mất.

“Không thể để hắn chạy thoát! Đi tìm mau!” Sư phụ ra lệnh cho Trương Mục, Trương Mục nhìn Thẩm Hạ Đông đang quỳ trên mặt đất,đứng bất động.

_Còn đứng đó làm gì!!

_Sư phụ, chuyện này chúng ta không quản được đâu, bỏ đi.

_Người đang nói mê sảng gì đó!! Hắn là quỷ!!

“Là quỷ thì thế nào , có đôi khi con người còn đáng sợ hơn cả quỷ. Con người có chỗ nào tốt chứ ?” Trương Mục bỏ lại một câu liền bất động, ý bảo là “Ta mặc kệ.” (ta thích câu trên của anh Mục, chắc! =.=)

Sư phụ nhăn mặt thở dài.

Lúc này lão Trần cuối cùng cũng mở được đèn, phát hiện Thẩm Thanh đang thống khổ cuộn mình trên mặt đất rên rỉ,bên cạnh là người anh em “chuyên dụng” của hắn.

Lão Trần vội vàng chạy qua nâng nàng dậy, “Làm sao vậy! Không sao chứ ??”

Thẩm Thanh mở mắt nhìn hắn, không biết đã xảy ra chuyện gì, chờ nàng cử động, liền phát hiện đầu đau đến mức khiến nàng nhịn không được khóc nức lên,nàng nhăn nhó hô một tiếng “Đau...”

“Xảy ra chuyện gì ?” Lão Trần khẩn trương hề hề nhìn ngó xung quanh “Con đừng, đừng sợ, có thúc thúc ở đây!Nói cho thúc thúc biết, đã xảy ra chuyện gì ?”

Thẩm Thanh khó hiểu nhìn lão Trần, liếc nhìn bên cạnh “Chuyện gì vậy ? Sao con lại ở chỗ này ? Không phải con đang ngủ sao ? Còn có thức thức, sao thức lại ở đây ?”

Lão Trần vẫn duy trì cảnh giác, nhìn bộ dạng của Thẩm Thanh, hần kết luận Thẩm Thanh nhất định là bị quỷ ám “Con đừng sợ!” lão Trần an ủi, trên thực tế hần cũng không biết phải làm gì bây giờ, tay chân nhịn không được phát run run, trong lòng có bao nhiêu sợ hãi thì chỉ có mình hần biết. Ngay lúc Thẩm Thanh nghi hoặc vừa định hỏi hần, lão Trần đột nhiên trợn trắng hai mắt, vẻ mặt mang kinh hãi nhìn phía sau Thẩm Thanh.

Trời ạ, hần đã nhìn thấy cái gì. Hần nhìn thấy một người đi xuyên tường, không, là quỷ. Là Thẩm Thành, Thẩm Thành đang đứng sau lưng Thẩm Thanh, phát hiện mình đang nhìn hần, Thẩm Thành nâng mắt liếc hần một cái, lão Trần há hốc mồm, hần cũng muốn kêu la, nhưng bất đắc dĩ yết hầu giống như bị cái gì đó khấp trụ, không thể hô hấp. Sau đó, lão Trần ngất đi, mang theo sứ mệnh vẫn chưa hoàn thành..

Thẩm Thanh bị phản ứng của lão Trần dọa sợ, nàng hoảng hốt quay đầu lại...không thấy gì cả.

Thẩm Hạ Đông nhào lên giường, vỗ vỗ mặt Thẩm Thanh “Tiểu Thanh, Tiểu Thanh, tỉnh tỉnh.” Da thịt Thẩm Thanh lạnh lẽo một cách đáng sợ, Thẩm Hạ Đông bắt đầu luống cuống “Tiểu Thanh...” Thẩm Thanh dần dần trở nên trong suốt, chậm rãi biến mất khiến Thẩm Hạ Đông vô cùng hoảng sợ “Tiểu Thanh!?”

Sư phục nhú mày đi tới nhìn thoáng qua “Đây không phải là con gái của người, là thứ do hần biến ra mà thôi.” “Ba ba ? Xảy ra chuyện gì vậy ?” Lúc này Thẩm Thanh đứng ở cửa nhìn mọi người trong phòng. Thẩm Hạ Đông nhìn chằm chằm vào nàng, không trả lời.

Ngay cả hai thầy trò Trương Mục cũng không ngờ tới, vừa rồi nếu muốn trả thù Thẩm Thành hoàn toàn có thể giết chết Thẩm Thanh cùng Thẩm Hạ Đông. Nhưng tại sao hần lại không hại bọn họ ? Hơn nữa lúc mình cầm lá bùa bay tới, hần cũng không phản kích, chỉ thoát đi mà thôi. Vì cái gì Thẩm Thành lại làm như vậy ? Còn biến ra một “Thẩm Thanh” có ích lợi gì chứ ?

Sư phụ vô cùng rối rắm, hần nhìn về phía Thẩm Hạ Đông, lúc này Thẩm Hạ Đông như người mất hồn, chỉ còn lại cái xác trống rỗng, biểu tình mất mát, thất thần ngồi trên giường không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thẩm Hạ Đông nghĩ gì, chỉ có mình hần biết. Hần nhớ tới câu nói cuối cùng của Thẩm Thành “Tại sao lại không giết nó?” Cố chấp lặp đi lặp lại những lời này làm gì chứ ? “Cái kia” vốn không phải là Tiểu Thanh, vì cái gì Thẩm Thành lại muốn mình giết Tiểu Thanh ? Sao lại phải làm thế ? “Giết nó thì tốt rồi...” “Đáng ra người nên giết nó.” Mang theo thứ thanh âm cổ nào tuyệt vọng...

Trong đêm tối, một bóng người thất tha thất thểu phiêu đảng trên đường, dưới ánh trăng mờ ảo, cái bóng kéo thật dài thật dài trên mặt đất, hệt như cái thể giới u ám của hần vậy, lặng lẽ bị bóng tối nuốt chửng, không bao giờ xuất hiện nữa....

Tại sao lại không giết nàng ? Để chúng ta vĩnh viễn được ở bên nhau ...thật khó đến thế sao ?

Vì cái gì hần lại làm như vậy ? Không ai biết được.

50. Chương 50

CHƯƠNG 49.1 PN1

Phiên ngoại – Thẩm Thành

Hần ẩn mình trong góc khuất, chờ cho màn đêm buông xuống, đợi đến khi bầu trời tối đen, hần sẽ xuất hiện.

Hần không biết mình muốn làm gì cũng không biết mình phải đi đâu. Không nhà để về, cứ mãi lang thang không mục đích...

Hắn yêu một người, có lẽ nói yêu cũng không chính xác lắm.

Nhưng hắn biết hắn rất muốn có được người kia, muốn giam cầm người kia, vĩnh viễn sẽ không buông tay.

Hắn có thể giết rất nhiều người, hắn cũng rất muốn giết người hắn yêu, có như vậy người kia mới hoàn toàn thuộc về hắn, mãi mãi ở bên hắn.

Nhưng hắn lại không hạ thủ được. Vì mềm lòng mới tự rước lấy bi ai.

Hắn muốn biến người kia trở thành một bộ phận trong cơ thể của mình, hắn đã vì người kia mà cố gắng níu kéo thế giới này, chẳng sợ trở thành một con quỷ.

Chính là đến cuối cùng hắn vẫn rơi vào kết cục đáng buồn, hắn không có được người kia, không thể trách bản thân mình mềm lòng, chỉ trách trong lòng người kia không hề có chỗ cho hắn.

Vô luận hắn có liều mạng chứng minh như thế nào, người kia vẫn không thương hắn, một sự thật tàn nhẫn không thể chối bỏ.

Tâm hồn hắn vạn vật biến thái, đây không phải là do trời sinh, từ nhỏ hắn đã không giống như bao đứa trẻ bình thường khác.

Điều này, ngay cả người ngoài cuộc cũng có thể nhận thấy.

Hắn nhớ rõ lúc mù mù chết, vẻ mặt khi nàng quay đầu nhìn thấy hắn, tràn ngập kinh hoàng.

Nhưng rồi nàng vẫn bỏ hắn mà đi.

Trên thực tế không một ai biết, không ai biết hắn có bao nhiêu hận người nữ nhân mà hắn gọi bằng mù mù kia – Tại sao lại muốn vứt bỏ hắn, ngoảnh mặt đi chẳng hề quan tâm, để hắn cô linh một người ?

Hắn hận rất nhiều người, nhiều lắm, hắn hận tất cả, có đôi khi hắn thậm chí còn muốn tự tay hủy diệt toàn bộ thế giới.

Người nữ nhân duy nhất làm bạn với hắn bởi vì một người nam nhân mà chết đi, hắn gọi bằng ba ba, cũng chính là “người kia”.

Thời điểm đó hắn không hề yêu người kia, hắn chỉ muốn chiếm hữu, lúc nhìn cả gia đình người kia hòa thuận vui vẻ, hắn đã nghĩ hung hăng đoạt lấy hoặc là xé nát vẻ mặt tươi cười của người kia.

Rất chướng mắt.

Hắn tự sát.

Mặc dù có một nửa là do người đàn bà tên Trần Lệ kia gây nên, kẻ đã giết mẹ hắn.

Nhưng hắn sẽ không thừa nhận. Con đàn bà kia làm sao có khả năng giết được hắn ?!

Những kẻ kia sẽ không được sống yên ổn, hắn còn thời gian, hắn có thể đợi. Từng người từng người một, ai cũng không thể thoát khỏi.

Hắn giết kẻ đã cán chết hắn, nghe nói tên lái xe kia là cầm thú, hại chính cháu gái ruột của mình, còn có Trần Đông nữa. Bọn họ đều đáng chết. Nhưng hắn lại không thể tự tay giết Trần Lệ.

Ả đàn bà điên loạn kia cần rở xông vào nhà hắn, thách thức hắn.

Trò chơi sao ? Trò chơi tự sát ?

Hắn thích, hắn thích nhất kiểu trò chơi đầy kích thích như vậy.

Hắn hận không thể dùng lưỡi dao sắc bén thêu từng thớ thịt trên người ả, nhìn máu tươi trào ra, chứng kiến vẻ mặt thống khổ từ từ trở nên tái nhợt của ả, nhìn ả chết dần chết mòn.

Vì sao ư ? Vì ả đã hại chết mẹ hắn, biến hắn trở thành đứa mồ côi.

Vì sao ư ? Vì ả có được người nam nhân kia, người mà hắn vẫn luôn khát khao có được.

Hắn cũng muốn biết vị trí của mình trong lòng người nam nhân kia, có quan trọng không, người kia có yêu mình không ? Có tin mình không ?

Hắn thật sự rất tò mò.

Vì thế hắn đồng ý, dù sao ả đàn bà kia cũng phải chết, hắn không vội.

Hắn làm sao mà không biết được trong đầu ả ta đang toan tính cái gì, đợi đến khi hắn hóa thành người liền kêu hắn dùng con dao tự tay đâm vào ngực mình, hắn làm theo. Chỉ có điều ả ta không biết, hắn không có khả năng chết lần thứ hai.

Nhưng hắn có thể giết ả, hơn nữa vĩnh viễn cũng không thể siêu sinh, hắn có biện pháp khiến ả hồn phi phách tán.

Nàng nhìn hắn với nụ cười đắc thắng, tựa như nhiều năm về trước, lúc giết mẹ của hắn, ngoan độc lại tàn nhẫn.

Hắn sẽ không giẫm lên vết xe đổ, hắn làm sao có thể để ả thực hiện được mưu đồ.

Cuối cùng hắn thành công nhìn thấy ả chết, nhưng hắn cũng thua.

Hắn rốt cuộc biết được nụ cười trước khi chết của ả có bao nhiêu lợi hại, ả đang cười nhạo hắn, châm biếm sự ngu ngốc của hắn cùng mẹ.

Hắn ngốc sao ? Khi hắn chứng kiến vẻ mặt e ngại cùng ánh mắt hoài nghi của người kia, lần đầu tiên hắn cảm thấy hận người kia như vậy.

Lúc ấy hắn thật sự rất muốn hung hăng tra tấn người kia, tự tay giết chết người kia.

Nhưng hắn vẫn luyến tiếc, hắn không đành lòng.

Người kia nhất định sẽ khóc, sẽ quỳ dưới chân mình cần xin tha thứ.

Nếu hắn biết người kia không tin hắn hoặc không đủ tín nhiệm hắn, hắn chắc chắn sẽ giết người kia, giết luôn cả đứa em gái duy nhất của hắn, tóm lại hắn không muốn bọn họ xuất hiện trước mặt mình lần nữa.

Thời điểm hắn lòng đầy hy vọng kêu người kia xuống tay giết nàng, hắn đã khóc rồi tỉnh rồi mù, đó cũng là lần đầu tiên hắn biết mình cũng như bao người bình thường khác, cũng sẽ khóc khi đau lòng cùng tuyệt vọng.

Tại sao lại không giết nàng ? Nếu người kia ngoan tâm xuống tay, hắn nhất định sẽ ôm chầm lấy người kia, hung hăng hôn môi, sau đó sẽ đối xử thật tốt với người kia, hắn không cần gì hết, hắn chỉ cần người kia toàn tâm toàn ý với mình.

Hắn chỉ muốn chứng minh vị trí của mình trong lòng người kia mà thôi.

Hắn chạy trốn chết trong bóng đêm, hắn quên mất lý do mình phải trốn, là hắn sợ mình sẽ không thể chế được mà ra tay giết người kia sao ? Hay là đứa em gái kia ?

Cũng không phải.

Hắn cảm thấy sợ hãi, không ngờ kẻ làm hắn cảm thấy sợ hãi lại là người kia, hắn sợ hãi phải... đối mặt với người kia.

Rất rõ bản thân mình có bao nhiêu yêu người kia, mà người kia lại không hề có chút tình cảm nào với hắn...

Hắn chợt nhớ tới quá trình yêu người kia, từ hận đến yêu, hình bóng của người kia dần dần lấp đầy trong trái tim hắn. Nhưng rồi cũng giống như mẹ của mình, hắn như con thiêu thân lao đầu vào lửa, cuối cùng cũng chỉ còn lại một mảnh hư không.

Hắn giống như nàng, cả hai đều mang theo một thứ tình cảm thống khổ, không lối thoát.

Ba ba là người tốt nhất trên thế giới này, Thành Thành không được chán ghét ba ba, biết không ?

Ai đã dạy hắn hận rồi lại dạy hắn yêu ?

51. Chương 51

Sư phụ bị chuyện lần trước chọc giận, lúc Trương Mục ngăn cản hắn, không cho hắn đuổi theo Thẩm Thành.

Lúc rời đi, hắn giận dữ quát vào mặt Trương Mục “Về sau đừng gọi ta bằng sư phụ nữa!”

Trương Mục nhún nhún vai, vẻ mặt bình thản.

Vì thế ngay ngày hôm sau, sư phụ liền đặt vé máy bay, chạy lấy người.

Thẩm Thanh không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, nàng nói nàng phải đi.

Thẩm Hạ Đông không nói gì, Trương Mục nói có thể giúp nàng ra nước ngoài du học, sống ở đó một đoạn thời gian, như vậy đều tốt cho đôi bên.

Thẩm Hạ Đông chỉ có thể chấp nhận.

Ngày Thẩm Thanh rời đi, Thẩm Hạ Đông đứng ở sân bay nhìn nàng không nói gì.

Thẩm Thanh đột nhiên buông hành lý, chạy tới chỗ Thẩm Hạ Đông, ôm chặt lấy hắn “Thực xin lỗi, ba ba.”

Thẩm Hạ Đông cười cười, vỗ vỗ vai nàng “Con đi đi, quên hết mọi chuyện. Khi nào rảnh ba ba sẽ qua thăm con, phải biết tự chăm sóc mình, biết không?”

Thẩm Thanh gật đầu “Àn.”

Cuối cùng nàng bước thẳng về phía trước, chưa từng quay đầu lại.

Thẩm Hạ Đông thầm nhủ, như vậy cũng tốt, để nàng có chút thời gian thư giãn. Chính là bây giờ chỉ còn lại một mình hắn, nói không khó chịu là giả.

Hắn cảm thấy lạc lõng, đứng giữa dòng người đông đúc hắn hoàn toàn lạc mất phương hướng, không biết mình phải làm sao bây giờ.

— “Ta đã nhờ người ở nơi đó lưu ý chiều cổ nàng, người cứ yên tâm.” Trương Mục vỗ vỗ vai hắn.

Thẩm Hạ Đông quay đầu “Cảm ơn.”

— “Cảm tạ cái gì, chỉ là nhắc tay chỉ lao (việc nhỏ) mà thôi.” Trương Mục miệng ngậm kẹo, đi ra sân bay, Thẩm Hạ Đông gọi hắn lại “Vì cái gì lại giúp ta?”

— “Không biết, đại khái là cảm thấy người đáng thương, mà cũng có thể là do duyên phận.” Trương Mục nhún vai, không quay đầu lại.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Thẩm Hạ Đông trở lại căn hộ của Thẩm Thành, hắn đứng bên ngoài cảm nhận luồng áp lực ồ ạt đánh tới.

Hủy hết đi. Làm lại từ đầu. Trong lòng hắn nghĩ như vậy, sau đó lại nhớ tới Thẩm Thành.

Trần Lệ được an táng tại một nghĩa trang nằm ở vùng ngoại ô.

Chạng vạng tối, sau khi tan tầm, Thẩm Hạ Đông đến thăm nàng, khi đi hắn mua một bó hoa đặt trước mộ Trần Lệ.

Dù đã đến mùa xuân, nhưng thời tiết vẫn còn có chút se lạnh, Thẩm Hạ Đông nhìn nàng thản nhiên cười cười “Kì thật như vậy rất tốt, người cũng được giải thoát, không phải sao?”

Một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, Thẩm Hạ Đông cũng không rõ mình có hận Trần Lệ hay không, chính là mỗi lần nhìn thấy Trần Lệ lại khiến hắn nhớ tới Thẩm Thành, Thẩm Hạ Đông thở dài nói “Thật sự thì ngày đó ta đã cho là người hại Thẩm Thành, nhiều ngày không gặp ta chỉ muốn hỏi người một điều, thôi có lẽ hiện tại đã không còn trọng yếu nữa. Cứ để mọi chuyện qua đi.”

Một nữ nhân không biết đã đứng bên cạnh từ lúc nào, Thẩm Hạ Đông quay đầu nhìn, có vẻ như nàng cũng đến viếng mộ.

Thẩm Hạ Đông không nói gì thêm, hần vỗ vỗ bùn đất bám trên ống quần, nhìn thoáng qua Trần Lệ rồi rời đi.

Nữ nhân kia sau khi quét dọn sạch sẽ ngôi mộ không khỏi thở ra một hơi, lúc đi nàng không cẩn thận vấp chân ,ngã nhào về phía trước,trùng hợp hướng về phía bó hoa mà nam nhân vừa đặt trước mộ, đánh bay đi....

Từ ngày bắt đầu sửa sang lại căn hộ, Thẩm Hạ Đông cũng xin tăng ca, hần hầu như đều ngủ ở công ty.

__Thẩm ca ? Lại tăng ca sao ? Người làm gì mà cần nhiều tiền như vậy a ?

__À, không có gì đâu.

__Ta đi xuống mua đồ ăn khuya, ta mua giúp người một phần nhé ?

__”Ân, cũng tốt,làm phiền người rồi.” Thẩm Hạ Đông cười cười, Tiểu Vương khoát tay “Đừng khách khí.” Sau đó liền thông dong huyết sáo rời đi.

Làm xong văn kiện, Thẩm Hạ Đông nhu nhu đầu , uống một ngụm cà phê.

Đi vào nhà vệ sinh, Thẩm Hạ Đông đứng trước bồn rửa tay, đã trễ như vậy, trong công ty chỉ còn lại vài người.

Nhưng có một gian bị khóa trái cửa, bên trong không ngừng truyền ra những tiếng va đập, Thẩm Hạ Đông cảm thấy kì quái, hần thử gọi “Có người sao ?”

Lại “Phanh!” một tiếng, nhưng vẫn không có người trả lời.

Thẩm Hạ Đông lau khô tay, sau đó tiếp tục gọi “Có người ở bên trong sao ?” “Ngô...” Một thanh âm khá quen thuộc, Thẩm Hạ Đông vừa định lắng nghe thì người kia liền im bật.

Chẳng lẽ là Tiểu Vương ?

__”Tiểu Vương ? Là người phải không ?” Thẩm Hạ Đông gõ cửa, cảm nhận được chấn động, tựa hồ là có vật gì vừa đánh lên cửa.

Thẩm Hạ Đông sốt ruột, xảy ra chuyện gì sao ?

Hần hung hăng đá một cước vào cửa, vừa định bồi thêm một cước, thì cửa đột nhiên mở ra.

Hình ảnh kế tiếp mà Thẩm Hạ Đông chứng kiến không khỏi khiến hần trợn mắt há hốc cả mồm.

Bên trong thật là Tiểu Vương nhưng còn có thêm một người.

Tiểu Vương sắc mặt ửng hồng, thân thể trần truồng ngồi trên bàn tọa, một người mặc đồ đen đang ôm lấy Tiểu Vương quay lưng về phía hần. Tiểu Vương xấu hổ phát hiện Thẩm Hạ Đông đang nhìn mình.

Thẩm Hạ Đông cũng ngượng ngùng không thôi,hần vội vàng cúi đầu “Thực xin lỗi, ta không biết là người đang bận, a, quấy rầy rồi.”

Hần lập tức xoay người sang chỗ khác. Chỉ nghe phía sau Tiểu Vương nhẹ giọng nói một câu “Tiểu Bạch, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, người không thể làm như vậy..”

__”Ân.” Người kia trả lời.

Thân thể Thẩm Hạ Đông cứng đờ, giọng nói vô cùng quen thuộc.

Thấy hần đã xoay người đi, Tiểu Vương hấp tấp đứng dậy mặc quần áo, người mặc đồ đen kia cũng theo giúp hần.

Trừ bỏ hai người đều là nam nhân ra thì chuyện này cũng không có gì kì quái.

Nhưng tại sao giọng nói kia lại quen thuộc đến như vậy ?

__”Kia..cái kia...Thẩm ca...” Tiểu Vương đỏ mặt nhìn Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông vội vàng lắc đầu “Không sao, không sao đâu, ta hiểu được mà. Các người cứ tiếp tục, tiếp tục đi. Ta đi trước.”

Nói xong Thẩm Hạ Đông liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Bên trong, Tiểu Vương vỗ vỗ tay trấn an người kia “Được rồi, người gây họa lớn rồi đó. Còn không mau đi.”

__Ta đợi người cùng về.

__Ta không phải đã nói là tối hôm nay ta phải tặng ca sao ? Ở nhà một mình sẽ chết a.

__”Ta đợi người.” Người kia cố chấp trả lời.

Vừa ra cửa Thẩm Hạ Đông đột nhiên dừng lại,hắn nhìn không được quay đầu, muốn biết người kia là ai, tuy rằng như vậy thật không lịch sự,nhưng trong lòng hắn lại dâng trào một cỗ xúc động khó hiểu.

Hắn lựa chọn đi vào.

Mà khi hắn đi vào,nghe được Tiểu Vương đang nói gì đó với người kia “Người đừng ra ngoài sẽ dọa đến người khác,người như vậy sẽ làm người ta sợ hãi đó ,có biết không ? Ách...Thẩm...Thẩm ca ?”

Thẩm Hạ Đông đứng ở cửa, hắn chỉ nhìn thấy một mình Tiểu Vương, người kia không biết đã đi từ lúc nào.

__Thẩm ca, người còn có chuyện gì sao ?

__”Không, không có gì.” Thẩm Hạ Đông lắc đầu, lần này là thật.

Lúc rời đi, hắn không ngừng quay đầu lại, giọng nói thật sự rất quen thuộc.

Người kia,mới vừa rồi còn thấy,bây giờ lại đột nhiên biến mất ?Đi đâu rồi ?

Ngay sau khi Thẩm Hạ Đông rời đi,bên cạnh Tiểu Vương chậm rãi xuất hiện lên một bóng người,chỉ thấy Tiểu Vương vỗ vỗ ngực “May mắn không bị hắn phát hiện,bằng không là có chuyện lớn rồi. Ta cho người biết, về sau không cho phép đến chỗ làm việc của ta nữa,càng không thể dùng phương thức này xuất hiện trước mặt ta,người phải tỏ ra bình thường, giống như bao người khác vậy!Có nghe không !? Ai!Người rất cuộc có nghe ta nói không vậy ?”

Người nọ đột nhiên hỏi “Tên kia là ai vậy ?”

__Tổ trưởng của ta. Đúng rồi, người rất cuộc có nghe ta nói không a! Đừng hòng đánh trống lảng.

Giọng nói kia thật sự rất quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra, đến cùng là ai chứ ?

Thẩm Hạ Đông đứng ngồi không yên, hắn không biết bản thân mình bị gì nữa.

Hắn không hề chú ý tới bản thân đang không ngừng hí hoáy viết cái gì đó, đợi đến khi hồi thần, mới phát hiện trên giấy trắng đã tràn ngập tên một người – Thẩm Thành.

Thẩm Hạ Đông ngẩn người, kinh ngạc nhìn hai chữ này.

Phải rồi, giọng nói kia giống hệt như của Thẩm Thành.

Thẩm Thành bây giờ đang ở đâu ?

Hắn kích động vò nát tờ giấy, ném vào thùng rác.

Hắn vẫn đang tìm kiếm Thẩm Thành, chính là hắn biết chuyện đó hoàn toàn không có khả năng,Thẩm Thành nhất định không bao giờ... muốn nhìn thấy mặt hắn nữa. Hiện tại nó sống ra sao ? Có khỏe không ? Lần trước lúc rời đi nó đang bị thương. Không biết bây giờ thế nào rồi ? Có còn trở về không ?

Trở về...

Thẩm Hạ Đông chợt nhớ tới căn hộ đang được sửa chữa kia, hẳn một khách cũng không thể kiểm chế được cổ xúc động muốn gặp lại Thẩm Thành.

Hắn mơ hồ cảm thấy Thẩm Thành đã trở lại, Thẩm Thành đang ở ngay bên cạnh hắn.

Hắn vội vàng chạy ra công ty, bây giờ là ba giờ sáng, trên đường không một bóng người, hắn đứng bên đường đón xe. Nhưng đợi thật lâu vẫn không thấy một chiếc xe nào chạy ngang qua. Hắn quyết định chạy bộ.

Căn hộ đã bị tháo dỡ, nhìn không ra nguyên bản, chỉ còn lại một vài công nhân vẫn đang làm việc.

Thẩm Hạ Đông đi xung quanh, trong lòng tràn đầy thất vọng.

Thẩm Hạ Đông ? Người đang chờ mong gì chứ ? Hắn ngồi trên một tảng đá lớn hút thuốc, nhìn kim đồng hồ chuyển động, trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nếu gặp lại thì nên nói cái gì ? Mình còn cái gì để cho nó sao ? Hình như không có ? Nếu lại làm tổn thương nó thì làm sao bây giờ ?

Thẩm Hạ Đông không khỏi cười khổ, trong chớp mắt, chỉ còn lại mình hắn cô linh trên cõi đời này.

Hắn diệt tàn thuốc, đứng lên, dắt áo khoác qua vai, đi về công ty.

—”Lần sao không được đến công ty. Người về trước đi, nghe không ? Nếu lại như vậy, ta sẽ mặc kệ người.”
Tiểu Vương trước cửa công ty nói với người mặc đồ đen. (men in black =.=)

Người kia gật gật đầu, xoay người đi mất.

Tiểu Vương cười cười nhìn theo bóng dáng của hắn, hôm nay thật nghe lời a. Nếu là bình thường, chắc chắn đã phụng phịu (?) nhìn mình, đứng yên một chỗ không chịu đi. Ai... chuyện lúc này...

Tiểu Vương không khỏi đỏ mặt. Trời ạ, không ngờ bị Thẩm ca bắt gặp, về sau phải nhìn mặt nhau như thế nào a!!!

—”Tiên sinh, muốn đón xe sao ?” Một chiếc taxi dừng bên người Thẩm Hạ Đông, Thẩm Hạ Đông lắc đầu.

Hắn cảm thấy chán nản, nhịp tim đã khôi phục như bình thường, cổ xúc động kia cũng dần dần phai nhạt, hắn mới có thời gian bình tĩnh nhấm nháp sự cô độc. Hắn cứ men theo con đường lớn, thẳng tắp mà đi.

Bất tri bất giác, khung cảnh càng ngày càng quen thuộc.

Thẩm Hạ Đông nhìn xung quanh, đây là nơi Thẩm Thành gặp tai nạn, cũng là chỗ mà lần trước hắn đã tìm thấy Thẩm Thành.

Nhớ tới lúc đó, Thẩm Hạ Đông không khỏi nở nụ cười, kì thật Thẩm Thành như vậy rất đáng yêu, một bộ ta đây cái gì cũng không hiểu, làm cho người ta có cảm giác muốn bảo hộ nó. Chính là đến cuối cùng hắn vẫn làm không được.

Hắn cầm áo khoác, giông như lần trước, chậm rãi đi từng bước một.

Hắn biết, mình sẽ không may mắn như lần trước, quay đầu lại liền phát hiện kinh hãi, đứa nhỏ đã bị hắn làm tổn thương kia sẽ không bao giờ... xuất hiện trước mặt hắn, còn dùng ánh mắt cổ chấp nhìn chằm chằm vào hắn nữa.

Thẩm Hạ Đông đứng dưới ánh đèn mờ nhạt, trong nháy mắt hắn đã nghĩ, mình đang trở về ngày đó.

Theo mỗi bước chân, đứa ngốc kia sẽ leo đèo theo hắn, hắn lui về sau một bước, đứa bé kia nhất định sẽ lui về sau một bước, hắn đi lên phía trước một bước, đứa bé kia cũng tiến lên một bước.

Thẩm Hạ Đông bất tri bất giác làm ra những động tác hết như ngày ấy. Sau đó liền quay đầu lại.

Cho dù lúc bắt đầu không ôm hy vọng, như vẫn khiến người ta cảm thấy mất mát.

Lão nhân quét rác ngày đó vẫn ở đây, nhưng đứa bé kia lại không xuất hiện.

Thẩm Hạ Đông cúi đầu xoay người sang chỗ khác. Nếu Thẩm Thành đột nhiên trở lại thì sao ?

__”Người biết ta sao ?” Bất thình lình một giọng nói vô cùng thân thiết vang lên trước mặt, Thẩm Hạ Đông kinh ngạc ngẩng đầu.

(Thành Thành đừng bỏ ba ba ~TT A TT~)

52. Chương 52

Thẩm Hạ Đông choáng váng, hấn thật sự bị dọa.

Trời ạ...

Hắn không biết phải dùng những từ ngữ nào để hình dung tâm tình của mình hiện giờ.

Người đang đứng trước mặt hắn ,không phải là Thẩm Thành thì còn ai vào đây nữa!?

Thẩm Hạ Đông lui về sau một bước,quay đầu nhìn xung quanh, sau đó dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn Thẩm Thành một cách trân trời.

__”Người biết ta sao ?” Người kia mặt không đổi sắc chống lại hắn, Thẩm Hạ Đông đứng thần thờ nửa ngày nhưng vẫn không thể thốt ra nửa lời,hắn hoàn toàn không biết người kia muốn nói gì.

Thẩm Thành đột nhiên ngẩng đầu, kích động túm lấy cà-vạt của Thẩm Hạ Đông, ánh mắt tối sầm “Người biết ta sao ?”

Một cổ sát y bao trùm cả người hắn,Thẩm Hạ Đông nhìn Thẩm Thành,hắn há miệng thở dốc “A?”

Bàn tay kháp trụ cổ hắn càng siết chặt hơn, Thẩm Hạ Đông vẫn không nói gì.

Thẩm Thành cũng không chịu buông tay.

Đột nhiên có người hô to “Tiểu Bạch! Người đang làm cái gì !?” Chủ nhân của giọng nói chạy tới ,kéo Thẩm Thành ra.

Thẩm Hạ Đông gục đầu ho khan.

__”Thực xin lỗi Thẩm ca, đầu óc hắn không được bình thường, đã dọa đến người.” Tiểu Vương vội vàng xem xét thương thế của Thẩm Hạ Đông,Thẩm Hạ Đông khoát tay ý bảo không sao.

Nhìn Thẩm Thành một bộ đây muốn giết người,lại nhìn Tiểu Vương. Người lúc này mình gặp trong WC, không phải là họ sao!

__”Hắn...là ai ?” Thẩm Hạ Đông nhìn Tiểu Vương.

Hành động vừa rồi của Thẩm Thành chứng tỏ nó hoàn toàn không nhận ra mình, vậy làm thế nào mà nó lại quen biết Tiểu Vương ? Còn ở cùng Tiểu Vương nữa ?

__”Hắn...” Tiểu Vương khó xử, vẻ mặt sầu não.

Thẩm Thành đột nhiên thoát khỏi tay Tiểu Vương, cầm con dao đâm về phía Thẩm Hạ Đông,Thẩm Hạ Đông không kịp phòng thủ, bị con dao rạch một đường trên cánh tay,khiến hắn không khỏi lão đảo lui về sau mấy bước.

__”Thẩm Thành...” Hắn ngỡ ngàng nhìn Thẩm Thành.

__”Người...Thẩm ca,người biết hắn sao ?”Tiểu Vương giật mình nhìn về phía Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông lắc đầu, hoang mang rối loạn bỏ chạy.

__”Tiểu Bạch! Người rút cuộc là làm sao vậy ???” Tiểu Vương lãnh nghiêm mặt nhìn người bên cạnh,ai ngờ người kia chỉ thần nhiên liếc liếc hắn một cái sau đó không tiếng động tiêu thất.

__”Người muốn đi đâu!!” Tiểu Vương hét lớn.

Thẩm Hạ Đông chỉ biết chạy trốn chết, nhưng hắn lại hoàn toàn không biết mình muốn đi đâu.

Cuối cùng hắn chạy vào một con hẻm tối đen như mực, tựa lưng vào tường thở hổn hển.

Thẩm Thành thể nhưng xuất hiện...

Hắn vươn tay nhéo nhéo mặt mình, có cảm giác đau, vậy đây là sự thật.

Nhưng nó thật sự không biết mình là ai sao ? Giống như lần trước ? Hay là đang giả vờ ?

Vì cái gì lại chạy trốn ? Thẩm Hạ Đông cảm thấy khó xử.

Thẩm Thành cùng Tiểu Vương là loại quan hệ đó sao ? Thẩm Thành xuất hiện...Thẩm Hạ Đông không biết nên vui hay nên buồn, hắn tựa lưng vào tường, chỉ muốn cười, nhin không được nở nụ cười. Rồi khi nhớ tới cảnh tượng trong WC, lại cảm thấy có chút chua xót.

Đầu hẻm đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, Thẩm Hạ Đông vừa phát hiện liền bật người đứng thẳng, khẩn trương hề hề nhìn người kia.

Đó là Thẩm Thành, không thể nào lầm được.

Thẩm Hạ Đông vẫn duy trì tư thế bất động, người kia chậm rãi tới gần hắn “Người biết ta sao ?”

__”Biết.” Thẩm Hạ Đông nói.

Không việc gì phải trốn tránh.

__”Ta là ai ?” Hắn dừng bước đợi câu trả lời của Thẩm Hạ Đông, Thẩm Hạ Đông trầm mặc một hồi, ngay khi Thẩm Thành định tiến tới, hắn chợt mở miệng “Người là con ta.”

Thẩm Thành không nói gì, dưới ánh đèn Thẩm Hạ Đông có thể thấy rõ thân thể Thẩm Thành hơi run rẩy một chút.

__Người tên là Thẩm Thành.

__”Người nói vậy!” Thẩm Thành kích động đánh gãy lời hắn.

Thẩm Hạ Đông quả quyết “Người chính là Thẩm Thành!”

Bóng đen kia xoay người bước đi.

Thẩm Hạ Đông tiếp tục nói “Người biết rõ người tên Thẩm Thành đúng không ? Người vẫn nhớ!”

Thẩm Thành sững sốt một chút, nhưng vẫn không dừng lại.

__”Chỉ có Thẩm Thành mới có thể hận ta đến tận xương tủy như vậy, vừa rồi người không phải muốn giết ta sao ? Bây giờ vì cái gì lại muốn đi ??” Thẩm Hạ Đông đuổi theo hắn “Người là Thẩm Thành.”

__”Ta không phải!!” Thẩm Thành xoay đầu, hung ác nhìn Thẩm Hạ Đông, Thẩm Hạ Đông cúi đầu nhìn xuống đôi chân trong suốt của hắn “Sao lại không phải là Thẩm Thành... từ thân thể đến ánh mắt còn có khuôn mặt của người nữa, tất cả đều giống hệt Thẩm Thành, người việc gì phải chối.”

__”Người nói thêm một câu nữa ta sẽ giết người.” Thẩm Thành đột nhiên áp sát người hắn, hung hăng nắm lấy cổ Thẩm Hạ Đông, đánh vào tường “Ta không phải!”

__Là người.

__”Phanh!” Đầu bị đập mạnh vào tường “Ta nói ta không phải!”

__”Người là Thẩm Thành.” Thẩm Hạ Đông đau đến nhú máu, đầu óc trống rỗng.

__”Ta không phải là hắn! Ta không phải là hắn!” Thẩm Thành một lần lại một lần hung hăng đập đầu Thẩm Hạ Đông vào tường, thẳng đến khi máu từ trên đầu Thẩm Hạ Đông chảy xuống cổ, hắn mới chịu ngừng lại một chút, sau đó dùng sức ném Thẩm Hạ Đông xuống đất.

__”Là người, người chính là Thẩm Thành a...” Thẩm Hạ Đông liều mạng cuộn mình trên mặt đất, hai tay che lấy đầu, tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, nhờ phản quang vào mới biết được Thẩm Thành đang cúi đầu nhìn hắn.

__Sao người lại phải chối, người chính là Thẩm Thành..

__”Ta không phải!” Thẩm Thành ngồi xổm xuống xách Thẩm Hạ Đông lên, một tay nắm lấy cái ót của Thẩm Hạ Đông, tay còn lại trét đầy máu tươi lên mặt hắn “Hắn sẽ làm như vậy với người sao ? Hắn muốn giết người giống ta sao ?”

Thẩm Hạ Đông gật đầu “Sẽ...”

__Hắn còn dùng biện pháp lợi hại hơn, hắn tra tấn ta sắp điên rồi..So với việc giết chết ta còn tàn nhẫn gấp ngàn lần, làm cho lương tâm ta không ngừng bị cắn rứt, không có một ngày an bình!”

__”Hắn không có!” Thẩm Thành đột nhiên đẩy ngã Thẩm Hạ Đông.

“Thông!” Một tiếng, Thẩm Hạ Đông đau đến mức run rẩy, “Người đi đâu vậy...” Vì cái gì lại không chịu nhận, giả vờ như không quen biết ta...

Chính là còn kịp nói ra, Thẩm Hạ Đông đã bị một cước đá ngã.

Sau khi tỉnh lại Thẩm Hạ Đông phát hiện mình đang nằm ở ngã tư đường, trời vẫn còn tối, nhìn đồng hồ, gần năm giờ sáng.

Thẩm Hạ Đông ngồi dậy, cảm thấy đầu đau lợi hại, hắn nhìn thoáng ra qua vũng máu chảy trên mặt đất. Đơn giản bằng bó một chút, run rẩy đứng lên bằng hai chân. Nhìn xung quanh, Thẩm Thành không biết đã đi mất từ lúc nào.

Người sao có thể nói mình không phải là Thẩm Thành chứ ?

Thẩm Hạ Đông cười khổ “Bộ dạng người như vậy, có cố gắng như thế nào cũng không giống.”

__Tiểu Bạch, đã đi đâu vậy ? Người có biết ta sắp bị người hù chết hay không ? Làm gì mà tới giờ mới về nhà ?

Thấy Thẩm Thành vào cửa, Tiểu Vương liền chạy ra nghênh đón, lúc phát hiện bàn tay Thẩm Thành dính đầy máu tươi, hắn không khỏi kêu lên “Sao lại nhiều máu như vậy ? Người đã làm gì vậy hả ???”

__”Cút ngay.” Thẩm Thành lạnh lùng nói, sau đó đẩy Tiểu Vương ra.

Tiểu Vương nhất thời á khẩu không nói nên lời, Tiểu Bạch làm sao vậy ?

Thẩm Thành nhìn chằm chằm vào hai bàn tay của mình, ánh mắt trầm xuống.

Hắn đã từng thề, sẽ quên đi người kia, vĩnh viễn không gặp lại người kia, quên đi người kia, xóa bỏ người kia ra khỏi trí nhớ của mình, không bao giờ...xuất hiện trước mặt người kia nữa, nếu người kia dám xuất hiện trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ giết chết người kia.

Nhưng khi Thẩm Hạ Đông chân chính xuất hiện trước mặt hắn, tất cả mọi cố gắng đều trở nên uổng phí.

Ngày rời đi Thẩm hạ Đông, hắn lang thang khắp nơi, bởi vì thân thể bị thương ,không thể cầm cự mà ngất xỉu trước cửa một ngôi nhà.

Chờ đến khi hắn tỉnh lại liền phát hiện mình đang nằm trong nhà, người đã mang hắn vào chính là Tiểu Vương.

Trong nháy mắt Thẩm Thành đã đem Tiểu Vương trở thành Thẩm Hạ Đông, thời điểm Tiểu Vương cười rộ lên đặc biệt rất giống Thẩm Hạ Đông, khiến cho hắn cứ lảng lạng nhìn mãi.

__Ai, sao trên người người chảy nhiều máu như vậy, ta lại không thấy được vết thương nào hết a ?

Chuyên tâm tìm kiếm ,ánh mắt chứa đầy sự quan tâm.

__”A! Thân thể của người sao lại đột nhiên trở nên trong suốt a!” Bộ dáng hoảng sợ.

Thẩm Thành vẫn bất động nhìn người trước mắt, người kia liền nhảy dựng lên “Người là người hay quỷ !?”

__Uy, người bị câm hả ?

Nhưng người kia vẫn tiếp tục chăm sóc hắn, càng về sau càng không sợ hãi “Không sao, miễn là người không hại ta là được rồi.”

__Người biết mình là ai chứ ? Người tên gì ?

Thẩm Thành không nói lời nào, còn người kia thì cứ mãi liên miên cần nhằn không dứt,giống như vĩnh viễn đều nói không xong. Trong mắt chỉ có duy nhất một mình hắn.

Đây là Thẩm Hạ Đông. Thẩm Thành nghĩ vậy, nhận định Tiểu Vương chính là Thẩm Hạ Đông.

Lúc đầu khi nhìn thấy Thẩm Hạ Đông, hắn cực kì hỗn loạn,vì cái gì lại có tới hai Thẩm Hạ Đông ? Vì cái gì ?

Mà Tiểu Vương lại dần dần trở nên xa lạ,Thẩm Thành mới quyết định đuổi theo Thẩm Hạ Đông , hắn khắc chế không được trong lòng lửa hận,hắn muốn giết Thẩm Hạ Đông.

Chính là hắn đã làm gì chứ...

Thẩm Thành nhìn hai bàn tay dính đầy máu của mình,hắn thật sự đã giết Thẩm Hạ Đông sao...Không có...Không thể...

__”Tiểu Bạch, người đang làm gì bên trong vậy ?” Tiểu Vương gõ cửa,hồi lâu cũng không thấy có người trả lời,trong lòng vô cùng khẩn trương,liền mở cửa vào.

Người mới vừa rồi còn ở đây sao giờ lại biến mất không thấy ?

__”Tiểu Bạch ?” Tiểu Vương thử tìm kiếm khắp mọi nơi nhưng vẫn không thấy thân ảnh của hắn.

Đi đến ngã tư, hắn phát hiện Thẩm Hạ Đông đã đi mất,chỉ còn lại một bãi máu khô trên mặt đất. Hai tay hắn vô lực thả xuống.

Đúng rồi, ta đã nói,đừng để cho ta lại nhìn thấy người...

Đi vào bệnh viện may mắn mấy mũi, khi Thẩm Hạ Đông mang theo cái đầu dính đầy băng gạc ra khỏi bệnh viện thì trời đã muốn sáng.

Hắn lại đến công ty, xin phép nghỉ vài ngày ,chờ vết thương lành rồi lại đi làm.

Hắn muốn đi tìm Tiểu Vương, kể về chuyện của Thẩm Thành. Nhưng khi vừa định gọi điện cho Tiểu Vương thì hắn lại do dự.

Thẩm Thành muốn gặp mình sao ? Nhất định là không rồi. Nghĩ như vậy Thẩm Hạ Đông bỏ điện thoại vào túi quần.

Trong lòng thoải mái hơn rất nhiều,hắn vốn tính toán ngủ ở công ty chờ đến khi nhà sửa xong, nhưng hiện tại không có chỗ ở,dành phải thuê một gian phòng.

__”A!”Một người không cẩn thận đụng phải hắn,Thẩm Hạ Đông loạng choạng đứng vững sau đó đỡ lấy nàng “Người không sao chứ ?”

Nữ nhân kia ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó cúi đầu nhặt đồ bỏ vào giỏ “Ta không sao, cảm ơn người.”

__”Ân, không có gì thì tốt rồi.” Thẩm Hạ Đông vừa định đi

Liền nghe người kia gọi lại “Chân ta bị thương, người có thể đưa ta về nhà sao ?”

53. Chương 53

__”Ta...” Sắc mặt Thẩm Hạ Đông trắng bệch,Thẩm Thành đẩy hắn ra,”Cút ngay...”

__”Không phải là người đúng không ?” Thẩm Hạ Đông trên mặt mang theo chờ mong,hắn muốn từ chính miệng Thẩm Thành nghe được hai chữ “Không phải”.

Nhưng chỉ thấy Thẩm Thành đột nhiên trầm mặc,bởi vì không gian quá tối nên Thẩm Hạ Đông không thể thấy rõ biểu tình trên mặt Thẩm Thành,Thẩm Hạ Đông nhẹ giọng nói “Có người bị hút hồn đến chết,Trương trình thám nói...hắn nói...”

Thẩm Thành hơi lệch đầu,hắn nhìn Thẩm Hạ Đông, trong mắt hiện lên âm ngoan.

__”Người không làm như vậy đúng không...” Thẩm Hạ Đông hỏi.

Biểu tình trên mặt Thẩm Thành có chút biến hóa, có cái gì đó vừa chột lóe lên , sau đó nhanh chóng biến mất vô tung.

__Cút ngay!

Đây là lần thứ hai hắn nói,giống như cho Thẩm Hạ Đông một cơ hội cuối cùng.

Thẩm Hạ Đông đứng dậy,nhìn Thẩm Thành, mấp máy môi “Người, người theo ta về nhà đi.”

__”A..” Thẩm Thành phát một tràng cười cực nhẹ,nhưng khi vừa rơi vào tai Thẩm Hạ Đông,hắn vô cùng rõ ràng,tiếng cười đó có bao nhiêu châm chọc.

__”Nhà bây giờ mặc dù đang sửa lại, nhưng, chúng ta có thể ra ngoài thuê một gian khác...” Thẩm Hạ Đông không dám nhìn thẳng vào mắt Thẩm Thành , Thẩm Thành không nói gì,biểu tình đột nhiên biến đổi,hai tròng mắt dần dần đỏ ngầu,hắn nói “Cút ngay cho ta!”

Nhìn Thẩm Thành như vậy,khiến Thẩm Hạ Đông có chút sợ hãi,hắn vội vàng nói “Còn nữa , ta muốn cảm ơn người! Cảm ơn người đã không làm hại Tiểu Thanh!”

Lúc này Thẩm Thành đã xoay người sang chỗ khác,thân thể trở nên run rẩy, thoát nhìn thực không bình thường.

Thẩm Hạ Đông luống cuống đứng sau lưng hắn,”Người làm sao vậy...”

Còn chưa kịp dứt lời, Thẩm Thành đã xoay người lại, lao thẳng đến chỗ Thẩm Hạ Đông,thời điểm gương mặt của Thẩm Thành kề sát mặt mình, Thẩm Hạ Đông không khỏi hoảng loạn, làn da Thẩm Thành tái nhợt,nổi lên chi chít gân máu, hai con mắt đỏ như huyết,về mặt vô cùng dữ tợn.

Hắn nhìn chằm chằm Thẩm Hạ Đông như một con sói đang quan sát con mồi.

Thẩm Hạ Đông kinh ngạc,muốn lùi về sau.

Thẩm Thành nhanh tay nắm lấy vai hắn “Muốn trốn?”

__”Không...” Thẩm Hạ Đông lắc đầu, nói năng có chút lộn xộn “Người làm sao vậy...”

Thẩm Thành thấp giọng “Đây là người bức ta...” Sau đó ngậm lấy đôi môi của Thẩm Hạ Đông,lúc bắt đầu Thẩm Hạ Đông hốt hoảng từ chối vài cái nhưng sau đó lại buông tha cho giấy dựa, đầu lưỡi đau xót, trong miệng tràn đầy máu tươi.

Thẩm Thành dùng sức cắn nát,mút,đầu óc Thẩm Hạ Đông bắt đầu rơi vào trạng thái hôn mê,cả người vô lực.

Xé nát quần áo của Thẩm Hạ Đông,Thẩm Thành cơ hồ không chút do dự nâng hai chân Thẩm Hạ Đông lên,tiến nhập vào thân thể hắn.

Thẩm Hạ Đông hừ hừ hai tiếng, cái đầu giật giật,nhưng không có khí lực đẩy ra. Mặc cho Thẩm Thành muốn làm gì thì làm.

Thẩm Hạ Đông cảm thấy thân thể mềm nhẹ như bông, không thể nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu Thẩm Thành mới chịu dừng lại, Thẩm Hạ Đông phát hiện Thẩm Thành đã trở lại bình thường, nhưng chính hắn cũng dần dần mất đi ý thức.

Trước khi hôn mê hắn nhìn theo thân ảnh hốt hoảng của Thẩm Thành, vốn định gọi Thẩm Thành lại, nhưng thủy chung không thể mở miệng.

Thẩm Hạ Đông bị một trận ồn ào đánh thức, trong lúc nhất thời không thể xác định mình đang ở chỗ nào, hắn mở mắt nhìn xung quanh.

— “Tất cả những chuyện này chắc chắn đều là do hắn làm! Thứ ghê tởm đó không đáng được tha thứ! Ngay cả cha ruột của mình cũng có thể làm ra loại chuyện mà ngay cả cảm thú cũng không bằng!” Tựa hồ là Đặng Dương.

Theo sau là giọng nói của lão Trần “Người đừng lớn tiếng như vậy được không, đánh thức hắn thì làm sao bây giờ!”

Có lẽ hắn đang ở nhà của lão Trần.

Thẩm Thành đâu rồi ?

Thẩm Hạ Đông từ trên giường ngồi dậy, đã khôi phục được một chút, nhưng luôn cảm thấy cả người mềm nhũn, tìm không ra điểm khí lực.

Ngoài cửa, tiếng cãi cọ đình chỉ, Trương Mục đi đến “May mắn là ta kịp thời phát hiện ra, bằng không còn không biết người muốn gạt ta đến khi nào.”

— “Cái gì ?” Thẩm Hạ Đông kinh ngạc ngẩng đầu, hắn giấu chuyện gì chứ ?

— “Chẳng lẽ ý người nói là Thẩm Thành sao ? Cái này ta không có! Ta xin thề, ta mới vừa gặp lại nó ngày hôm qua...” Nếu Trương Mục phát hiện được chuyện mà Thẩm Thành đã làm với mình thì sẽ có phản ứng như thế nào đây ? Đó rõ ràng là loạn luân !

Thẩm Hạ Đông không dám nhìn Trương Mục, Trương Mục tựa hồ đọc được suy nghĩ trong lòng hắn, thản nhiên nói một câu “Ta không thấy gì hết.”

Nhất định đã biết...

— “Được rồi, ta tạm thời tin người. Nhưng mà...” Trương Mục cúi người, dùng vẻ mặt ác liệt nhìn Thẩm Hạ Đông “Chuyện này ta tin chắc là do Thẩm Thành làm, hắn đã mất hết nhân tính, người rõ chưa ? Hắn thiếu chút nữa đã giết chết người, bằng không kết cục của người cũng sẽ thê thảm như Tiểu Vương.”

— “Không thể nào!” Thẩm Hạ Đông bác bỏ “Nó sẽ không làm như vậy!”

— “Chuyện này chính là sở trường của ta.” Trương Mục đứng lên, vuốt thẳng quần áo, “Tin hay không thì tùy người, ta nhất định phải bắt được hắn, đối phó bằng cách nào thì ta còn chưa biết nhưng ta không thể để hắn tiếp tục hại người.”

— Ý của người ? Tiểu Vương chết là do nó làm sao ?” Thẩm Hạ Đông nhất thời cảm thấy thiên toàn địa chuyển, vì cái gì ?

— “Thẩm Hạ Đông, đừng để sự áy náy che mất lương tâm của người. Dù người muốn mau chóng bồi thường cho hắn nhưng quá nóng vội như vậy thì đối với người cũng không tốt đâu.” Trương Mục mặc danh kì diệu bỏ lại hai câu liền rời đi.

Mà ánh mắt lão Trần dùng để nhìn Thẩm Hạ Đông cũng đã thay đổi, càng thêm cẩn trọng cùng đồng tình “Người không sao chứ ?”

Thẩm Hạ Đông không trả lời, xuống giường mang giày chuẩn bị đi.

— Trương Mục nói người bị hút...

—”Hút mất ba hồn bảy vía chứ gì ? Sẽ chết ?” Thẩm Hạ Đông lạnh nhạt nói “Ta không tin.”

Đây là lần đầu tiên hắn dùng thái độ kiên định như vậy bác bỏ những chuyện xấu liên quan đến Thẩm Thành “Nếu nó thật sự muốn hại ta thì ta còn mạng để sống đến bây giờ ư ? Huống chi không phải bọn họ còn chưa tìm ra chứng cứ sao ?”

—”Hình như...là vậy...” Lão Trần ngẩn người nhìn Thẩm Hạ Đông, máy móc mở miệng, lẳng lẳng nhìn Thẩm Hạ Đông rời đi, sau đó lại lẩm bẩm “Chẳng lẽ là như vậy ?”

Phía sau ẩn ẩn có chút đau đớn, Thẩm Hạ Đông cũng không bận tâm nhiều lắm, tỏ ra trình tiết liệt nữ thì có ích gì chứ, huống chi cũng không phải là lần đầu tiên, hắn thân là hàng thật giá thật nam nhân chứ không phải nữ nhân yếu đuối. Hắn thâm nhủ như vậy. Có lẽ là đang tự an ủi mình....

Chính là Thẩm Thành bây giờ đang ở đâu ?

Thẩm Hạ Đông chạy đến nhà xưởng bỏ hoang ngày hôm qua, lần này dù hắn có gọi rách cả cổ họng cũng thấy Thẩm Thành xuất hiện.

Hắn còn thử tìm kiếm khắp mọi góc ngách trong nhà xưởng nhưng cuối cùng vẫn không thể chấp nhận được sự thật là Thẩm Thành đã bỏ đi. Không phải nó luôn ở chỗ này sao ? Giờ lại đi đâu rồi ? Sao hôm qua nó lại kích động như vậy ? Nó gặp chuyện gì sao ? Cái chết của Tiểu Vương, rốt cuộc là do ai gây ra ? Thẩm Hạ Đông dù thế nào cũng không tin là do Thẩm Thành làm, hắn đã hiểu lắm Thẩm Thành nhiều lần như vậy...Hắn không muốn giẫm vào vết xe đổ ..

Thẩm Hạ Đông nhận được điện thoại của chủ nhà trọ, trong điện thoại người kia nói mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng , chỉ còn chờ hắn dọn vào mà thôi.

Thẩm Hạ Đông tới đây mới nhớ tới chuyện thuê phòng.

Hắn quyết định, trước giải quyết vấn đề chỗ ở sau đó mới tiếp tục nghĩ biện pháp đi tìm Thẩm Thành, hắn muốn chứng minh những chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới Thẩm Thành.

Đứng dưới lầu, chủ nhà trọ cười cười với hắn “Đều đã thu thập xong, người dọn lên đi, ta ra ngoài mua ít đồ, người cầm chìa khóa rồi phải không ?”

Thẩm Hạ Đông lên lầu hai, bên trong quả thật đã được quét dọn tươm tất ,chăn đệm cũng được đổi, hoa trên bàn cắm đầy những cành hoa tươi mới. Cả căn phòng mang đến cảm giác thoáng mát sạch sẽ.

Sau khi Thẩm Hạ Đông mang đồ lên, sắp xếp lại mọi thứ thì cũng mau giữa trưa. Mà chủ nhà hình như đã trở lại, Thẩm Hạ Đông nghe thấy tiếng đóng cửa dưới lầu.

Thẩm Hạ Đông bắt đầu suy nghĩ đến việc tìm Thẩm Thành, hắn nhìn ra cửa sổ, ban ngày ban mặt thế này chắc Thẩm Thành sẽ không xuất hiện ?

Vậy chờ đến tối lại chạy đến chỗ nhà xưởng nhìn xem, nói không chừng sẽ có cơ hội gặp lại.

Thẩm Hạ Đông đi vào nhà vệ sinh tắm rửa, nhìn ảnh ngược của mình trong gương, sắc mặt hơi kém, có lẽ là do mất ngủ.

Xong xuôi, Thẩm Hạ Đông trở về phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Thẩm Hạ Đông vội vàng mặc quần áo rồi ra mở cửa, chủ nhà bưng mâm cơm đưa cho hắn “Đây là lúc này ta ra ngoài, sẵn tiện mua thêm một phần cho người.”

—”Người quá khách khí rồi.” Thẩm Hạ Đông uyển chuyển cự tuyệt không muốn nhận , chủ nhà thấy thế liền cười cười “Người theo ta ngại cái gì, không phải chỉ là chút đồ ăn thôi sao, cầm đi.”

Thẩm Hạ Đông đành phải nhận, sau đó hỏi “Người muốn vào uống chén trà sao ?”

Chủ nhà lắc đầu “Thôi. Cần ta giúp gì không ? Nếu có yêu cầu gì thì cứ nói với ta nhé. Ta đi trước, không quấy rầy người nữa.”

Nhìn chủ nhà xuống lầu, Thẩm Hạ Đông cảm thấy người này quả thật không tồi, bưng mâm cơm vào phòng đóng cửa lại.

Lúc này đang xuống lầu, chủ nhà đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn cửa phòng Thẩm Hạ Đông từ từ khép lại.,

Hắn tuyệt đối không thể làm tổn thương đứa bé kia một lần nữa.

Ăn cơm xong, Thẩm Hạ Đông nhìn văn kiện trong tay, trong lòng vô cùng phiền muộn, không biết vì cái gì, hắn luôn có cảm giác bất an. Rồi lại không biết vì sao, dù đang mặc một chiếc áo khá mỏng nhưng lòng bàn tay lại đổ rất nhiều mồ hôi. Thẩm Hạ Đông cảm thấy căng thẳng, đầu óc thực hỗn loạn, rõ ràng là muốn là trấn tĩnh nhưng càng làm càng loạn. Giống như trong đầu có một cuộn tơ vò, càng gỡ càng rối.

Sau đó cũng không biết có phải là do mệt mỏi, Thẩm Hạ Đông cảm thấy buồn ngủ, nằm trên giường định chớp mắt một hồi.

Ai ngờ hắn cứ nhiên ngủ thẳng đến khi trời tối đen, Thẩm Hạ Đông hốt hoảng nhảy dựng lên, hắn cuống quýt mặc quần áo, mang giày vào, sau đó vội vàng xuất môn.

Lúc xuống lầu mới phát hiện bên trong một mảnh tối đen, chủ nhà tựa hồ đã ra ngoài, Thẩm Hạ Đông cầm chìa khóa, nghĩ thầm, vậy không cần phải chào hỏi, liền trực tiếp rời đi.

Ngay khi Thẩm Hạ Đông vừa ra khỏi nhà, chủ nhà mới lẳng lặng mở cửa. Đi lên lầu, đứng trước cửa phòng của Thẩm Hạ Đông.

Cánh cửa rõ ràng đã được Thẩm Hạ Đông khóa rất kĩ thế nhưng nàng lại có thể dễ dàng mở được.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, quét mắt nhìn một vòng khắp phòng.

Đi đến chỗ đặt bình hoa, lấy mấy cành hoa trong bình ra, thay bằng những đóa hồng đỏ tươi, nàng cúi đầu ngửi ngửi “Ấn, thật thơm.”

Nàng nhếch miệng cười, trong nháy mắt, khuôn mặt dường như có chút mơ hồ...

54. Chương 54

— “Thẩm Thành!” Thẩm Hạ Đông lại đi đến khu nhà xưởng bỏ hoang kia.

Thời điểm đẩy cửa ra, đột nhiên có thứ gì đó ngã xuống trước mặt hắn, vừa nhìn rõ, Thẩm Hạ Đông sợ tới mức hét rầm lên.

Thứ kia là một con người...

Thẩm Hạ Đông ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sát chóp mũi của người nọ, sau đó “Thông!” một tiếng ngã ngồi trên mặt đất.

Người này không còn thở nữa...

— “Thẩm Thành! Người ở đâu!” Thẩm Hạ Đông phát run.

Hắn không dám đi vào, đứng ở ngoài kên thật lâu nhưng vẫn không thấy Thẩm Thành xuất hiện. Người này phải làm sao bây giờ...

Thẩm Hạ Đông cúi đầu nhìn cái xác. Tại sao lại ở trong đây...

Thẩm Hạ Đông không cho phép bản thân suy nghĩ nhiều.

Lau đi mồ hôi trên trán, Thẩm Hạ Đông cảm thấy cả người mình đều đã ướt đẫm.

Hắn không thấy gì hết, không thấy gì hết...

Hắn nhìn hai bàn tay của mình, trên đó dính đầy bùn đất, trong móng tay cũng bẩn hề hề, còn xước một chút máu, hơi hơi phát đau.

Nhớ tới việc mình vừa làm,Thẩm Hạ Đông cảm thấy không thể hô hấp.

Hắn không hề cố chấp đi tìm Thẩm Thành ,mà vội vàng về nhà, một đường hoang mang rối loạn chạy thẳng vào phòng của mình,Thẩm Hạ Đông cởi bỏ quần áo trên người, vò thành một đoàn ném vào thùng rác,sau đó chui vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Hắn phải nhanh chóng tẩy sạch sẽ,dòng nước ồ ạt súc rửa thân thể của hắn,biến thành cả toilet đầy khói trắng,lúc này mới khiến tâm tình Thẩm Hạ Đông dần dần an tĩnh trở lại.

_Cốc! Cốc!

Có người gõ cửa ? Trễ thế này, ai còn tìm hắn chứ ? Là chủ nhà sao ?

Thẩm Hạ Đông tắt nước,lắng nghe động tĩnh bên ngoài,đã trễ như vậy, chủ nhà còn tìm hắn làm gì ?

Thẩm Hạ Đông kéo khăn lông, vội vàng lau khô bọt nước trên người mình, mặc quần áo sau đó chạy đến cửa. Từ mắt mèo trên cửa nhìn ra, chỉ thấy một mảnh tối đen,không thể phát hiện bất kì thứ gì.

Thẩm Hạ Đông cảnh giác hô lên “Ai vậy ?”

Bên ngoài không ai trả lời

Đi rồi sao?

Thẩm Hạ Đông dán chặt lỗ tai vào cửa, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài,nhưng chỉ nghe được những tiếng “sàn sạt” rất nhỏ.

_”Ai vậy ?” Thẩm Hạ Đông cao giọng.

Lúc này lại thêm một loạt âm thanh “sàn sạt” vang lên, khiến cho tim hắn như nghẹn ở cổ họng.

_Là ta, Hà Nhã Chi.

Nguyên lai là chủ nhà.

Thẩm Hạ Đông nhẹ nhàng thở ra, hắn vội vàng ổn định lại tâm tình của mình sau đó mới mở cửa.

Bên ngoài hành lang không có đèn,ánh sáng trong phòng đánh lên người chủ nhà,lúc này nàng đang mặc một chiếc váy đen,sắc mặt trắng bệch, tựa hồ vừa bị kinh hách.

Thẩm Hạ Đông hỏi “Làm sao vậy ?”

_”Ta, ta...”Hà Nhã Chi nắm chặt hai tay, nói không ra lời.

Thẩm Hạ Đông đành nghiêng người lui về phía sau một bước “Vào rồi nói.”

_”Ta nhìn thấy một người...” Hà Nhã Chi sợ hãi nhìn Thẩm Hạ Đông, hốc mắt đỏ lên.

Thẩm Hạ Đông căng thẳng “Người nào...”

Thẩm Hạ Đông cảm thấy không ổn, chẳng lẽ Trương Mục hoặc Đặng Dương cùng lão Trần tìm tới cửa ?

_”Không,không. Không phải là người, ta thật sự không thể xác định kẻ kia có phải là người hay không ...” Hà Nhã Chi có chút kích động,thân thể nhịn không được phát run,thoạt nhìn đang trong trạng thái vô cùng sợ hãi.

Thẩm Hạ Đông rót cho nàng một ly nước ấm,”Người đừng vội, từ từ rồi nói.”

Nàng siết chặt ly nước trong tay, cố gắng lấy lại bình tĩnh,một lát sau mới bắt đầu nói “Ta đang ngủ ngon,bỗng cảm thấy trong người có chút bất an,lúc tỉnh lại liền nhìn thấy một người đang đứng bên ngoài cửa sổ nhìn chăm chăm vào ta! Ta lập tức hoảng sợ, tưởng là có trộm,vội vàng đứng lên thì người kia đã biến mất...”

_Chắc là trộm thôi..

__”Không, không phải.” Hà Nhã Chi lắc đầu “Ngoài cửa sổ là bể bơi,nếu trộm muốn chạy đi nhất định phải nghe thấy tiếng nước. Lúc ngủ ta có thể không nghe được,nhưng kẻ kia rời đi bằng cách nào? Trên mặt nước hoàn toàn yên ắng,căn bản không hề có người nhảy xuống...”

__”Cho nên...” Thẩm Hạ Đông kinh ngạc nhìn nàng, Hà Nhã Chi dùng sức nắm lấy ly nước, cả người lạnh run “Đó không phải là người!”

Thì ra là vậy...

Thẩm Hạ Đông âm thầm thở ra một hơi,an ủi “Người trước đừng sợ. Không chừng là người nhìn lầm ? Cũng có thể là nằm mơ ?”

__”Ta không nhìn lầm!” Hà Nhã Chi cao giọng,vẻ mặt thống khổ nhìn Thẩm Hạ Đông “Gần đây ta luôn mất ngủ,lúc nào cũng cảm thấy có người đang nhìn mình,theo dõi mình. Người xem, hôm nay rốt cuộc bị ta phát hiện! Nhất định ta đang bị ám!”

Hà Nhã Chi lấm lét nhìn xung quanh, nhạ da đầu Thẩm Hạ Đông không khỏi run lên,thật giống như bên cạnh có thứ gì đó, không khí nhất thời trở nên thật khủng bố.

__”Nếu không ta cùng người xuống dưới, làm vậy cũng khiến người yên lòng hơn. Không có gì thì người cứ an tâm mà ngủ, xem như là người hoa mắt.” Thẩm Hạ Đông nói.

Hà Nhã Chi do dự một hồi, cuối cùng cũng gật đầu.

Thẩm Hạ Đông cầm đầu đi xuống,Hà Nhã Chi hoảng sợ theo sau,không dám lơ lỏng dù chỉ là một giây.

Xuống lầu, Thẩm Hạ Đông mở hết tất cả ngọn đèn trong nhà,cố gắng cổ vũ bản thân, đi vào phòng Hà Nhã Chi liền đến bên cửa sổ, mở cửa nhìn ra ngoài, bể bơi trống rỗng,một bóng người cũng không có.

__Người xem, có thấy gì đâu, chắc chắn là người hoa mắt rồi.

Thẩm Hạ Đông kéo màn lại,tiếp tục trấn an “Người uống một ly sữa ấm rồi hãy đi ngủ, nó sẽ giúp người ngủ ngon hơn. Có lẽ là do gần đây người thường xuyên mất ngủ nên mới như thế.”

__”Thật vậy sao ? Là ta nhìn lầm ?” Hà Nhã Chi tựa hồ bắt đầu hoài nghi chính mình,nàng cau mày cố gắng nhớ lại “Nhưng cái loại cảm giác này, rất thực a...”

__Ha hã,người thấy rồi đó,không có chuyện gì hết a. Người cứ yên tâm ,nói không chừng là người hoa mắt mà thôi.

__”Được rồi, có lẽ người nói đúng, mấy ngày nay quả thật tinh thần ta không được tốt.” Hà Nhã Chi xoa xoa thái dương “Vậy cảm ơn người, nửa đêm còn làm phiền người như vậy thật không phải.”

__Có gì đâu, thôi người nghỉ ngơi đi,ta về phòng. Nếu có chuyện gì nữa thì cứ gọi ta.

__”Ân.” Hà Nhã Chi gật gật đầu,sau đó nhìn ra cửa sổ “Minh hoa mắt thật sao ?”

__”Ai,có lẽ là do mấy ngày nay mất ngủ a.” Hà Nhã Chi buồn rầu.

Thẩm Hạ Đông lên lầu,sau khi đóng cửa liền bắt đầu kiểm tra tất cả mọi góc ngách trong phòng.

Hắn là không có chuyện gì đi...

Kì thật, Thẩm Hạ Đông cũng rất sợ,nói những lời đó, đều là để an ủi chủ nhà thôi...

Từ sau chuyện kia, hắn luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ, cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Thẩm Hạ Đông đi đến thùng rác,cầm theo một cái thau nhôm,run rẩy lấy những món quần áo dính đầy bùn đất kia ra, bỏ vào thau nhôm,cầm bật lửa, đốt chúng.

Ánh lửa màu vàng cam đánh thẳng vào mặt Thẩm Hạ Đông, độ nóng lan tỏa khiến hai mắt hắn hơi khô,hắn nhìn chăm chăm ngọn lửa chậm rãi nuốt chửng đồng quần áo, trong lòng bàn tay đều đã ướt đầm.

Thẩm Hạ Đông đột nhiên sinh ra một loại cảm giác quái dị,hắn cảm thấy dường như có ai đó đang nhìn hắn,Thẩm Hạ Đông vội vàng quay đầu lại, chỉ có bức màn theo gió phất phơ, bên ngoài bầu trời tối đen như mực,điểm thêm vài ngôi sao,hoàn toàn không có bất cứ dị thường nào.

Chắc là do mình nghi thần giả quỷ thôi,Thẩm Hạ Đông quay đầu đi,quần áo đều đã bị thiêu hủy,hắn dập lửa,bỏ hết vào một cái túi đen, sau đó đặt vào thùng rác, quyết định sáng sớm mai sẽ đem vứt nó.

Dọn dẹp xong, Thẩm Hạ Đông leo lên giường, cuối cùng hắn mới có cảm giác thư thái một chút.

Hắn là sẽ không bị phát hiện đi...Thẩm Hạ Đông bắt đầu cầu nguyện.

Tầm mắt lơ đãng nhìn thoáng qua bình hoa trên bàn,đóa hoa hồng kiêu diễm đặt trong căn phòng toàn màu trắng như thế này có vẻ phá lệ chói mắt a..

Hắn nhớ rõ hình như là màu trắng mà...Có thể là bách hợp hoặc hoa hồng trắng, sao bây giờ lại thành màu đỏ rồi ?

Thẩm Hạ Đông khó hiểu, hắn ngồi dậy, đi đến bàn học,cầm lấy đóa hoa.

Chẳng lẽ là mình nhớ lầm ? Vốn là hoa hồng đỏ ? Bằng không ai lại nhầm chán đến nỗi đột nhập vào phòng hắn đổi hoa ? Chắc chắn không phải là chủ nhà rồi.

Vậy là mình nhớ lầm...

Thẩm Hạ Đông quay về giường, trong lòng mắng thầm,Thẩm Hạ Đông người đừng có tự mình dọa mình a! Không sao đâu, hắn không có làm gì hết.

Thẩm Hạ Đông bắt buộc bản thân nhắm mắt lại,nhưng vẫn nhin không được suy nghĩ miên man.

Trong đầu chợt hiện lên vô số hình ảnh,một người nam nhân đang điên cuồng quỳ trên mặt đất, liều mạng dùng tay trần đào một cái hố, vùi thi thể vào trong, trong miệng không ngừng lẩm bẩm “Không sao ...không có người nhìn thấy...không sao cả...”

Nam nhân hoảng hốt cào bùn đất xung quanh, hắn muốn lấp lại cái hố, hắn không dám đối mặt với cổ thi thể kia,chỉ vùi đầu khổ lắm,mãi đến khi cái xác không hề thấy nữa,nam nhân mới dùng hai chân dậm phẳng lại chỗ đất vừa đào xới,một chút lại một chút,thẳng tới lúc hai chân đều nhũn ra,nam nhân mới thất thần ngồi trên mặt đất,hắn dùng hai tay dấn đầy bùn đất che kín mặt mình, nhẹ giọng nói “Không sao, không có chuyện gì hết...”

Nam nhân kia đến tột cùng là đã làm gì ? Vì cái gì hắn lại làm như vậy ?

Đột nhiên nam nhân ngẩng đầu lên, chính là mình! Nam nhân giống mình như đúc!

Thẩm Hạ Đông nhất thời cảm thấy trái tim mãnh liệt co rút,hắn hoảng sợ mở to mắt, há miệng thở dốc.

Hai tay hắn gắt gao nắm lấy mép chăn.

Không, không phải như vậy, hắn không phải cố ý! Chuyện đó không liên quan gì tới hắn! Không phải hắn! Không phải hắn! Không phải hắn! Không phải là hắn làm! Hắn hoàn toàn không muốn làm như vậy!

Trái tim Thẩm Hạ Đông giống như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến cắn xé,hoang mang rối loạn, đau quá, thật sự đau quá...

Hắn bắt an lấy ra từ ngăn tủ đầu giường một viên thuốc ngủ, dùng nước nuốt xuống.

Hắn gần đây đều phải cần tới thứ này mới có thể đi vào giấc ngủ.

Thẩm Hạ Đông chui vào chăn,chạm rãi mất đi ý thức,hắn nghĩ mình không cần phải sầu mi khổ kiểm nữa,nhưng hai hàng lông mày vẫn gắt gao nhíu chặt.

Đây là lần đầu tiên hắn làm chuyện như vậy,người bảo hắn làm sao có thể an tâm...

55. Chương 55

Thẩm Hạ Đông dù đang ngủ, nhưng không ngừng gặp ác mộng.

Hắn mơ thấy lúc hắn mở cửa ra, một người có gương mặt trắng bệch ngã nhào trên mặt đất, sau đó hắn không có bao nhiêu đắn đo liền quyết định đem chôn thi thể đó. Tại sao hắn lại làm như vậy, bởi vì hắn sợ.

Hắn biết bản thân bắt đầu nghi ngờ Thẩm Thành, hắn đang dao động, trừ bỏ Thẩm Thành thì còn ai vào đây nữa ? Hắn thật sự không dám suy nghĩ lung tung.

Thời điểm chạm tay vào cổ thi thể, Thẩm Hạ Đông đã nghĩ hắn là một tên ác ma giết người, hắn đang làm cái gì vậy a!!??

Đây không phải là do Thẩm Thành làm, hắn tự nhủ với lòng như vậy, chính là ngay cả bản thân hắn cũng không tin!

Nhưng Thẩm Hạ Đông lại càng không muốn giẫm lên vết xe đổ, hắn tình nguyện xem như cái xác kia chưa bao giờ xuất hiện qua, hắn không nhìn thấy gì hết.

Vì thế hắn quyết định làm một chuyện mà ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy ghê tởm, hắn phải che giấu chứng cứ phạm tội của Thẩm Thành.

Không ! Không ! Không! Không phải Thẩm Thành! Trong giấc mơ, Thẩm Hạ Đông cực kì kinh hoảng, hắn không ngừng run rẩy, cổ họng phát ra những thanh âm mơ hồ, thoạt nhìn vô cùng thống khổ.

Dưới giường dường như có thứ gì đó đang chậm rãi bò tới, phát những tiếng “sàn sạt” “sàn sạt”, trong chốc lát, một bàn tay tái nhợt vươn lên, bắt lấy chân Thẩm Hạ Đông.

Ngay khi cái tay kia vừa chạm vào mắt cá chân của mình, Thẩm Hạ Đông lập tức từ trong mộng bừng tỉnh !

Thuốc ngủ tựa hồ không có phát huy công dụng của nó, Thẩm Hạ Đông bất an há miệng từng ngụm từng ngụm thở dốc, tầm mắt vô tình lướt qua, lúc nhìn thấy bàn tay kia, nhất thời khiến hắn kinh hãi không thôi.

Đầu óc đau dữ dội, liều mạng giãy thoát cái tay kia, nhanh chóng lui về đầu giường.

Cái tay kia cũng không dùng sức túm, khi bị Thẩm Hạ Đông đá văng ra chỉ “Đoàng!” một tiếng, ngã xuống mặt đất.

Trong căn phòng yên ắng như thế này, tiếng động vang lên phá lệ chói tai.

Thẩm Hạ Đông cuống quýt bật đèn, cả người run bần bật, là oan hồn đến đòi mạng ? Sao...

Hắn vô cùng sợ hãi, trừ bỏ sợ hãi cũng chỉ có sợ hãi, có lẽ không ai dám thử nghiệm tâm tình của hắn hiện tại, trái tim bang bang nhảy lên như một quả bom hẹn giờ, trên trán thấm đẫm mồ hôi, sau lưng cũng đã ướt một mảnh.

—”Không...Ta không phải cố ý...” Thẩm Hạ Đông kích động lắc đầu, cầm đèn bàn che trước ngực mình, hắn nhanh phát điên rồi, không biết dưới giường khi nào thì đột nhiên xuất hiện một gương mặt vô cùng khủng bố, có thể chính là người mà hắn đã tự tay chôn cất, người kia chắc chắn sẽ trợn tròn hai con mắt trắng dã, duỗi tay bắt lấy hắn, muốn hắn đền mạng, thế sẽ không bỏ qua cho hắn...

Nhưng chậm chạp vẫn không thấy thứ kia hành động, mồ hôi trên người Thẩm Hạ Đông bị gió thổi, phát ra từng trận ớn lạnh.

Hắn không xác định thứ kia đã đi hay chưa, nên bối rối không biết mình phải làm sao bây giờ.

Bước tiếp tiếp theo nên làm gì đây ? Ngồi bất động sao ? Bảo trì tư thế như vậy đến hừng đông ?

Làm thế cũng không phải là biện pháp tốt.

Thẩm Hạ Đông chậm rãi nhích về phía trước, trong tay nắm thật chặt chân đèn, hắn có thể dùng nó làm vũ khí để đối phó với thứ kia...

Ôm ý nghĩ như vậy, Thẩm Hạ Đông đi đến cuối giường.

Thẩm Hạ Đông bắt đầu nghe được những tiếng rên rỉ rất nhỏ, hần chậm rãi tới gần.

Vừa phát hiện cái tay kia, hần lập tức giơ chân đèn lên cao định ném xuống, nhưng khi nhìn thấy gương mặt của người kia, hần liền dừng lại.

Là Thẩm Thành!

Thẩm Hạ Đông ngẩn người!

Giờ phút này, Thẩm Thành đang nhắm mắt nằm trên mặt đất, hai hàng lông mày nhíu chặt, một tay nắm lấy thẩm, tựa hồ đang phải chịu đựng thật lớn thống khổ.

Thẩm Hạ Đông ném đèn bàn qua một bên, nhảy xuống giường, ngồi bên người Thẩm Thành, vỗ vỗ mặt hần “Thẩm Thành! Con làm sao vậy?”

Phải tự tay chạm vào làn da của Thẩm Thành mới biết được, thân thể của Thẩm Thành lãnh đến lợi hại.

Thẩm Thành vẫn không mở mắt, một tay nắm lấy cánh tay của Thẩm Hạ Đông, thanh âm mỏng manh, Thẩm Hạ Đông không nghe rõ lắm, đành cúi đầu xuống.

Ngay lúc đó, vốn đang nhắm mắt, Thẩm Thành đột nhiên mở mắt ra, vừa nhìn thấy hai con người đỏ tươi như máu kia, Thẩm Hạ Đông vô cùng hoảng sợ, nhưng chưa kịp lùi về sau đã bị Thẩm Thành hung hăng chế trụ đầu, thân thể vươn tới, gắt gao cắn mút đôi môi của Thẩm Hạ Đông, thì thào một câu khiến Thẩm Hạ Đông khó hiểu “Người xong rồi.”

Thẩm Hạ Đông lẳng lẳng nhìn hần, không hiểu hần nói gì, chỉ thấy đầu lưỡi đang xâm nhập vào trong khoang miệng của mình, dùng loại phương thức cực kì ái muội, triền miên hôn môi mình, đồng thời Thẩm Hạ Đông cũng cảm thấy thân thể đang dần dần trở nên vô lực, giống như bị rút đi một nửa sinh mệnh, muốn nhấc tay cũng không thể.

Thẩm Hạ Đông chợt nhớ tới lời của Trương Mục, nếu Thẩm Thành thật sự hút đi hồn phách của người khác, vậy mình... chắc cũng không ngoại lệ...

Ngay lúc Thẩm Hạ Đông suy nghĩ miên man, Thẩm Thành đột ngột thả hần ra.

Hần nhìn Thẩm Thành đang híp mắt nằm trên đùi mình, vẻ mặt còn mang theo một chút thỏa mãn, biểu tình tựa hồ tốt hơn trước rất nhiều.

Phát hiện Thẩm Hạ Đông đang nhìn chăm chú, Thẩm Thành chậm rãi ngồi dậy, vươn người, tựa đầu vào vai Thẩm Hạ Đông, “Đều là do một tay người gây ra, biết không?”

Thẩm Hạ Đông không thể không thừa nhận, có đôi khi lời nói của Thẩm Thành còn tàn nhẫn hơn cả những việc mà hần gây ra, cái loại thanh âm thông thả mềm nhẹ dẫn theo một chút âm ngoan, thậm chí có thể xưng là cay độc này, còn đáng sợ hơn cả cái chết, Thẩm Hạ Đông hoàn toàn không rõ hần đã làm cái gì mà để Thẩm Thành phải dùng đến những lời châm chọc như vậy.

Một bàn tay tham nhập vào trong áo ngủ của Thẩm Hạ Đông, ngón tay không ngừng quấy rối “Người thật ngoan...”

Móng tay sắc bén như dao cạo, nhẹ nhàng cào vào ngực Thẩm Hạ Đông, một chút đau xót lan tràn, Thẩm Hạ Đông buồn ngủ, hần cảm thấy mệt mỏi quá.

“Là người hại ta biến thành như vậy...” Dưới ánh trăng, vẻ đẹp trắng bệch kia khiến người ta có cảm giác mao cốt từng nhiên, Thẩm Thành ôm nam nhân vào lòng, trong mắt một mảnh đỏ tươi, giống như vừa chuyển động, máu tươi lập tức sẽ tràn ra...

Hần hôn lên cổ nam nhân, dọc một đường theo hầu kết đi xuống...

“Chúng ta là bạn đường...” Hần si mê gặm cắn từng thớ thịt trên người nam nhân..

Thẩm Hạ Đông vĩnh viễn sẽ không biết, thời điểm hần dẫn vật thống khổ chôn giấu thi thể kia, thì có một người đang ẩn mình trong góc khuất chăm chú quan sát hần, mãi đến khi thi thể kia nằm dưới mồ, đều không hề lên tiếng.

Hắn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Thẩm Hạ Đông mai táng cái xác kia.

Không gian tối đen, toàn bộ thành phố đều đang đắm mình trong không khí yên tĩnh, ở một nơi hẻo lánh xuất hiện một bóng đen, nó tựa hồ đang truy đuổi thứ gì đó, thẳng đến khi tiếng thét chói tai vang lên mới đánh gãy không gian yên tĩnh đó...

Nếu Thẩm Hạ Đông không thấy những dấu hôn chi chít trên người cùng cây đèn bàn đang ngã trên mặt đất, hẳn nhất định sẽ cho chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ, trong mộng hắn mơ thấy Thẩm Thành đến tìm mình, còn sau đó ? Hắn không biết...

Hắn rời giường, lục tung khắp phòng cũng không tìm ra Thẩm Thành, hắn không biết Thẩm Thành đã rời đi khi nào, cũng không biết làm sao mà Thẩm Thành biết được mình ở trong này, và vào phòng mình từ bao giờ...

Thẩm Hạ Đông đến bên giường..

Hắn khom người, gầm giường không có gì hết. Khi đứng lên, chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, hắn mất thăng bằng ngã nhào xuống giường, nhu nhu thái dương, cả người không còn bao nhiêu khí lực. Một mối quá...

Rửa mặt xong, Thẩm Hạ Đông tính toán ra ngoài tìm đồ ăn sáng. Chủ nhà đang tưới hoa, thấy Thẩm Hạ Đông liền chào hỏi “Buổi sáng tốt lành.” Sau đó lại cúi đầu tiếp tục tưới hoa, tựa hồ xem như chuyện đêm qua chưa từng xảy ra.

Thẩm Hạ Đông gật gật đầu “Buổi sáng tốt lành.”

Thấy Thẩm Hạ Đông muốn đi ra ngoài, chủ nhà liền hỏi “Người định đi đâu sao ?”

— “Đi mua bữa sáng.” Thẩm Hạ Đông trả lời.

Chủ nhà buông cây kéo trong tay “Không bằng ăn ở chỗ ta đi, vừa vặn làm nhiều thêm một ít.”

Thẩm Hạ Đông lắc đầu “Không cần. Cám ơn. Dù sao cũng phải ra ngoài, thuận tiện đi xem nhà của ta thì công tới đâu rồi.”

— “Nhà của người ?” Chủ nhà nghi hoặc.

Thẩm Hạ Đông miễn cưỡng cười cười “Đúng vậy, đang cho người sửa lại.”

— “Người kết hôn rồi sao ?” Chủ nhà đột nhiên hỏi như vậy khiến Thẩm Hạ Đông trong lúc nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Chủ nhà phát hiện Thẩm Hạ Đông biến sắc, vội vàng nói “A, thực xin lỗi, ta lỡ lời rồi.”

— “Không sao.” Thẩm Hạ Đông lắc đầu “Vợ ta đã qua đời.”

— “A...” Chủ nhà vẻ mặt tiếc hận.

Thẩm Hạ Đông liền nói “Vậy ta đi đây. Tái kiến.”

— “Ân, tái kiến.” Chủ nhà cười cười, nhìn theo thân ảnh của Thẩm Hạ Đông.

Một lát sau, nàng xoay người sang chỗ khác, xé nát những cánh hoa, lẩm bẩm nói “Đã chết a...”

Thẩm Hạ Đông ăn xong liền chạy đến nhà Thẩm Thành, nhìn từ xa, hôm nay tụ tập thật nhiều người, không biết đang tụm năm tụm ba nói cái gì.

Một công nhân vừa thấy Thẩm Hạ Đông liền vội vàng chạy đến, kinh hoảng nói “Ai, người đã tới rồi. Chúng ta gọi cho người mãi mà không thấy ai tiếp.”

— “A? Ta quên mang di động.” Thẩm Hạ Đông lúc này mới nhớ tới mình đã để quên điện thoại ở nhà.

— “Xảy ra chuyện lớn rồi a!!” Công nhân nói

Thẩm Hạ Đông mờ mịt, trong lòng có cảm giác bất an “Xảy ra chuyện gì ?”

__”Sáng nay chúng ta vừa định bắt tay vào làm việc, kết quả phát hiện trong nhà có người chết! Thật khủng khiếp, người chết hai mắt trợn trắng,vừa nghĩ khiến ta không khỏi nổi da gà. Chết ngay chỗ này, người nói chúng ta phải làm sao đây!?” Người công nhân kia vẫn còn có chút khiếp sợ.

Thẩm Hạ Đông sửng sốt “Cái, cái gì ?? Người chết!?”

__”Đúng vậy! Ngay ở chỗ này!” Thẩm Hạ Đông vội vàng chạy qua, một đám công nhân đuổi theo hắn “Chúng ta vừa báo cảnh sát, chắc một lát nữa sẽ đến thôi.”

Thẩm Hạ Đông chen vào trong đám người,chính giữavây quanh một người đàn ông trung niên đang nằm trên mặt đất,hai mắt mở thật lớn,trên mặt vẫn còn mang theo sợ hãi,có vẻ như trước khi chết đã gặp phải thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Vừa nhìn thấy, hai chân Thẩm Hạ Đông liền mềm nhũn, vô lực quỳ trên mặt đất.

Vài công nhân hốt hoảng nâng hắn dậy “Không sao chứ ?”

__ Bị dọa sợ rồi phải không? Mau mau đưa hắn qua một bên, đừng nhìn, đừng nhìn, thật sự là quá dọa người mà.

Thẩm Hạ Đông giãy thoát khỏi những người kia, kinh ngạc nhìn cái xác,tâm lập tức chìm vào vực sâu không đáy, hắn không dám nghĩ xem là ai làm,vì hắn mơ hồ cảm thấy cái xác này cùng thi thể lúc trước nhất định có liên quan với nhau...

Nhưng là ai cũng không quan trọng. Báo cảnh...Thẩm Hạ Đông sợ hãi,hắn không biết phải làm sao bây giờ,thời điểm nhìn thấy cỗ thi thể, ý nghĩ đầu tiên chột lóe lên trong đầu hắn là, bọn họ báo cảnh sát làm gì cơ chứ!

Nếu như không báo nguy...

Vậy hắn định làm gì đây ?

56. Chương 56

Trương Mục kiểm tra thi thể,sắc mặt lập tức chìm xuống,hai hàng lông mày gắt gao nhíu chặt. Đây đã là lần thứ ba, nguyên nhân tử vong hết như hai người trước. Bọn họ đều bị hút hết hồn phách mà chết, trên người không hề có bất luận thương tích gì.

Thời điểm Trương Mục nhìn về phía Thẩm Hạ Đông,Thẩm Hạ Đông chột dạ cúi đầu.

Trương Mục hí mắt nhìn chằm chằm Thẩm Hạ Đông một hồi,hình như Thẩm Hạ Đông biết cái gì đó, nhìn bộ dạng lấm la lấm lét của hắn,chắc chắn là do Thẩm Thành gây ra.

Lúc trước niệm tình hắn đang thương,hơn nữa cũng là chuyện của gia đình bọn họ nên không tiện nhúng tay vào. Nhưng bây giờ đã ảnh hưởng đến tính mạng của người vô tội,lần này không thể mặc kệ nữa rồi,nếu cứ tiếp tục đi xuống không biết còn bao nhiêu người phải chết oan mạng...

Theo hắn phán đoán, một con quỷ đang bị trọng thương mới cần phải bổ sung năng lượng,vì tăng cường sức mạnh của bản thân mình đi hại người khác. Trừ bỏ Thẩm Thành, thì còn ai vào đây nữa.

Trước khi Thẩm Thành xuất hiện, nơi này chưa từng xuất hiện chuyện như vậy.

__”Thẩm Hạ Đông, ta muốn hỏi người một chuyện,người có thể trả lời thành thật sao ?” Trương Mục nhìn hắn,lúc này Thẩm Hạ Đông có vẻ rất khẩn trương, một ít động tác nhỏ hoàn toàn không thể thoát khỏi mắt Trương Mục.

Thẩm Hạ Đông không dám nhìn Trương Mục, nhẹ nhàng gật đầu “Àn.”

__Ta chỉ muốn hỏi, gần đây người ở đâu ? Làm cái gì ?

__”Ta thuê một chỗ để nghỉ lưng, ta không biết gì hết,thật sự, ta không làm gì sai cả. Ta hôm nay bắt quá là muốn đến đây kiểm tra tiến độ thi công mà thôi, không ngờ lại gặp chuyện như vậy...” Thắm Hạ Đông ngẩng đầu nhìn Trương Mục, biểu tình trong mắt không giống như đang nói dối.

Trương Mục khẽ thở dài một tiếng “Có trời mới biết ta tuyệt không muốn bức người.”

Thắm Hạ Đông há miệng không nói gì,ánh mắt Trương Mục bỗng nhiên biến đổi, sắc bén nhìn Thắm Hạ Đông “Như vậy, lần cuối cùng ngươi thấy Thắm Thành là khi nào ?”

__”Ở nhà xưởng!” Thắm Hạ Đông trả lời rất nhanh, không một chút do dự.

Trương Mục lắc đầu “Thắm tiên sinh.”

Thắm Hạ Đông nhìn hần.

Trương Mục lắc lắc ngón tay “Quên đi, ta chỉ muốn nói với người một câu, ta sẽ theo đuổi vụ này đến cùng,nhất định sẽ không nung tay. Người hiểu ý ta chứ ?”

Thắm Hạ Đông âm thầm siết chặt nắm tay, ra vẻ trấn định nói “Ta hiểu.”

__”Hình như người...” Trương Mục đột nhiên cúi đầu,rút ngắn khoảng cách, nhìn mặt Thắm Hạ Đông. Lúc này Thắm Hạ Đông sợ là không thể tiếp tục giả vờ,ấn đường biến thành màu đen,sắc mặt tái xanh,rõ ràng là bị hút đi tinh khí. Hôm qua, Thắm Thành nhất định đã ở cùng Thắm Hạ Đông. Điểm này Trương Mục có thể khẳng định,chính là nam nhân ngu muội này vẫn không chịu phối hợp với mình,vẫn đang cố gắng giãy dụa một cách vô ích.

Mặc kệ là như thế nào, hần nhất định phải ngăn cản Thắm Thành, không thể để Thắm Thành tiếp tục phạm sai lầm.

__”Có, có chuyện gì sao ?” Thắm Hạ Đông cố ý lảng tránh.

Trương Mục rời đi “Không có gì,thấy sắc mặt người không được tốt,chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút.”

__”Ân...cảm ơn...” Trong lòng Thắm Hạ Đông bắt đầu cảm thấy áy náy,vừa bất an lại sợ hãi,hần không biết phải làm như thế mới có thể tỏ ra bình thường một chút, không để Trương Mục bắt được sơ hở,hần thật sự không dám đối mặt với Trương Mục,hần luôn cảm thấy Trương Mục có thể nhìn thấu những bí mật mà hần đang che giấu.

__Con gái người gần đây rất tốt.

__”Thật sao ?” Nghe đến tin tức có liên quan đến Thắm Thanh,Thắm Hạ Đông lập tức ngẩng đầu, Trương Mục cười cười “Thật.”

Thắm Hạ Đông nhìn thấy nụ cười của Trương Mục, tâm tình nhất thời trở nên trầm trọng,Trương Mục có ý gì đây ?

__Nàng nói nàng rất nhớ ba ba,nhưng không dám gọi điện thoại cho người vì sợ mình sẽ nhớ người hơn,đứa bé này bây giờ rất hiểu chuyện...

__”Ta đã biết, ta sẽ gọi cho Tiểu Thanh...Ta sẽ gọi cho con gái của mình...” Thắm Hạ Đông vội vàng đánh gãy lời Trương Mục,hần cho dù một khắc cũng không muốn nghe tiếp.

Ánh mắt Trương Mục tối sầm lại,thật không biết Thắm Hạ Đông đã bị bùa mê thuốc lú gì mà ngay cả chuyện của con gái mình cũng không muốn nghe, càng không chịu hé miệng về Thắm Thành.

Thấy cứ tiếp tục đi xuống cũng không có kết quả,Trương Mục không thèm nói nữa, quay sang xử lý thi thể.

__”Người nói chuyện này là do quỷ làm sao ?” Lão Trần chợt nhớ tới tử trạng của người kia,thật sự là quá thê thảm mà.

Trương Mục nhìn hần “Sao người không thử xem ?!”

__Ta chỉ tò mò thôi mà. Quả thật rất kì quái a, người nói có đúng không,nếu là do con người gây ra thì tại sao đến giờ chúng ta vẫn không tìm manh mối. Người xem, có khi nào là do Thắm Thành làm không ?

Nhắc tới Thẩm Thành, lão Trần không hiểu có chút sợ hãi,nhớ ngày đó mình bị hù dọa đến ngất xỉu, phải nằm trong bệnh viện ước chừng cả tuần lễ mới có thể xuất viện,quả thật là bị dọa không nhẹ. Còn không biết lão Trần này lá gan bé như thế làm sao lại có thể trở thành cảnh sát được, có điều trước khi Trương Mục mở miệng châm chọc hắn thì lão Trần luôn kịp thời tìm một lý do để biện giải cho mình.

Nhìn, này còn chưa chờ Trương Mục nói phiên. Lão Trần đã vội vàng tìm cho mình một bậc thang “Ta chỉ tùy tiện hỏi, người không muốn trả lời thì thôi vậy.”

__”Mấy ngày này, nhớ phải người theo dõi Thẩm Hạ Đông, phải khắc khắc quan sát hắn,xem hắn đi chỗ nào.” Trương Mục đột nhiên mở miệng, lão Trần liền lộ ra vẻ mặt bất quá (nhiều chuyện) “Theo dõi Thẩm Hạ Đông ? Chẳng lẽ hắn có liên quan ?”

__”Có liên quan đến hắn hay không thì ta không biết,nhưng biết hắn có quan hệ với Thẩm Thành thì đủ rồi.” Trương Mục tựa hồ nhớ tới cái gì, lâm vào trầm tư.

Lão Trần lại hỏi “Vậy ai đi ?”

Trương Mục ngắc đầu “Đương nhiên là người.”

__”Ta!?” Lão Trần há hốc mồm,khai cái gì vui đùa a! Hắn không muốn gặp phải thứ kinh khủng kia đâu,mất mặt là nhỏ toi mạng mới là lớn a!

__Chứ ai vào đây ?

__”Ta không làm!” Lão Trần một lời cự tuyệt,Trương Mục kéo kéo cái mũ của hắn “Thấy rõ trên đầu người đội cái gì sao,đây là chức trách của người!”

Lão Trần bắt đầu thanh tỉnh.

Hắn do dự trong chốc lát lại hỏi “Ta có thể gọi thêm vài người sao ?”

__Có thể, nhưng ta có cảm giác nếu gặp lúc nguy hiểm thì chắc chỉ còn lại mình người đối mặt với nó thôi.

__Tại sao ?

__”Người muốn mấy người trong cục nhìn thấy những thứ không nên thấy sau đó phát điên sao ?” Trương Mục nhìn lão Trần như đang xem một kẻ nhợt nhạt.

Lão Trần gật gật đầu,cũng có lý...Nhưng “Nhưng thứ kia đâu phải là người, không phải đến lúc đó ta cũng sẽ phát điên luôn sao!”

Lúc hắn ngắc đầu lên, Trương Mục đã sớm đi xa.

Lão Trần đồng chí cảm thấy tâm trạng vô cùng nặng nề,so với năm đó tang mẫu còn nặng nề hơn.

Đám công nhân nói tạm thời sẽ không làm việc,cảm thấy nơi này quá u ám,chờ thêm vài này nữa rồi tính tiếp. Thẩm Hạ Đông rơi vào đường cùng,đành phải chấp nhận.

Thẩm Hạ Đông bụng đầy tâm sự trở về,chủ nhà vừa thấy liền nói với hắn “ Mấy ngày nay buổi tối tốt nhất đừng ra ngoài, ta nghe người ta nói , gần đây xảy ra mấy vụ giết người a.Về sau ra ngoài người phải cẩn thận một chút.”

__”Cái gì giết người ?” Thẩm Hạ Đông nghi hoặc.

Chủ nhà nói “Àn,là nghe người ta nói, người không biết sao ? Nghe nói là đã chết hai người rồi,hung thủ là cùng một người.”

Cái này hệt như đòn đánh cảnh cáo cho Thẩm Hạ Đông, chuyện đã nháo lớn như vậy sao ?

__ Dạo này lòng người luôn nơm nớp lo sợ,buổi tối mọi người không dám ra ngoài. Không biết là ai làm, thật là nghiệp chướng mà.

__”Vậy sao...” Thẩm Hạ Đông không nghĩ tiếp tục loại đề tài này.

Hắn vội vàng nói “Ta còn có việc, lên trước đây.” Nói xong liền bỏ chạy lên lầu, Hà Nhã Chi tiếp tục cúi đầu xem báo.

Thẩm Hạ Đông nhanh chóng chui vào phòng, tựa lưng vào tường, cảm thấy hai tay hai chân mình đều đã toát hết mồ hôi lạnh. Hắn không biết kế tiếp mình nên làm gì bây giờ. Hắn lại không dám ra ngoài nửa bước, hắn cảm thấy thế giới bên ngoài sáng quá, không còn chỗ cho hắn dung thân. Đúng rồi, phải tìm Thẩm Thành, tìm cho bằng được Thẩm Thành. Hắn có thể giải thích, hắn phải cầu xin Thẩm Thành đừng tiếp tục giết người nữa, làm như vậy thì đối với ai cũng không tốt.

Nhưng mà...hắn phải đi đâu để tìm Thẩm Thành đây ? Luôn là Thẩm Thành đến tìm hắn, hắn căn bản không biết Thẩm Thành ở đâu.

Việc Thẩm Hạ Đông có thể làm, chính là chờ.

Hắn tin tưởng Thẩm Thành nhất định sẽ tới tìm mình.

Thẩm Hạ Đông bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng, hắn kéo hết tất cả màn cửa lại, đảm bảo rằng cả căn phòng đều trở nên âm u, chờ đợi đêm tối đến.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, lúc chạng vạng chủ nhà có lên gõ cửa, hỏi hắn có muốn ăn cơm hay không, Thẩm Hạ Đông nói cảm tạ rồi uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của nàng.

Thẳng đến khi cả không gian đều đã chìm vào trong bóng tối, Thẩm Hạ Đông bắt đầu khẩn trương.

Một lát nữa Thẩm Thành sẽ đến, hắn phải lựa lời hỏi rồi nói như thế nào đây ? Liệu có bị giết hay không ? Hay là cứ trực tiếp nói trắng ra ? Ra về mình không tín nhiệm nó. Kêu nói dừng tay, nó sẽ nghe sao ?

Thẩm Hạ Đông suy nghĩ rất nhiều, hơn mười giờ đêm, hắn bắt đầu cảm thấy bốn phía xung quanh có chút quái dị, nhiệt độ trong phòng tựa hồ đang rơi chậm lại, quả nhiên, không lâu sau, trên cửa sổ xuất hiện một bóng người.

Là Thẩm Thành.

Thẩm Hạ Đông ngẩng đầu nhìn Thẩm Thành, lời nói nguyên bản đã được chuẩn bị tốt , toàn bộ đều bị nghẹn lại trong bụng, như thế nào cũng nói không nên lời.

Trong bóng đêm, vẻ mặt Thẩm Thành phá lệ tái nhợt, nhất là đôi mắt kia, Thẩm Hạ Đông không dám đối mặt, vừa nhìn trong lòng sẽ có một cỗ tội nghiệt dâng lên, nhưng hiện tại, hắn chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng. Không đợi Thẩm Thành nói chuyện, Thẩm Hạ Đông gương mặt cười cười “Con đã đến rồi.”

Thẩm Thành mặt không đổi sắc nhìn hắn, không tính toán đến gần Thẩm Hạ Đông nhưng cũng không định đi, có đôi khi hắn có thể đứng bất động, nhìn Thẩm Hạ Đông thật lâu.

Thẩm Hạ Đông đành phải phá vỡ cục diện bế tắc này, cho dù hắn cũng không biết nên nói gì, nhưng vẫn mở miệng “Ba chỉ biết là con sẽ đến.”

__Ban ngày ba đoán là con sẽ không xuất hiện, có vẻ như không giống như lần trước, cũng có thể là con không muốn đi ra, ánh nắng quá chói ? Quá sáng sao ? Nghĩ là con không thích nên ba đã kéo hết màn cửa lại rồi.

Thẩm Thành vẫn như trước không nói gì, hắn cứ nhìn chằm chằm Thẩm Hạ Đông, đối với lời nói của Thẩm Hạ Đông không biết là có cảm thấy hứng thú hay không, chính là trên mặt nhìn không ra hi vọng.

Nhưng có một điều mà Thẩm Hạ Đông có thể dám chắc là, tâm tình hiện tại của Thẩm Thành không tệ lắm, bởi vì ít nhất nó còn có đủ kiên nhẫn để nghe những lời nhảm chán vô nghĩa của mình.

57. Chương 57

__Gần đây con đi đâu ?

Thẩm Hạ Đông có chút bội phục ngữ khí không hề sợ hãi hay khấn trương của mình, hấn cảm thấy hấn cùng Thẩm Thành hết như hai cha con đang nói chuyện phiếm bình thường, giờ phút này không khí giữa hai người hài hòa một cách kì lạ, những nghi vấn trước đó đều bị quăng sau đầu, chúng không còn quan trọng nữa.

Đúng vậy, hiện tại hấn chỉ còn có mình Thẩm Thành, trừ bỏ Thẩm Thành ra, hấn không còn người thân nào khác.

__Tiểu Thanh đã đi Mỹ, nàng qua đó sống rất tốt, ba nghĩ ...Ba ba muốn cảm ơn con.

__Còn có a, ba ba thực xin lỗi con...

__Ba cả đời này phạm phải rất nhiều sai lầm, chúng ta lại đi làm chuyện mà ai cũng không thể tha thứ, nhưng đã không còn cách nào để cứu vãn, thời gian cũng không thể quay ngược lại, đúng không ?

__”Ba biết con là một đứa trẻ ngoan.” Cuối cùng Thẩm Hạ Đông nói câu đó liền cảm thấy có chút buồn cười, không vì cái gì cả, chỉ đơn thuần cảm thấy buồn cười mà thôi.

Có lẽ là do cô độc, đã lâu rồi không ai ngồi nghe hấn nói như vậy, cũng có thể là do nguyên nhân khác ? Có lẽ vậy, ai biết được.

Thẩm Thành chậm rãi khép mắt lại, dường như muốn ngủ, giống như một con rối gỗ không hề có sinh khí.

Thẩm Hạ Đông lẳng lặng nhìn hấn, đây có lẽ là lần đầu Thẩm Hạ Đông có đủ can đảm để nhìn chăm chú Thẩm Thành như vậy. Có lẽ ngay cả bản thân Thẩm Hạ Đông cũng không biết, hấn đang thay đổi, không hề nhất gan yếu đuối như trước, ít nhất người có thể nhận ra sự khác biệt so với trước kia. Có thể là do một loại nguyên nhân mà người ta gọi là không còn gì để mất. Hấn thật sự đã trắng tay. Hấn không còn gì cả, con gái đang ở nước ngoài thì không nói, hấn hoàn toàn yên tâm, hiện tại hấn thật sự không còn gì để mất.

Thẩm Hạ Đông quả thật có chút bất công, hấn thủy chung không thể đối với Thẩm Thành tốt như với Thẩm Thanh, dù sao thời gian ở chung cũng dài ngắn khác nhau. Hơn nữa, tình cảm đã bất đồng, tỷ như thân là con trai lại có loại tình cảm khác thường với cha của mình, có lẽ Thẩm Hạ Đông vẫn không thể nhận, nhưng hấn vẫn thử hỏi đáp tình cảm ấy, khiến Thẩm Thành cảm thấy áy náy, cho Thẩm Thành tình yêu..

Thẩm Hạ Đông chậm rãi đứng lên, phóng nhẹ cước bộ đến chỗ Thẩm Thành, đáng tiếc không đợi hấn đi được bước thứ hai Thẩm Thành đã mở mắt, Thẩm Hạ Đông vội vàng dừng lại.

__Ba không có ý gì cả, chỉ muốn đến gần con thôi.

Chỉ là muốn lẳng lặng nhìn con kĩ hơn...

Lúc này đây, tâm trạng Thẩm Hạ Đông vô cùng tốt, hấn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày hấn và Thẩm Thành sẽ chung sống hòa hợp như vậy.

Đối mặt với sự thay đổi của Thẩm Hạ Đông, Thẩm Thành chột lui về sau một bước, xoay người muốn đi.

Thẩm Hạ Đông gọi hấn lại “Thẩm Thành.”

Thẩm Thành ngừng lại.

__Ba không mong con sẽ tha thứ cho ba, nhưng xin con hãy cho ba một cơ hội được không ? Coi như cho ba một cơ hội để hoàn thành trách nhiệm của một người cha, cũng là cho ba một cơ hội để có thể tha thứ cho chính bản thân mình, được không ? Ngay lúc này đây.

Đây không phải là lần đầu Thẩm Hạ Đông dùng đến ngữ khí cầu xin như vậy, nhưng lần này trái tim hấn mềm mại như nước, hấn cảm thấy đau lòng, hấn thật sự muốn vì đứa bé này mà làm điều gì đó. Hấn không biết hấn còn có thể sống thêm bao lâu nữa, cũng không biết con trai của mình sẽ tồn tại bao lâu, chỉ có thể nắm lấy cơ hội bù đắp cho nó.

Hốc mắt Thẩm Hạ Đông phiếm hồng, hấn luôn nhớ tới buổi tối mà Thẩm Thành buộc hấn phải lựa chọn, ở trước mặt hấn khóc như một đứa trẻ, ép hấn phải lựa chọn giữa mình và Thẩm Thanh, dùng tư thái hèn mọn kia nói với mình rằng nó muốn làm lại từ đầu. Lúc ấy Thẩm Hạ Đông thật muốn hỏi, có cần phải dùng

đến loại phương thức cực đoan đó, hay không ? Chỉ cần Thẩm Thành yêu cầu, hẩn nguyện ý ở bên cạnh nó, mặc kệ là như thế nào.

__Tại sao lại phải vội vã bỏ chạy như vậy, tại sao lại dùng tới phương thức đó ép ba ba lựa chọn, chỉ cần là con muốn, con cứ nói ba sẽ đáp ứng a, tại sao lại không chịu nghe ba giải thích.

Thẩm Thành đưa lưng về phía hẩn, bàn tay hơi hơi giật giật, Thẩm Hạ Đông nói “Chúng ta cùng nhau bắt đầu lại từ đầu, được không ?”

__“Con nói muốn bắt đầu lại từ đầu thì chúng ta sẽ làm lại từ đầu.” Thẩm Hạ Đông vươn tay về phía hẩn “Được không ?”

Thẩm Thành giật giật, Thẩm Hạ Đông trên mặt mang theo chờ mong, hẩn nghĩ Thẩm Thành sẽ xoay người lại, đáp ứng hoặc là sẽ tàn nhẫn trào phúng nói không thể, chính là Thẩm Thành cứ như vậy mà đi, không thêm nói một lời với hẩn, cứ như vậy biến mất vô tung vô ảnh.

Thẩm Hạ Đông lẳng lẳng nhìn nơi Thẩm Thành vừa biến mất, thật lâu vẫn không thể nói gì.

Sau đó hẩn tiếp tục chờ đợi Thẩm Thành cả đêm, nhưng Thẩm Thành đã không trở lại. Hẩn cứ tiếp tục chờ như vậy, không dám ra khỏi cửa, nhưng cả ngày hôm sau Thẩm Thành cũng không đến.

Mãi đến ngày thứ ba, Thẩm Hạ Đông mới xác định Thẩm Thành sẽ không cho hẩn một cơ hội.

Lão Trần ở bên ngoài canh giữ vài ngày, ngày đêm mỗi mắt trông chừng, nhưng vài ngày qua đi vẫn không thấy bóng dáng Thẩm Hạ Đông.

Lão Trần sợ xảy đã ra chuyện ngoài ý muốn, đành phải một mình vào nhà dò hỏi.

Nhưng chủ nhà lại nói Thẩm Hạ Đông không ở, lão Trần không tin, từ lúc Thẩm Hạ Đông vào nhà hẩn đã cùng đồng nghiệp ở ngoài luân phiên canh giữ vài ngày, chuyện này hoàn toàn không có khả năng a.

__“Vậy có thể để ta lên xem thử không ?” Lão Trần nói xong liền hướng lên lầu, chủ nhà vội vàng ngăn cản “Tiên sinh, ta vẫn chưa biết ngài là ai, ngài không thể tự tiện xông vào nhà ta như vậy.”

Lão Trần nhất thời xấu hổ, xoay người nói “Ta là bằng hữu của hẩn, ta tìm hẩn có chút việc.”

__“Chính là hẩn thật sự không có ở nhà.” Chủ nhà kiên nhẫn giải thích, lão Trần vẫn nhất quyết không tin “Ta là bạn của hẩn thật mà. Nếu không như vậy, người cùng ta lên lầu thế nào ? Chu toàn rồi chứ ?” Sau đó lại quan sát sắc mặt của chủ nhà.

Chủ nhà suy nghĩ một hồi, gật đầu đáp ứng.

Chủ nhà theo lão Trần lên lầu, vừa đi vừa nói “Hẩn thật sự không có ở nhà, ta lừa người làm gì.”

Lão Trần mặt ngoài cười ha hả hai tiếng, nhưng trong lòng một hai phải chính mình tự thân xác định mới tin, đợi khi chủ nhà đưa hẩn lên lầu, tìm một hồi cũng không thấy ai mới chịu bỏ cuộc.

Một bụng đầy nghi vấn, Thẩm Hạ Đông làm thế nào mà có thể ở ngay mí mắt dưới cửa hẩn chạy mất ? Mà chạy đi đâu rồi ? Thật quỷ dị a..

__“Đã quấy rầy người, thật có lỗi a.” Lão Trần cười khan nói.

Chủ nhà khẽ cười “Không có gì.”

Lúc này Thẩm Hạ Đông vừa muốn xuống lầu, chợt nghe thấy tiếng của lão Trần liền núp ở chân cầu thang nhìn, chỉ thấy lão Trần theo Hà Nhã Chi đi một vòng quanh phòng khách, nói câu “Không có a.” Sau đó còn nói thêm vài câu thật có lỗi mới rời đi.

Vừa lúc chủ nhà ngẩng đầu lên, phát hiện Thẩm Hạ Đông, liền nói “A, người ra rồi sao. Hai ngày nay ta thấy bên ngoài có mấy người luôn theo dõi chúng ta, có vẻ như đang tìm người, lén la lén lút như thế hẩn không phải là người tốt. Khi này hẩn còn nói là bằng hữu của người, muốn tìm người nữa, ta nói người không ở nhà, đuổi hẩn đi rồi.”

Thẩm Hạ Đông cảm kích cười cười “Thật sự rất cảm ơn người.”

Hắn nhìn ra ngoài, hai ngày nay có người theo dõi ? Nhằm vào mình sao ? Hắn là hoài nghi mình rồi, Thẩm Hạ Đông nghĩ thầm, canh chừng mình như vậy chắc là muốn thăm dò tin tức về Thẩm Thành đây...

— “Người đang suy nghĩ gì vậy ? Có phải đám người kia muốn làm khó người không ? Vậy tốt nhất đừng xuất hiện, chờ bọn họ đi rồi ta sẽ báo cho người biết.” Sau đó chủ nhà hí mắt nhìn mấy người bên ngoài, nhỏ giọng nói “Có điều như vậy thật phiền phức, cứ canh giữ như vậy khiến người ta không có cách nào ra ngoài...”

— “A, đúng vậy! đúng vậy! Nếu có thể người phải cẩn thận, đừng chọc tới bọn họ.” Thẩm Hạ Đông chợt dạ hùa theo, chủ nhà thở dài “Ai, người nói cũng phải. Như vậy đi, người lên trước, đợi bọn họ đi rồi ta sẽ gọi người.”

— “Cảm ơn người.” Thẩm Hạ Đông gật đầu.

Sau đó không lâu, lão Trần phân phó những người khác ra ngoài tìm kiếm, chính mình thừa dịp không ai chạy đi ăn bát mì.

Thẩm Hạ Đông mới nhân cơ hội này thoát ra ngoài, đến công ty làm việc. Trước khi đi luôn mãi cảm tạ chủ nhà, chủ nhà chỉ thản nhiên cười cười “Ôn nghĩa gì, ngay cả ta cũng cảm thấy phiền.”

Công ty tuy rằng có người chết nhưng mọi người vẫn làm việc như bình thường, bằng không chẳng lẽ cả công ty lớn như vậy chỉ vì chết một người mà phải đóng cửa, thế thì sẽ hại biết bao nhiêu người mất việc a.

Mới đầu có không ít người nhắc tới việc này, sau đó lại bị mệnh lệnh từ cấp trên truyền xuống đè ép. Công ty liền khôi phục bình thường, nhưng Thẩm Hạ Đông vẫn luôn đứng ngồi không yên, dù sao đó cũng là đồng nghiệp của mình, mà...Hắn còn biết hung thủ là ai nữa..

Này đó có lẽ chính là nguyên nhân khiến hắn cảm thấy bất an, cũng là vì nó có liên quan đến người kia...

Thẩm Hạ Đông đã vài ngày không gặp Thẩm Thành, hắn nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ không còn gặp lại Thẩm Thành nữa, không bao giờ...phát sinh chuyện gì nữa. Đồng thời Thẩm Hạ Đông lại có suy nghĩ, nếu sự xuất hiện của Thẩm Thành sẽ mang đến cái chết cho người vô tội...vậy hắn còn hy vọng gặp lại Thẩm Thành sao ?

Đúng vậy Thẩm Hạ Đông đang hoài nghi, không, phải nói là hắn tin tưởng. Ngay từ đầu, hắn đã tin việc này là do một tay Thẩm Thành gây ra, hắn chính là không muốn đối mặt với sự thật mà thôi...

Nhưng Thẩm Hạ Đông lại nghĩ, cho dù là do Thẩm Thành làm thì như thế nào, nếu hắn đã muốn quyết định, vậy không cần suy nghĩ nhiều làm gì.

Tối nay, sau khi tan cả Thẩm Hạ Đông liền mua bữa khuya mang về, trong nhà một mảnh tối đen, dường như chủ nhà đã ra ngoài.

Thẩm Hạ Đông hô một tiếng “Hà tiểu thư ?” (ta sẽ sửa Gì Nhã Chi thành Hà Nhã Chi nhé ^^)

Gọi vài lần vẫn không có người đáp lại, Thẩm Hạ Đông nghĩ nàng thật sự không có ở nhà.

Xách đồ lên lầu, Thẩm Hạ Đông vào phòng, cô độc ngồi trên ghế salon, ngày trôi qua như vậy thật tịch mịch, không ai nói chuyện với hắn, tuy rằng đã dần dần thích ứng nhưng vừa nghĩ tới những chuyện đã xảy ra không lâu trước đó, trái tim liền cảm thấy nhói đau, giống như một giấc mơ mãi vẫn không chịu tan đi, không, phải nói là ác mộng.

Thẩm Hạ Đông khoanh tay lên ngực, mệt mỏi tựa vào ghế salon, nhắm mắt lại tưởng ngủ. Trong lúc mơ mơ màng màng cảm giác được có người đang nhìn hắn.

Thẩm Hạ Đông kinh ngạc, mở to mắt – Thẩm Thành đang đứng trước mặt hắn.

Thẩm Hạ Đông bối rối không biết đây có phải là mộng hay không, hắn thử gọi một tiếng “Thẩm Thành ?”

— “Ân.” Thẩm Thành nhẹ nhàng đáp lại.

Thẩm Hạ Đông cười cười, chậm rãi khép mắt lại, thì ra chỉ là một giấc mơ a

58. Chương 58

Hắn cứ đứng đó, lẳng lặng nhìn Thẩm Hạ Đông ngủ say...

__”Ngô...” Thẩm Hạ Đông đầu đầy mồ hôi từ trong ác mộng bừng tỉnh, hai mắt tan rã thất thần nhìn trần nhà, hồi lâu mới đứng dậy. Phát hiện không có nước uống, hắn tính toán ra ngoài mua mấy chai nước trở về.

Lúc xuống lầu, nhìn thấy chủ nhà vừa từ bên ngoài trở về, không có bật đèn.

Trong bóng tối, có thể nghe được tiếng thở dốc dồn dập của chủ nhà, Thẩm Hạ Đông hỏi “Vừa trở về sao?”

Chủ nhà không trả lời, Thẩm Hạ Đông đang định bật đèn thì bị một bàn tay đè lại, hắn hoảng sợ, lạnh quá...

Chủ nhà nói “Đừng bật, đèn hư rồi.”

__”A, người không sao chứ, tay người thật lạnh...” Thẩm Hạ Đông lo lắng hỏi.

Chủ nhà thả tay hắn ra, lẳng lặng xoay người về phòng, khi đến cửa mới dừng bước, nhẹ giọng nói “Không có gì.”

Thanh âm có điểm cổ quái, mang theo một chút khăn khăn, không hiểu sao lại vô cùng quen thuộc.

Thẩm Hạ Đông cũng không nghĩ nhiều, cho là chủ nhà bị cảm, liền nói “Nhớ uống thuốc nhé, nếu không bệnh sẽ nặng lên đó.” “Àn.”

__”Ta ra ngoài mua chút gì về uống, người nghỉ ngơi đi.” Thẩm Hạ Đông ra cửa, nhìn đồng hồ trong tay, không ngờ đã trễ thế này.

Cửa phòng mở ra, một bàn tay dưới ánh trăng dần dần trở nên hư thối, bàn tay kia cầm lấy bức màn, theo cửa sổ nhìn về phía Thẩm Hạ Đông...

Trương Mục lái xe mang lão Trần đi tìm Thẩm Hạ Đông.

Đêm nay hắn cố ý chạy vòng vòng một chuyến, không ngờ lại được thu hoạch ngoài ý muốn.

Một người hoảng hốt chạy về phía hắn, sau đó ôm lấy chân hắn, quỳ trên mặt đất, không ngừng hô to “Cứu, cứu ta! Cứu cứu ta!”

Người kia lộ vẻ vô cùng sợ hãi, hệt như có quỷ đang đuổi theo hắn, quỳ bên chân Trương Mục từng ngụm từng ngụm thở dốc, sắc mặt trắng bệch, hai mắt trợn trắng.

Trương Mục ngẩng đầu nhìn theo phương hướng mà người kia vừa chạy đến, thấy một bóng đen đang vọt tới, Trương Mục sắc mặt trầm xuống, đẩy người nọ ra, một mình đuổi theo, bóng đen thấy thế lập tức xoay người biến mất trong bóng tối.

Trương Mục nhanh chóng theo sau, nhưng vẫn để mất dấu.

Nhất định không phải là người bình thường, tuyệt đối không phải là người.

Trương Mục xoay người trở lại “Kẻ truy người là ai?”

__”Không, ta, ta không biết, ta chỉ vừa mới, mới tan tầm trở về...” Nam nhân đáng thương cũng không biết mình đang nói gì, miệng không ngừng run rẩy, hai hàm răng đánh vào nhau phát ra tiếng “lập cập” “lập cập”, xem ra là bị chấn kinh quá độ.

__”Người thấy rõ bộ dáng kẻ đó không?” Trương Mục vội vàng hỏi, nam nhân đầu đầy mồ hôi liều mạng lắc đầu “Không...Không có mặt...không có mặt...cả gương mặt đều...Ngô...”

Hắn đột nhiên quỳ rạp trên mặt đất ói ra một trận, về sau Trương Mục có hỏi như thế nào hắn vẫn không thể trả lời.

Không có kết quả. Trương Mục nhìn theo phương hướng mà bóng đen đã biến mất, trong lòng mặc định bóng đen đó chính là Thẩm Thành.

__”Có người sao ?” Trương Mục đứng trước cửa, lão Trần rút điều thuốc, nhẹ giọng nói với Trương Mục “Thẩm Hạ Đông ở lầu hai...”

Cửa mở ra, một nữ nhân đứng nhìn Trương Mục cùng lão Trần, nàng có làn da rất trắng, khiến Trương Mục không khỏi chú ý, có điều tướng mạo thì cũng thường thường, chỉ có làn da trắng khá bắt mắt mà thôi.

Sau đó hắn phát hiện lúc nàng nhìn mình có cảm giác là lạ, Trương Mục nheo mắt cẩn thận đánh giá, nhìn đến ánh mắt tràn đầy nghi hoặc của hắn, nàng mới hỏi “Các người là ?”

__”Hắc, ta là người lần trước đã tới a. Ta đến tìm bằng hữu, bạn ta thuê phòng ở đây.” Lão Trần hắc hắc cười, giơ tay chào hỏi, bộ dáng thoát nhìn như kẻ dở hơi, cực kì buồn cười.

Hà Nhã Chi nhìn hắn một cái, trên mặt lộ vẻ thản nhiên, mở cửa nói “Tiến vào ngồi đi. Thật không may hôm nay hắn phải đi làm, các người chỉ có thể đến công ty tìm hắn.”

Lão Trần quay đầu nhìn Trương Mục “Chúng ta đến công ty sao ?”

Trương Mục ngẩng đầu nhìn dãy hành lang tối đen nơi cầu thang, lắc đầu “Lên trên xem thử.”

Nói xong liền lên lầu, lão Trần theo đuôi Trương Mục “Lần trước ta đã xem qua, có vẻ như không có gì bất thường.” Vừa bước chân lên bậc thang, Trương Mục đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn qua, tầm mắt dừng lại ở cửa một căn phòng, lão Trần cũng nhìn theo “Sao vậy ?”

Có chút kì quái, một loại hơi thở khiến mình cảm thấy mâu thuẫn, khá quen thuộc.

Trương Mục nhíu mày muốn đi qua, lúc này chủ nhà đột nhiên mở miệng “Ta vừa pha bình trà, các người nếu không chê, chi bằng ngồi lại uống chén trà rồi đi.”

Trương Mục quay đầu nhìn nàng, chủ nhà ôn hòa cười cười, trong tay còn cầm theo ấm trà.

Lão Trần cũng đang khát nước, thấy thế liền cười hì hì “Sao có thể ghét bỏ chứ, cầu còn không được.”

__”Thật không ?” Chủ nhà nở nụ cười, đôi mắt mị thành một đường cong.

Trương Mục đứng bất động, hắn lại nhìn về phía cánh cửa kia, nhin không được muốn đi vào, tựa hồ bên trong có cái gì đó đang len lút quan sát mình.

Chủ nhà từ tốn rót một tách trà đưa cho lão Trần, lão Trần tiếp được, phát hiện nước trà đỏ tươi vô cùng chói mắt “Đây là trà gì ? Mà có màu đỏ tươi đẹp mắt như thế này ?”

__”Trà hoa hồng.” Hà Nhã Chi nói

__”Hoa hồng ? Pha làm sao vậy ?” Lão Trần tò mò nhìn, nhấp một ngụm, hương vị thanh thuần vô cùng.

__”Bỏ hoa hồng vào nước nóng, thêm vài nguyên liệu nữa là xong.” Chủ nhà đơn giản trả lời, Trương Mục nhíu mày tiếp cận cánh cửa kia, Hà Nhã Chi gọi hắn lại “Người cũng tới uống một chén đi, coi như nể mặt ta một chút. Trà ta pha chưa ai dám nói không ngon cả.” Nụ cười mang theo đắc ý.

Hà Nhã Chi thấy hắn vẫn chưa chịu bỏ cuộc liền nói thêm “Đó là phòng của ta.”

Trương Mục dừng bước “Có thể cho ta vào xem sao ?” “Cái này...” Hà Nhã Chi trên mặt lộ vẻ khó xử “Phòng có chút hỗn độn, người trước ngồi đây uống chén trà, đợi ta dọn dẹp đã.”

Yêu cầu vô lý như vậy mà nữ nhân này vẫn có thể đồng ý, Trương Mục gật đầu đi đến chỗ lão Trần.

Hà Nhã Chi nhẹ nhàng thả tách trà xuống, đi vào phòng, vừa mở cửa ra liền lập tức đóng lại. Trương Mục đối với trà đạo không có hứng thú, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm cánh cửa kia. Là phòng ngủ của chủ nhà

sao ? Bên trong rốt cuộc là đang che giấu thứ gì ? Kiểm chế lòng hiếu kì, Trương Mục nóng nảy nhin không được cứ mãi đi qua đi lại.

Lão Trần nhàn nhã uống một chén lại một chén, một bên nói với Trương Mục “Người đừng quá gở như vậy được không, trà thật ngon, lại thơm nữa. Người lại đây nếm thử một chút, lát nữa ta sẽ hỏi chủ nhà cách pha chế, về nhà cũng tự tay pha một bình cho người.”

Trương Mục nhìn thoáng qua cánh cửa, thấy nữ nhân kia vẫn còn chưa ra, liền giựt tách trà trong tay lão Trần, uống xong một ngụm liền ngẩn người. Thật thơm a, hần lại nhấp thêm một ngụm, nhìn chất lỏng màu đỏ bên trong tách trà, dùng mũi ngửi ngửi “Cũng không tệ lắm.”

__Hắc, ta đã nói mà.

Bên trong Hà Nhã Chi thông qua mắt mèo trên cửa nhìn Trương Mục uống xong tách trà mới mở cửa ra ngoài.

Trên mặt còn mang theo vẻ xấu hổ, cười cười “Dọn xong rồi.”

__”Vậy quấy rầy.” Trương Mục đặt tách trà qua một bên, đi vào phòng, bên trong hoàn toàn không có gì hết, chăn đệm nằm chỉnh tề trên giường, còn sàn nhà thì vô cùng sạch sẽ, một cái TV, cùng một ít đồ dùng sinh hoạt hằng ngày.

Cảm giác vừa rồi vẫn không biến mất nhưng lại không tìm thấy bất cứ thứ gì khác thường.

Trên chiếc bàn nhỏ có đặt một khung ảnh, Trương Mục đi qua nhìn, trong ảnh là một nam nhân cùng chủ nhà, cả hai đều tươi cười rất ngọt ngào.

Trương Mục liếc nhìn xung quanh, sau đó hỏi về ảnh chụp “Là người yêu của người sao ?”

__”Ân, là chồng ta.” Hà Nhã Chi gật gật đầu, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, tràn đầy hạnh phúc nhìn nam nhân trong hình.

Không tìm thấy điều gì khả nghi khiến tâm tình Trương Mục vô cùng buồn bực, hần cộc lốc nói “Ân, thật hạnh phúc a. Đã quấy rầy người, ta đây đi ra.”

__”Chính là đã chết...” Trong giọng nói của chủ nhà mang theo vẻ sầu bi, cực kì nhỏ nhẹ, nhưng lại bị Trương Mục nghe được. Hần quay đầu lại nhìn nữ nhân hơi rũ mắt xuống, lúc này cả người nàng đều toát ra vẻ bi thương.

Một bên lão Trần kịp thời hồi phục tinh thần “Thực, thực xin lỗi, chúng ta không biết chồng của người...”

__”Không sao.” Nữ nhân ngẩng đầu, trên mặt vẫn mỉm cười ôn hòa.

Trương Mục cùng lão Trần lên lầu, đi đến phòng Thẩm Hạ Đông.

Vừa mở cửa ra, cả người Trương Mục lập tức cương cứng, hần cảm giác được một loại hơi thở hắc ám hòa lạnh lẽo mạnh mẽ bắn thẳng về phía mình...

Thẩm Thành chắc chắn đã tới đây!

__”Người...” Lão Trần chú ý tới biểu tình của Trương Mục, trong lòng không khỏi run lên, hần rụt cổ, làm bộ trấn định, không tiếng động núp sau lưng Trương Mục, lãnh tĩnh mở miệng “Có, có chuyện gì sao ?” trong khi hai tay vẫn đang run rẩy.

Về mặt Trương Mục trở nên nghiêm túc, vào phòng, lão Trần vội vàng theo sát, không dám rời đi nửa bước.

Hà Nhã Chi đứng trong phòng của mình, nàng nhìn khung ảnh, nụ cười trên môi dần dần phai nhạt “Chết tiệt...”

Bộ dáng của hai người trong hình chậm rãi biến đổi, một chút lại một chút thoát ly dung mạo ban đầu...

Chứng kiến Trương Mục tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó, cứ ra ra vào vào, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, lão Trần nhin không được oán giận vài câu “Tróc quỷ dù sao cũng không phải là việc của cảnh sát... Vốn không liên quan gì đến ta, một mình người đến không ...”

Còn chưa dứt lời, Trương Mục đã quay đầu lại, lãnh nghiêm mặt trừng hấn “Mấy ngày nay người đều làm gì vậy ??? Ta không phải đã nói nếu phát hiện bất cứ dị thường nào đều phải lập tức báo cáo cho ta sao !?”

Lão Trần thấy Trương Mục như vậy, nhất thời không nói nên lời, đợi cho hấn tiêu hóa xong mới nói “ Ta là người! Làm sao có thể nhìn thấy ma quỷ được chứ !? Người nói vậy là có ý gì hả,nếu ta thấy được quỷ thì mới có chuyện lớn đó! Người đây là phát cẩu với ai! ?”

Lão Trần cảm thấy mình thật sự rất ủy khuất,mỗi ngày đều phải làm theo lời Trương Mục, chăm chỉ ngồi canh ngoài cửa, cẩn thận đề phòng có quỷ xuất hiện,kết quả bây giờ lại bị mắng.

Trương Mục cau mày nhìn hấn, sau đó xoay người sang chỗ khác,đưa lưng về phía lão Trần,lão Trần lập tức bị hấn chọc giận,mắng một câu “Một mình người tróc quỷ đi, lão tử mặc kệ người!”

Sau đó mở cửa bỏ chạy.

59. Chương 59

_Phải đi sao ? Chờ hấn về ta sẽ nói với hấn là có các người đến tìm.

Tựa hồ là sớm đoán được hấn sẽ xuất hiện. chủ nhà đã chờ sẵn ở đại sảnh, ngẩng đầu nhìn lão Trần đang giận dữ lao xuống.

Nhìn thấy Hà Nhã Chi, lão Trần chỉ cứng ngắt giật giật khóe miệng “Đúng vậy, ta đi trước, đã quấy rầy.”

Hấn đi xuống lầu, đang chuẩn bị ra cửa chợt quay đầu lại nói “Vừa rồi trà rất ngon, cảm ơn người, lần sau còn muốn hỏi người công thức pha trà như thế nào a.”

Hà Nhã Chi cúi đầu nhấm một ngụm trà “Ân, lần sau sẽ chỉ người.”

Nàng mỉm cười, khóe miệng bị nước trà nhuộm đỏ ,lão Trần không hiểu cảm thấy có chút rùng rợn.

Ngẩng đầu phát hiện Trương Mục cũng đang đi xuống,hấn liền vội vàng nói với Hà Nhã Chi một câu “Tái kiến.” Sau đó bỏ chạy.

Hà Nhã Chi nhìn theo bóng dáng của hấn,hồi lâu mới gật gật đầu “Tái kiến.”

Trương Mục liếc nhìn nàng,nữ nhân thủy chung vẫn duy trì nụ cười với hấn.

Trương Mục nheo mắt lại,cảm thấy có chút khó hiểu. Nữ nhân này thật kì quái...

Có điều việc cấp bách bây giờ là phải tìm cho ra Thảm Hạ Đông,sau đó là Thảm Thành.

Nghĩ thế hấn liền đuổi theo một bên đang sinh hồn dỗi Lão Trần.

Thảm Hạ Đông ở công ty ,sau khi hoàn thành một đồng công việc lớn nhỏ thì cũng đã đến trưa,chính xác là tới giờ ăn cơm.

Có ý tránh né một đám người ngoài hành lang,Thảm Hạ Đông theo một lối khác đi đến thang máy,cửa thang máy vừa mở ra, hấn ngẩng đầu phát hiện là Trương Mục cùng lão Trần. Trong lòng “Thông!” một tiếng,hấn hoảng sợ. Thảm Hạ Đông khẩn trương nhìn bọn họ “Các người...”

Thảm Hạ Đông thật sự rất biết ơn Trương Mục cùng lão Trần,dù sao bọn họ cũng đã giúp đỡ mình nhiều như vậy,đặc biệt là Trương Mục,cho mình công ăn việc làm,còn tìm cách đưa con gái mình ra nước ngoài du học . Trừ bỏ cảm kích vẫn là cảm kích..

Chính là mỗi khi bị Trương Mục ép hỏi như vậy,Thảm Hạ Đông đều rất bối rối không biết nên trả lời hấn như thế nào cho phải.

Ánh mắt hấn lảng tránh, không dám nhìn Trương Mục.

__”Ta thấy được hần, là đêm qua. Ta tận mắt nhìn thấy,đó chính là hần. Thảm tiên sinh, người đừng tiếp tục giấu diếm nữa,chẳng lẽ phải tận mắt chứng kiến có người bị giết người mới cao hứng sao ? Mặc cho hần làm xằng làm bậy ??” Trương Mục giận dữ.

Lão Trần nhìn Thảm Hạ Đông như vậy cũng không biết nên nói gì, chỉ nhẹ nhàng phụ họa “Nếu người chịu nói hần đang ở đâu thì tốt rồi...”

__”Không phải là Thảm Thành làm.” Thảm Hạ Đông cúi đầu,tách trà trong tay dần dần nguội lạnh,hần dùng ngữ khí kiên định quả quyết với Trương Mục cùng lão Trần. Nhìn thái độ của Thảm Hạ,Trương Mục cảm thấy có chút bất đắc dĩ,hần đan hai tay vào nhau “Làm sao người biết ?”

__”Ta, Ta là biết...” Thảm Hạ Đông trong giọng nói có vẻ kích động,Trương Mục đột nhiên cười ra tiếng,hần ngả người ra sau, dựa vào sô pha,nhìn Thảm Hạ Đông “Ta đã biết hần đang ở đâu,nếu muốn bắt hần thì dễ như trở bàn tay. Lần này ta tới đây,là muốn nói cho người biết một chuyện,hần giết người vô tội,ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hần.”

Trương Mục đứng lên, đi đến chỗ Thảm Hạ Đông,vỗ vỗ bả vai hần. Sau đó mỉm cười rời đi.

Thảm Hạ Đông lập tức trừng lớn,hần nhìn sang lão Trần. Lão Trần do dự trong chốc lát, không tiếng động tránh đi tầm mắt của hần, khẽ gật đầu.

Không đợi Thảm Hạ Đông lên tiếng,lão Trần vội vàng đứng dậy,rời khỏi quán cà phê.

__”Tại sao người lại lừa hần ? Hần sẽ tin sao ?” Tuy rằng không muốn nói chuyện với Trương Mục,nhưng lão Trần không khỏi có chút tò mò.

Trương Mục ngồi trên xe, nhìn Thảm Hạ Đông vẫn còn ngồi trong quán cà phê,nhếch miệng cười “Hần có thể không tin,nhưng hần không dám phớt lờ. Đúng rồi, không phải đã nói mặc kệ ta sao ?Còn ở đây làm gì ?” (lại ăn hiếp người ta rồi QAQ)

Đề tài vừa chuyển, Trương Mục nhìn lão Trần.

Lão Trần không hiểu sao mặt có chút nóng lên,hần trừng mắt nhìn Trương Mục “Người nghĩ rằng ta thích theo người chắc !? Nếu vụ án này không được giải quyết thì ngay cả ta cũng bị liên lụy.”

__”À ?” Trương Mục cười có chút cổ quái,lão Trần đang muốn mắng hần thì Trương Mục bỗng dưng biến sắc,khởi động xe.

Lão Trần nghi hoặc nhìn theo tầm mắt của Trương Mục,chỉ thấy Thảm Hạ Đông vội vàng đón một chiếc taxi,lên xe rời đi.

Hai người bám theo chiếc taxi kia,chỉ thấy taxi chạy đến chỗ trọ của Thảm Hạ Đông,Trương Mục dừng xe,nhìn Thảm Hạ Đông vội vã trả tiền, sau đó xuống xe vào nhà.

__”Không theo sao ?” Lão Trần hỏi

Trương Mục lắc đầu “Ta vừa mới kiểm tra qua,Thảm Thành không ở trong đó. Chắc chắn Thảm Hạ Đông biết Thảm Thành đang ở đâu, hần nhất định sẽ đi tìm Thảm Thành, nhằm xác định xem lời của ta nói có thật hay không.”

__”Sớm như vậy đã trở lại ?” Hà Nhã Chi ngạc nhiên nhìn Thảm Hạ Đông,Thảm Hạ Đông cũng không có tâm trạng nói chuyện,về mặt sốt ruột chạy lên lầu.

Mãi cho đến khi hần ở trên lầu cố gắng hô to tên Thảm Thành, cũng không thấy Thảm Thành xuất hiện.

Thảm Thành đang ở đâu ? Nếu lời Trương Mục nói là thật thì sao ? Thảm Hạ Đông hoang mang rối loạn chạy xuống lầu,nếu Thảm Thành xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ ? Làm sao bây giờ ?

__”Gấp gấp đi đâu vậy ? Có chuyện gì sao ?” Hà Nhã Chí đứng trước mặt hần, Thảm Hạ Đông đột nhiên cảm thấy thật phiền, không kiềm được mà lớn tiếng với nàng “Người đừng hỏi!” sau đó rời đi. Không chú ý đến Hà Nhã Chi phía sau về mặt cứng đờ.

Hắn đón một chiếc xe, đi đến khu nhà xưởng bỏ hoang, có lẽ hắn sẽ tìm thấy Thẩm Thành...

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu khô rát.

Nếu Thẩm Thành vẫn không thấy? Hắn phải làm sao bây giờ ? Thẩm Hạ Đông bứt tóc, trong lòng nóng như lửa đốt.

Mà khi hắn ngẩng đầu lên, từ kính chiếu hậu thấy được có một chiếc xe, khiến hắn không khỏi chú ý đến, chiếc xe nhìn thật quen mắt, hơn nữa hình như hắn đã thấy nó từ lúc ra khỏi quán cà phê, có vẻ như nó vẫn luôn theo sau mình.

Chẳng lẽ là do bản thân mình suy nghĩ quá nhiều ? Thẩm Hạ Đông bắt đầu cảnh giác chiếc xe đó, sau đó hắn xác định chiếc xe đó thật sự đang theo dõi mình.

Cẩn thận nghĩ lại, rất có khả năng là Trương Mục.

Ngoài hắn ra thì còn ai vào đây nữa.

—”Sư phụ, làm phiền người quay xe sang hướng khác.”

Xe hướng đến nghĩa trang, Thẩm Hạ Đông nhìn đến chiếc xe vẫn như cũ đi theo mình.

—”Hắn vào rồi.” Lão Trần nói

Hai người dừng lại, xuống xe đuổi theo.

Thẩm Hạ Đông đứng trước mộ Thẩm Thành, vốn định né tránh bọn Trương Mục, nhưng khi đến đây hắn mới phát hiện, lâu rồi mình không có tới.

Không đến thăm Thẩm Thành cùng Dương Hoàng.

Nhìn Thẩm Thành trong ảnh, Thẩm Hạ Đông đột nhiên quỳ xuống, dùng tay lau đi tro bụi “Bọn họ đều nói là con làm, ba ba không tin.”

Vẫn luôn cảm thấy nhói đau, mỗi lần nhìn đến Thẩm Thành, hắn đều nhịn không được nghĩ tới chuyện trước kia.

—”Con rất giống mẹ của con. Khi còn bé ba đã cảm thấy rất giống, đặc biệt là đôi mắt.” Thẩm Hạ Đông khẽ cười.

—”Làm sao bây giờ ? Đã đi đến nước này rồi. Nhưng có phải là con làm hay không ? Con thật sự sẽ nói cho ba biết sao ?” Thẩm Hạ Đông nhìn Thẩm Thành, sau đó dùng ngón tay vuốt ve đôi mắt của hắn, một loại động tác như là đang quệt đi nước mắt, mờ trốn đôi mắt trong tấm hình...

—Không sao, cho dù là con cũng không sao, ba sẽ ở bên cạnh con. Con muốn nghĩ như thế nào cũng được, là bù đắp cũng tốt, muốn ba dùng loại tình cảm kia đối đãi với con cũng không sao. Ba sẽ luôn ở bên con.

Nhìn nam nhân quỳ trên mặt đất thật lâu nhưng vẫn chưa có ý định đứng lên, cũng không thấy Thẩm Thành, Trương Mục cùng lão Trần đứng bất động tại chỗ chờ đợi, đợi mãi đến khi Trương Mục bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ mình đoán lầm ?

Đột nhiên, trong đầu hiện lên một nữ nhân với khuôn mặt tươi cười, là chủ nhà của Thẩm Hạ Đông. Trương Mục có chút thất thần.

Lão Trần nhìn Thẩm Hạ Đông, trong lòng khẽ thở dài, kìa thật nam nhân này rất đáng thương...

Thẩm Hạ Đông dùng khước mắt dư quang phát hiện Trương Mục cùng lão Trần đang núp sau một cái cây, trong lòng cảm thấy áy náy.

Hắn đứng lên, hai chân có chút chết lặng, không cần thật lại ngã xuống, đã nghĩ mình sẽ chúi nhủi xuống đất, không ngờ thân thể giống như được cái gì đó đỡ lấy, Thẩm Hạ Đông đứng dậy, vội vàng xoay người nhìn xung quanh, phát hiện bên cạnh không có một bóng người. Chắc là vừa rồi đầu ngã choáng váng, gặp ảo giác đi..

Thẩm Hạ Đông vỗ vỗ bần đất trên người, nghĩ thầm, trễ quá rồi, đến lúc phải đi. Không xin phép mà đã chạy ra khỏi công ty, trở về nhất định sẽ bị cấp trên mắng.

Giật giật chân, Thẩm Hạ Đông nhìn Thẩm Thành trong ảnh, tâm sinh thương tiếc, hẩn cúi đầu, mở miệng, ôn nhu nói “Ba ba yêu con.”

Về phần hàm nghĩa của những lời này, cũng chỉ có Thẩm Hạ Đông tự mình hiểu được mà thôi...

Nhìn mộ của Dương Hoàng cách đó không xa, Thẩm Hạ Đông lựa chọn không đi qua, hẩn đột nhiên nhớ tới thời điểm Thẩm Thành mới sinh không lâu, lúc ấy Thẩm Hạ Đông từng có một ý định tìm mọi cách giữ Thẩm Thành ở lại bên cạnh mình, thẳng thắn nói với Trần Lệ, mình có một đứa con trai, hẩn muốn tự tay nuôi nấng Thẩm Thành, nhưng đến lúc đó Thẩm Thành nhất định sẽ phải rời xa mẹ ruột của mình, cho dù có thể mang về Thẩm Hạ Đông cũng biết chắc rằng Thẩm Thành sẽ không có được một cuộc sống hạnh phúc, có cái mẹ kế, hơn nữa mình còn phải bận rộn làm việc, không thể dành thời gian chăm sóc Thẩm Thành. Sự kiện kia cứ như vậy mà bị lãng quên...

Đương nhiên, hiện tại ngẫm lại, Thẩm Hạ Đông cảm thấy thật may mắn khi lúc đó mình không mang Thẩm Thành về, có lẽ mọi chuyện còn trở nên tệ hại hơn cũng không chừng...

Ngày đó Thẩm Thành sinh ra, là một ngày nắng chói chang vô cùng oi bức, ở trong phòng sinh, nhỏ Thẩm Thành oa oa khóc lớn, Thẩm Hạ Đông xúc động đến mức hai mắt phấp phỏng, ôm Thẩm Thành bé nhỏ vào trong ***g ngực, lần đầu tiên thể nghiệm loại cảm giác khi được làm một người cha...

Giống như đối đãi với bảo bối của mình, Thẩm Hạ Đông cẩn thận đưa hẩn phúng trong lòng bàn tay, nhìn hẩn vẫn còn chưa mở mắt, Thẩm Hạ Đông thân thân khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hẩn, cười cười ngốc nghếch như một đứa trẻ.

Kia có thể chính là chuyện vui sướng nhất trong suốt cuộc đời của Thẩm Hạ Đông..

Thẩm Hạ Đông nâng mắt lên, nhìn Thẩm Thành nở nụ cười..

60. Chương 60

Thẩm Hạ Đông làm như không hề có việc gì, quay về công ty.

Trương Mục hắc nghiêm mặt nhìn Thẩm Hạ Đông đi vào công ty.

Một lát sau lão Trần do dự mở miệng “Chắc là...không có liên quan gì tới hẩn, đừng ép hẩn nữa...” Nói xong lại cảm thấy có chút không đúng, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến mạng người, không phải trò đùa, sao lại có thể hàng xử theo cảm tính được chứ?

Trương Mục trầm mặc không nói, quay xe rời đi.

Màn đêm buông xuống, toàn bộ thành phố đều chìm vào trong bóng tối.

Hà Nhã Chi lên lầu, đến phòng Thẩm Hạ Đông, mở cửa, bật đèn, nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng híp mắt chăm chú thật lâu, sau đó mới đến chỗ bàn học, thay đi những đóa hoa hồng đỏ đã héo rũ bằng những bông hoa tươi mới.

Nàng cúi đầu dùng mũi ngửi ngửi, nhẹ giọng nói “Thật thơm.”

Đúng lúc này, đèn đột nhiên tối sầm lại.

Hà Nhã Chi không chút hoang mang, quẹt một que diêm, ánh sáng từ que diêm khiến căn phòng trở nên sáng sủa hơn một chút, nàng xoay người đi, nhìn đến một bóng đen liền dập tắt que diêm trong tay.

Giống như đã sớm biết bóng đen ở đó, nàng dùng một loại ngữ khí tựa hồ như hai người đã quen biết thật lâu nói “Ngày đêm trốn tránh không gặp người như vậy, hiện tại xem ra, vết thương đã lành rồi a.”

Đường như đang nói với một người bạn, thanh âm mang theo tiếng cười.

__”Không thể tưởng tượng được phải không, ta vẫn ở đây. Rất kì quái nhỉ ,vì cái gì ta còn có thể xuất hiện?” Trong bóng tối, nữ nhân có thể hoàn toàn không chú ý nhìn rõ bóng đen kia.

Sau khi chết, nàng không bị hồn phi phách tán,thời điểm đó Thẩm Thành đã muốn thần trí không rõ,sao có thể làm gì được nàng ? Cũng nhờ như vậy, nàng mới có cơ hội đào thoát.

__ “Nhưng mà,thật đúng là ta nên cảm ơn người...” Hà Nhã Chi nở nụ cười.

Một bàn tay tái nhợt bỗng nắm trụ yết hầu của nàng,sắc mặt nàng lập tức có chút cứng ngắt,nhưng vẫn mỉm cười như trước “Lại muốn dùng phương thức này đối phó với ta sao ?”

Thẩm Thành âm ngoan nhìn chằm chằm nàng,hắn càng thêm dùng sức ,nhìn đến hai đồng tử của nữ nhân dần dần co rút,nắm đầu ngón tay sắc nhọn cắm sâu vào cổ nàng “Tiện nhân.”

__”Hắn sắp trở lại, nếu bị hắn bắt gặp...A...” Hà Nhã Chi cười rộ lên.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, cái tay kia dừng lại, không tiếp tục nữa..

Tiếng mở cửa chợt vang lên,Hà Nhã Chi tránh thoát khỏi bàn tay kia, lao thẳng ra ngoài.

Thẩm Hạ Đông tan ca về nhà, cả người vô cùng mệt mỏi.

Đột nhiên phát hiện một bóng người đang chạy nhanh về phía mình,Thẩm Hạ Đông chưa kịp nhìn rõ bộ dáng của người nọ đã bị bổ nhào vào người, cả cơ thể đánh lên mặt tường. Ngay sau đó, một giọng nói run rẩy mang theo sợ hãi vang lên bên tai “Có quỷ! Có quỷ!”

Là tiếng của Hà Nhã Chi! Thẩm Hạ Đông vội vàng hỏi “Xảy ra chuyện gì vậy ?”

Hà Nhã Chi gắt gao nắm lấy hai vai Thẩm Hạ Đông “Ta nhìn thấy quỷ! Ta nhìn thấy quỷ! Lúc ở dưới lầu, ta nhìn thấy một bóng người đi lên cầu thang,mới đầu ta tưởng là người,nhưng đến khi ta đi lên, lại, lại,lại không thấy ai hết!”

Hà Nhã Chi nhịn không được khóc nức lên,Thẩm Hạ Đông vừa nghe Hà Nhã Chi nói xong, trong đầu lập tức hiện lên hai chữ : Thẩm Thành ?

Thấy Hà Nhã Chi kích động như vậy, hắn vươn tay vỗ vỗ lưng nàng “Cái kia...có thể là người nhìn lầm thôi,người đừng quá hoảng hốt.”

Nói xong, Thẩm Hạ Đông đi qua bật đèn,”Người xem, có gì đâu...” Nói tới đây liền nhận ra mình không thể thốt nên lời,bởi vì Thẩm Hạ Đông phát hiện Thẩm Thành đang đứng trong phòng,về mặt âm trầm, hung tợn nhìn về phía mình.

__”A...Thật đúng là không có gì hết sao, nhưng mà...nhưng mà ta rõ ràng đã thấy một bóng đen đi lên mà..” Hà Nhã Chi nói.

Điều này cũng làm cho Thẩm Hạ Đông cảm thấy sững sốt,nàng không nhìn thấy Thẩm Thành sao ?

Thẩm Hạ Đông nhìn biểu tình trên mặt Hà Nhã Chi,thấy nàng nhìn lướt qua phòng khách,bộ dạng dường như không tìm thấy gì cả sau đó còn thở ra một hơi, Thẩm Hạ Đông lắp bắp nói “Đúng, đúng rồi...Người thật sự nhìn lầm rồi...”

__”Gần đây không phải đang xảy ra án mạng sao ? Nếu, nếu hung thủ giết người đang theo dõi chỗ này thì phải làm sao bây giờ !?” Hà Nhã Chi hoảng loạn nói,lầm lét nhìn xung quanh,đôi môi đều trở nên trắng bệch.

Thẩm Hạ Đông vội nói “Sẽ không!”

Chính là nói như thế nào Thẩm Hạ Đông cũng không dám tiếp tục an ủi Hà Nhã Chi,nàng đứng ở cửa nhìn Thẩm Hạ Đông,về mặt như sắp khóc “Ta, ta không dám đi xuống...” Nàng cắn chặt mu bàn tay,bắt đầu nức nở.

Thẩm Hạ Đông trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm sao bây giờ,ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện Thẩm Thành đang dùng ánh mắt âm ngoan nhìn Hà Nhã Chi “Tiện nhân.”

Thẩm Hạ Đông trong lòng hô không tốt,vội vàng xoay Hà Nhã Chi sang chỗ khác, “Không sao đâu,là người suy nghĩ nhiều thôi. Ta đưa người xuống lầu,uống một ly sữa ấm rồi hảo hảo ngủ một giấc, người sẽ cảm thấy khá hơn.”

Hắn mang Hà Nhã Chi xuống lầu,một bên quay đầu lại, bất an nhìn lên trên,nhìn xem Thẩm Thành có đi theo bọn họ không.

Biểu tình vừa rồi trên mặt Thẩm Thành khiến hắn cảm thấy trong giây tiếp theo Thẩm Thành nhất định sẽ giết chết Hà Nhã Chi...

Thẩm Hạ Đông không dám nghĩ nhiều. Đưa Hà Nhã Chi về phòng, hắn nói “Hảo hảo ngủ một giấc, không có chuyện gì đâu.”

Ngay khi Thẩm Hạ Đông định đi, Hà Nhã Chi đột nhiên nắm lấy tay hắn “Người nói, ta sẽ bị gì không? Mấy ngày nay ta luôn mơ thấy có một người mặc đồ đen đuổi theo ta,muốn giết ta, ta có thể sẽ chết hay không...”

Lời này khiến Thẩm Hạ Đông vô cùng hoảng hốt, sợ run một hồi hắn vội vàng lắc đầu “Tuyệt đối sẽ không! Người đừng suy nghĩ nhiều, tin ta đi!”

—”Thật không...” Hà Nhã Chi cúi đầu, lâm vào trầm tư,sau đó ngẩng đầu nhìn Thẩm Hạ Đông lộ ra một nụ cười nhợt nhạt “Có thể là ta suy nghĩ nhiều quá,người lên lầu đi. Ta ngủ một giấc...”

—Ân, người hảo hảo nghỉ ngơi.

Lời nói của Hà Nhã Chi thành công khiến Thẩm Hạ Đông cảm thấy lo lắng,nói vậy...Không, không thể hoài nghi Thẩm Thành. Thẩm Hạ Đông lắc lắc đầu.

Đứng ở cửa, Thẩm Hạ Đông đột nhiên không có dũng khí đẩy ra, hắn cúi đầu nhìn qua khe cửa.

Suy nghĩ hồi lâu,hắn rút rè vươn tay mở cửa...Không thấy Thẩm Thành...

Thẩm Hạ Đông đứng ở phòng khách,hắn biết Thẩm Thành nhất định vẫn còn ở đây.

Đi vào nhà vệ sinh,Thẩm Hạ Đông dùng nước tẩy mặt,tầm mắt có chút mơ hồ nhìn vào trong gương.

Hắn lau đi những giọt nước trên mặt,tầm mắt khôi phục bình thường.

Thẩm Thành không biết từ khi nào đã đứng sau lưng hắn,ở trong gương, khuôn mặt của Thẩm Thành trở nên vằn vẹo, vẻ mặt vô cùng hung ác.

Thẩm Hạ Đông nhìn Thẩm Thành trong gương,một lát sau hắn vươn tay, nhẹ nhàng chà lau mặt gương “Con đã trở lại.”

Thẩm Hạ Đông cười cười,xoay người nắm lấy tay Thẩm Thành “Ba còn tưởng là con sẽ không trở về.”

Cả người Thẩm Thành có chút cứng ngắt,vẻ âm ngoan trên mặt dần dần thối lui,hắn cúi đầu nhìn tay Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông nhìn hắn “Ba chờ con đã lâu rồi. Đáp ứng ba, con đừng đi nữa.”

Thẩm Thành ngẩng đầu nhìn hắn.

Thẩm Hạ Đông đột nhiên mở ra hai tay, ôm lấy Thẩm Thành, găt gao ôm vào lòng “Đã trở lại rồi thì đừng đi nữa.”

Thân thể Thẩm Thành càng thêm cương cứng,hắn tùy ý Thẩm Hạ Đông ôm mình.

Thẩm Hạ Đông thể nhưn cảm giác được hai tay Thẩm Thành có chút run rẩy,hắn tựa đầu vào vai Thẩm Thành “Chúng ta hãy đi đến một nơi khác,không có ai cả, chỉ có ba và con. Lời của con khi đó, hiện tại ba đồng ý rồi, được không?”

Đây là những lời mà Thẩm Thành đã từng nói,bây giờ Thẩm Hạ Đông cũng lặp lại những lời đó,còn tự mình nói với Thẩm Thành.

Thẩm Thành kinh ngạc nhìn nam nhân trong gương, hai tay nâng lên, muốn đáp lại cái ôm của Thẩm Hạ Đông.

Trong đôi mắt khê động lại những giọt nước mắt trong suốt, chậm rãi rơi xuống.

Lại chỉ vì một câu...

Cố gắng cho tới ngày hôm nay, đều vì một câu của nam nhân, dễ dàng quyết định hết thảy...

Hắn có chút chần chờ, hai tay không tự chủ chạm vào lưng Thẩm Hạ Đông, gần một chút... gần thêm chút nữa...

Người này là của mình, tất cả đều thuộc về mình...

__”Đừng tiếp tục giết hại những người vô tội, những người đó không có sai... Con muốn cái gì, ba sẽ cho con, toàn bộ đều cho con... Được không ?” Thẩm Hạ Đông gắt gao ôm lấy thân thể lạnh như băng này.

Đôi tay thiếu chút nữa đã ôm chầm lấy Thẩm Hạ Đông lập tức khựng lại...

__”Chỉ cần con không làm hại những người khác nữa, đáp ứng ba. Mọi chuyện coi như chưa từng xảy ra, chúng ta hãy rời đi nơi này.” Thẩm Hạ Đông cố gắng thuyết phục.

Trong gương, vẻ mặt kinh ngạc không thể tin nổi kia lập tức biến đổi, giống như có cái gì đó trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ...

Thẩm Thành vươn tay, nắm lấy tóc Thẩm Hạ Đông khiến hắn ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Thẩm Hạ Đông, trong mắt hiện lên cay độc, nhìn thấy Thẩm Hạ Đông hoảng sợ, hắn cũng không làm gì, chỉ rời đi ngay trước mặt Thẩm Hạ Đông, hốt hoảng mà đi, biến mất trong tầm mắt của Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông nhìn phòng khách trống không, tại sao lại đột nhiên như vậy ? Cái mũi của hắn có chút ê ẩm.

Thẩm Thành biến mất không thấy, vài ngày qua cũng không còn phát sinh án mạng.

Mà Thẩm Hạ Đông lại phát hiện một chuyện bất thường, mấy ngày nay hắn không thấy Hà Nhã Chi ra khỏi phòng.

Hắn có thử gọi điện thoại, nhưng không thấy ai đón, đi đâu rồi? Sao lại không nói một tiếng liền đi mất ?

Cùng lúc đó Trương Mục bỗng nhiên nhớ đến một chuyện.

Là về Hà Nhã Chi.

Hắn cảm thấy Hà Nhã Chi rất khả nghi, nhớ tới ngày đó đi tìm Thẩm Hạ Đông, lúc hắn muốn vào phòng nàng nhìn xem, theo lẽ thường lập tức sẽ bị cự tuyệt, hơn nữa khi đó mình cũng không dùng thân phận cảnh sát để ép nàng, chính là nữ nhân kia dù lộ ra biểu cảm cực kỳ không muốn nhưng vẫn nguyện ý để hắn đi vào, vì cái gì lại làm như vậy ? Điểm ấy không phải rất đáng ngờ sao ? Ý thức được điều này, Trương Mục mới nghĩ tới mỗi lần hắn gặp Hà Nhã Chi đều có cảm giác vô cùng quái dị, tựa hồ có cái gì đó không đúng, trực giác của hắn luôn luôn chuẩn xác, nữ nhân này nhất định có vấn đề!

Về phần vấn đề gì, phải đợi hắn gặp được nàng mới biết được, Trương Mục không chút suy nghĩ chạy đến chỗ nhà trọ của Thẩm Hạ Đông.

Đôi khi có một số việc trùng hợp đến kì lạ, luôn thích phát sinh trong cùng một thời gian...

61. Chương 61

Vẫn không ai ở nhà sao? Thẩm Hạ Đông đẩy cửa ra, nhìn phòng khách trống rỗng, những bông hoa bên cửa sổ đã héo rũ, trên bàn phủ một lớp bụi mỏng, có vẻ như vài ngày qua chưa được ai quét dọn.

Rốt cuộc là đã đi đâu rồi ? Thắm Hạ Đông nghĩ.

Trầm tư trong chốc lát, Thắm Hạ Đông ôm túi hồ sơ lên lầu, bỗng nhiên một con chuột lủi qua chân hắn, Thắm Hạ Đông hoảng sợ, lùi về sau một bước. Hắn phát hiện con chuột kia chạy về phía phòng ngủ của Hà Nhã Chi, con chuột linh hoạt lách mình qua khe hở ở cửa, chui vào phòng, thời điểm Thắm Hạ Đông kinh ngạc tự hỏi sao nơi này lại có chuột, thì một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo một cổ hương vị kì quái, là mùi rỉ sắt...

Thắm Hạ Đông vội vàng chạy tới phòng Hà Nhã Chi, trên mặt đất đọng lại những vết gì đó màu đỏ. Mà thứ kia hình như là từ nơi này phát ra..

Thắm Hạ Đông đến gần, mùi tanh càng ngày càng nồng đậm.

Hắn nhẹ tay đẩy cửa ra, cánh cửa chậm rãi chuyển động...

Thắm Hạ Đông giương mắt nhìn vào, hai đồng tử nhất phóng đại, hắn tựa vào cửa, lấy tay bịt miệng, không dám phát ra thanh âm...

Sàn nhà loang lổ vết máu, còn Hà Nhã Chi thì đang nằm trên mặt đất, hai con mắt tròng lớn, miệng khê mở. Đầu cùng thân thể đều bị cắt rời...

Thắm Hạ Đông lập tức như ngã xuống vực sâu, hắn không thể tin vào mắt mình, chỉ vài ngày không thấy, Hà Nhã Chi đã trở thành một cái xác không hồn.

Khi nào... Khi nào thì xảy ra chuyện này ? Thắm Hạ Đông run rẩy đi đến chỗ Hà Nhã Chi, trong đầu không ngừng vang lên lời nói của nàng “Người nói, ta sẽ bị gì không ? Mấy ngày nay ta luôn mơ thấy có một người mặt đồ đen đuổi theo ta, muốn giết ta, ta có thể sẽ chết hay không...”

Thắm Hạ Đông đứng ở trên nhìn xuống, thân thể cứng ngắt như một tảng đá, không thể nhúc nhích.

Từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh theo ót trượt xuống, hắn sợ hãi đến mức không thể nói nên lời.

“Ta có thể sẽ chết hay không...” Đêm đó, về mặt Hà Nhã Chi tràn đầy sợ hãi, bất lực nói với hắn, thế nhưng lại lần cuối cùng “Mấy ngày nay ta luôn mơ thấy có một người mặt đồ đen đuổi theo ta, muốn giết ta...” Mà Thắm Thành lại dùng vẻ mặt âm trầm nhìn Hà Nhã Chi nói “Tiện nhân.” Nhưng lời kia cộng thêm cách hành xử của Thắm Thành, kết hợp lại cùng một chỗ, không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu Thắm Hạ Đông.

Sự thật đã bày ra trước mắt, chỉ có thể trách tự mình vẫn luôn lừa gạt chính mình, không dám đối mặt mà thôi...

Hắn sững sờ nhìn thi thể của Hà Nhã Chi, lại nhìn nhìn hai tay của mình...

Trương Mục đang trên đường đi đến nhà Hà Nhã Chi, đột nhiên nhận được điện thoại, báo cho hắn biết hung thủ giết người đã ra đầu thú...

Trương Mục lập tức phanh xe lại, trong điện thoại nói là một người đang ông trung niên, tên là Thắm Hạ Đông, tên kia còn giết cả chủ nhà của mình.

Thời điểm Trương Mục chạy tới nhà Hà Nhã Chi, Thắm Hạ Đông đã bị bắt, hắn quỳ gối bên thi thể của Hà Nhã Chi, một viên cảnh sát nhện không được đá hắn một cước “Mẹ nó! Thứ biến thái! Chết đi đồ khốn!”

Thắm Hạ Đông quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy, dường như phát hiện ánh mắt của Trương Mục, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Trương Mục, nở nụ cười.

Lúc lấy khẩu cung, khi được hỏi vì cái gì hắn lại ra tay giết người, Thắm Hạ Đông cúi đầu nói “Không vì cái gì cả, ta thích giết người vậy thôi.”

Trương Mục vẫn bảo trì trầm mặc, hắn phát hiện trừ bỏ nụ cười lúc đầu, đến bây giờ Thắm Hạ Đông thủy chung vẫn không lộ ra vẻ gì sợ hãi, hắn đoán không ra Thắm Hạ Đông đang nghĩ cái gì trong đầu.

Mà khi Thắm Hạ Đông nói, mình còn chôn một cái xác ở khu nhà xưởng bỏ hoang, hai cảnh sát bên cạnh nhện không được bày ra vẻ mặt chán ghét, động thủ đánh Thắm Hạ Đông.

Trương Mục vẫn nhìn trong mắt, nhưng không có ý ngăn cản.

Thẩm Hạ Đông tội danh thành lập, bị phán tử hình.

Không có luật sư biện hộ, không ai cầu tình, Thẩm Hạ Đông cô đơn cúi đầu đứng giữa phiên tòa, trấn định nói ra toàn bộ quá trình gây án.

__”Không phải là hần a!” Lão Trần không tin, hần nhìn Trương Mục, hy vọng Trương Mục có thể nói gì đó.

Nhưng Trương Mục vẫn giữ im lặng.

Đặng Dương đứng phía sau nói một câu “Sao không thể là hần ? Có đôi khi một người mà người trăm triệu lần không nghĩ tới mới là kẻ có khả năng giết người nhất, không phải sao ? Bằng không thì thế nào ? Người nói không phải là hần, nhưng chính hần lại thừa nhận đấy thôi.”

Vừa dứt lời, Trương Mục bỏ ra ngoài.

Vào ngục, đi đến phòng giam Thẩm Hạ Đông, qua song cửa sắt, Trương Mục mở miệng “Tại sao phải làm như vậy ?”

Thẩm Hạ Đông nghe thấy tiếng người nói liền ngẩng đầu lên nhìn Trương Mục, Thẩm Hạ Đông mặt mũi bầm dập, kéo lê xích sắt dưới chân đi tới, thanh âm khàn khàn “Ta có thể nhờ người giúp ta một chuyện được không ?”

__Ta đã không còn khả năng giúp được người, cho dù người không phải là hung thủ giết người cũng vậy, hiện tại bằng chứng chống lại người chất cao như núi, mọi người lại càng không tin vào việc ma quỷ ra ngoài giết người. Bây giờ người muốn ta phải làm sao đây ?

__”Không phải vì chuyện này...” Thẩm Hạ Đông lắc đầu, dùng sức siết chặt song sắt, “Đừng nói chuyện này cho Tiểu Thanh biết, sau khi ta chết, người có thể giúp ta chiếu cố Tiểu Thanh sao...Ta biết nói như vậy là không đúng, nhưng mà...ta không tìm được ai có thể giúp ta...”

__”Tại sao người phải làm vậy ? Người làm như vậy thì có lợi ích gì chứ ? Thẩm Thành sẽ dừng tay lại sao ? Về sau thì thế nào ? Nếu về sau còn có thêm người chết ? Người bảo bọn ta phải làm sao đây ?” Trương Mục hỏi hần.

Thẩm Hạ Đông cười khổ, chậm chạp hồi lâu mới mở miệng “Ta không biết...ta chỉ biết nếu ta không làm như vậy thì ta vẫn sẽ chết.”

__”Ta không còn chịu đựng nổi loại tra tấn thống khổ này nữa...Ta đã thua thiệt nó cả đời...” Thẩm Hạ Đông cười cười, nước mắt rơi xuống “Nếu có kiếp sau, ta nguyện làm trâu làm ngựa trả nợ cho nó, ta nợ Dương Hoàng, nợ Trần Lệ, cả nó nữa...” Thẩm Hạ Đông dừng một chút “Ta không thể trở mặt nhìn con mình tiếp tục phạm sai lầm, nếu như ta không thể ngăn cản được, chẳng thà làm như vậy...Đứa trẻ kia a, nó hận ta, nếu ta chết, nó sẽ dừng tay...Ta biết là nó hận ta...” Câu nói cuối cùng kia tràn đầy thống khổ cùng bất đắc dĩ.

Trương Mục nghe xong không đành lòng nói “ Hạo, ta đáp ứng người.”

Bụi bậm lạc định (mọi sự đã rồi), Trương Mục dù có tâm truy cứu, nhưng mọi chuyện đã đi đến nước này, cũng không còn cách nào để vặn hỏi.

__”Nhưng nếu hần vẫn xuất hiện trước mặt ta, tiếp tục giết người, ta nhất định sẽ không nương tay, nhất định sẽ không bỏ qua cho hần.” Cuối cùng Trương Mục để lại một câu liền đi mất.

Thẩm Hạ Đông thấp giọng nói “Cảm ơn.”

Cả không gian đều bị bao trùm trong bóng tối, Thẩm Hạ Đông nằm co ro trong góc phòng, trên người chẳng chịt vết thương, chỉ cần cử động dù chỉ một chút thì đầu liền đổ đầy mồ hôi.

Khiến hần đau đến mức hoàn toàn mất đi tri giác.

Còng tay lạnh như băng dán vào mặt hần, tỏa ra hàn khí bức người..

Hần sớm nên chết đi, nếu hần chết, sẽ không xảy ra nhiều chuyện đáng tiếc như vậy..

Bốn ngày sau tử hình, Thẩm Hạ Đông luôn nhớ tới Thẩm Thành, nghĩ nghĩ liền nhin không được cười, nụ cười so với lúc khóc còn khó coi hơn...

Trong giấc mơ, gương mặt sau khi chết của Hà Nhã Chi không ngừng tìm đến hắn “Trả mạng cho ta... Trả mạng cho ta...”

Thẩm Hạ Đông theo ác mộng bừng tỉnh, hắn từng ngum từng ngum thở dốc, rứt lui thân thể, cả người run rẩy lợi hại,

Hắn ngẩng đầu nhìn ra song sắt, đột nhiên trợn to hai mắt.

Hắn nhìn thấy Hà Nhã Chi đang đứng ngoài song sắt mỉm cười với hắn.

Thẩm Hạ Đông hoảng loạn cuộn người lại, lui về phía sau, không may đụng phải vách tường, không còn đường để thoát.

Tơ mắt nhìn Hà Nhã Chi xuyên qua song sắt, máu tươi từng giọt tí tách tí tách rơi xuống mặt đất, chậm rãi đến gần hắn.

Hà Nhã Chi ngồi xổm xuống, nhìn hắn, nụ cười tái nhợt chứa đầy tình ý, “Người không biết ta đã yêu người nhiều đến nhường nào...”

Giọng nói kia không phải là của Hà Nhã Chi, đang nói ra những lời này, đồng thời gương mặt Hà Nhã Chi cũng phát sinh biến hóa, nó thay đổi thành gương mặt của Trần Lệ, rồi lại thành Dương Hoàng, tiếp đó là Thẩm Thành. Gương mặt của ba người thay nhau biến đổi liên tục.

Thẩm Hạ Đông há hốc mồm, chấn kinh nhìn nàng “Người... Người...”

__ “Quên ra rồi sao ?” Đó là khuôn mặt của Trần Lệ, giọng nói cũng vậy.

Nàng vươn tay vuốt ve cái trán của Thẩm Hạ Đông, “Đã lâu không gặp ?” Nàng nhẹ nhàng mỉm cười.

__ “Sao lại là người...” Thẩm Hạ Đông không thể tin vào mắt mình.

__ “Tại sao không phải là ta, vẫn đều là ta a...” Trần lệ cười rộ lên, Thẩm Hạ Đông nhìn Hà Nhã Chi cùng Trần Lệ trước mắt, không ngừng phân phân hợp hợp, sau đó kết hợp thành một người, chính là Trần Lệ.

Thẩm Hạ Đông không thể cử động, Trần Lệ cúi đầu ghé vào bên tai Thẩm Hạ Đông thì thào “Lần này ta đến, là để mang người cùng xuống địa ngục...”

Trần Lệ cười cười ôn nhu mơn trớn đôi môi của Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông hai tròng mắt co rút đến cực hạn, hắn nhìn làn da của Trần Lệ bắt đầu biến đổi, tản ra mùi vị tanh tưởi.

Nhìn biểu tình của Thẩm Hạ Đông, Trần Lệ cười khê “Biết ta vì cái gì lại biến thành như vậy không ?”

__ Là do người cùng đứa con trai loạn luân của người làm hại. Có điều cũng không sao, không quan trọng nữa, người sắp trở về bên ta rồi. Người biết không ? Ta rất yêu người a...

Trần Lệ cọ cọ lên mái tóc hỗn độn của Thẩm Hạ Đông, lớp da của nàng đang tróc ra, Thẩm Hạ Đông phát ra tiếng nức nở.

__ “Làm vậy là có ý gì ? Người sợ ta sao ?” Trần Lệ biến sắc, hai tròng mắt đen ngòm nhìn chằm chằm Thẩm Hạ Đông “Đừng sợ, sau khi người chết cũng sẽ như vậy thôi.”

__ “Hiện tại, không ai có thể quấy rầy chúng ta, người đừng sợ, chúng ta sắp được ở bên nhau rồi. Ai cũng đừng hòng cướp người đi, ai cũng không thể cứu được người... Thẩm Thành sẽ không đến đâu, người đã đối xử với hắn như vậy, hắn còn có thể tin tưởng người sao ? Còn có thể tới tìm người lần nữa ?” Trần Lệ khanh khách cười.

__ “Người biết không ? Mỗi khi giết được một người, ta đều vui vẻ một chút, người xem, tất cả mọi người đều cho rằng là do Thẩm Thành giết ...Người cũng vậy. Ta biết người vẫn còn yêu ta, đúng không...” Nàng dịu dàng vuốt ve đầu Thẩm Hạ Đông.

Thẩm Hạ Đông rơi nước mắt,thần thờ nhìn Trần Lệ trước mắt đã muốn trở thành ác quỷ,nghe những lời này, trong đầu lập tức âm âm nổ tung.

__”Ta không đầu lại hần,nhưng ta có thể giết ngươi,chỉ cần ngươi thuộc về ta là tốt rồi. Ngươi biết không ? Bởi vì nếu ngươi chết, hần cũng không còn gì để vương vấn nữa...Thật sự là một tình yêu làm cảm động lòng người a...” Tay Trần Lệ khẽ vuốt ve yết hầu của Thẩm Hạ Đông, thanh âm rét lạnh “Cố tình...ai kêu ta cũng yêu ngươi như vậy.”

62. Chương 62

__”Đừng sợ, Thẩm Hạ Đông...” Trần Lệ dán mặt vào má hần.

Thẩm Hạ Đông dựa vào tường, vô lực tùy ý Trần Lệ bài bố.

Hần nói “Không thể ngờ...”

Mang theo nồng đậm thương tiếc, ánh mắt nhìn về phía trước,kia rõ ràng không phải đang nói với Trần Lệ.

Móng tay Trần Lệ tàn nhẫn cắm vào yết hầu của Thẩm Hạ Đông,có chút đau đớn, Thẩm Hạ Đông mềm nhũn ngã vào vai Trần Lệ.

Trần Lệ mỉm cười,ngay lúc nàng chuẩn bị kết liễu Thẩm Hạ Đông , cả người nàng bỗng dừng cứng đờ,bộ mặt bắt đầu vặn vẹo biến dạng – phía dưới là một bàn tay,nó hung hãn xỏ xuyên qua bụng nàng.

Hai mắt nàng thẳng ngoắc ngoắc nhìn Thẩm Hạ Đông,không thể nói nên lời.

Thẩm Hạ Đông giơ tay trái lên, lướt qua Trần Lệ vuốt ve gương mặt của Thẩm Thành đang quỳ sau lưng Trần Lệ, động tác vô cùng ôn nhu “Thẩm Thành...”

Hần khóc nức lên, thanh âm thống khổ , khàn khàn như phá rách cổ họng.

Trần Lệ ghé vào trong ngực Thẩm Hạ Đông,thân thể khẽ run rẩy, nàng thì thào “Thẩm Hạ Đông...”

Trong giọng nói có chút không thể tin,trần đầy tuyệt vọng.

Loại vẻ mặt này Thẩm Hạ Đông đã gặp qua nhiều lắm,chính là hần cũng không thấy được bộ dáng hiện tại của mình,hần dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn Thẩm Thành mà khóc,tiếng khóc vang vọng trong không gian rét lạnh,có chút bất lực, có chút nặng nề...

Thời điểm hần quyết định dùng tay đâm xuyên qua bụng Trần Lệ thì Thẩm Thành xuất hiện,lệ mặt cố gắng xé ra một cái tươi cười.

Thẩm Hạ Đông rút tay ra,hần ôm lấy Trần Lệ cúi đầu khóc lớn,miệng không ngừng lặp đi lặp lại “Thực xin lỗi, thực xin lỗi,thực xin lỗi...”

Mà bàn tay của Trần Lệ đang cắm trên cổ hần cũng chậm rãi siết chặt,”Không sao, dù có chết cũng phải chết cùng một chỗ...”

Hần nghe thấy Trần Lệ dùng thứ thanh âm mang theo hạnh phúc cùng ngọt ngào nói như thế.

Tầm mắt dần dần mơ hồ,hần thấy Thẩm Thành đang đứng trước mặt mình,một câu cũng không nói, chỉ trầm mặc nhìn mình.

Một giây trước khi Thẩm Hạ Đông hoàn toàn mất đi ý thức,hần mơ mơ màng màng nhìn thấy Thẩm Thành vươn tay về phía mình, nhẹ nhàng nói “Ta đến đón ngươi.”

__”Cái gì ??? Không thấy!!!” Trương Mục đập bàn, vừa nghe thuộc hạ báo cáo liền cấp tốc chạy đến phòng giam.

Cửa không có dấu vết bị mở ra, cứ như vậy mà biến mất trong ngục, giống như đã bốc hơi trong không khí. Trương Mục đứng trước song sắt, nhìn vào bên trong.

Lão Trần gian nan nuốt một ngụm nước bọt “Sao có thể đột nhiên biến mất như vậy...”

“Hạ lệnh cho mọi người, vô luận bằng cách nào cũng phải tìm cho ra Thẩm Hạ Đông.” Trương Mục đưa lưng về phía đám đông, thanh âm ảm đạm tức giận, lão Trần cũng bị dọa sợ.

Chờ Trương Mục ra khỏi nhà giam, lão Trần mới rụt rè theo sau hắn “Cái kia, Thẩm Hạ Đông hắn... làm sao bắt về được đây?”

Đi ở phía trước, Trương Mục bỗng dừng cước bộ, quay đầu nhún nhún vai, đứng đờ đờ nhìn lão Trần “Không tìm được đâu.”

Lão Trần trợn mắt hắn hốc mồm, đứng trân trân nhìn bộ dạng của Trương Mục hoàn toàn khác hẳn so với lúc còn ở trong ngục giam.

“Chúng ta hãy đi đến một nơi khác, không có ai cả, chỉ có ba và con.

Được không?”

Thẩm Thành nhìn nam nhân đang nằm trên giường, vươn tay cẩn thận vuốt ve mặt hắn, giống như mãi vẫn không cảm thấy phiền chán.

Đột nhiên người trên giường hơi hơi giật giật, tựa hồ là sắp tỉnh.

Thẩm Hạ Đông mờ mịt mở mắt, liền phát hiện Thẩm Thành đang đứng trước mặt mình, có chút bất ngờ không kịp phản ứng.

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, đây là một nơi vừa âm u lại nhỏ hẹp, hoàn toàn xa lạ.

Thẩm Hạ Đông quay đầu lại nhìn Thẩm Thành, một tay sờ sờ ngực mình, cảm nhận trái tim trong cơ thể đang nhịp nhàng nhảy lên.

Đột nhiên hắn nở nụ cười, cười xong rồi khóc, hệt như một kẻ điên loạn, cả thân người đều lung lay sắp đổ.

Thẩm Thành gạt đi những giọt lệ trên mặt hắn “Ai cũng không thể tìm thấy chúng ta...”

Hắn mỉm cười với Thẩm Hạ Đông. Nhẹ nhàng ôm Thẩm Hạ Đông vào lòng “Người làm sao có thể chết dễ dàng như vậy, muốn chết cũng phải chết trước mặt ta, người là của ta mà.”

Đầu của hắn tựa vào vai Thẩm Hạ Đông, nũng nịu cọ cọ. Thẩm Hạ Đông mặc hắn ôm, cứ mãi cười cười khóc khóc đến cùng cũng không biết đây có phải kết quả mà mình mong muốn hay không, phân vân không biết đây là lựa chọn chính xác vẫn là sai lầm tiếp nối sai lầm.

Nhưng hắn là của Thẩm Thành, nửa đời sau của hắn đều thuộc về Thẩm Thành. Hắn nghĩ như vậy. Nhịn không được đáp lại cái ôm của Thẩm Thành.

Hắn cái gì cũng không nhớ nổi, cái gì cũng không muốn làm, hắn chỉ còn một mình Thẩm Thành, trầm luân đi, sa đọa đi.

Có thể về sau Thẩm Hạ Đông sẽ hối hận, có thể hắn sẽ cảm thấy làm như vậy đều không tốt cho cả mình lẫn Thẩm Thành.

Nhưng lúc này đây, hắn chắc chắn sẽ không hối hận, khi hắn thân thủ tự tay giết chết Trần Lệ hắn chỉ biết, hắn lựa chọn Thẩm Thành, mặc kệ là vì cái gì, hắn đều lựa chọn Thẩm Thành.

Thẩm Hạ Đông ôm lấy thân thể lạnh như băng, hoàn toàn không độ ấm cùng nhịp đập của Thẩm Thành, nghĩ đến đây là thế giới của riêng hai người bọn họ, hắn lại nhịn không được chậm rãi giờ lên khóa miệng “Ba là của con.”

Đây đến cùng là thứ tình cảm gì a, ai mà biết được.

_Sau khi chết người vẫn sẽ là của ta,đừng mơ tưởng đi gặp bất kì kẻ nào,vĩnh viễn ở bên cạnh ta.” Thiếu niên nhợt nhạt nở nụ cười,hắn cởi áo khoác trên người nam nhân, tầm mắt dời xuống...

_Hảo.

~~ Toàn văn hoàn ~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-quy>